

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

goodreads

★★★★★

amazon

Otean favorisi

JOHN MARRS

Ruh ikizinizi bulmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. , Ya da bu'kadar tehlikeli...

Tinder, Facebook, Happen, Instagram, Scorp... Gerçek aşkı bulmak için onlarca internet aracı... Pek çok hayal kırıklığı, uyumsuz eşleşmeler... Vazgeçecek noktaya geldiniz değil mi? Peki ya basit bir tükürük testi bütün probleminizi çözecek olsaydı? Sizi bu dünyadaki öteki yarınız ile buluşturmayı garanti etseydi? Hem de bu bir DNA testi sonuçta; tamamı ile güvenilir. Sevgili bulmak için uğraşmaya, doğru muydu değil miydi diye düşünmeye gerek yok.

Sorun şu: DNA eşiniz dünyanın öteki ucunda yaşıyor olabilir, sizden çok daha yaşlı, evli, sizinle aynı cinsten ve hatta bir psikopat olabilir.

Mandy DNA eşini bulan kocası tarafından terk edilmiş, orta yaşlı bir kadın. Ve şimdi o da aşkın peşinde.

Jade'in ruh ikizi Avustralya'da yaşıyor. Bir gün gerçekten tanışacaklar mı?

Nick'in nişanlısı tam evlilik öncesi testi yaptırmaları gerektiğinde ısrarcı. Sonuç olumsuz çıkacak olursa ilişkileri buna dayanabilecek mi?

Ellie yalnız ama çok başarılı bir CEO. Kariyeri adına pek çok şeyden vazgeçmiş. Bu test ona mutluluğu getirecek mi?

Christopher ise köşede bekleyen bir psikopat. Peki beklediği kim?

Her bir hikâye inanılmaz dönemeçlere giriyor ve okuru son sayfaya kadar diken üstünde tutuyor. *Gerçek Aşk* nefes nefese okunan bir psikolojik gerilim roman* A

JOHN MARRS

gerçek m

BEYAZ BAYKUŞ: 19 ROMAN: 8

JOHN MARRS / GERÇEK AŞK **Orijinal adı:** The One

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu *Genel Yayın Yönetmeni:* Aslı Perker *Yayın Koordinatörü:* Özlem Esmergül *Çevirmen:* Begüm Kovulmaz *Editör:* Devrim Yalkut *Sayfa Düzeni:* Cansu Poroy *Sosyal Medya-Grafik:* Tuğçe Budak - Mesud Topal

Beyaz Baykuş: Mayıs 2017 Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-255-6

© Beyaz Baykuş Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42 - Faks: (0) 212 252 22 43

www.beyazbaykus.com facebook.com/ beyazbaykusyayinlari
twitter.com/beyazbaykusy instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset - Nazlı Koçak Sertifika No. 29652 Maltepe Mah.
Gümüşsüyü Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2 Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Baykuş Yayınları, Destek Yayınlarının tescilli markasıdır.

JOHN MARRS

Ruh ikizinizi bulmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Ya da bu kadar tehlikeli...

Çevirmen: Begüm Kovulmaz

“Sevmek veya sevilme, bu kadarı yeterli. Fazlasını isteme. Hayatın karanlık katmanları arasında bundan başka inci yoktur.”

- Victor Hugo, *Sefiller*

MANDY

Mandy bilgisayar ekranındaki fotoğrafa bakıp nefesini tuttu.

Çıplak göğüslü, kısa, açık kumral saçlı adam bir plajda poz vermişti. Bacaklarım açmış, dalış giysisinin üst yarısını beline kadar indirmişti. Gözleri mavinin en berrak tonundaydı. Kusursuz iki sıra halinde dizilmiş beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu. Fotoğrafa bakarken, onun göğsünden ayaklarının dibinde duran sörf tahtasına damlayan tuzlu suyun tadını neredeyse alabiliyordu Mandy.

‘Aman Tanrım...” diye mırıldandı, tuttuğunu fark etmediği nefesini uzun uzun verirken. Parmak uçlarının karıncalandığını, yüzünün kızardığını hissetti ve tek bir fotoğrafına böyle tepki veriyorsa onunla karşılaştığında bedeninin neler yapacağını merak etti.

Polistiren malzemeden fincanındaki kahve soğuktu ama yine de bitirdi. Fotoğrafın ekran görüntüsünü aldı ve masa üstündeki yeni yaratılmış “Richard Taylor” adlı dosyaya ekledi. Masasının başında

neler yaptığına dikkat eden biri olup olmadığını görmek için ofisi gözden geçirdi ama kimsenin ona dikkat ettiği yoktu.

Adamın “Dünyayı Dolaşırken” adlı Facebook albümündeki diğer fotoğraflara bakmak için ekranı aşağı kaydırıldı. Çok yolculuk

ettiği kesindi, kendisinin ancak televizyonda veya filmlerde görebileceği yerlere gitmişti. Fotoğrafların çoğunda barlarda, yürüyüş patikalarında ve tapınaklardaydı, önemli yerlerde poz veriyor, altın renkli kumsalların ve dalgaların tadını çıkarıyordu. Nadiren yalnızdı. Sosyal bir tip olduğu belliydi.

Zaman tüneline merakla geri gitti, üniversite döneminde sosyal medyaya katıldığı ilk yıllara baktı. Hantal bir yeniyetme olduğu dönemleri bile çekici buluyordu.

Yakışıklı yabancının tarihçesinin neredeyse tamamım bir buçuk saat boyunca inceledikten sonra, Mandy dünyayla neler paylaşma ihtiyacı duyduğunu öğrenmek için Twitter hesabına baktı. Ama sadece Arsenal’in Premier Ligdeki durumuyla ilgilendiğini, arada bir de bir yerlere düşen veya bir şeylere çarpan hayvan videolarını retweetlediğini gördü.

İlgi alanları çok farklı görünüyordu ve neden eşleştirildiklerini, nasıl ortak özellikleri olduğunu merak etti. Sonra kendine randevulaşma siteleri ve programların kullanmak için gereken zihniyete sahip olması gerekmediğini hatırlattı; DNA’nız Eşleşsin, biyolojiyi, kimyasalları ve bilimi temel alıyordu. Bunların hiçbirini kavrayamıyordu gerçi ama hepsine milyonlarca ve milyonlarca başkaları gibi bütün kalbiyle inanıyordu.

Mandy, Richard’ın LinkedIn profiline baktı ve iki yıl önce Worcester Üniversitesinden mezun olduğundan beri onun oturduğu kasabadan yaklaşık altmış kilometre uzakta bir kasabada kişisel antrenör olarak çalıştığını öğrendi. Bedeninin o kadar sağlam görünmesine şaşmamalı diye düşündü ve onu üstünde hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Bir yıldır spor salonuna adımıını atmamıştı. Sonunda kız kardeşleri biten evliliğinin yasım tutmayı bırakması ve kendini toplamaya odaklanması için ısrar etmeye başlamışlardı. Onu yakınlardaki bir otel-spa'ya götürmüş ve orada eski eşiyle ilgili bütün düşünceler sırtındaki ve omzundaki her düğümünden ve derisindeki her tıkanmış gözenekten çıkarılana dek masaj ve ağda, sıcak taş terapisi, solaryum ve yeniden masaj yaptırmıştı. Arkasından düzenli spor yapacağına söz vererek spor salonuna üye olmayı kabul etmişti. Kendini düzenli egzersiz yapmaya motive etmek haftalık rutininin parçası olmamıştı henüz ama yine de üyelik ücretini ödedi.

Richard'la yapacakları bebeklerin kime benzeyeceğini hayal etmeye başladı; acaba babalarının mavi gözlerini mi miras alacaklardı yoksa onun gibi kahverengi gözlü mü olacaklardı; saçları koyu renk, tenleri onunki gibi esmer mi olacaktı, Richard'ınki gibi sarışın ve beyaz mı? Gülümsediğini fark etti.

“O kim?”

“İsa aşkına!” diye haykırdı. Sesi duyunca yerinden sıçramıştı. “Ödüm koptu.”

“Ofiste porno açmasaydın o zaman.” Olivia sırtıttı, elindeki Ha-ribo paketini uzattı. Mandy başını sallayarak teklifi reddetti.

“Porno değil, eski bir arkadaşımın fotoğrafı.”

“Tabii tabii, madem öyle diyorsun. Charlie'ye dikkat et yine de, senden bazı satış rakamlarını alma derdinde.”

Mandy gözlerini devirdi, ekranının köşesindeki saate baktı. Yakında çalışmaya başlamazsa işini yanında eve götürmesi gerekecekti. Köşedeki küçük kırmızı “x” işaretini tıkladı, DNA'nız Eşleşsin doğrulama postasının spam olduğunu zannettiği için Hotmail hesabına lanet etti. Son altı haftadır istenmeyen posta dosyasında duran e-postayı o akşamüstü şans eseri fark etmişti.

“Mandy Taylor, Richard Taylor’m eşı, tanıştığımızda memnun oldum” diye fısıldadı. Dalgın dalgın yüzükparmağındaki görünmez yüzükle oynadığını fark etti.

CHRİSTOPHER

Christopher rahat bir pozisyon alana dek hafifçe kımıldanıp koltuğa iyice yerleşti.

Dirseklerini gövdesine doksan derece açıyla koltuğun kollarına yerleştirdi ve deri kaplamasının kokusunu içine çekmek için derin bir nefes aldı. Kaliteden ödün vermemiş diye düşündü; koltuğun kokusundan ve yumuşaklığından, sıradan bir perakende mağazasından alınmadığı anlaşılıyordu.

Kadın bitişikteki mutfaktayken, Christopher apartman dairesini gözden geçirdi. Kusursuz bir şekilde restore edilmiş bir Victoria binasının zemin katında oturuyordu. Ön kapının üstündeki vitray duvar resmine bakılırsa, bina bir zamanlar manastır olarak kullanılmıştı. Açık şöminenin çevresindeki duvarlara asılı raflardaki çanak çömleği inceledi, onun zevkini takdir etti. Ama edebi zevki konusunda aynısını söyleyemeyecekti. Karton kapaklı James Patterson, Jackie Collins ve J.K. Rowling kitaplarına burun kıvırdı.

Odanın başka bir yerinde, süet kapaklı kare şeklinde bir tepsi, üzerinde iki tane uzaktan kumanda duran büyük bir sehpanın ortasına yerleştirilmişti. Çevresine birbirinin eşı dört tane Amerikan servis kusursuz bir özenle yerleştirilmişti. Kadının simetriyi kullanışı onu rahatlatıyordu.

Christopher dilini dişlerinin arkasında dolaştırdı ve yan kesici-dişıyle köpekdişı arasına sıkışan bir fıstık parçasını dilinin ucuyla yokladı. Diliyle çıkaramayınca tırnağını denedi ama fıstık parçası yine de yerinden kımıldamayınca, gitmeden önce banyo dolabında diş ipi aramaya karar verdi. Dişinin arasına sıkışan yiyecek parçaları kadar canını sıkan pek az şey vardı. Bir keresinde dişinin arasına sıkışan bir karalahana parçası yüzünden yemeğin ortasında çıkıp gitmişti.

Pantolon cebinden gelen bir titreme kasıklarını gıdıkladı; hissin hiç hoşuna gitmediğini söylemek zordu. Christopher, telefonunu uygun olmadığı zamanlarda kapatmayı titizlikle takip ettiği bir alışkanlık haline getirmişti ve aynı nezaketi göstermeyen insanlardan nefret ederdi. Ama bugünlük bir istisna yapacaktı.

Telefonu alıp ekranındaki mesajı okudu: DNA'nız Eşleşsin sitesinden bir e-posta gelmişti. Birkaç ay önce anlık bir hevesle onlara ağız sıvabı gönderdiğini hatırlıyordu ama şimdiye dek kimseyle eşleşmemişti. Şimdilik yani. Mesajda, eşleştiğiniz kişinin irtibat bilgilerini satın almak ister misiniz diye soruyordu. *İstemez miyim* diye düşündü. *İstemez miyim hiç?* Telefonu cebine attı, kiminle eşleştiğini merak etti ama sonra bir kadının yanında başka bir kadın hakkında düşünmenin uygun düşmeyeceğine karar verdi.

Ayağa kalktı ve mutfığa gitti, onu birkaç dakika önce bıraktığı yerde buldu; sert, soğuk zeminde sırtüstü yatıyordu, garrotte hâlâ boynuna gömülüydü. Artık kanamıyordu, son birkaç damla kan bluzunun yakasının çevresine birikmişti.

-II-

Ceketinden dijital Polaroid bir fotoğraf makinesi aldı, yüzünün aynı açıdan iki kez fotoğrafını çekti ve ve sabırla fotoğrafların belirmesini bekledi. İki fotoğrafı da A5 boyutlarında bir zarfa koydu ve ceket cebine attı.

Sonra ekipmanını sırt çantasına kaldırdı ve evden çıktı. Bahçenin karanlığından uzaklaştığına emin olduktan sonra plastik galoşlarını, maskesini ve yüzünü kaplayan beresini çıkardı.

JADE

Jade, telefonunun ekranında Kevinden gelen mesajı görünce gülümsedi.

“İyi akşamlar güzelim, nasılsın?” yazıyordu mesajda. Kevin’in mesajlarına hep aynı sözcüklerle başlaması hoşuna gidiyordu.

“İyiyim, teşekkürler” diye cevap yazdı ve sarı suratlı gülümseyen bir emoji ekledi. “Ama bitkinim doğrusu.”

“Sana daha önce mesaj atamadığım için özür dilerim. Bugün çok meşguldüm. Seni sinirlendirmedim, değil mi?” Telefonunun ekranında parlak, yakıcı güneş altında ahşap bir ahır ve bir traktör fotoğrafı belirdi. Ahırın içinde, metal parmaklıklar arkasındaki büyükbaş hayvanları ve memelerine bağlanan süt sağma ekipmanım görebiliyordu.

“İnek ahırının tavanını tamir ediyordum. Henüz yağmur beklemiyoruz ama şimdiden tamir etmek iyi fikir. Sen neler yaptın?”

“Pijamalarımınla yatağımdayım, bana söylediğin Lonely Planet internet sitesinden tuhaf otellere bakıyorum.” Jade dizüstü bilgisayarını yere koydu ve gitmek istediği yerleri işaretlediği haritasına baktı.

“Harikalar, değil mi? Bir gün birlikte dünyayı dolaşmalı ve hepsini görmeliyiz.”

“Keşke üniversiteden sonra bir yıl vakit ayırıp sırt çantasıyla dünyayı dolaşsaymışım.”

“Neden yapmadın ki?”

“Ne kadar ahmakça bir soru - para ağaçta yetişmiyor da ondan.”
Keşke öyle olsaydı diye düşündü. Annesiyle babasının çok parası yoktu, eğitim masraflarını kendisinin karşılaması gerekmişti. Üniversitedeki yurt arkadaşları hayallerinin peşinden gidip Amerika’yı dolaşırken, kendisinin dev bir öğrenci kredisini ödemesi gerekiyordu. Facebook’ta sürekli durum güncellemesi yapmaları, hep birlikte onsuz eğleniyor olmaları onu çok öfkeliyordu.

“Hemen kapamak istemezdim tatlım ama babam sığırları beslemeye yardım etmemi istiyor. Sonra mesajlaşalım mı?”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye karşılık verdi, bütün gece onunla konuşmak için bekledikten sonra görüşmenin kısa kesilmesinden

hoşlanmayan Jade.

“Seni seviyorum, Xxx” diye yazdı Kevin.

“Peki madem” diye karşılık yazdı ve telefonu bıraktı. Bir an sonra yeniden aldı ve ekledi: “Ben de seni seviyorum, Xxx.”

Jade kalın yorganının altından çıktı ve telefonunu komodinin üstündeki şarj cihazına yerleştirdi. Boy aynasının çerçevesine yanında olmayan, yolculukta olan arkadaşlarının fotoğrafları tutturulmuştu. Aynada kendine baktı ve daha uzun süre uyuyup daha fazla su tüketerek göz altlarındaki mor halkalardan kurtulacağına kendi kendine söz verdi. Hafta sonu kırmızı, kıvrırcık saçlarını kısalttıracaktı ve bronzlaşma spreyiyle kendini biraz şımartacaktı. Solgun teninin hafif bronz görünmesi kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Yeniden yatağına döndü, arkadaşlarıyla birlikte bir yıl mola verebilmiş olsa hayatının ne kadar farklı olacağını düşündü. Loughborough’da üç yıl geçirdikten sonra Sunderland’a dönmesini isteyen ailesinin baskısına direnecek cesareti belki bu sayede bulabilirdi. Ailesinde üniversiteye kabul edilen ilk kişi olduğundan, mezun olur olmaz neden kapısında iş teklifleri birikmediğini anlamıyorlardı. Kredi kartı ekstreleri ve krediler yığılmaya başladıkça iki seçeneği kaldığını anladı; ya yirmi bir yaşında iflasını ilan edecekti ya da kaçtığını sandığı teraslı aile evine dönecekti.

Öfkeli, gergin birine dönüşmüştü ve bundan hoşlanmıyordu ama nasıl değişeceğini de bilmiyordu. Eve dönmesini istedikleri için ebeveynlerinden nefret etmeye başladı ve onları kendinden uzaklaştırdı. Kendi apartman dairesinin kirasını ödeyebilecek hale geldiğinde, neredeyse hiç konuşmuyorlardı artık.

Yolculuk ve turizm kariyerinde istediği yere ulaşamadığı için de onları suçluyordu, her gün kasaba dışındaki bir otelin resepsiyon masasında beklemesinin nedeni de sanki onlardı. Geçici bir iş olması gerekirken bir noktada kalıcı bir işe dönüşmüştü. Herkese

öfkelenmek Jade'i bıkmıştı ve başlangıçta kendisi için hayal ettiği hayata geri dönmeye can atıyordu.

Birbirinin aynı olan bu günlerdeki tek iyi şey, DNA'nız Eşleşsinde eşleştiği adamdı: Kevin.

Kevin'in en yeni fotoğrafına bakıp gülümsedi. Fotoğraf, kütüphanedeki çerçevesinden onu izliyordu. Saçları ve kaşları beyaz denecek kadar açık sarıydı, gülümsemesi bir kulağından diğerine uzanıyordu, bronz vücudu ince ama kaslıydı. İstese onu bu kadar kusursuz bir şekilde hayal edemezdi.

Konuştukları yedi ay boyunca ona yalnız birkaç tane fotoğraf yollamıştı ama telefonda konuştukları ilk andan itibaren Jade dergilerde okuduğu ürperti hissetmişti; kendisine ondan daha uygun bir erkek olamayacağından emindi.

Kader pisliğin teki olabiliyor diye düşündü. Eşleştiği erkek, dünyanın diğer tarafında, Avustralya'daydı. Belki bir gün onunla tanışırdı, tabii buna yetecek parası olursa.

NICK

"Bence kesinlikle yapmalısınız" diye ısrar etti Sumaira, yüzünde kocaman bir gülümseme ve gözünde şeytani bir ışıltıyla.

"Neden ki? Ruh ikizimi buldum ben" dedi Sally, parmaklarını Nick'in parmaklarına dolarken.

Nick yemek masasının üzerinden uzandı ve boştaki eliyle Prosecco'yu aldı. Kalan son birkaç damlayı bardağına doldurdu. "Biraz daha içki isteyen var mı?" diye sordu. Diğer üç misafirden olumlu yanıt alınca nişanlısının elini bıraktı ve mutfağa doğru ilerledi.

"Ama emin olmak istersiniz sonuçta, öyle değil mi?" diye ısrar etti Sumaira. "Yani birlikte çok iyisiniz ama dışarıda başka kimler var bilemezsiniz..."

Nick elinde yeni bir şişeyle -bu geceki beşinci şişe- döndü ve Sumaira'nın kadehini doldurmak istedi.

Deepak elini karısının kadehinin üstüne koydu. "O daha fazla içmesin, Bayan Çakırkeyif bu gece yeterince içti zaten" dedi.

"Eğlenmemi hiç istemez" diyen Sumaira gülerek yüzünü buruşturdu. Sally'ye döndü. "Tek söylediğim, evlenmeden önce *gerçek aşkını* bulduğundan emin olman gerektiği."

"Sen söyleyince kulağa ne kadar romantik geliyor" dedi Deepak, gözlerini devirerek. "Ama gerçekte bu kararı onlar adına almak sana düşmez, değil mi? Bozuk değillerse onları tamir etmeye çalışma."

"Test bizim de işimize yaradı. Yani biz uyumlu olduğumuzu zaten biliyorduk ama bize kendimizi biraz daha güvende hissettirdi, birbirimizin kaderi olduğumuzu düşündürdü."

"Şu çokbilmiş, kendini beğenmiş çiftlerden birine dönüşmeyelim ne olur."

"Çokbilmiş ve kendini beğenmiş olmak için çift olmak gerekmiyor tatlım."

Gözlerini devirme sırası Sumaira'ya gelmişti. Kocasının ihtiyatlı bakışları altında bardağında kalan içkiyi başına dikti.

Nick başını nişanlısının omzuna yasladı ve pencereden dışarı, araba farlarına ve barın önündeki kaldırımda yürüyenlere baktı. Dönüştürülmüş bir fabrika binasında yaşıyorlardı ve duvarlar yerden tavana camdı - dışarıdaki kalabalık caddeyi ve hayatın eskiden nasıl olduğunu görmemek imkânsızdı. Kısa süre öncesine dek, kusursuz bir akşam onun için Birmingham'ın popüler, gelişmekte olan bölgelerindeki barlarda dolaşmak ve sonra bir gece otobüsünde uyuyakalıp yaşadığı yere birkaç durak kala uyanmaktı.

Sally'yle tanıştığı zaman öncelikleri neredeyse bir gecede değişmişti. Sally otuzlarının başındaydı -ondan beş yaş küçüktü- ve eski

Hitchcock filmleri hakkındaki ilk diyaloglarından beri onda farklı bir şeyler olduğunun farkındaydı. Birlikte geçirdikleri ilk günlerde, Sally onun zihnini yeni yolculuk tasarılarıyla, yeni yiyeceklerle, yeni sanatçılar ve müziklerle doldurmaktan hoşlanırdı ve Nick onun sayesinde dünyayı yeni bir bakış açısıyla görmeye başlamıştı. Onun olağanüstü çıkık elmacıkkemiklerine, kestane rengi, kısa kesimli saçlarına ve gri gözlerine baktığında bir gün çocuklarının da anneleri gibi güzel ve açık fikirli olmalarını umardı.

Nick, karşılığında Sally'ye ne verdiğinden emin değildi ama üç yıllık birliktelikten sonra Santorini'de bir restoranda ona evlenme teklif ettiğinde Sally öyle çok ağladı ki teklifini kabul edip etmediğini anlayamadı Nick.

“DNA eşleştirmenin en iyi örnekleri siz ikinizseniz, Sal ve benim olduğumuz gibi kalmamız beni memnun eder” diye takıldı Nick. Gözlüğünü çıkarıp yorgun gözlerini ovuşturdu. E-sigarasına uzandı ve birkaç nefes çekti. “Yaklaşık dört yıldır birlikteyiz ve beni seveceğine, onurlandıracağına ve bana itaat edeceğine söz verdiğinden, birbirimiz için yaratılmış olduğumuza yüzde yüz eminim.”

“Bir dakika, ‘itaat etmek’ mi?” diye araya girdi Sumaira, tek kaşını kaldırarak. “Keşke o kadar şanslı olsan.”

“Bana itaat ediyorsun ama” dedi Deepak, güvenli bir tavırla. “İlişkimizde pantolon giyen tarafın ben olduğumu herkes biliyor.” “Pantolon giyiyorsun şekerim ama kendine sor bakalım, o pantolonları sana kim alıyor?”

“Peki ya öyle değilsek?” diye sordu Sally birden. “Ya birbirimiz için yaratılmamışsak?”

O ana dek Nick, Sumaira'nın onları DNA'nız Eşleşsin testini denemeye ikna etme çalışmalarını eğlenerek dinlemişti. Birbirlerini tanıdıkları iki yıl içinde bu konuyu ilk açışı değildi ve Nick son olmayacağından da emindi. Sally'nin arkadaşı hem münakaşacı hem de ikna edici olabiliyordu. Ama Nick, Sally'nin söylediklerine

şaşırmıştı. Sally, DNA'nız Eşleşsin'e başından beri kendisi gibi karşı olmuştu. "Pardon?" dedi.

"Seni bütün kalbimle sevdiğimi, hayatımın geri kalanını seninle birlikte geçirmek istediğimi biliyorsun ama... ya gerçekte birbirimizin ruh eşi değilsek?"

Nick kaşlarını çattı. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Bir yerden değil, merak etme. Kararımdan kuşkulandığım falan yok." Teskin etmek ister gibi onun kolunu hafifçe okşadı. "Birbirimiz için yaratıldığımızı *düşünmekten* mi mutluyuz yoksa bunu kesin olarak *bilmek* ister miyiz?"

"Bebeğim, sen sarhoşsun" diyen Nick kısa sakalını kaşıdı. "Bildiklerim bana yetiyor ve bunları bir testle onaylatmaya ihtiyacım yok."

"DNA'nız Eşleşsinin 3 milyon evliliğin sonunu getireceğini anlatan bir makale okudum geçenlerde. Gerçi bir kuşak sonra boşanma artık önemli sayılmayacak" dedi Sumaira.

"Çünkü evlilik artık 'bir şey' olmayacak" dedi Deepak. "Modası geçmiş bir kurum haline gelecek, görürsünüz. Kimseye bir şey ispatlamanıza gerek kalmayacak çünkü herkes kiminle birlikte olması gerekiyorsa onunla olacak."

"Beni desteklemiyorsun ama" dedi Nick, çatalını Sally'nin ahu-dudulu kekinden kalan kırıntılara daldırırken.

"Affedersin dostum, haklısın. Haydi kadeh kaldıralım. Şansın kesinliğine."

"Şansın kesinliğine" diye tekrarlayıp kadehlerini Nick'in kadehine dokundurdu diğerleri de.

Sally'ninki hariç bütün kadehler onunkine ulaştı.

ELLİE

Ellie tabletinin ekranını kaydirdi ve çalışma günü sona ermeden önce tamamlaması gereken uzun yapılacak şeyler listesine isteksizce baktı.

Asistanı Ula son derece becerikli olduğundan Ellie bunu ondan hiç istememiş olsa da listeyi günde beş kez güncelliyor, listedeki maddelerin öncelik sıralarını değiştiriyordu. Ellie bunu faydalı bulmak yerine listenin sonuna ulaşmakta başarısız olduğunu sürekli hatırlattıkları için sık sık hem tablete hem Ula'ya karşı düşmanlık duyuyordu. Bazen cihazı Ulanın gırtlığına tıkmayı arzuluyordu.

Ellie, kendi patronu olduğundan, iş yükünün büyük bir bölümünü devredebileceği yeterli sayıda güvenilir eleman bulmuş olmalıydı ama zaman içinde, bir keresinde eski erkek arkadaşının da iddia ettiği üzere “kahrolası bir kontrol manyağı” olduğunu yavaş yavaş kabul etmeye başladı.

Ellie saate baktı, saat 22.10'du ve kısa süre önce oğlu olan genel müdürlerden birinin kutlama davetini kaçırmıştı. Kokteyle gideceğine kimsenin inandığını sanmıyordu, sosyalleşmek için zaman bulmakta zorlanıyordu ve çalışanlarının sosyalleşmesini destek-lese de, hatta şirketin sosyal kulüplerine maddi destek verse de, kendi katılımı söz konusu olduğunda bütün iyi niyetine rağmen zaman sanki uçup gidiyordu.

Ellie uzun uzun esnedi ve yerden tavana uzanan pencerelere baktı. Gösterişçi bir biçimde gösterişli ofisi, Londra'nın Shard binasının yetmiş birinci katındaydı ve panoramik manzara aşağıdaki Thames'in ötesini, göz alabildiğine uzanan renkli ışıkları görmesine izin veriyordu.

Miu Miu marka topuklularını çıkardı, çıplak ayakla yeri süsleyen kalın beyaz halıların üzerinde yürüyerek köşedeki içki dolabına gitti. Şampanya, şarap, viski ve votkayı görmezden gelip soğuk enerji içeceklerinden birini aldı. Bir avuç buz koyduğu bardağa doldurdu ve bir yudum aldı. Ofisinin dekorunun da ev dekoru kadar sade olduğunu fark etti. Dekorasyon, hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Kendi kararlarınıza fazla aldırış etmediğiniz zaman, böyle şeyleri içmimarlara bırakmak daha doğrudur.

Ellie'nin önceliği işiydi; yatağındaki Mısır pamuklusundan nevresimin tel sayısı veya kaç tane David Hockney tablosu olduğu veya holündeki avizede kaç tane Swarovski kristali kullanıldığı değil.

Masasının başına döndü ve isteksizce Ulanın elden geçirdiği ertesi günün yapılacaklar listesini kontrol etti. Şoförü ve güvenlik şefi Andrei'nin onu eve götürmesini bekliyordu, evde halkla ilişkiler departmanının yakında medyaya yapacağı konuşma hakkın -daki önerilerini okuyacaktı. Konuşmada geliştirdiği uygulamanın yeni güncellemelerini tanıtacaktı. Bu uygulama endüstri için bir devrim anlamına geldiğinden hata yapmaması gerekiyordu.

Sonra, sabah 05.30'da bir saç stilisti ve makyaj sanatçısı Belgravia'daki evine gelecekti. Bütün günü CNN, BBC News 24, Fox

News ve El Cezire kanallarına röportaj vererek geçirecekti. Sonra *The Economist*ten bir gazeteciyle görüşecek, Press Association için fotoğraf çekimi yaptıracak ve saat 10'dan önce eve dönecekti. Cumartesi gününe başlamanın daha iyi yolları da var diye düşündü.

Ellie'nin halkla ilişkiler uzmanı haber kanallarını önceden uyarmış, Ellie'nin yalnızca çalışmalarını konu alan sorulara yanıt vereceğini, kişisel hayatı hakkındaki sorulara cevaplamayacağını bildirmişti. Profilini yayınlamayı talep eden *Vogue* dergisini, fotoğrafları efsanevi fotoğrafçı Annie Leibovitz çekecek olmasına rağmen yakın zamanda bu yüzden geri çevirmişti. Dergide ona epey yer ayıracaklardı ve ilgi çekici bir makale olacağını biliyordu ama özel hayatını ifşa etmeye değmezdi. Yıllar içinde özel hayatı yeterince zarar görmüştü zaten.

İş dışındaki hayatı hakkında epey ketum olmanın yanı sıra, Ellie şirketinin aldığı eleştirilere doğrudan hitap etmek de istemiyordu - halkla ilişkiler ekibinin bütün olumsuzluklarla kendisi yerine başa çıkacağına güveniyordu. Steve Jobs'un iPhone 4 anteni konusundaki hatalarından kendine ders çıkarmıştı, bu meselenin o zamanlar hem markaya hem temsilcisine ne kadar zarar verdiğini unutmamıştı.

Kişisel telefonu masasının üstünde çalmaya başladı. Pek az kişi bu numaraya veya onun özel e-posta adresine ulaşma ayrıcalığına sahipti; 4000 çalışanından yalnızca on tanesi ve görmeye fırsat bulamadığı aile üyeleri. Akrabalarını sık sık düşünmüyor değildi

- yıllar içinde yokluğunu affettirmek için onlara sık sık para vermişti ama zaman bir türlü yetmiyordu. Ellie'nin çocukları yoktu, onların vardı. Onların multi-milyarlık küresel şirketleri yoktu; Ellie'nin vardı.

Telefonu kaldırdı, ekrandaki e-posta adresini tanıdı. Merak edip açtı e-postayı. "DNA'nız Eşleşti" yazısını gördü. Kaşlarını çatı. Bu siteye uzun zaman önce kaydolmuş olmasına rağmen, ilk tepkisi çalışanlarından birinin ona bir eşek şakası yaptığını düşünmek oldu.

"Ellie Ayling. Timothy Leighton Buzzard'la eşleştiniz; erkek ve İngilterede ikamet ediyor. Tam profillerine ulaşmak için aşağıdaki talimatlardan yararlanın."

Telefonu masanın üstüne koyup gözlerini yumdu. "İhtiyacım olan son şey bu" diye mırıldandı kendi kendine, telefonu kapatırken.

MANDY

"Ondan haber aldın mı?"

"Sana mesaj attı mı veya e-posta gönderdi mi?"

"Nereli?"

"Hayatını nasıl kazanıyor?"

"Sesi nasıl? Derin ve seksi mi, yoksa aksam mı var?"

Mandy'nin aile üyeleri soruları birbiri ardına yağdırıyordu. Üç kız kardeşi ve annesi oturma odası masasının çevresine toplanmış, eşleştiği kişi olan Richard hakkında bilgi almaya çalışıyorlardı. Önlerinde duran dört kutu pizza, sarımsaklı ekmek ve sosları iştahla yiyorlardı bir yandan.

“Hayır, hayır. Peterborough. Kişisel antrenör ve hayır, sesinin neye benzediğini bilmiyorum” diye karşılık verdi Mandy.

“O zaman bize fotoğrafını göster!” dedi Kristin. “Onu görmek için ölüyorum.”

“Facebook profilinden birkaç fotoğraf kaydettim.” Gerçekte, Mandy en az elli fotoğraf kaydetmişti ama ne kadar hevesli olduğunu bilmelerini istemiyordu.

“Aman Tanrım, bize göstermek istemiyorsun çünkü sana çü-künün fotoğrafını gönderdi, değil mi?” diye haykırdı annesi.

“Anne!” dedi Mandy. “Sana söyledim, henüz konuşmadık ve çükünün fotoğrafını falan da görmedim onun.”

“Çük demişken, et şölenine başlıyorum” diyen Paula, bir dilim de kız kardeşine ikram etti. Mady başını iki yana salladı. Eşleri olan kız kardeşleri keyifle masaya yerleşip canlarının istediği ve midelerinin aldığı kadar yiyebilirlerdi ama o yediklerine dikkat etmek zorundaydı. Canının istediğini yiyebileceği diyetten kaçamak günlerden biri olması durumu değiştirmiyordu; otuz altı bedenle otuz sekiz beden arasındaki fark bazen bir lokma olabiliyordu.

Richard’ın üstü çıplak sörf yaptığı fotoğrafı seçen Mandy, telefonu görsünler diye aile bireylerine uzattı.

“Kahretsin, ne kadar fit!” diye haykırdı Paula. “Gerçi senden on yaş genç olmalı! Oyuncak bir erkek arkadaşın var, sen şu puma dedikleri kadınlardan biri olmalısın!”

“Peki onunla ne zaman tanışacaksın?” diye sordu Kristin.

“Henüz bilmiyorum, önce konuşmaya başlamamız lazım.”

“Standartlarına uygun olduğundan emin olmak için penisinin fotoğrafını görmeyi bekliyor” dedi Karen. Hep birlikte gülmeye başladılar.

“Sizin zihniniz kötü” dedi Mandy. “Keşke size hiçbir şey söylemeseydim.”

Bir kez olsun, aşk hayatı konusunda ailesiyle iyi haberler paylaşacağı için memnundu. Evlenip çocuk sahibi olmuş kendisinden küçük üç kız kardeşi vardı. Hepsi eşlerini DNA eşleştiren site sayesinde bulmuştu. Artık bir köşede unutulmuş gibi hissetmeye başlamıştı, özellikle hepsi çocuk sahibi olmaya başladığından beri. Mandy otuz yedi yaşındaydı ve boşanmıştı, bir daha asla başka biriyle birlikte olamayacağını hissediyordu. Fakat Richard hayatına girdiğinden beri -henüz bizzat girmemiş olsa da- her şey daha iyi görünmeye başlamıştı ve tek düşünebildiği her şeyin daha da iyiye gideceğiydi.

DNA'nız Eşleşsinden gelen doğrulama e-postası, Richard'm kutuyu işaretlediğini söylüyordu. Yani bir eşleşme durumunda, iletişim bilgileri gönderilecekti. Ona da Mandy'nin iletişim bilgilerini alabileceğini söyleyen bir e-posta ulaşmış olmalıydı ama henüz bağlantıya geçmemişti. Gerilim onu mahvediyordu fakat Mandy içten içe eski moda biriydi ve ilk hamleyi erkeğin yapması gerektiğine inanırdı.

“Tamam, yapman gereken şu” diye söze başladı Kristin. “Önce, ona bir mesaj yolla. Girişken ol ve şahsen görüşeceğiniz tarihi bildir; bir restoranda falan buluşun. Carluccios veya Jamies gibi lüks bir yer olsun. Sonra, birkaç buluşma boyunca seni öpmesine bile izin verme.”

“Aman, canı cehenneme” diye sözünü kesti Paula, e-sigarasından uzun bir nefes alırken. “Biriyle eşleşmenin en güzel yanı, bu tür oyunlarla uğraşmamak. Birbiriniz için mükemmel olduğunuzu bildiğinizden hemen sevişmeye başlayabilirsiniz.”

Mandy yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Annesi başını sallayıp gözlerini devirdi.

“Mandy senin gibi değil Paula” dedi Karen. “Hemen hiçbir konuda acelesi yok.”

“Bak ne kadar da işine yaradı” dedi Paula, sonra da Mandy’ye dönüp “Alınma sakın” dedi. “Artık o kadar yavaştan almasına gerek yok. Annem yeniden büyükanne olmak için sağ kolunu verir, Karen ve ben de tasarımcı vajinalarına o kadar çok yatırım yaptık ki yeni bir bebek doğurmaya niyetimiz yok. Lezbiyenlerin de bebek yapabildiğini biliyorum Kristin ama sen yerleşik düzene geçmek için bile fazla meşgulsün. Mandy, dört numaralı torunu yapmak senin görevin. Gelecek yıl bu zamanlar evlenmiş ve hamile olabilirsin, bir düşün.”

Herkes uyarır gibi Paula’ya bakınca, hemen “Affedersiniz” dedi. “Düşünemedim.”

“Sorun değil.” Mandy bakışlarını masaya çevirdi.

Mandy hep bir çocuğu olsun istemişti ve Sean’la evliyken birkaç kez düşük yapmıştı. Çocukluk aşkı olan Sean’la mezun olur olmaz evlenmiş, birlikte bir ev satın almış ve bir aile kurmaya çalışmışlardı. Bebeklerini kaybetmek dünyasını altüst etmişti ve evliliğinin bozulmasının nedenlerinden biri de buydu. Bazen geceleri, yatak odasında yalnızca sessizliğin eşliğinde yatarken biyolojik saatinin tik-taklarını duyar gibi oluyordu. Doğal yöntemlerle çocuk sahibi olmak için on yıldan az zamanı kalmıştı ve buna rağmen komplikasyonlar olabilirdi. Yeğenlerine bebek bakıcılığı yaptığı gecelerde, kendisi için de aynısını istiyordu; koşulsuzca sevebileceği birileri. Kız kardeşlerinin çocuklarını seviyordu tabii ama aynı şey değildi ki. Yaratılmasına ortak olduğu birine, ona bağımlı olan, ihtiyaç duyan, daima rehberliğini arzulayan ve öleceği güne kadar ona “anne” diyecek birine ihtiyacı vardı.

Çocuksuz bir bekâr kadın olma düşüncesi dehşet verici bir şeydi ve yıllar hızla akıp giderken, Mandy bu olasılığın giderek güçlendiğini hissederek endişelendi.

“Biraz acele ettin sanırım” dedi Mandy. “İlk hamleyi onun yapmasına izin vereceğim, sonra durumun nasıl olduğuna bakacağız, tamam mı?”

Diğerleri gönülsüzce başlarını sallarken, Mandy bundan kısa süre önce DNA’nız Eşleşsin’e nasıl çekinerek üye olduğunu anımsadı. Yaptığı düşükler yüzünden evliliği sallantıdaydı ama tabuttaki son çivi, Sean’ın on bir yaş küçük bir kadın için birden onu terk etmesi oldu. Mandy’ye haber vermeden test yaptırmış ve biriyle eşleşmişti. Evliliklerini hemen bitirdi ve ev satılınca, Fransız eşiyle birlikte olmak için Bordeaux’da bir kır şatosuna taşındı. Kalan parçaları toplamak Mandy ye düştü - yeni bir başlangıç yapmak için taşındığı küçük evde kırık kalbiyle kalakaldı.

DNA’nız Eşleşsin artık onun düşmanı değildi - zaman, Mandy’nin bu uygulama hakkındaki düşüncelerini değiştirmişti. Üç yıl yalnız başına kaldıktan sonra, hayatını yeniden biriyle paylaşmaya hazırdı ama bu kez işi şansa bırakmak yerine bilimsel olarak eşleştiği kişiyi seçecekti. Nerede hata yapabilirdi ki?

Eşinin de aynı şeyleri düşündüğünü umdu ama öyleyse, bağlantıya geçmekte pek acele etmiyordu. Adamın evli olmadığını, hakkı olan kocayı ve çocuğu elde etmek için Regine’in ona yaptığı gibi mutlu bir yuvayı yıkmak üzere olmadığını umdu.

CHRISTOPHER

Christopher oturduğu iki katlı binanın arka tarafına yerleştirilmiş olan antik ahşap masanın başında oturuyordu.

İki bilgisayar ekranını ve kablosuz Bluetooth klavyelerini açtı, birbirine kusursuz biçimde paralel olacak şekilde yerleştirdi. İlk ekranda e-postalarını açtı, İkincide farklı programlara baktıktan sonra birkaç ay önce indirdiği “Cep Telefonum Nerede?” bağlantısına tıkladı. Ekranında yirmi dört tane farklı telefon numarası belirdi ama yalnız iki. tanesi yeşil bir renkle parlıyor ve kullanıcılarının hareket halinde olduğunu gösteriyordu. Akşamın bu saati için olağan diye mantık yürüttü.

Merakını çeken sondan bir önceki cep telefonu numarasıydı. Araç çubuğunda bir harita açtı ve kullanıcının nerede olduğunu gösteren kırmızı halkayı ekledi. Telefonunun GPS sistemi şu anki yerini yaşadığı sokak olarak gösterdi.

Tipik davranış kalıplarına bakınca, Yedi Numaranın sade bir Soho tavuk restoranındaki mesaisinin akşam II'de bitmiş olması gerekiyordu. Ondan sonra 29 numaralı otobüsle eve dönecekti. Sabah altıda ikinci işine gidip Londra'nın merkezinde ofis temizlemeye başlamadan önce yatıp uyuyacağını tahmin ediyordu. Christopher'm işi bu saatler arasında başlayacaktı.

Seçeneklerini azalttığı zaman, onlara nasıl ulaşacağını da hesaplamıştı ve kendi eviyle her birinin evi arasındaki mesafeyi biliyordu. Kendisi gibi başkalarının hatalarından, hedeflerinin bulunduğu yerler arasında bir benzerlik olmaması gerektiğini biliyordu

- görünürde her şey gelişigüzel olmalıydı, alttan alta da kusursuz. Zamanla kimin evine arabayla gitmesi, kime bisikletle ulaşması ve hangi mekâna yürüyerek gitmesi gerektiğini anlayacaktı.

Yedi Numaranın dairesi evinden yirmi dakika yürüme mesafesindeydi. "Mükemmel..." diye mırıldandı, halinden memnun.

Dikkatini onlarca e-posta hesabını gösteren diğer ekran çekmişti şimdi de. DNA'nız Eşleşsin'den gelen e-posta, dört gece önceki gibi gelen kutusunda açılmamış halde duruyordu. Altı Numarayla meşguldü çünkü. E-postayı yeniden görünce, biyolojik açıdan ona uygun bulunan kadının kim olduğunu merak etti. En azından bir kadın olduğunu umuyordu - aynı cinsiyetten biriyle veya onlarca yaş büyük birileriyle eşleştirilen insanlarla ilgili hikâyeler okumuştı. Bir gey veya yaşlı biri tarafından sevilme istemiyordu; aslında Christopher kimse tarafından sevilme istemiyordu. Otuz üç yıllık hayatı boyunca kısa ilişkilerle yeterince zaman harcamıştı ve başka birini memnun etmek için ne kadar fazla zaman harcaması gerektiğini öğrenmişti. Ona göre değildi.

Potansiyel eşiyle ilgili bütün çekincelerine rağmen, kim olduğunu merak ediyordu. Penceresinden dışarı, bahçesinin karanlığına baktı ve sevgilisiyle sıradan, normal bir çift hayatı yaşarken projesini sürdürmenin ne kadar ilginç olacağını hayal etti.

E-postasını açtı. “Amy Brookbanks, kadın, 31, Londra, İngiltere” yazıyordu mesajda, bir de kızın e-posta adresi. Cep telefonunu vermemiş olmasından hoşlanmıştı, ihtiyatlı biri olduğunu gösteriyordu bu. Listesindeki kızların çoğu bu kadar öngörölü davranmamışlardı ve sonları bu yüzden gelmişti - gelmeye de devam edecekti. O gece daha geç saatte evine dönünce Amy’ye bir e-posta gönderip kendini tanıtmayı düşündü, ne karşılık alacağını merak etmişti.

Tahmin ettiğı üzere, diğer ekranında Yedi Numaranın telefon numarasının kımıldamadığı görölüyordu. Halinden memnun, iki ekranı da kapadı, odayı kilitledi ve mutfak dolabında hazır tuttuğı çantasını almaya gitti. Yeni temizlenmiş ahşap saplı peynir kesme telini, numarası arkasına bantlanmış tek kullanımlık telefonunu, eldivenlerini ve Polaroid fotoğraf makinesini çantasına koydu.

Christopher eldivenlerini ve paltosunu üzerine geçirirken fotoğraf makinesine baktı. 1970’lerden kalma orijinal bir Polaroid makinesi değildi çünkü onlardan birini kullanırsa polisin fotoğrafların basıldığı karton aracılığıyla izini bulması kolay olurdu. Onun fotoğraf makinesi için gereken karton her yerde bulunuyordu, makinenin kendisi de renkli filtreler gibi güncel özellikleriyle dijitaldi. Listesindeki her rakam Instagram filtresinden geçirilmiş bir profil fotoğrafı kullanıyordu ve evinin kapısını kapayıp sırt çantasının kayışlarını düzelttikten sonra sessiz sokakta hızla yürümeye başlayan Christopher, Sayılar’ının öldükten sonra bile olabildiğince iyi görünmelerini istiyordu.

JADE

Otel spa’nın güzellik terapistleri Shawna ve Lucy plastik Aidi paketlerini açıp acınası öğle yemeklerini çıkarırken, Jade gülerek onları seyrediyordu.

Shawna'nın yemeği yarım düzine ince dilimlenmiş kereviz sapı ve bir kâse dolusu humustan ibaretti. Lucy'nin yiyecekleri glüten-siz, çekirdekli bir yuvarlak ekmek ve bir tas dolusu hazır tavuk çorbasıydı. Kantindeki mikrodalgada ısıtılan çorbanın dumanları hâlâ tütüyordu.

Jade el çantasından Tupperware öğle yemeği kutusunu çıkardı. Bir paket kraker, bir paket çikolata, kocaman bir salamlı turşulu sandviç ve bir kuru Pepsi getirmişti. Otuzlu yaşlarındaki iş arkadaşlarının yediklerine özenmediğinden emindi. *Boş ver bikini giymeyi* diye düşündü sandviçinden bir lokma ısırırken.

“Kulüpte tanıştığın çocukla işler nasıl gidiyor?” diye sordu Shaw-na Lucy ye. Takma tırnaklarından birine bulaşan humusu yaladı.

“Gerzek gibi davranıyor” diyerek burnunu çekti Lucy. “Dün akşam beni yemeğe çıkarmak istedi. Gide gide Nandos’a gittik. Sonra gece boyunca kasanın başında duran yellozu kesti durdu. Yemeğe götürdüğü bir kadının yanında böyle bir şeyi kim yapar ki? Saygısızlık.”

“Gerçekten mi? Tam bir serseri.”

“Biliyorum. Bu akşam bana gelecek, yemek pişireceğimi söyledim ona. Peki ya sen? Tinder’dan bulduğun dövmeli adam ne âlemde?”

“Denzel’ı mı diyorsun? Benden gerçekten hoşlandığını söylüyor ama dört gündür ses çıkmadı ondan. Öyle şey olur mu?”

Jade başını salladı ve sandviçinden bir lokma daha aldı. “Korkunç. Nasıl tahammül ediyorsunuz bilmiyorum. Artık böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmadığım için çok mutluyum” dedi lokmasını çiğneyen Jade. DNA’mz Eşleşsin sitesi sayesinde Kevin i bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu ama onun dünyanın diğer ucunda, Avustralya’da yaşaması canını sıkıyordu. Eşleşme sürecini onaylayan e-postayı almadan önce iş arkadaşlarıyla aynı durumdaydı ama erkek arkadaşlarını daha özenli seçtiğini

düşünürdü. Gerçekte, o da çok sayıda işe yaramaz adamlar, *Cosmopolitan*m tabiriyle “geçici önlemle” birlikte olmuştu.

“Evet, sen epey şanslısın” dedi Lucy. “Erkeğini buldun.”

“Ama kapımın önünde beklemiyor ki” diye karşılık verdi Jade.
“Akşam yemeği için onun evine pat diye gidemem ki. En azından size berbat davransalar da bu adamlarla görüşüyorsunuz gerçekten.”

“Erkekler böyledir işte, değil mi ama?” dedi Shawna. “O sitenin eşleştirdiği insanlardan biri değilsen, Bay Doğru ortaya çıkana kadar elinden geleni yapmalısın. Tabii ortaya çıkarsa.”

“O zamana dek bir sürü pislikle uğraşmamız gerekecek ama” diye ekledi Lucy.

“Hayır kızlar, bu noktada yanılıyorsunuz.” Jade onlara ne yapmaları gerektiğini söylemekten çok hoşlanıyordu. “Şayet biz kızlar kafa kafaya verirsek, kızlar kodunu yeniden yazarsak ve insanların bize pislik muamelesi yapmasına *engel olursak* erkeklerin davranışlarını düzeltmekten başka şansı kalmaz. O zamana dek, onlara izin verdiğimiz için böyle devam edecekler.”

“Anlamadığım şey şu; senin Avustralya’ya gidip Kevin’le birlikte sonsuza dek mutlu olmana engel olan bir şey mi var?” dedi Shawna. “Bilim onun senin gerçek aşkın olduğunu söylüyorsa, hayatını neden burada boşuna harcıyorsun?”

“Her şeyi bırakıp gidemem ki” diyerek başım iki yana salladı Jade.
“Avustralya’ya uçak biletlerinin ne kadar olduğundan haberiniz var mı? Kredi kartlarımdan birinin borcunu yeni kapattım. Ayrıca, dairem, kariyerim, ailem var, onları da düşünmeliyim.” “Dairen kiralık, kariyerin falan yok, işinden nefret ediyorsun -bundan eminim çünkü hepimiz nefret ediyoruz buradan- ve aileni kırk yılda bir görüyorsun. Sonuçta geçerli bir bahanen yok işte.” “Hem kararından kuşkulanmana da gerek yok, öyle değil mi?” diye devam etti Lucy.
“Siz birbiriniz için yaratılmıştınız. Onun nesinden hoşlandın, söyle bakalım?”

Jade güldü. Kevin'in hoşlanmadığı hiçbir özelliği yoktu ki. Posta kodu hariç tabii. "Komik biri, kendimi iyi hissetmemi sağlıyor, çok nazik, gülümsemesi çok hoş..."

"Birbirinize seksi selfieler gönderdiniz mi?"

"Elbette hayır." Jade kararlı görünüyordu. "Hafifmeşrep değilim ki ben." Gerçekte, bir kere böyle bir şey yapmayı denemişti ama Kevin pek hoşlanmamıştı.

"İsa aşkına" diyerek güldü Lucy. "Siber uzayda o kadar çok çıplak fotoğrafım var ki interneti bozabilir."

Jade başını salladı ve herkesin sevdiği gürültülü kahkahalarından birini attı.

"Fotoğraf göndermiyorsan seksi mesajlar gönderiyorsundur ama" dedi Shawna.

"Ne?"

"Birbirinize seksi mesajlar göndermiyor musunuz? Veya azdı-rıcı şeyler söylemiyor musunuz? Onu gördüğünde sana neler yapmasını istediğini anlatmıyor musun?"

Jade başını iki yana salladı.

"Peki Skype'ta seksi anlarınız olmuyor mu? Ya Facebook'ta?"

"Kevin'in ikisinde de hesabı yok" dedi Jade. Birkaç kez Skype üzerinden görüşmüşlerdi ama Kevin'in dizüstü bilgisayar ve akıllı telefonu yoktu. Kendi ekonomik durumundan pek memnun değildi ama yaşam standardı Kevin'in hayatıyla ve onun yaşadığı küçük kasabayla kıyaslanamazdı bile. Çok sayıdaki ortak yönlerinden biriydi bu da.

"Avustralya'da mı yaşıyor yoksa 1950 yılında mı?" diye devam etti Shawna. "Bir erkeğin seni kandırmasına izin verecek bir kız değilsin sanıyordum."

“Onun hakkında nasıl hissettiğimi bilmek için etrafta dolaşmasını veya yüzünü görmek zorunda hissetmiyorum.”

Shawna ile Lucy’nin bakışları karşılaştı, aynı anda başlarını salladılar.

“O zaman kesinlikle aşk olmalı” dedi Shawna. “Bayan Jade Sewell’dan hiçbir şey kaçmaz ama o adam söylediğin kadar muhteşem biriye zaman harcamayı bırakıp oraya gitmeli ve onu görmelisin.”

“Yoksa sonun bizim gibi olur” diye kıkırdadı Lucy. Jade onun kendisini alttan alta uyardığını hissetmişti yine de. “Cidden Jade, canım, burada pek bir seçeneğin yok sonuçta. Her gün bir başka ideal erkek eşleşme sitesi yüzünden piyasadan çekiliyor. Ben ve Shawna geride kalan kemikleri didikleyen akbabalar gibiyiz. İnan bana, hiç keyifli değil. Gerçekten değil. Biriyle eşleşecek olsam ilk uçakla buradan giderim, bir otelin servis girişinin arka tarafında yere oturup öğle yemeği yemem.”

“Evet, bahane uydurmayı bırak” diye ekledi Shawna.

“Bizim gibi kızlar böyle şeyler yapmaz” dedi Lucy nin açık-sözlülüğüne şaşırان Jade. “Her şeyi geride bırakıp gidemem ki. Hem dediğim gibi, Avustralya’ya uçakla gitmek o kadar pahalı ki bilemezsiniz.”

“Kredi kartının limiti ne?”

“Borcumu yeni kapattım...”

“Kart limitin ne?”

“Birkaç bin sanırım.”

“O zaman harca hepsini. Ne kaybedersin? Biraz cesur olman lazım güzel kız.”

“Cesaretle ilgisi yok ama. Bir erkeğin peşinden dünyanın öbür ucuna gidecek değilim.”

Shawna ve Lucy ona öfkeyle baktılar, ikisi de dövmeli kaşlarını botoksun izin verdiği ölçüde kaldırmıştı. “Onun peşinden koşmak değil bu tatlım. O zaten senin.”

“Yapamam” dedi Jade. “Yapamam, değil mi?”

NICK

“Bence yapmalıyız bunu” diye mırıldandı Sally, sırtüstü yattığı yerden yatak odasının dışarıdaki sokak lambasının ışığıyla aydınlanan tavanını seyrederken.

“Genelde senin için daha uzun sürer ama şikâyet etmiyorum” diye karşılık veren Nick başını onun bacaklarının arasından çekti ve yorganın altından çıktı. Elini, Sally’nin oyuncakları koyduğu komodin çekmecesine uzattı.

“Seksten söz etmiyordum” dedi Sally. “Bence DNA’nız Eşleşsin testini yaptırmalıyız.”

Nick onun yanma uzandı. “Anı mahvetmeyi biliyorsun bebeğim.”
“Affedersin.”

“Fikrin neden değişti? Sumaira ve Deepak akşam yemeğinde konuyu açtıklarında yaptırmamız gerektiğini söylüyordun ve kararlı görünüyordun.”

“Hâlâ öyleyim canım” dedi Sally, onu teskin etmek ister gibi parmaklarıyla göğsündeki kılları okşarken. “Ama Sumaira’nın söylediği gibi, kendimizi güvende hissetmemizi sağlar. Yani durumu bilmek. Gerçekten *bilmek*.”

Kahrolası Sumaira diye düşündü Nick ama yüksek sesle şikâyet etmedi. “Düğüne az kaldığı için evlilikten korkmaya başladığını söylemeye çalışmıyorsun umarım” dedi.

“Elbette hayır, seni sersem.” Sally onu başından öptü. “Beni tanıyorsun. Sana göre hava hoş; annenle baban mağara devrinden beri birlikteler, oysa benim annem üç kez evlendi, babam dördüncü karısıyla birlikte. İkisi de sahip olmadıkları bir şeyi arıyorlar ve ben de onlar gibi olmak istemiyorum; en azından biyolojik açıdan bir şansımız olduğuna inanmak istiyorum.”

“Peki ya DNA’larımız eşleşmezse?”

“O zaman ilişkimiz için biraz daha fazla çaba harcamaya gayret ederiz. Lohn Lennonın söylediği gibi: *‘Tek İhtiyacın Sevmek.’* ” “Evet ama *‘Ben Deniz Aygırırım’* diye bir şarkısı da var onun. Bilgiliğine ne kadar güvenebiliriz emin değilim.”

“Yani yapacak mısın?” Yalvarırcasına baktı ona.

Nick onun bu yalvaran bakışlarına karşı koyamazdı. “Seni mutlu edecekse o zaman tamam, yaparım. Şimdi seni mutlu eden başka bir şey yapmaya devam edebilir miyiz?”

Sally bir an için onun gülümsediğini gördü, sonra Nick’in başı yorganın altına girdi, bacaklarının arasında kayboldu.

ELLİE

Saatli radyo 03.40’ı gösterirken, Ellie sonunda uykuya dalmak için uğraşmayı bıraktı.

Önünde yoğun bir gün vardı ve mutlaka biraz dinlenmesi gerekiyordu ama beyni bu mesajı almıyor ve harıl harıl çalışmaya devam ediyordu. Hızlı bir tren gibi işleyen beyni dinlenmek yerine güncellenen uygulamanın tanıtımı için sonraki birkaç saat boyunca yapması gerekenleri düşünüyordu. Normal şartlar altında kişisel doktorunun yazdığı uyku ilaçlarından birini alırdı ama o gün bütün dikkatini toplaması gerekiyordu ve sersemlemiş hissetmeyi göze alamıyordu.

Basma röportaj vermek, Ellie'nin kamusal bir figür haline geldikten sonra yapmaktan en çok nefret ettiği şeydi. On yıl önce, o da kapalı kapılar ardında çalışan anonim işçi arılardan biriydi. Sonra dünya medyası onu övmeye ve aynı zamanda yermeye başlamıştı. Derisi sertleşmiş, kısa sürede şirketini dünyanın en başarılı kuruluşlarından biri haline getiren sert bir patron olarak tanınmıştı. Konumunu elde etmek için ahlaki değerleri hiçe sayan yöntemler kullandığı ima ediliyordu ama elde somut delil olmadığından bunların hepsi söylenti olarak kalmıştı. Ellie, şirkette geçirdiği ilk yılların ayrıntılarının açığa çıkmasını engellemek için çok insana para yedirmişti.

Kamuoyu onun öyküsüyle ilgilenmeye başladıkça, magazin basını özel hayatını didik didik etti, geçmişini ayrıntısıyla incelediler. Eski ilişkilerini kurcaladılar, eski sevgililerine o kadar çok para verdiler ki çoğu onun nasıl biri, nasıl bir kız arkadaş ve sevgili olduğunu anlattı.

Ellie yalnız basından değil, hemen herkesten çekinir olmuştu. Bu yüzden bir erkekle buluşup randevulaşmakta zorlanıyordu. Her erkeği aynı kefeye koymanın haksızlık olduğunu bilse de, yeni biriyle tanışır tanışmaz savunma kalkanları faaliyete geçiyordu ve onların ilgisinin altında neler yattığını merak etmeye başlıyordu. Yalnız servetiyle mi ilgileniyorlardı? Bir milyarderle yatarak arkadaşlarına böbürlenmek mi istiyorlardı? Yoksa *Sun on Sundaye* manşet olacak bir ilgi miydi bu? Ellie, Bili Gates, Mark Zuckerberg veya Tim Cook'un seks hayatları yüzünden kınandığını hatırlamıyordu ama onun başına sık sık geliyordu bu nedense.

Yatakta yan döndü, bacaklarını uzattı ve basın yine bir işler karıştırdığında onlara uyarıda bulunması için kurduğu hukuk ekibini düşündü. Yarım düzine iftira davasını kazandıktan sonra, hakkında yalan söylemenin pahalıya patladığını anlayıp onunla uğraşmayı bırakmışlardı. Medya ekibi basınla ilgili bütün soruları yanıtlayabilecek bir ekibe dönüşmüştü ve insanların hakkında ne yazdığını öğrenmemek için Google uyarılarını, Facebook ve Twit-ter hesaplarını kapamıştı. Yalnız başka şansı kalmadığında şirketin lideri olarak medyanın karşısına çıkıyordu.

Hâlâ hiç uykulu olmadığını hissedince sıkıntıyla homurdandı, yatak örtülerini kenara atıp komodinin üstündeki gece lambasını yaktı. Birkaç saat önce gelen e-postayı hatırladı; DNA eşleşmesi gerçekleşmişti. DNA eşleştirme şirketine, ilk kurulduğu dönemde, bundan on yıl önce kaydolmuştu. DNA eşleştirmenin popülerliği arttıkça, eşini bulmasının bir an meselesi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Ama kayıtlı kullanıcıların sayısı 1 milyarı bulduğunda ve hâlâ biriyle eşleşmediğinde, Ellie umudunu yitirmeye başlamıştı. Herhalde eşinin başka biriyle mutlu bir ilişkisi vardı veya gelişmekte olan bir ülkede test hakkında hiçbir bilgisi olmadan yaşıyordu.

B öylece Ellie hayatını yalnız başına geçirmeye alıştı, zaten son yıllarda işiyle öyle meşguldü ki yalnızlığı umursamıyordu bile. Halinden memnun olduğunu hissetmek için bir ilişkiye ihtiyacı yoktu; gereken her şeyi kendi başına da yapabilirdi. Eşleştiği kişi hayatına Ellie'nin kendi başına bulamayacağı nasıl bir şey ekleyecekti ki?

Yine de, içinde bir şeylerin eşleştiği kişinin kim olduğunu merak ettiğini hissetti.

“Hadi bakalım” dedi yüksek sesle ve telefonunu aldı. E-postayı açtı, eşleştiği kişiyle ilgili bilgiyi görmek için 9,99 pound ödedi ve bekledi. İki dakika sonra gelen kutusuna otomatik bir mesaj düştü.

“Adı: Timothy Hunt. Yaşı: 38. Mesleği: Sistem analisti. Göz rengi: Ela. Saç rengi: Siyah. Boyu: 1,80.”

“Ula.” Kişisel asistanına bir e-posta yazmaya başladı. “Leighton Buzzard’da sistem analisti olan Timothy Hunt hakkında öğrenebildiğin her şeyi öğren. E-posta adresi aşağıda yazıyor. Bulduklarını sabah bana gönder. Teşekkürler.”

Ula’dan hemen karşılık alınca şaşırdı. *Bu kız hiç uyumuyor mu* diye merak etti. “İş görüşmesine mi gelecek? Onu listemde göremiyorum” diye yazmıştı.

“Öyle de denebilir” diye karşılık verdi Ellie. “Fotoğrafını da bul mutlaka. Gerekiyorsa dışarıdan yardım al.”

Ellie telefonunu komodine bıraktı ve yorganın altına girdi. Diğer yanma döndü ve yatağın boş tarafına baktı. Yatak örtüleri temizlikçinin sabah serdiği gibi derli toplu ve ütülüydü.

Yıllardır ilk kez, yatağını başka biriyle paylaşmanın nasıl bir his olacağını hayal etme izni verdi kendine.

MANDY

Mandy, Richard’ın Facebook sayfasından aldığı adresteydi, taş duvarın önünde bekliyordu. Serpiştiren yağmurdan kaçmak için koşuşturan insanları seyrediyor ve onların peşinden yürümeye hazırlanıyordu.

Çoğu sosyal durumda özgüvenli biriydi ama kalabalık gruplar karşısında içine kapanır, dilini yutmuşa dönerdi. Birisi onunla konuşmaya kalktığında ne diyeceğini bilmediğinden dikkat çekmemeye çalışırdı. Birkaç dakika geç kalmasının önemi yoktu - kimse onu tanımıyor, beklemiyordu nasıl olsa.

Mandy işyerini arayıp hasta olduğunu söylerken iki kez düşünmemişti bile. Kardeşlerine de bir kursa gideceği için ona ulaşamayacaklarını söylemişti. Yalan söylediğini anlasalar da DNA eşi Richard Taylor’la ilgili bir şey olduğunu düşünürlerdi.

El çantasından bir paket naneli şeker çıkardı, şekersiz Polo’lar-dan birini ağzına attı. El aynasını da çıkardı ve iki saatlik araba yolculuğundan sonra hâlâ düzgün görüldüğünden emin olmak için kendini inceledi. Nemli havanın kıvrıcık saçlarının kabarmasına neden olmadığını umarak saçlarını şöyle bir karıştırdı.

Sonunda, içeriden gelen müzik sesini duyunca yavaş adımlarla patika boyunca ilerledi, içeride göreceklerine kendini hazırladı.

Kendisine karşı zalimce dürüst olması gerekirse, orada ne yaptığını veya ne elde etmeyi umduğunu bilmiyordu. Yalnızca kendisinin ve Richard'm kaderinde ne kadar karmaşık olursa olsun ortak bir şeyler olduğunun farkındaydı. Böylece içeri girdi ve arka tarafta oturacak bir yer buldu.

Kilise sıralarından birinde bırakılmış olan program broşürünü aldı. Sakinleşmek için sayfalarını çevirdi. Ön taraftaki mikrofon standında iki gitarist duruyor, bilmediği bir şarkı söylüyorlardı. Şarkı bitince, onların yerini içtenlikle gülümseyen bir adam aldı.

“Teşekkürler, Stuart ve Derek” diye söze başladı. “Öncelikle, geldiğiniz için hepinize teşekkürler. İkincisi, sevgili dostumuz Richard için düzenlediğimiz bu anma törenine geldiğiniz için Taylor ailesi adına hepinize teşekkür etmek isterim. Aziz Peter ve Bütün Azizler Kilisesine hoş geldiniz.”

CHRISTOPHER

Christopher restoranın penceresinden içeri baktı, kızın beden dilini anlamaya çalıştı.

DNA'nız Eşleşsin sitesinden adı gönderilen Amy, kollarını kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlama uzatmış oturuyordu. Onun gergin görüldüğünü düşündü Christopher. Gerçi izlediği YouTube videolarına göre, bu oturuş kızın savunmada olduğunu gösteriyordu. İkisi de Christopher'm işine geliyor, avantajlı duruma geçmesini sağlıyordu.

Amy telefonunun ekranındaki saati dakikada en az bir kere kontrol ediyordu. Sık sık saçıyla oynuyor veya ayağını sandalyesinin bacağına pat pat vuruyordu. Christopher onun çekici bir kadın olduğuna karar verdi, e-postayla gönderdiği fotoğrafa tıpatıp benziyordu - fotoğraf filtrelenmişti tabii ama olsun.

Uzun, koyu renkli saçları hafif dalgalıydı. Son moda siyah çerçeveli gözlüğü gözlerini çevreliyordu, solgun tenini hafif makyajla

renklendirmişti. İnce yapılıydı ama bunu vurgulamaya çalıştığı yoktu. Pantolon, topuklu ayakkabı, sade mavi bir bluz ve ceket giymişti.

Christopher, randevuya geç kalmanın, özellikle de bilim aracılığıyla eşleştiği biriyle buluşmaya geç kalmanın saygısızlık olduğunun farkındaydı. Ama umursamıyordu; bunların hepsi oyunun bir parçasıydı. Onu bekletmek, heyecanlanmasını sağlamak daha iyiydi; böylece durumu kontrol edebilir, baştan itibaren avantajlı konuma geçerci.

Kalabalık restoranın önünde oyalanırken camda kendi yansımasını gördü. Birkaç haftadır doğru dürüst bir uyku çekememişti ve bu yüzden gözlerinin altındaki torbalara ve morluklara biraz kapatıcı sürmüştü. Dört Numaranın banyo dolabından aldığı fondötenli nemlendiriciyi de geceleri peşinde koştuğu projesinin melatonin seviyesini nasıl etkilediğini gizlemek için kullanmıştı; genellikle gün içinde uyuyordu.

Tıraş olmaya zaman bulmuştu ama saçlarını kestirmek için randevu almaya vakti olmamıştı. Saçlarını yandan ayırıp kızıl kahverengi saçlarının daha koyu renkli görünmesini sağlayan bir jöle kullanmıştı. Kendi kendine gülümsedi, eski okul arkadaşlarının aksine yüzü fazla kırışmadığı için memnundu. Dişleri inci gibiydi ve yüzü tombul değil, zayıf ve karakterliydi. Otuz üç yaşındaydı ama en az beş yaş daha genç görünüyordu.

Christopher terzi elinden çıkma ceketinin yakasını düzeltti. Amy'nin gitmeye hazırlandığını görene kadar bekledi, sonra restorana girdi.

Onu arıyormuş gibi yaparken dekorasyonu sıradan görünen salonu inceledi. Göz göze geldikleri anda Amy'nin geç kaldığı için ona sinirlenmekten vazgeçtiğini anladı. Christophera sanki görünmez bir güç onu sandalyesine yapıştırmış gibi gelmişti. Endişeyle kekeleyerek "Merhaba" dedi kız.

"Merhaba Amy. Geciktiğim için üzgünüm." Christopher özür diledi, başını güvenle iki yana salladı ve onu iki yanağından öptü.

“Sorun değil, ben de birkaç dakika önce geldim” diye yalan söyledi ve yutkundu Amy.

“Üzerinde çalıştığım yeni bir dergi yüzünden ofisten çıkamadım da” dedi Christopher, yerine otururken. “Sonra da trafiğe takıldım.” “E-postanda grafik tasarımcı olduğunu söylemiştin, değil mi?” diye sordu Amy. Kendisine ilgiyle bakan kızın sakın ve havalı görünmeye çalıştığının farkındaydı.

“Evet, serbest çalışıyorum, dolayısıyla aynı anda birkaç projeyle birden uğraşıyorum.”

“Müşterilerin kimler?”

“Genellikle lüks ticaret dergileri, bilirsin, yat veya uçak üreten firmalar, Thomas Cook’ta bulamayacağın tatil yerlerinin broşürleri” diye övündü. “Çok özel müşteriler için çalışıyorum.”

Amy’nin etkileneceğini ummuştı ama pek öyle olmadı. “Ofisin nerede?” diye sordu.

“Holland Park’taki evimden çalışıyorum, bana gayet uygun. Birer içki alalım mı?”

Christopher bardağı Amy’ninkinin yanına koyup şarap mönüsünü açtı. Garson kız geldiği zaman listedeki en pahalı şarabı ısmarladı.

“Yemek yiyecek misiniz?”

Konuşurken garson kızın gözlerinin içine bakan Christopher, güvenilir garrottesiyle onun boğazını kesip tiroit kartilajını doğ-rasa kızın nasıl sesler çıkaracağını merak etti. Kurbanlarının her birinin çıkardığı farklı sesler onu büyülemişti.

Christopher, Amy’ye bakıp kaşlarını kaldırdı. “Bir şeyler yemek için zamanın var mı?” diye sordu.

“Evet, iyi olur” dedi kız fazla hevesli görünmemeye çalışarak -gerçi öyle görünmeyi pek becerememişti.

İkisi sessizce m n lerine bakarken, Christopher Amy'nin bakışlarını y z nde hissetti. Christopher onun bakışlarına karşılık verip utanga  bir şekilde g l msedi. Amy'nin yanakları kızardı, g zbebeklerinin b y y p b y mediğini anlamaya  alıştı. İnsan davranışları hakkında okuduklarından, bunun kızın kendisinden hoşlandığı anlamına geldiğini biliyordu.

“Affedersin, hemen tuvalete gidip geleceğim” dedi Amy. “İstersen benim i in de sipariş ver. Bakalım ger ekten uygun muyuz?”

“Elbette” diyen Christopher, Amy masadan ayrılırken ayağa kalkıp onu ge irdi.

Bir centilmen gibi davranmakta zorlanmıyordu ama y z ifadeleri ve başkalarının duygularına karşı hassas olmak gibi davranışları aslında kitaplardan ve internetten  ğrenmişti. Amy'nin d nmesini beklerken farklı g l msemeler denedi ve Sekiz Numaranın nerede olduğunu g rmek i in cep telefonunu kontrol etti. Amy ve kendisi tatlılarını bitirdiklerinde Sekiz Numaranın da eve d nm ş olacağını umuyordu. Restorandan onun evine on dakikada gidebilirdi.

Tuvaletten  ıkan Amy'nin cep telefonunu  antasına attığını g rd  ve randevunun iyi gittiğini haber vermek i in bir arkadaşını aradığını tahmin etti. Eşleştirildiği kişiye karşı hemen g  l  bir  ekim hisseden y zde 92'nin i inde olduğu belliydi.

Sonra, yerine oturan Amy'nin dudaklarını diliyle hafif e yaladığını g rd  ve başı ilk kez sigara i iyormuş veya hızla ayağa kalkmış gibi hafif e d nd . Yorgun olduğunu d ş nd  ve bu duyguyu geldiği gibi hızla g nderdi.

“Her şey yolunda mı?” dedi kıza. Amy'nin y z  kızarmıştı.

“Evet, ofisi aramam gerekti” dedi Amy. “Birka  haftadır işler  ok yoğun.”

“Ne iş yaptığını sormuş muydum?”

“Ah, söylememiş miydim?” Amy içkisinden bir yudum aldı. “Polisim ben.”

JADE

Otuz saatlik uçak yolculuğu sırasında Jade zorlukla üç saat kadar kestirdi. O günden önce uçakla gittiği en uzak yer üniversiteden kız arkadaşlarıyla birlikte gittiği ve sonunda sarhoş olup sol kalçasına “Girilmez” dövmesi yaptırdığı Magaluf’tu.

Heathrowdan Bangkok’a ve sonra Melbourne a gelmişti ama yol boyunca koltuğunun kolçaklarına sıkı sıkı yapışmış, her türbülans-ta uçağın düşeceğini sanıp korkmuştu. Onu gelmeye ikna etmek için uğraşan kızlara söylemek istemediği şeylerden biri buydu. Uçmaktan çok korkuyordu. Korkusunu düşünmemek için Kindle’ma indirdiği gerilim romanlarından birini okudu, peş peşe altı tane film izledi. Uçak yere inmeden kısa süre önce nihayet uyuyakaldı.

Önceden kiraladığı arabaya binmeden önce kıyafetini değiştirdi ve makyajını tazeledi. Avustralyada arabaların yolun sol tarafından gittiğini görünce rahatlamıştı. Aracın GPS’ine gideceği adresi girdi. Hayatının sıradaki aşaması -ve en büyük macerası- Echuka’ya 250 kilometre uzaklıktaki Murray Havzası nda başlayacaktı. Büyük Kuzey Otobanında ilerlerken, Ed Sheeran ve Beyoncenin şarkılarına eşlik etti, fazla gerilmemeye çalıştı.

On gün önce Lucy ve Shawna’yla konuştuklarını düşündü. Karşılarına oturup onlara bakmış, aşırı makyajlı yüzleri, perukları ve sayısı sürekli azalan partnerlerden biriyle birlikte olabilmek için zayıf kalma saplantılarını incelemiş ve onlara giderek daha fazla benzediğini düşünmüştü. Ama söyledikleri şeyler için onlara minnettardı. Haklıydılar. Avustralya’ya gidip Kevini görmemesi için gerçek bir neden yoktu. Onu durduran tek şey bilinmeyen karşısında duyduğu korkuydu. Ama artık uçak yolculuğunu da atlattığına göre başka hiçbir şeyden korkmadığını düşünmekten hoşlanıyordu.

O haftanın sonuna gelindiğinde, Jade kredi kartıyla Avustralya’ya bir uçak bileti almıştı bile. Kiralık dairesini Shawna’ya bırakmıştı.

Heathrow'a gitmek için otobüse binen Jade, geleceği düşündükçe heyecandan titriyordu.

Havaalanından ailesine bir mesaj atıp planını onlara da bildirdi. Onu hemen geri aramalarının planını desteklemedikleri anlamına geldiğini tahmin ediyordu ama emin olamıyordu çünkü telefonu açmadı. Jade bir anda öfkelenen biriydi ve ailesinin negatif yorumlarını duymaya ihtiyacı yoktu.

Kevin'in telefonuna duvar kâğıdı yaptığı fotoğrafına bakınca, hayal kırıklığına uğramayacağını düşündü.

Kevin'in ailesinin çiftliğine arabayla üç saatte ulaştı. Arabayı yol kenarına çekip yorgun bacaklarını biraz rahatlatmak için dışarı çıktığında hem çok gergin hem heyecanlıydı. Yakıcı sıcaklıktan hemen bunaldı, yola çıkmadan önce yüksek koruma faktörlü güneş kremi sürdüğü için sevindi. Solgun teni bu güneşe asla dayanamazdı.

Toprak yol boyunca uzanan bel hizasındaki tel örgünün üzerindeki "Williamson Çiftliği" yazan tabelaya baktı. Yolun iki yanında, kökleri kuru toprağın derinlerine uzanan uzun, cılız ağaçlar vardı. Uzakta büyük beyaz bir bina ve çevresindeki diğer binalarla ahırların çatıları görünüyordu. Bu manzarayı Kevin'in fotoğraflarından tanımişti.

Kevin le yüz yüze gelmeyi ne zaman düşünse midesi altüst oluyordu ve yine öyle oldu. Karşılaşma anı gelmişti ve korkusu iyiden iyiye artmıştı - özellikle Kevin in evine haber vermeden geldiği için.

Heathrow Havalimanında ona küçük bir yalan söylemiş, telefon servisi sağlayıcısını değiştirdiği için birkaç gün ulaşılmaz olacağını anlatmıştı. Kevin biraz endişelenmişti ama onu çaktırmadan terk etmeye çalışmadığını açıkça söylemişti Jade. Hatta tam aksini istiyorum diye düşünmüştü kendi kendine.

Telefonunu aldı, kamerasını açtı ve Kevin in ailesinin çiftliğini arkasına alarak bir fotoğraf çekti.

“Nasılsın bebeğim?” diye yazdı ama parmakları öyle çok titriyordu ki telefonun metni otomatik tamamlama özelliğine minnettar kaldı.

“Merhaba!” diye karşılık geldi hemen. “Seni çok özledim! Yeni telefon servis sağlayıcından memnun musun?”

“Evet, teşekkürler.”

“Ahırda ineklerin yanındayım, nasıl kokuyor bilsen!”

“Ah zavalılık. Bil bakalım ben neredeyim?”

“Yatakta mı?”

“Yeniden dene.”

“Hâlâ işte misin?”

“Hayır” diye karşılık verdi ve ona çektiği fotoğrafı gönderdi. Kevin’in vereceği karşılığı beklerken kalbi küt küt atıyordu. Telefonu çalmaya başladı.

“Sürpriz!” diye açtı telefonu. “Buradayım!”

“Buraya gelmemen gerekirdi, üzgünüm” diyen Kevin, telefonu yüzüne kapadı.

NICK

Sally, “Sakin açma!” diye haykırdı Nicke telefonda. Sesi endişeliydi. “Eve dönene kadar bekle, birlikte açalım.”

Sally, akıllı saatinde DNA’nız Eşleşsin sitesinden e-posta geldiğini gösteren bir uyarı olduğunu görünce midesi yirmi kat yukarıdan düşen bir asansöre kapatılmış gibi hissetti. Hemen Nick’i aradı ve

sabırla e-postasını kontrol etmesini bekledikten sonra, ona da bir e-posta geldiğini öğrendi.

Nick'in çalıştığı medya ajansında yeni bir kadın temizliği mendilinin reklamı için ilginç ve orijinal fikirler düşünmesi gerekiyordu ama bunun yerine e-postanın içeriğini merak ediyordu.

Ama onu asıl endişelendiren, Sally'nin testi yaptırmak istemiş olmasıydı. Birlikte mutlu olduklarını ve bir gelecek kuracaklarını düşünmüştü ama onun bilimsel doğrulamaya ihtiyaç duyması gelecekteki eşi için yeterince iyi olmadığını düşünmesine yol açmış, aralarındaki beş yaş farkın çok fazla olduğunu ve onun için yeterince olgun olmadığını hissetmişti.

Nick sonunda eve döndüğünde, ondan yarım saat önce eve gelmiş olan Sally mutfak masasına oturup bacaklarını sallandırmış, kırmızı şarap kadehini yeniden dolduruyordu.

"Geciktiğim için üzgünüm" dedi Nick. "Toplantı uzadı ve..."

"Önemli değil" diye onun sözünü kesen Sally içeceği kaygıyla bir yudum daha aldı. "Şu işi halledelim mi artık?" Diğer elinin parmaklarıyla mutfak masasını tıkırdatıyordu ve endişeli olduğu belliydi.

"Önce bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Nick, yanındaki tabureye otururken. "Test sonuçları umurumda değil. DNA'm Jennifer Lawrence'la eşleşse bile hiç fark etmez. Bu e-postalarda ne yazarsa yazsın, benim kaderimde seninle birlikte olmak var." Sally ona gülümsedi ve onu kucakladı, sonra telefonunu alıp e-posta ikonuna bastı. "Hazır mısınız?" diye sordu, mesajı açarken. Derken yüzü asıldı. "DNA'nız eşleşmedi" yazıyor.

Odaya kasvetli bir sessizlik çöktü. İkisi de ne diyeceğini bilmiyordu. Sonunda Nick kolunu onun omzuna attı.

"Birlikte mutlu olacağız, bunu biliyorum" dedi. "Milyonlarca çift mutlu oldu, biz de istisna değiliz. DNA'larımız eşleşmiyor diye ayrılacak

değiliz. Beni hâlâ sevmiyor musun? Test sonuçlarını gördükten sonra bile?”

“Seviyorum elbette” diyen Sally’nin sesi boğuk çıkmıştı çünkü başını onun omzuna gömmüştü.

“O zaman kimya veya biyoloji kimin umurunda? Hiçbir şey sevgimizi değiştiremez.”

Sally zorlukla yutkundu, ağlamaya başladı. “Affedersin” diyerek burnunu çekti. “Birlikte bir şansımız olduğundan emin olmak istemiştım... Birbirimizin kaderi olduğumuzdan.”

“Emin olmayı boş ver, birlikte her şeyi riske atalım biz.”

Sally gülümsedi, başlarını birbirine yasladılar. Sally parmaklarını onun koyu kıvrıcık saçlarının arasından geçirdi, dudaklarını ona uzattı.

“Hadi erkenden akşam yemeği yiyelim” dedi Nick. “Şehir merkezinde açılan yeni Türk restoranına gidelim. Yemek benden.”

Sally başını salladı, Nick ayağa kalktı, kot ceketini almak için kapının arkasındaki askıya gitti.

“Peki ya seninki?” dedi Sally.

“Efendim?”

“Senin test sonucun.”

“Umurumda değil” diyerek omuz silkti Nick. “Bilmem gerekeni biliyorum ben.”

“Ben de senin bilmediklerini öğrenmek istiyorum. Kendini benim yerime koy; nişanlım büyük olasılıkla bir başkasıyla eşleşti. Rakibemin kim olduğunu bilmek isterim - tabii testi yaptırdıysa.”
“Rakiben falan yok.”

“Yine de e-postayı aç bebeğim.”

“Al, yakala” diyen Nick, telefonunu ona doğru attı. Telefonu yakalayan Sally e-postayı aradı.

“Aman Tanrım” dedi ve yüksek sesle güldü. Elini ağzına götürdü ve kocaman açtığı gözleriyle ona baktı.

“Ne oldu? Eşleşmiş miyim?”

“Kesinlikle evet.”

“Lütfen annenle eşleştiğimi söyleme bana.”

“Hayır, merak etme, annem değil” diye karşılık verdi Sally.

“Alexander adında bir adamla eşleşmişsin.”

ELLİE

Ellie'nin yüzü sanki betondanmış gibi kaskatıydı. Eve dönüp yüzündeki ağır makyajı katman katman çıkarmayı iple çekiyordu.

Uluslararası haber kanalları için kameraların önünde geçirdiği sabahın sonra, *The Economist*'ten gelen bir gazeteci şirketinin geliştirilmiş uygulaması hakkında konuştuktan sonra, kişisel hayatı hakkında yorum yapması için teşvik etmeye çalışmıştı onu. Ama Ellie yıllar içinde bu konuda deneyim kazanmıştı. Daima kibarca gülümseyip burada başka bir konuyu konuşmak için bir araya geldiklerini ammsatmıştı ona.

Güvenlik ekibinin şefi Andrei, onu arabayla Londra'nın merkezinden Belgravia'daki konağa getirirken, Ellie tabletindeki şirket için güvenli mesajlaşma sistemini açmış ve kişisel asistanından gelen mesajı görmüştü.

Dosyanın adı “Timothy Hunt”tı ve Ellie e-postanın içinde DNA'sının eşleştiği adam hakkında istediği ayrıntıların bulunduğunu tahmin ediyordu. Parmağı ikonun üstünde dolaşırken, tahmin ettiğinden daha gergin olduğunu fark etti. Dosyanın için-dekilerden ve Ula'nın

neler bulmuş olabileceğinden ürküyordu. Ulanın adam hakkında araştırma yapma görevini işe alacakları kimselerin geçmişini ve sık sık gelen tehdit postalarını araştırmak için başvurdukları firmaya havale etmiş olduğunu tahmin etti.

Derin bir nefes aldı, e-postayı açtı. Bir avuç belge çıktı karşısına; Timothy'nin yerel futbol takımının fotoğrafı, LinkedIn'deki özgeçmişi, son altı aylık internet tarama geçmişi, banka hesabı kayıtları ve çeşitli fotoğraflar. Bu bilgilerin ne tür karanlık yöntemlerle elde edildiğini bilmek bile istemiyordu.

Ellie önce futbol takımının fotoğrafına tıkladı ve altındaki isimleri okuyup Tim Hunt'ı buldu. En arka sırada duruyordu adam; orta boyluydu, koyu renkli kısa saçları hafif kelleşmişti, sakalı ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Fiziksel olarak kendi tipi olmadığını hemen fark etti Ellie.

Özgeçmişini inceleyince bir dizi farklı iş yaptığını, üniversiteden mezun olduğundan bir bilişim sektöründe çalıştığını gördü. İnternet arama geçmişi onun yaşındaki erkeklerin ziyaret edeceği sayfalarla doluydu; 1990'ların müzik videolarının YouTube bağlantıları, *Family Guy* küpleri, futbol ve Grand Prix sonuçları, arada bir pornografik siteler -internet tarayıcısı geçmişinde tüyler ürperten bir şeye rastlamadığı için rahatlamıştı doğrusu- film ve müzik için sık sık Amazon ve Spotify ziyaretleri. Coldplay, Foo Fighters ve Stereophonics dinlemeyi seviyordu, Matt Damon ve Leonardo DiCaprio'nun bütün filmlerini izlemişti. Hesap hareketleri, en çok Tesco ve Aldi'den alışveriş yaptığını gösteriyordu. Giysilerinin çoğunu Burtons ve Next'ten alıyordu. Alzheimer hastaları ve sokak köpekleri için bağış yapmıştı, her ay maaşının bir bölümünü bireysel emeklilik sistemine yatırıyor.

Dosyasında evli olduğunu veya evlenip boşandığını gösteren bir şey yoktu. Bir partneri veya çocuğu olduğunu gösteren bilgiler de yoktu. Suç kaydı yoktu, iflas etmemişti, maddi kaygılardan uzaktı. Mortgage taksitleri alçakgönüllüydü, kredi kartı borcunu zamanında ödüyordu ve öğrenci kredisinin geri ödemeleri bitmişti. Sosyal medyada hemen hiç iz bırakmamıştı, yalnız

Cambridge United FC'nin sitesindeki mesaj panosuna birkaç mesaj bırakmıştı.

Kısacası, Timothy Hunt sıradan bir adamdı ama onunla arasında olağandışı bir bağ vardı.

“Kings Road’dan gidebilir miyiz?” dedi Andrei’ye. Birkaç dakika içinde, Andrei onun talimatlarına uygun biçimde yeni bir kullan-at telefon almıştı. Böylece Timothy’ye gerçek numarasını vermek zorunda kalmayacaktı. Yoksul bir öğrenci olduğu zamanlardan beri böyle bir telefon kullanmamıştı. Hayatının çok daha az karmaşık olan o yıllarını anımsayınca gülümsediğini fark etti.

Timothy’nin numarasını girdi ve bir mesaj yazmaya başladı. “Merhaba” dedi. “Benim adım Ellie ve DNA’larımız eşleşmiş!” Sonra duraksadı, mesajı sildi. Fazla neşeli oldu bu diye düşündü. “Merhaba, DNA’nız Eşleşsin sitesinin belirlediği eşinizim. Benimle buluşmak ister misiniz?” Fazla girişken. “Merhaba Timothy, hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmemiz gerekiyor sanırım” diye yazdı ve sonra gülümseyen bir surat ekledi.

Ellie gönder tuşuna basmadan önce durdu, elinde telefonla öylece kalakaldı. Açtığı Pandoranın kutusunun içinde neler olabileceğini düşününce korkuyordu. Uzun süre beklemesi gerekmedi

- telefon yüksek sesle bipledi.

Timothy, “Ah, gelecekteki Bayan Hunt, neden bana ulaşman bu kadar uzun sürdü?” diye yazmış ve göz kırpan bir surat eklemişti. “Lütfen bana Tim de.”

Esprî yapabiliyor diye düşünen Ellie, kasılan omuzlarını gevşetti. “Üzgünüm, gelinliğimi seçmekle meşguldüm” diye yazdı ve duvaklı bir kadın emoji gönderdi.

“Ne tesadüf, ben de öyle. Bana gelecekteki eşimi anlatır mısın, sonuçta pek az şey biliyorum hakkında. Nikâh tarihi almadan önce ortak bir zemin bulmamız hoş olabilir.”

“Kilisede evlenmiyoruz yani?”

“Hayır, benim gibi satanistleri kilisede istemiyorlar.”

“Ortak bir yönümüz var desene” diye karşılık veren Ellie, mesaja bir de gülümseyen şeytan emoji ekledi.

“Ne iş yapıyorsun?”

“İnsanların ruhlarını çalışıyorum.”

“İşini sordum, hobini değil.”

“Affedersin. Lucifer a tapmaktan başka tek yaptığım sıkıcı bir ofiste çalışmak. Sen?”

“Bilgisayar işindeyim.”

Sonraki yarım saat boyunca, Ellie arabanın yerinde saymasına neden olan trafiği veya camı döven yağmur damlalarını fark etmedi. Andrei sonunda evinin önünde durduğunda, liseli bir kız gibi telefonuna yapışmıştı ve Tim’le mesajlaşmaya devam ediyordu. Andrei arabanın kapısını açtı, ona şemsiye tuttu.

“Gelecekteki eşimi birer içki içmeye davet edebilir miyim?” diye yazdı Tim.

“Bilemiyorum” diye karşılık verdi Ellie.

“Isırmam, söz veriyorum. Bazen hepimizin riske girmesi gerekir.” Ellie altdudağı ısırdı ve cep telefonunu çantasına koydu. Andrei onu eve kadar geçirdi. Ellie bir süre düşündü, kararını vermeden önce bir yabancıyı hayatına sokmanın avantajlarını ve dezavantajlarını düşündü. DNA’nız Eşleşsin testini yapmasının tek nedeni birini bulmaktı ve şimdi telefonun diğer tarafında yaşayan, nefes alıp veren biri vardı. Bir adı, yüzü vardı ve Ellie’yle buluşmak istiyordu. Ama Ellie korkuyordu. Telefonu çantasından çıkardı, bir mesaj yazıp göndermeden önce birkaç kez okudu.

“Tamam, olur” diye yazdı kaygılı bir şekilde.

“Cuma gecesine ne dersin?”

MANDY

Mandy, DNA’sının eşleştiği erkek hakkında internetten araştırma yapmıştı ama anma töreninde çok daha fazlasını öğrendi.

Aziz Peter ve Bütün Azizler Kilisesinin arka sıralarından birinde oturup Richard’m arkadaşlarının cemaate onun hayatı hakkında anlattığı anekdotları dinlerken kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Onun spor alanında ve hayatta bir takım oyuncusu olduğunu, sadık bir zor gün dostu olduğunu öğrendi. Milli hokey ve badminton takımında oynamış, on iki yaşında vejetaryen olmuş, on yedi yaşında kanser atlatmıştı ve pozitif tavrı kemoterapi sürecini kolaylaştırmıştı. Mandy onun Facebook’taki seyahat fotoğraflarını düşündü ve belki de hastalığı yüzünden dünyayı görmek için bu kadar uğraştığını anladı.

Macmillan Kanser Derneği için iki maraton koşmuş, öğrenme zorluğu çeken insanların spor aktiviteleri ve egzersiz programlarına katılmalarını sağlamıştı. Ona kıyasla Mandy kendini dünyanın en tembel ve bencil insanı gibi hissediyordu ve kendi zamanı geldiğinde Richard gibi bir iyiliksever olarak hatırlanmayacağını biliyordu.

DNA’nız Eşleşsin sitesinde bulduğu eşinin ölümünden iki hafta kadar önce haberdar olmuştu.

Ondan bir türlü haber almayınca canı sıkılmış, ilk adımı atmaya karar vermişti. Kendini tanıttığı e-postada onun hakkında internette araştırma yaptığını ya da fotoğraflarını bilgisayarına kaydettiğini anlatmamıştı tabii. Ama üç yıl önce daha zayıfken ve boşanmadan sonra yüzünde beliren çizgiler oluşmadan önce çekilen güzel bir fotoğrafını eklemişti. E-posta adresini ve cep telefonu numarasını da ona vermişti.

Karşılık alamayınca düş kırıklığına uğramıştı. Önce, Richard'm onu çekici bulmadığını sanmıştı ama DNA eşleşmesi söz konusu olduğunda dış görünüşün önemli olmadığı söyleniyordu. Acaba Richard yeniden yollarda olduğu bir dönemdeydi de ondan mı cevap vermemişti? İnternette öyle olduğuna dair bir kanıt bulamadı. Belki de hapse düşmüştü, çok utangaçtı veya iki elini birden kıldığından klavyeyle yazamıyordu. Mandy bütün olasılıkları düşünüyordu.

Derken bir gün Facebook sayfasını açtı ve kız kardeşinin bıraktığı mesajı gördü - Richard için bir anma töreni düzenleniyordu.

Mandy ekrana bakakaldı, gördüğü mesajı yeniden okudu. Anma töreni mi? Bu da nereden çıkmıştı? Anlayamıyordu. Richard ölmüş olamazdı. Birbirlerini daha yeni bulmuşlardı - dünya üzerinde onun için yaratılmış olan tek kişi nasıl ölmüş olabilirdi? Bunu neden daha önce öğrenmemişti peki?

Durumu daha ayrıntılı inceleyince, Mandy, Richard'm profil fotoğraflarının herkese açık olduğunu ama mesajları için aynısının geçerli olmadığını gördü. Ona arkadaşlık teklifi gönderdi, böylece kız kardeşi talebini onaylarsa daha fazla bilgi alabilecekti. Gerginlik içinde geçen birkaç günden sonra, arkadaşlık teklifi onaylandı. Richard'm dünyanın her yanındaki sayısız arkadaşından gelen duygusal mesajları gördü.

Üzüntüden kahrolacak gibi hissediyordu ama bu duyguyla elinden geldiğince mücadele etti. Kendine bir kadeh Prosecco doldurdu ve yerel gazeteleri dikkatle gözden geçirdi, kaza hakkında bilgi topladı. Richard bir gece hokey takımındaki arkadaşlarıyla zafer kutlaması yapmak için dışarı çıkmış ve onlardan ayrılmış, yola çıkmıştı. Bir araç ona çarpıp kaçmıştı. Birkaç saat sonra yol kenarında bulunmuştu, başında ciddi hasar vardı.

Mandy fenalaştı ve gecenin geri kalanı boyunca ağladı durdu. Richard'ın fotoğraflarına baktı, onunla tanışamayacak olmanın acısını derinden hissetti.

O ilk ve önemli randevuya asla gidemeyecek, asla sevişmeye -ceklerdi. Onun kendisini sevdiğini asla duyamayacak, birlikte bir hayat kuramayacaklar, bir aile olamayacaklardı. Birinin hayatındaki en önemli şey olmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecekti. Mandy'nin en büyük korkusu gerçek oluyordu - boşandıktan sonra hayatı hep aynıydı; yalnızdı, kendi başına çürüyordu ve otuz yedi yaşında bir köşede unutulup kalmıştı.

Hayatıyla ne yapacağını bilemeden evde dolaştı durdu. Olanları kabullenmeye hazır değildi. Kendisinden çalman adam hakkında daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. Cenaze törenini kaçırdığı için, anma törenine davetsiz de olsa gitmeye karar verdi.

Richard hakkında yapılan konuşmalar tamamlanınca, arkadaşları koridor boyunca yürüyüp açık bir kapıdan geçiyorlardı. Mandy içerideki masaların üzerinde alkolsüz içecekler, plastik bardaklar, kâğıt tabaklar ve peçeteler olduğunu görebiliyordu. Duraksadı, yas tutan bu insanların arasında olmaması gerektiğinin farkındaydı ama kendine engel olamayıp peşlerinden içeri girdi.

Duvarlara asılan kolonlardan soft rock müzik geliyordu. Her yaştan insanlar bir şeyler atıştırıp sohbet ediyorlardı. Mandy nerede duracağını bilemedi, bir grup genç erkek ve bir genç kadından oluşan daha hareketli bir gruba yaklaştı. Genç kadın, Richard'm yardıma ihtiyacı olan bir köpek barınağı için paraşütle serbest atlayış yaparak para topladığını anlatıyordu - oysa yükseklik korkusu vardı. Kenarda durup konuşmayı dinleyen Mandy, Richard hakkında fazladan bir şeyler öğrenebildiği için çok mutluydu. Bir başka grup, Richard'm kişisel antrenörlük yaptığı müşterilerini Londra'nın çıplak bisiklete binme etkinliğine katılmaya ikna edişini konuşuyordu. Herkesin Richard hakkında anlatacak komik bir anısı vardı ve bunları hevesle dinlerken içten içe Richard'ı tanıdıkları için onlara imrenmeden duramıyordu.

“Bir denizanası tarafından nasıl sokulduğunu anlatmış mıydı size?” Mandy kendi ağzından çıkan bu sözcükleri duyunca çok şaşırdı ama artık çok geçti.

“Hayır.” Burnuna kadar inen kâkülüyle genç bir adam “Nasıl olmuştu bu?” diye sorunca bütün bakışlar Mandy’ye döndü.

Mandy, Richard’m fotoğraflarını düşündü ve özellikle birinde büyük, beyaz bir katamaranın yanında durduğunu, mavi yolculuğa çıkmaya hazırlandığını hatırladı.

“Cairns’te okyanusta yüzüyorduk” diye söze başladı. “Derken bir denizanası sürüsüyle karşılaştık. Suda çırpınıp sahile dönmeye çalıştığımı görünce sörf tahtasıyla yanıma gelip sahile çıkmama yardım etti ama bunun için denizanalarının arasından geçmesi gerekiyordu ve onlar tarafından sokuldu tabii.” Anlattığı her şeyi gerçekten olmuş gibi gözünde canlandırabiliyordu.

Genç bir kadın “Tam Rich’in yapacağı bir şey” deyince diğerleri gülümseyerek başlarını salladılar. Mandy de gülümsedi ve sırtındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti - öyküsü kabul edilmiş, kimse ona itiraz etmemişti.

“Yine de suya döndü yeniden” diye ekledi. “Sydney Limanı Köprüsündeki restoranda onunla birlikte oturup sabahın ilk ışıklarına kadar içki içmiştik, yolculuk anılarımızı paylaşmıştık. Onu gerçekten özleyeceğim.” En azından son söyledikleri doğrudu.

“Pardon, sizinle tanışmıyoruz” dedi genç bir kadın. Elini nazikçe Mandy’nin koluna koyup onu diğerlerinden uzaklaştırdı. “Ben Mandy” dedi, elini uzattı.

“Chloe” diye cevap verdi kadın. “Rich’i nereden tanıyorsunuz?” Mandy içinde hızla yükselen korkuyu saklamaya çalıştı. Hızlı düşünmesi gerekiyordu. “Şey...” dedi. “Yolculuk ederken Avustralya’da karşılaştık, dönünce bağlantıda kaldık.”

“Orada ne kadar kaldınız?”

“Şey... Birkaç ay.”

“Onunla tam olarak nerede tanıştınız?”

“Yanılmıyorsam arkadaşlarıyla Büyük Set Resifini görmeye gelmişti, sonra bir süre Sydney’de takıldık.”

“Öyle mi? Çok ilginç” diye yapmacık bir ifadeyle gülümsedi genç kadın. “Çünkü yolculuğunun Avustralya etabında Rich’in yanındaydım ve Sydney’de birbirimizden hiç ayrılmadık.”

Mandy öyküsünü fazla ileri götürmüştü. Kadının giderek öfkelenen yüz ifadesini görünce midesi altüst oldu.

“Şimdi bana gerçekte kim olduğunuzu ve ağabeyimin anma töreninde insanlara neden yalan söylediğinizi açıklayacaksınız.”

- [CHRİSTOPHER](#)
- [CHRİSTOPHER](#)
- [CHRİSTOPHER](#)
- [JADE](#)
- [MANDY](#)
- [MANDY](#)

CHRISTOPHER

Christopher'ın gururlandığı özellikleri çoktu - dış görünüşü, kararlılığı, manipölasyon becerisi ve kimsenin oyununa gelmemesi bunlardan bazılarıydı.

Duygularını çok iyi kontrol ettiği görüşündeydi. Başarmak istediği bir planda engelle karşılaştığı takdirde bu içgüdüğü gerektiği zaman amacına ulaşmak için duruma uyum sağlamasına yardımcı oluyordu.

Fakat Amy'nin polis olduğunu söylemesi onu ters köşeye yatırmıştı. Diğer faaliyetlerini takip etmekle öyle meşguldü ki onun hakkında araştırma yapmak aklına gelmemişti. Bütün kadınların hedef aldığı kadınlar gibi olduğunu sanıyordu - saf, onun kadar zeki olmayan, kolay güvenen tipler. Ama bir polis öyle biri olamazdı.

DNA'sının eşleştiği kişiyi bulmanın Christopher için pek anlamı yoktu ve onunla yeniden görüşmeyi düşünmüyordu. Bu randevuya onu biraz merak ettiği için gelmişti ama şimdi olaylar değişmiş, kız ilgisini çekmişti. Hem de çok.

“Bir polis mi?” dedi yüzünde sabit bir gülümsemeye. “İlginç bir meslek olmalı.”

“Bazen olabiliyor” dedi Amy gururla. “Ben müfettişim ve işim epey zordur, özellikle Metropolitan Polis Teşkilatında. Günün her saati iş çıkabiliyor. Ama hayat boyu kariyerim olmaya uygun bir iş.” “Emniyet teşkilatında işler nasıl yürür pek bilmem” diye yalan söyledi Christopher. “Müfettişler ne yapar? Yoksa neyi araştırır’ mı demeliydim?”

“İkisi de olur” dedi Amy. Pipetiyle votka portakalından bir yudum aldı. “Son altı aydır dolandırıcılık masasmdayım.”

“O nasıl bir şey?”

Christopher Amy'nin verdiği karşılığı dinlemedi çünkü duyacaklarıyla ilgilenmiyordu. Otopilota geçti ve ilgiyle dinliyor gibi göründü. Amy konuşurken onunla göz teması kurdu, arada bir başını salladı ve uygun gelen yerlerde gülümsedi. Ama içten içe, durumun ne kadar komik olduğunu düşünüyordu. Karşısında oturan kadın, *Sun* gazetesinin "Britanya'nın En Acımasız Katili" diye nitelendirdiği adamla eşleşmişti.

Christopher, son üç haftadır her haber bülteninde yer bulan bu katil hakkında bir şeyler sormak için can atıyordu ama fazla hevesli görünmek istemiyordu. Yarım saat sohbet ettikten sonra, egosu onu ele geçirdi.

"Haberlerde sürekli gördüğümüz şu seri katil davası nasıl gidiyor?" diye sordu sıradan bir soru sorar gibi. "Kaç kadını öldürmüştü, beş mi?"

"Altı, en azından bildiğimiz kadarıyla ama olayı araştıran ekip farklı ipuçlarını değerlendiriyor" dedi Amy mesafeli bir tavırla. Polisin televizyondaki basın açıklamalarında söylediklerinden daha farklı bir şey söylememişti.

"Bu konuda konuşmak istemiyorsun, değil mi?" dedi. "Affedersin, sormamalıydım."

"Konuşmak istememekten değil" dedi Amy, atalını tabağının kenarına bırakırken. "Bir seri katil olduğunu düşündüklerinde basın ıldırımış gibi oluyor. Son yıllarda böyle cinayetler işlenmedi."

Britanya'da her zaman faal halde bulunan en az dört seri katil vardır diye bilgilendirmek istedi Christopher, onu. *Sen de şu anda onlardan biriyle akşam yemeği yiyorsun.*

Amy anlatmaya devam etti: "Son zamanlarda bazına sızan bilgiler olduğundan bu dava hakkında başkalarıyla konuşmamamız gerekiyor."

“Ben başka biriyim yani, öyle mi” dedi Christopher, en sevimli ifadesiyle. Amy’nin yanakları kızardı. Ondan gerçeği öğrenmeye kararlıydı Christopher, bir şekilde manipüle edemediği hiç kimse olmamıştı daha önce.

“Affedersin, onu kastetmedim” diye gülümsedi Amy. Christopher, dişlerinin arasında yiyecek kırıntıları olmadığını görünce sevinmişti.

“Konuyu değiştireyim” dedi. “DNA’nız eşleşsin testini neden yaptın?”

Amy onun gözlerinin içine baktı, ilk randevuda konuşulması daha uygun bir konuya geçtiklerine sevinmişti. “Benim gibi resmi sektörde çalışanların çoğu bu testi yaptırıyor çünkü birileriyle çıkmaya vaktimiz yok. Pek romantik gelmeyebilir ama pratik. Sana en uygun kişiyi bir sürü manyakla uğraşmak zorunda kalmadan buluyorsun. Peki ya sen?”

Christopher’m aklına, ilişkiler hakkında okuduğu kitaplar ve altlarını fosforlu kalemle çizdiği satırlar geldi. Kadınların eşlerinden duymak istedikleri şeyleri öyle öğrenmişti. Aralarındaki DNA eşleşmesi sayesinde Amy’yi kendine zaten çekmiş olduğundan emindi ama yine de doğru tepkileri vermeliydi.

“Beni bir bütün haline getirecek olan diğer yarımı bulmak istedim” dedi ve kitaplarda okuduğu gibi gözlerinin içine baktı. “Beni olduğum gibi kabul edecek olan *gerçek aşkı* bulmak istedim. Beni bütün hatalarım ve günahlarımla sevecek, yolumuza ne çıkarsa çıksın yanımdan ayrılmayacak birine sahip olmak istedim.”

Christopher başını yana eğdi ve içtenliğini vurgulamak istercesine özür diler gibi omuz silkti. Yeniden içine dolan tuhaf bir his başını döndürdü, teninin hassaslaştığını hissetti.

Amy güldü. “Ciddi misin sen?” dedi. “Söylediklerini bir kişisel gelişim kitabından ezbere okur gibiydin.”

Christopher’m maskesi kaydı, bir an için utanca benzer bir şey hissetti - var olduğunu bildiği ama ender olarak deneyimlediği pek

çok duygudan biriydi bu da. “Yanlış bir şey mi söyledim?” dedi, gerçek bir şaşkınlıkla.

“Hayır, hayır, ah Tanrım, Tanrım” dedi Amy. “Sen gerçekten ciddiydin, öyle değil mi? Ah, çok üzgünüm, bana biraz... abartılı geldi de.”

“Ah” dedi Christopher. Hâlâ şaşkındı. Belki de Amazon ona yanlış kitapları tavsiye ediyordu.

Amy hafifçe öne doğru eğildi ve sessizce ama özgüvenli bir tavırla konuştu. “Bak Christopher, ben durumu şöyle görüyorum. Sen ve ben eşleştik, yani başka insanlarla randevulaşırken yaptığımız şeyleri yapmak zorunda değiliz. Restoranın önünde bekleyip bilerek özgüvenimi kırmak zorunda değilsin, beni etkilemek için Londra’nın hangi lüks semtinde oturduğunu laf arasında söylemek zorunda değilsin, tasarladığın dergilerin bizim gibi insanlara göre olmadığını söylemek zorunda değilsin, mönüdeki en pahalı şarabı seçmek zorunda değilsin. Hemen birbirimizi tanıma aşamasına geçip bu oyunlar olmadan neler olacağını görebiliriz. Ve şu anda -bu hormonlarla, kimyayla veya az önce içtiğim üç kadeh votka ve bir kadeh şarapla ilgili olabilir ama- seninle kısa, çok kısa süre içinde sevişmezsek korkarım patlayacağım. Kısa süre derken, *şimdi* yani.”

Christopher şaşırmıştı. Amy gibi açıksözlü kadınlarla tanışmamıştı daha önce. Amy onu heyecanlandırıyordu, onun zayıf noktasını bulmak istiyordu. Polis olmasından ürkmesi gerekirdi ama tam tersi olmuştu ve birbirine zıt amaçları onu heyecanlandırmaya başlamıştı.

“Hımm... Tabii...” dedi ve garson kıza hesabı getirmesini işaret etti. Hesabı her zamanki gibi nakit ödedi ve on dakika sonra arabayla onun evine gittiler.

JADE

Jade telefonu indirdi ve öfkeyle ekrana baktı. Sanki sorun DNA sitesinde eşleştiği kişinin onu görmek istemediğini söylemesi değil, elindeki telefondur.

İngiltere'den buraya gelmek için iki gündür yolculuk ediyordu ve onunla görüşmeye bu kadar yaklaştıkça bir anda neler olduğunu anlayamadı.

Yanlış duymuş olduğunu düşünüp onu yeniden aradı. Karşısına mesaj servisi çıkınca yeniden aradı. Sonra emin olmak için bir kez daha "NELER OLUYOR?" diye öfkeli bir mesaj yazdı büyük harflerle. Telefonu kaldırıp ekranına baktı, bir karşılık bekledi. Beklediği karşılık gelmedi.

Öğle güneşinin yakıcı sıcağı çıplak omuzlarında ve ensesinde hisseden Jade, kiralık arabaya bindi ve klimayı sonuna kadar açtı. Buraya kadar gelmişti, Kevin şimdi çok yakınındaydı ve kendisini reddetmesi için bir neden yoktu.

İlerideki çiftlik binasını inceledi, sonra arabanın motorunu çalıştırdı, U dönüşü yaptı ve otoyolda geldiği yönde ilerlemeye başladı. Canı yanmış, aşağılandığını hissetmişti.

Ağlamamak için kendini çimdikledi. *Bir açıklaması olmalı* diye düşündü; onunla yüzleşemeyecek kadar endişeliydi, köşeye sıkışmıştı. Kevin birdenbire hiçbir açıklama yapmadan kapısında belirse kendisi ne yapardı onu düşündü. (*Sevinçten öldürdüm* diye düşündü ama diğer yandan Kevin'in kendisinden çok daha sessiz olduğunu da biliyordu.) Onu tuhaf bir duruma düşürmüştü, olanlara alışması için biraz zaman vermeliydi. Ona zaman tanıyacak, sonra yeniden ulaşmayı deneyecekti. Bu kadar patavatsız davrandığı için kendini azarladı ve bu saçma fikri aklına soktukları için Shawna ve Lucy'ye kızdı.

Otuz kilometre kadar geride kalan kasabaya döndü. Orada bir otele yerleşti. Daha sonra, belki yarın Kevine mesaj atıp onunla yeniden konuşmayı deneyecekti.

Aptal mısın diye düşündü birden. Gözlerini kırıştırdı, kaşlarını çatı. *Kendini neden suçluyorsun? Daha önce bir erkeğin kendini sorgulamana neden olmasına izin verdin mi hiç? Burada hatalı olan Kevin, sen değilsin.*

Kevin in onu neden görmek istemediği konusunda yeni fikirler geldi aklına. MTV'nin *Catfish* programını pek çok kez izlediğinden, saf romantiklerin internette sahte kimliklerin arkasına gizlenen insanlar tarafından sürekli kandırıldığını biliyordu. Belki de Kevin konuşurken erkek taklidi yapan bir kadındı veya Jade'in babası olacak yaşıydı ama bunu açık etmemişti. Belki de çiftlikte annesi ve babasıyla değil, *karısıyla* yaşıyordu.

Öyle olmalıydı. Kevin evliydi ve karısına yakalanmamak için Skype veya FaceTime'dan uzak durmuştu. Herhalde Jade'le karısının haberi olmadan ikinci bir telefonla konuşuyordu. Belki de bir çocuğu vardı veya poligamistlerle ilgili TV programlarındaki gibi birden fazla karısı ve çocuğu. Kevin'in Lucy ile Shawna'nın çıktığı pisliklerden farklı olduğunu söyleyip böbürlenmişti ama aslında aynıydı o da. Öfkeyle direksiyonu yumrukladı.

Jade bu konuda düşündükçe kendi teorilerine daha çok inanmaya başladı ve öfkesi giderek arttı. Kevin burada sevdiği insanlarla birlikte yaşarken, başka bir ülkedeki kız arkadaşını yalanlarla idare ediyordu. Dikkatli olduğu sürece yakalanması zordu. Eşleştii kızın dünyanın diğer ucuna gelip evinin kapısına dayanacağını nereden bilebilirdi?

"Ama öyle oldu işte" diye mırıldanan Jade özgüveniyle birlikte öfkesinin de arttığını fark etti. Frene asılıp arabayı durdurdu, yeniden U dönüşü yaptı ve hızla çiftliğe doğru ilerlemeye başladı. Otoyoldan çıkıp çiftliğe giden patikaya saptı, çakılları ve kuru toprak parçalarını sıçratarak ilerledi.

Beyaz ahşaptan tek katlı çiftlik evi gümüş rengi ondüleli çatısıyla geniş bir alana yayılıyordu. Önüne birkaç tane araba ve kamyon park edilmişti, hepsi boştu ama camları indirilmişti. Tozlu bir çiftlik için her şey tertemiz ve cilalı görünüyordu, Kevin'in anlattığı gibi sefil bir yer değildi. Renkli çiçeklerle dolu bir tarhın yanında bir bahçe hortumu yatıyordu. Çatı saçaklarına asılmış sepetlerden başka çiçekler sarkıyordu. Jade, buraya bir kadın eli değdiğinden emindi ama etrafta salıncak veya başka çocuk oyuncakları göremedi; belki de Williamson'lar henüz çocuk sahibi olmamışlardı.

Birkaç yüz metre ilerideki büyük ahırdan büyükbaş hayvan sesleri geliyordu, çok uzaktaki çayırdaki bir koyun sürüsü vardı ama öyle uzaktaydı ki ufuktaki bir tabloya yapıştırılmış çalılara benziyorlardı.

Jade eve doğru döndü, nefes bile almadan verandaya doğru ilerlemeye başladı. Ne yapacağını bilmiyordu ama bir şeyler yapmaya kararlıydı. İçeriden gelen ayak seslerini duyana kadar kapıyı çaldı. Sonunda kapı aralandı, karşısında bir yüz belirdi.

Karşısındaki adam tıpkı eşleştiği adama benziyordu ama içindeki hisse güvenmemesi gerektiğini biliyordu.

“Sen Kevin değilsin” dedi ve geri çekildi.

NICK

“Nasıl? Kiminle eşleşmişim dedin?” diye sordu Nick.

“Şaka yapmıyorum. Baksana.” Okusun diye telefonu ona uzattı.

“Nicholas Wallsworth. Eşleştiğiniz kişi: Alexander, erkek, Birmingham, İngiltere. Profillerine ulaşmak için aşağıdaki talimatları gözden geçirin.”

“Ver şunu” diyen Nick, telefonu onun elinden kaptı, şakasından hoşlanmamıştı. E-postayı okuyunca, Sally’nin şaka yapmadığını anladı.

“Geysin sen” diyerek güldü Sally. “Erkek arkadaşım, daha doğrusu nişanlım eşcinsel!”

Nick e-postayı yeniden okudu, telefonu mutfak tezgâhına bıraktı. “Saçmalık bu” dedi. “Bir hata yapmış olmalılar veya birisi bana şaka yapmış.”

“Sonuçların yüzde 99,99999997 doğru olduğunu düşün. Bir yalan makinesinden bile daha güvenilir.”

“Yine de hata yapabiliyorlar ve bu sefer yapmışlar.”

“Sinirlenme tatlım” dedi Sally, güldüğünü belli etmemeye çalışarak. “Ama bu durumda yanlış kişiyle eşleştirilen ilk insan olursun. Bir buçuk milyarda bir oranıyla büyük bir istisna sayılırsın.

Bence, kendisi gibi beylerin arkadaşlığından hoşlanan bir beyefendi olduğunu kabullenmelisin canım.”

“Ah, sus artık Sal” dedi sinirlenen Nick. “Bu DNA’nız Eşleşsin saçmalığı para kazanmak için uydurdıkları bir saçmalık. Öyle olmasa her aşamasında para istemezlerdi. Astroloji bile bundan daha güvenilirdir.”

“Hey, sorun değil” dedi Sally alayla. “Hep bir gey yakın arkadaşım olsun istemiştım, meğer içlerinden biriyle evlenmek üzereymişim.”

Nick gözlerini devirdi. “Ben eşcinsel değilim, tamam mı?”

“O zaman biseksüel mi diyelim? Bununla da sorunum yok. Kolejdeyken kızlarla bazı özel anlar paylaştığım oldu benim de.”
“Öyle olsam bilirdim diye düşünüyorum. Yirmi yedi yaşma dek bir an bile bir erkekten hoşlanmamış olan biri DNA testi öyle diyor diye gey olmak zorunda değildir.”

“Bu kadar homofobik olduğunu bilmiyordum.”

“Değilim ki! İnan bana, öyle olsam sen ve ben bir arada yaşıyor, evlenmeye hazırlanıyor olmazdık. Karşıma çıkan başka fırsatları değerlendirir, başkalarının peşinde koşardım.”

“Bu konuyu fazla ciddiye alıyorsun.”

“Gizli eşcinsel olduğumu düşünmeni istemiyorum çünkü bu, ilişkimizin bir yalan olduğu anlamına gelir. Oysa bu benim içinde olduğum en dürüst ilişki.”

“Tamam canım, sakın ol, sana takılıyordum” dedi Sally. “Gey olduğunu düşünmüyorum ama durumun komik olduğunu kabul

etmelisin. Şu eski R. Kelly şarkısı gibisin... ‘Zihnın hayır diyor ama beden.’ ”

“Hiç komik değil.” Nick Sally’nin kadehine şarap doldurdu ve kendi içkisinden büyük bir yudum aldı.

“Başka nasıl tepki vereceğimi bilmediğim için şaka yapıyorum çünkü anlaşılan birlikte olmak kaderimiz değilmiş. Benim hayallerimin erkeği ortaya çıkmadı ama senin hayallerinin erkeği yan sokakta yaşıyor olabilir. Birminghamda yaşadığını gördün mü? Ne tuhaf bir tesadüf, değil mi? Onu tanıyor bile olabiliriz.” “Aptallaşma. Ayrıca ‘hayallerimin erkeği’ diye bir şey yok...” “E-posta öyle demiyor ama...”

Nick gözlerini devirdi.

“Onu Facebook’ta bulabilecek miyiz, bakalım mı?” dedi Sally. “Ne?”

“Hadi ama. Rakibimi görmek istiyorum.”

“Hayır, öyle bir şey yapmak istemiyorum.”

“Gelecekteki kocandan hoşlanabileceğini düşünüp endişeleniyorsun, değil mi?”

Nick başım iki yana salladı. “Bak, onun soyadını bile bilmiyoruz.” Sally telefonu onun elinden aldı, daha fazla ayrıntı görmek için gereken 9,99 poundu ödedi. “Adı: Alexander Landers Carmichael” diye yüksek sesle okudu. “Yaşı otuz iki. Mesleği: Fizyoterapist. Göz rengi: Gri - benimki gibi. Saçları: Siyah - benimki gibi.” Gülümsedi. “Boyuna bir seksen - yine benimki gibi. Hoşlandığın belli bir tip olduğu anlaşılıyor tatlım. Adam benim ikizim sanki.”

“Üç farkın var - iki meme ve bir vajina.”

“Onu Facebook’ta bulabiliriz.”

“Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum.”

“Ah, hadi ama, eğlenceli olacak.”

Sally Alexander'ın adını yazdı, ekranda beliren pul boyutundaki resimlerin listesini inceledi. "Birmingham'da dört tane Ale-xander Carmichael olmasına inanabiliyor musun? Göbek adını da ekleyeyim bakalım - Lander adında çok fazla kişi olamaz."

"Bir kişi var işte" dedi Nick, ekranı işaret ederken.

Birlikte küçük boy resme baktılar, Sally profiline tıklamaya çalıştı ama Alexander Carmichael'm gizlilik ayarları arkadaş listesinde olmayanların sayfasını görmesini engelliyordu ancak o küçük resimden bile yakışıklı olduğu anlaşıyordu. Geniş çeneli, hafif sakallıydı. Dalgalı saçları yakasına iniyordu, dudakları dolgun, gözleri büyük ve bakışları sıcaktı.

"Hakkını teslim etmem gerek tatlım" dedi Sally. "DNA'n erkekler konusunda epey zevkliymiş."

ELLİE

Ellie için araba kapısını açan Andrei, onu gittiği binanın kapısına kadar geçirdi.

"İçeri gelmene gerek yok, sorun yaşayacağımı sanmıyorum" dedi ona. Bu kır barında başına bir şey gelmeyeceğinden emindi.

"Bana bunun için para veriyorsun" dedi Andrei, boğuk Doğu Avrupa aksanıyla. İçeri gidip salonu süzdü. Üç yıldır Ellie için çalışıyordu ve ne kadar kıymetli bir eleman olduğunu kaç kez kanıtlamıştı - onun için yumruk yemiş, hatta bir keresinde kırık bir şişeyle saldırıya uğramıştı. Ellie dönüp bakınca güvenlik ekibindeki diğer iki kişinin arkadaki araçta beklediğini gördü.

"Tamam" dedi. "Ama seni görmesin. Kendini belli edip onu ürkütmeni istemiyorum."

"Asla ürkütmem" dedi iki metre boyundaki dev, alaycı bir tavırla.

Mesajla içeri girmesinde sakınca olmadığım haber alan Ellie, Leighton Buzzard'daki kır barına girdi, endişeyle çevresine bakındı. Eski üniversite öncesi günlerinde, benzer barlara gider, ucuza öğle yemeği yerdı. Burada kendini rahat hissetmişti. Şimdilerdeyse süslü şarap barlarına, yalnızca üyelerin girebildiği kulüplere ve lüks restoranlara gidiyordu.

DNA eşinin iki kişilik bir masada, önünde yarısı boşalmış bir bira bardağıyla oturduğunu gördü. Tim çok gergin görünüyor, bakışlarını barda dolaştırıyordu. Sonra Ellie'yi gördü. Ellie, onu gazetelerden tanımamış olduğunu umuyordu. Bilerek sade giyinmişti, üzerinde sıradan bir kot pantolon ve bluz vardı, saçını arkadan toplamıştı. Çok az makyaj yapmıştı ve pahalı mücevherlerini evdeki kasasında bırakmıştı.

El sallarken Tim'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Ellie yanma yaklaşınca ayağa kalkıp elini sıktı, sonra onu kendine doğru çekip yanağından öptü. Ellie de onu diğer yanağından öpmek istedi ama yanlışlıkla burnundan öpünce ikisi de güldüler ve biraz hoşbeşten sonra Tim ona bir içki almaya bara gitti. Hendrick's cin ve tonikle masaya döndü, kendine ikinci birasını almıştı. Dişlerinin arasında bir tuzlu ve sirkeli cips paketi taşıyordu.

"Pardon ama açlıktan ölüyorum" dedi onları masaya bırakırken. "Çok işim olduğundan ofisten doğruca buraya geldim, akşam yemeği yiyemedim. Sen de buyur." Cips paketini açtı, ona da ikram etti.

"Teşekkürler" diyen Ellie gülümsedi. Nezaketen birkaç tane cips aldı. Akşam 6'dan sonra karbonhidrat tükettiğini görse kişisel antrenörünün yüzünde belirecek olan dehşet dolu ifadeyi hayal edebiliyordu.

Mesajlaşırkenki kadar kolay sohbet ettiler, sanki bir süredir görüşmeyen iki eski arkadaşlıklar ve konuşmaya kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Daha önceki korkunç randevu deneyimlerini anlattılar, Tim, onu Quentin Tarantino'nun gelmiş geçmiş en iyi film yönetmeni olduğuna ikna etmeye çalıştı, Ellie de ona mak-robiyotik diyetin erdemlerini anlattı. Ortak yönleri yok denecek kadar azdı ama

ikisi de buna aldırılmıyordu. Tim serbest çalışan bir sistem analisti ve bilgisayar programcısı olduğunu söyledi, Ellie de ona Londra'da bir CEO'nun kişisel asistanı olduğu yalanını söyledi. Gerçek işini söylerse onun gerileceğinden korkuyordu.

"DNA'mız Eşleşsin testine inanıyor musun peki?" diye sordu Tim.

"Evet. Ses tonundan anladığım kadarıyla sen aynı fikirde değilsin."

"Yalan söylemeyeceğim, başta biraz kuşkuluydum" dedi.

"Arkadaşlarımdan birinin ısrarı üzerine kabul ettim. Şimdi arkadaşım epey öfkeli çünkü iki ay sonra hâlâ biriyle eşleşmedi oysa ben seni bir haftada buldum. Ama o zaman bile gerçek olduğuna inanmadım - iyi olamayacak kadar iyi geliyor kulağa, öyle değil mi? Dünya üzerinde seninle DNA'n üzerinden gerçek, tam bir bağı olan, sıırıslıkam âşık olman gereken biri olması yani... Ama bardan içeri girdiğin anda midem kıcımdan fırladı sandım doğrusu." Ellie hayretle ona bakarken gülümsedi. Ellie, hem neden bu kadar zıt kişiliklerin eşleştiğini merak ediyordu hem de Tim'in tanıdığı ve çıktığı en yapmacıksız erkek olduğunu düşünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, Ellie, bardan içeri girdiğini gördüğüm anda öyle bir osurdum ki sönen bir balon gibi odanın diğer ucuna uçacağımı sandım."

Ellie de kendini tutamayıp onunla birlikte güldü.

"Yani, aşk da olabilirdi, bira bozuk da olabilirdi" diye şakalaştı. "Kim bilir."

"İlk osurukta aşk mıydı yani bu?"

"Bir şeyler hissettim sanırım, kendini tuhaf hissetmene neden oluyorsa ve aynı görüşte değilsen özür dilerim ama benimle buluşmayı kabul ettiğin için çok memnunum gerçekten."

"Ben de seninle tanıştığım için memnunum" dedi Ellie, içinde sıcak bir şeylerin kımıldandığını hissederken. Nedeni içtiği dört cin ve tonik miydi yoksa karşısında oturan şaşırtıcı ama sevimli DNA eşi mi bilmiyordu ancak dünyasının manzarası kaymıştı ansızın.

MANDY

“Üzgünüm” diye mırıldandı Mandy, midesinde tuhaf bir bulantıyla.
“Gitmem gerekiyor.”

Hiç tanışmadığı bir adamın anma töreninde işi olmadığını anlamıştı birden. Onun hakkında neden hikâyeler uydurduğu konusunda kız kardeşi tarafından sorguya çekilmeyi hiç beklemiyordu.

Duvarlar sanki üzerine geliyordu, anma törenine geldiği için pişmandı. Aceleyle uzaklaşmak istedi ama Richard’ın kız kardeşi Chloe Mandy nin kolunu yakaladı.

“Hayır” dedi kararlı bir tavırla. “Kim olduğun ve ağabeyim hakkında neden hikâyeler uydurduğun konusunda bir açıklama yapmanı istiyorum.”

“Ben... ben...” diye kekeledi Mandy.

“Richard’ı tanıyor musun gerçekten?”

Mandy bir şey söylemedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Sen ondan on yaş kadar büyük olmalısın. Okul arkadaşı olduğunuzu sanmam. Spor salonunda ders verdiği azgın yaşlı kadınlardan biri misin? Veya tanımadığı insanların cenazelerine gitmekten hoşlanan manyağın biri falan?”

“Hayır!” Mandy, Richard’ın kız kardeşinin hakkında kötü şeyler düşünmesini istemiyordu ama durumun nasıl görüldüğünün de farkındaydı. “Ben bunların hiçbiri değilim.”

“O zaman kimsin ve neden buradasın?”

Mandy gözlerini sıkı sıkı yumdu. “DNA’larımız eşleşmişti.” “Ne?”

“DNA’nız Eşleşsin testini birkaç hafta önce yaptırdım ve eşleştiğim kişiyle tanışmak istedim. Ama sonra...” Mandy duraksadı, aptalın teki olduğunu düşündü. “Öldü o. Richard yani.”

Chloe durdu, Mandy'yi baştan aşağı süzdü. "Yalan söylüyorsun" dedi.

"Gerçekten söylemiyorum. Bak." Mandy el çantasını açtı, Chloe'ye eşleştiklerini doğrulayan e-postanın çıktısını gösterdi. "Neden buradasın?" Chloe kâğıdı inceledi, ses tonu yumuşadı. "Yüksek sesle söylediğim zaman kulağa aptalca geliyor ama ona veda etmek istedim. Son birkaç haftayı, hiç tanışmadığım bir adamın yasını tutarak geçirdim ve hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Herkesin ağabeyinle ilgili harika anıları var ama benim hiçbir şeyim yok. Yalnızca bir isim ve internette bulduğum fotoğraflar. Onun hakkında anlatılanları dinlerken kendimi kaptırdım ve bir hikâyeye uydurdum. Üzgünüm, aptallıktı ve düşüncesizlikti, bunu yapmamam gerekirdi. Canını sıkmak istemedim." "Sanırım anlıyorum" dedi Chloe, masadan iki şarap kadehi alıp birini Mandy'ye uzatırken. "Rich hakkında öğrenmek istediklerin neler?"

Mandy'nin yanakları kızardı. "Nereden başlasam bilmem ki..." dedi.

"Şuradaki annemiz, seni tanıştırayım."

"Olmaz!" dedi panikleyen Mandy. "Buna hazır değilim henüz."

"Bana bağlantı bilgilerini verirsen bağlantıda kalabiliriz" diyen Chloe telefonunu Mandy'ye uzattı. "Belki bir ara evimize gelip onunla tanışırsın."

Mandy başını salladı, telefon numarasını Chloe'nin telefonuna kaydetti. "Gitmem gerek" dedi. "Seninle tanıştığımıza memnun oldum. Richard için de çok üzgünüm."

"Ben de öyle" dedi Chloe. "İkiniz için de çok üzgünüm." Mandy Richard'm annesinin önünden geçip kiliseden çıkarken başını önünden kaldırmadı. Ölen DNA eşi hakkında bir şeyler öğrenip onu geride bırakmak istemişti.

Fakat bunun yerine başka bir şeylerin başlangıcında olduğunu hissedebiliyordu.

CHRISTOPHER

“Seni kahrolası kaltak!” diye haykırdı Christopher, eldivenin altında zonklayan parmağını kızın ağzından çekip çıkarmaya çalışırken.

Kız parmağını ısırmaya devam etti, Christopher dişlerinin kemiğe ulaşacağını sandı. Ama işini bitirene dek kızın boynuna sardığı teli bırakamazdı.

Beş haftalık bir dönem boyunca dokuzuncu cinayetiymi ve diğerleri gibi sorunsuz olması gerekiyordu. Öncekiler gibi son hedefini de araştırmış, nerede yaşadığını ayrıntısıyla öğrenmişti.

Güvenlik kameraları her suçlu için potansiyel sorundu, bundan ötürü evleri elektrik direklerindeki, dükkânlardaki, okullardaki, ofislerdeki güvenlik kameralarından uzak olan kızları tercih ediyordu. Otobüslerin ve otobüs şeritlerinin, taksilerin, metro istasyonlarının kameralarından, hız tespit kameraları veya plaka tanıma sistemlerinden de uzak durması gerekiyordu. Christopher bunlardan uzak durduğu sürece cinayetten sonra birilerinin orada olduğunu fark etmesi için neden yoktu.

Dokuz Numaranın evinin önüne gelince, GPS’inde onun yerini yeniden kontrol etti, yalnız olduğundan emin olmak için bir süre sabırla bekledikten sonra spor ayakkabılarının iz bırakmaması için lastik galoşlarını taktı. Her zamanki güvenilir aletleriyle arka kapının kilidini açtı, içeri girip kapıyı sessizce arkasından kapadı.

Konumunu almca arka cebinden beyaz bir bilardo topu çıkardı ve yere bıraktı. Top gürültüyle yere çarptı. Elllerinde tel peynir kesicinin ahşap sapları, olduğu yerde onun sesin nereden geldiğini anlamak için yatak odasının kapısını açmasını bekledi.

Dokuz Numaranın ölümü tanıdık, hata payı olmayan bir şablona göre gerçekleşmeliydi. Kızı karşısında bulunca harekete geçecek, garrottesiyle son nefesini vermesini sağlayıp bedenine soğumadan önce mutfak zemininde poz verdirecek, iki tane Polaroid fotoğrafını çekecekti. Bir Numara’dan Sekiz Numaraya kadar kurbanlarının

hepsi ona direnemeyecek kadar şaşkındı; tek yapabildikleri beceriksizce peynir kesme telini çekiştirmeye çalışmak olmuştu. Yaşananların şoku, onun fiziksel gücü ve kararlılığı karşısında kurbanları çabucak boyun eğmişlerdi. Telin tenlerini ve kaslarını kestiğini hissettiğinde durmuştu ancak. Daha fazla keserse ortalık fena batardı ve bütün geceyi ayrıntılı bir temizlik çalışması yaparak geçirmeye niyeti yoktu.

Bilardo topu yere düşünce açılan yatak odası değil banyo kapısı oldu ve bunun üzerine olaylar karıştı. Christopher'm sandığı gibi yatak odasında uyuyor değildi kız. Doğrudan karşısına çıkan kızın üzerine atılmıştı. Kız telin boynuna dolanmasına engel olamamıştı, o da arkasına geçip teli var gücüyle çekmeye başlamıştı. Topuklu ayakkabılarıyla taş zeminde dengesini yitiren kız sırtüstü devrilmiş, Christopher'm da dengesini kaybedip yere düşmesine neden olmuştu.

O karmaşada tel gevşedi, kız parmaklarını telin altına sokup nefes almayı başardı. Başını çevirdi, dişleriyle Christopher'm başparmağını kaptı.

Maskesinin ve balaklavasının arkasından "Kahretsın!" diye haykıran Christopher bir an için sıkı sıkı tuttuğu teli bırakmayı düşündü, parmağındaki ağrı artıyordu. Kızın başım geri doğru çekti, mutfak zeminine çarptırdı. Kafatasının çatladığını duyduğu zaman kızın çenesi parmağını kurtarmasını sağlayacak kadar gevşedi. Kafasını iki kere daha yere vurdu, akan kanları görünce kız için her şeyin bittiğini anladı.

Mutfakta hızla ilerleyip çelik eviyenin yanına gitti, eldivenini çıkardı ve yarasını serin suyun altına tutup rahatlattı. Dikkatle yarasını inceledi; başta sandığı kadar kötü değildi ama dikiş gerektirecek kadar derindi yine de. Öfkesini kontrol altına aldı, başparmağını bir mutfak havlusuna sarıp Polaroid fotoğraf makinesiyle iki fotoğraf çekti.

Sonra onun cesedinin başına geçti, ayağını kaldırdı ve var gücüyle yüzüne indirdi. Burnu sufle gibi dağıldı. Cesedi tekmelemeye

başladı. Karşı koyma cüretini gösterdiği için sinirlenmişti. Kaburgalarını daha fazla parçalayamayacak hale gelene kadar tekmeledi. Mutfak tezgâhından aldığı ekmek bıçağını iki gözüne de soktu, saat yönünde çevirip göz çukurlarını boşalttı, kalıntıları yüzüne sildi. Cenaze levazımatçısının masasında diğerleri gibi huzur içinde ölmüş gibi görünerek yatmayı hak etmiyordu. Onu teşhis edecek olan zavallı akrabasının Christopher'm yarattığı kanlı kemik yığınının başka bir şeyi hatırlayamayacak olmasını garantilemişti.

Bitkindi, kızı öylece bırakıp evine dönmek, yatağına girmek istiyordu ama yapacak çok işi vardı. Mutfak çekmecelerinden birinde kuvvetli bir yapıştırıcı buldu ve başparmağındaki yarayı mühürledi, eve gidip pansuman yapana kadar koli bandıyla tutturdu. Lavabodaki kan lekelerini çamaşır suyuyla temizledikten sonra yerden ikisinin de kanını sildi ve kızın ağzına bir bez tıktı.

Mutfak tezgâhından aldığı merdaneyle gereksiz yere aşırı şiddet kullanarak kızın dişlerini paramparça etti. Ağzına tıktığı bezle birlikte diş parçalarını çıkardı, özenle katlayıp çantasına koydu. Kızın ağzında DNA'sını bulmalarını istemiyordu.

Birden telefonu titredi: Amy arıyordu.

“Selam” dedi Amy. “Ne yapıyorsun?”

“Hiç” diye yalan söyledi Christopher. Telefonunu boynuna kıstırdı ve Dokuz Numaranın ağzına taşırana dek çamaşır suyu doldurdu. *Benden kalan izleri yok etmeye yeter bu* diye düşündü.

“Çiş mi yapıyorsun yoksa? Akan su sesi duyuyorum.”

“Hayır! Dişlerimi temizliyordum da.”

Telefonu kapatıp temizlik operasyonunu sürdürmek istiyordu ama az önce öldürdüğü kadının korkunç kalıntılarına bakarken kız arkadaşıyla konuşmanın hafifçe heyecanlanmasına neden olduğunun farkındaydı. Bu iki kadın birbirlerine ancak bu kadar yakın olacaktı.

“Bu gece gelemediğim için özür dilerim ama yarm görüşüyoruz, değil mi?” dedi Amy. “İşlerim çok yoğun da.”

“Tamam, olur.”

“İyi misin? Biraz meşgul gibisin.”

“Biraz yorgunum, uyumam lazım.”

“Güzel, çünkü seni bir dahaki görüşümde bütün gece yatak odasından çıkarmayacağım” dedi Amy flörtöz bir ses tonuyla. Christopher bu düşünceye gülümsedi.

Telefonu kapatınca Christopher odayı bakışlarıyla şöyle bir taradı, temizlik operasyonunun sonuçlarından memnun kaldı. Bu sorunlu işe yeniden dönmek istemese de, birkaç gün sonra işi tamamlamak ve imzasını atmak için geri dönmesi gerekeceğini biliyordu.

Başparmağındaki acıyı dindirmek için Dokuz Numaranın el çantasındaki haplardan birkaç tane yuttu, sessizce kızın evinden çıkıp kendi evine doğru yöneldi. Yeni inşa edilmiş dört katlı binalarla dolu sessiz bir sokaktan geçti. Kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmaya çalıştı, arka taraftan dolaşıp zemin kattaki daireye gizlice girdi.

Odadan yükselen koku pek çok kişi için tahammül edilmezdi ama özellikle çürümekte olan cesetlerden gelen kötü kokular Christopher’ı rahatsız etmiyordu. El fenerini Sekiz Numaranın yüzüne tuttu. Omuzları, boynu ve başı, ayrıca göğsünün sağ tarafı çürümeye başlamıştı. Teni kabarıp koyu yeşile dönüşmüş, otuz yedi beden gövdesi içinde biriken gaz yüzünden şişmiş, karnı ve dili büyümüş, gözleri yerinden fırlamıştı. Damarları harelenmiş, kahverengi siyah bir renk almıştı, bacakları ve kollarındaki deri su toplamıştı.

Christopher Dokuz Numaranın bir buçuk saat önce çektiği fotoğrafım alıp dikkatle onun göğsüne yerleştirdi. Yeniden dışarı çıkınca sırt çantasından bir spreyci boya kutusu çıkardı ve bir stensil yardımıyla kaldırırma tek hamlede siyah bir figür çizdi. Geri çekilip çizdiği figüre

baktı -bir çocuğu suyun diğer tarafına taşıyan bir adam kuklası- ve kendi kendine gülümsedi.

Sekiz Numaranın bulunmasının fazla uzun sürmeyeceğini düşündü.

JADE

Çiftliğin açık kapısının önünde duyan adam kesinlikle Kevin değildi ama benzeşiyorlardı.

Yirmili yaşlarının ortasında olmalıydı, Kevinden biraz daha büyük görünüyordu. O da insanı şaşırtacak kadar yakışıklıydı ve onun da saçları sarıydı ama Kevininkinden daha koyu renkli ve düzdü. Mavi gözleri, Jade'in DNA eşinin fotoğraflardaki mavi gözleri gibi parılıyordu ama bu adamın burnu daha sivri, dudakları daha inceydi. Jade'in gergin halinden ürkmüş gibiydi.

Ama Jade bütün öfkesine ve şaşkınlığına rağmen sakinliğini korudu, ihtiyatı elden bırakmadı. Kendisiyle yabancı arasında güvenli bir mesafe kalmasına özen gösterdi. Arabasının kapısı kilitli değildi, aceleyle geri çekilmesi gerekirse diye anahtarı elindeydi, hatta anahtarları adama karşı kendini savunmak için kullanabilirdi bile.

“Kimsin sen? Hayatımın son yedi ayını konuşarak geçirdiğim adam olmadığın kesin” diye haykırdı ona.

Adam merak, ilgi ve korku karışımı bir ifadeyle ona baktı. Bir şeyler söylemeye çalışırken ağzı birkaç kez kapanıp açıldı. Jade onun hızla nefes aldığı ve bir şeye canının sıkıldığını görünce avantajlı durumda olduğunu anladı. Adamın tehdit oluşturmadığına karar verdi. Hatta tehditkâr görünen tek şey güneşin yakıcı ışıklarıydı. Zavallı beyaz omuzlarını düşündü. “Beni içeri alsan iyi edersin” diyen Jade, bir an için bir yabancının evine girmek üzere olduğunu unuttu.

Adam başını sallayıp kenara çekildi, Jade verandadan geçip serin, klimalı bekleme salonuna girdi. Terli ensesinde serinliği hissetmek çok iyi gelmişti.

Arkasındaki kapı kapanırken, Jade piyanonun üzerindeki çerçeveli aile fotoğraflarını fark etti. Sıradan, normal bir aileye benziyorlardı, *Teksas Testere Katliamından* bir sahneye girmediğini umarak biraz rahatlardı. Fotoğraflardan birinde, bir kadın, iki ye-niyetme oğlu ve orta yaşlı bir adam vardı. Daha genç görünen çocuk Kevindi.

“Kevin’in ağabeyi misin?” diye sordu Jade, adam başını salladı.

“Mark” diye mırıldandı.

Jade biraz daha sakinleşti. “Peki nerede saklanıyor şimdi?”

“Kasabaya indi” dedi Mark, alçak sesle. “Ne zaman döneceğini bilemiyorum.” Göz teması kurmaya gayret etti, bir yandan dönüp dönüp arkasındaki aralık kapıdan içeri bakıyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

“Gerçeği söylediğini sanmıyorum Mark, bu yüzden bana bir ahmakmışım gibi davranma. Kim olduğumu biliyor musun benim?”

Başını salladı.

“O zaman kardeşinle buluşmak için ne kadar uzaktan geldiğini biliyorsundur. Sana benim ezik biri olmadığımı ve kandırılmaktan hoşlanmadığımı söylemiş olması lazım. Benimle yüz yüze konuşmaya cesaret edemediği sürece buradan ayrılmıyorum. Kız arkadaşı veya karısı olması umurumda bile değil, gerçekleri duymak istiyorum yalnızca. Gerçekleri öğrenene kadar da bu evden hiçbir yere gitmiyorum.”

Mark şaşırmış görünüyordu, yeniden anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya başladı.

“Sorun değil Mark” diyen sesi geldi Kevin in.

Jade başını çevirip bakınca DNA eşi karşısında belirdi. Onu gören Jade’in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Merhaba Jade. Beklediğin gibi çıkmadım, öyle değil mi?”

NICK

Nick ve Sally, Birmingham'daki Colmore Circus'a gelirken, gün ortası trafiğinde sıkışıp kalan öfkeli şoförler kornalarına asılıyorlardı.

Queensway tünellerinde bir kaza olmuştu ve bu yüzden dört şerit trafik tek şeride düşürülmüştü. Geçenlerde yıkılan bir ofis binasının yerine inşa edilen yeni ve çok katlı binanın şantiyesinden inşaat gürültüleri yükseliyordu.

Nick gidecekleri yere bakmak için başını kaldırdı ve üçüncü kattaki iki pencerenin üzerine kırmızı ve siyah harflerle yazılmış olan sözcüklere baktı: Özel Fizyoterapi. Reklamcılık ve pazarlama geçmişi nedeniyle seçilen yazı tipini ve grafik tasarımı eleştirmeye başladı içinden.

“Bunu neden yapıyordum ben?” diye sordu Sally’ye.

“Çünkü ikimizin de bu adamla aranda bir kıvılcım olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor.”

“Saçmalık bu” dedi Nick, DNA’sının bir erkekle eşleştiğini öğrendiğinden beri belki yüzüncü kez. “Erkeklere fiziksel ilgi duymayan heteroseksüel bir erkeğim ben. Öncelikle, aramızda kıvılcım falan olmayacak ve ikincisi, öyle bir şey olması ihtimaline karşı; kıvılcımın ne olduğunu veya büyüklüğünü kim ölçebilir?”

“Barda tanıştığımız gece bana benimle evleneceğini orada ve hemen anladığını söylemiştin” dedi. “Kalbinin pır pır ettiğini söyledin. Şimdi, kendi huzurum için bu adamla buluşmanı ve kalbinin onun için de pır pır edip etmeyeceğini öğrenmeni istiyorum. Yoksa hayatının geri kalanını merak ederek geçireceksin.”

“Hayır bebeğim, hayatının geri kalanım merak ederek geçirecek olan *serisin*. Ben hayatımın geri kalanını bir kadına sırlıslıkla âşık olmama rağmen neden sözde bir erkekle eşleştirildiğimi düşünmekle geçireceğim.”

“ ‘Sözde’ diye bir şey yok Nick. İster inan ister inanma, bilim temelli bir test bu. Bunu yapmak zorundasın.”

Nick derin bir nefes aldı, Sally’nin yüzünü iki eliyle nazikçe tuttu ve dudaklarını uzun uzun öptü. DNA eşinin kimliğine aldırmadığını söylese de, içten içe arasında bir bağ olduğu iddia edilen adamı merak etmeye başlamıştı artık.

“Şu işi bitirelim artık” dedi ve iç geçirdi.

“İşin bittiğinde yolun karşısındaki restoranda bulabilirsin beni.”

Nick ona gönülsüzce gülümsedi, kapıdaki zili çaldı ve kapı aralanınca üç kat merdiveni tırmanıp resepsiyon masasının önünde durdu.

“Merhaba.” Elinde bir gül dövmesi olan genç resepsiyon görevlisine endişeyle gülümsedi. “2.30’da Alexander’la randevum vardı.”

“David Smith misiniz?” diye sordu kız, ekranını kontrol ederken. Nick başını salladı, kendi adım vermediği için memnundu. Alexander da kiminle eşleştiğini öğrenmiş olabilirdi ve Nick onu görmeye geleceğini bilmesini istememişti. “Boynunuz ve omzunuz için gelmiştiniz, öyle mi?”

“Evet.”

“Tamam, şu formu doldurun. Alex birkaç dakika içinde yanınıza gelir.”

Nick bir koltuğa çöktü ve sahte rahatsızlığı hakkında bilgiler vererek formu doldurmaya başladı. Sahte ad verdiği gibi, gerçekleştirmemiş bir trafik kazasında omurgasını incittiğini de yazmıştı.

“David?” Nick’in arkasından, aksanını tanıyamadığı, derinden gelen ama arkadaş canlısı bir ses yükseldi. Dönüp bakınca kapı ağzında durup gülümseyen Alexander’ı gördü Nick.

“E... evet” diye kekeledi.

“Ben Alex” diye söze başladı ve sıkması için elini Nick’e uzattı. “İçeri gel, sana şöyle bir bakalım.”

Nick onun peşinden bir odaya girdi ve fizyoterapi yatağının köşesine ilişti. Alex de karşısındaki katlanan sandalyeye oturdu.

“Bana ağrını ve nedenini anlatabilir misin?” diye sordu Alex.

Nick konuşmaya başlarken, Alex’in ona kaza hakkında daha fazla ayrıntı sormayacağını umuyordu çünkü söylediği yalanı önceden hazırlamamıştı ama Alex bunun yerine Nick’e sağlığı ve çalışma alışkanlıkları hakkında genel birtakım sorular sordu. Nick gözlerini dikip ona bakmamak için var gücüyle uğraşıyordu. Nick bile Alex’in fotoğrafındaki kadar yakışıklı göründüğünü kabul etti.

“Tamam, tişörtünü çıkarıp uzanabilir misin?” diye soran Alex, ellerine dezenfektan sürdü. Nick birden Alex’in V yaka tişörtünden çıkan kalın boynu ve geniş göğsü karşısında kendini çok ufak tefek hissetti.

“Boynunu ve omuzlarını yoklayabilir miyim lütfen” dedi Alex onun arkasına geçip dururken.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin diye düşündü Nick kendi kendine. Kendini Alex’in dokunuşuna hazırladı, bedeninin ona ihanet etmeyeceğini umdu - ya meme uçları sertleşir, penisi hareketlenirse? Sarhoş olduğunda erkek arkadaşlarını sık sık kucakladığını ama daha önce içinde hiçbirine karşı cinsel bir istek uyanmadığını hatırlattı kendine. Gözlerini kapadı ve Alex’in elleri omuzlarına temas ettikçe dua etti. Ve sonra... hiçbir şey olmadı. Tek hissettiği Alex’in boynunu yoklayan, kas düğümlerine bastıran, masaj yapan parmaklarıydı. Nick rahatlayarak iç geçirdi.

Dönüp Alex’in isteği üzerine yüzüstü yattı, yüzünü muayene yatağındaki deliğe yerleştirdi. Alex’in elleri hastanın omurgasında dolaştı, gerektiği zaman belli omurga kemiklerini çatırdatarak yerlerine yerleştirdi. Arada bir rahatsızlık duymasına rağmen, Nick kendini sohbet edebilecek kadar rahatlamış hissetti.

“Demek Avustralyalısın?”

“Hayır, Yeni Zelandalıyım.”

“Ne kadar zamandır buradasın?”

“Yaklaşık yirmi aydır, gerçi vizem bitmek üzere. Babamın durumu pek iyi değil, bu yüzden yakında eve dönmem gerek.”

“Ah, duyduğuma üzıldüm doğrusu. Kalıcı olarak mı döneceksin evine?”

“İsteğim o. Kız arkadaşımın Yeni Zelanda’da çalışma iznini ayarlamaya çalışıyoruz. Kendisi Britanyalı da.”

Kız arkadaşı var, demek ki gey değil diye düşündü Nick. Aynı fikirde olduklarına sevinmişti. İkisi de heteroseksüeldi.

Alex parmak uçlarıyla Nick’in omuzlarını ve boynunu yoğururken, iş hakkında ve sosyal hayatları hakkında sohbet ettiler. Nick, arada bir aynı barlara gittiklerini öğrendi ama başka ortak yönleri yoktu. Alex sportmen bir tipti, çoğu hafta sonunu amatör rugby maçlarında geçiriyordu - takımı Solihull Rugby Club’ın ofis duvarındaki fotoğrafım gururla gösterdi. Rugby antrenmanı veya maçı olmadığı zamanlarda, kız arkadaşıyla doğa yürüyüşü veya kaya tırmanışı yapıyordu. Oysa Nick’in yaptığı en önemli egzersiz, sabah uyuyakaldığı zaman otobüse doğru koşmaktı.

“Haklısın dostum, bugünlük sana bu kadarı yeter” dedi Alex. “Biraz gerginsin ama sırtın fena durumda değil yine de. Bir hafta daha bekle ve şikâyetlerin sürerse yeniden randevu alıp beni görmeye gel.”

“Harika, teşekkürler” diye karşılık verdi Nick, tişörtünü ve ceketini giyerken. Başı hafifçe dönerken ayağa kalktı ve pencereden dışarı bakınca üç kat aşağıda, kafede oturan Sally’yi gördü. Kendi kendine gülümsedi, bu aksilik planlarını bozmamıştı. Hayatının geri kalanını

birlikte geçireceği insan yolun karşı tarafında oturmuş bekliyordu, bu odada, yanında değildi.

El sıkıştıktan sonra Nick resepsiyona ilerledi. Ödeme yapmak için telefonunu makineye doğru kaldırdı, gey olduğunu düşündüğü için bile ne kadar aptal olduğunu fark etti. DNA testlerinin sahtekârlık olduğunun kanıtı kendisiydi işte.

Tedavi odasına doğru baktı, o sırada Alex de başını ondan yana çevirdi. Bakışları birden karşılaşınca Nick istemsizce derin bir nefes aldı. Kalbi küt küt atmaya başladı, gözleri açıldı, midesi altüst olmuştu ve Alex'in yüzünde aniden beliren şaşkınlık ifadesine bakılırsa o da benzer şeyler hissediyordu.

“Faturanız burada” diyen resepsiyon görevlisi gülümsedi, Nick'in dalgın halini sonlandırdı. Nick panik halinde merdivenlerden aşağı koşup binadan çıktı.

Bir an kaldırımında durdu, duvara yaslandı ve tatlı yaz melteminin kızaran yüzünü serinletmesini umdu. *Bu da neydi böyle* diye sordu kendi kendine.

Keskin, kısa nefesleri yeniden derinleşip kalp atışları normale dönünce Sally'ye doğru yürüdü.

Nick oturduğu masaya yerleşirken Sally, “Eee? Nasıl gitti?” diye sordu kaygıyla.

“İyi gitti ama benim tipim değil” diye gülümseyen Nick kendini gülmeye zorladı.

“Nişanlımı bir erkeğe kaptırmayacak mıyım yani?”

Ses tonundan şaka yapmaya çalıştığı anlaşıyordu ama Nick onun bu soruyu sorarken samimi olduğunu biliyordu.

“Gerçekten öyle olabileceğini düşünmüş müydün?”

“Hayır. şey... Belki. Biraz. Evet.”

“Elbette öyle olmadı” dedi Nick onu teskin etmek ister gibi, sonra da alnından hafifçe öptü. Sally onu var gücüyle kucaklarken, Nick’in bakışları üç kat yukarıdaki kliniğe, kalbini bıraktığı yere kaydı.

ELLİE

Onda yanlış bir şeyler olmalı diye düşündü Ellie kendi kendine, Tim’in son gönderdiği mesajı okurken.

Birbirlerine mesaj göndermeden bir saat bile geçirmiyorlardı. Cebindeki telefonun titrediğini hissedince toplantılar daha hızlı geçsin istiyordu; böylece onun ne yazdığını hemen okuyabilecekti. Aldığı kullan-at telefonu çoktan bir kenara bırakıp ona özel numarasını vermişti. Günler önce barda buluştuklarında Tim’i fiziksel olarak çekici bulmamıştı ama hoşuna giden bir yanı vardı yine de.

Tim sistem analisti olduğuna pişmandı, dünyanın en sıkıcı işini yaptığını söylüyordu ama Ellie kendi mesleği konusunda pek bir şey anlatmamıştı ona. Şehirde büyük bir firma için çalıştığını söylemişti ama hangi firma olduğunu sorduğu zaman bilerek muğlak yanıt vermiş, bir finans firması olduğunu söyleyip konuyu geçiştirmişti. Arkadaşlıkları ilerleyip başka bir şeye dönüşecekse ona sonsuza dek yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Fakat şimdilik sıradan bir insanmış gibi davranmaktan memnundu ve Tim’in kim olduğunu internetten araştırıp her şeyi mahvetmemesini diliyordu.

Ellie’nin bir erkeği en son fark edişinin üzerinden yıllar geçmişti. Ondan önceki deneyimleri de hep hayal kırıklığı doluydu zaten. Çıktığı son birkaç erkeğin tek amacı onu sosyal ilişkilerini geliştirmek için kullanmak veya iş konusundaki fikirlerini pazarlamaktı. Başka erkekler birinci, ikinci veya üçüncü buluşmada bir şekilde servetini konu ediyorlardı. Kendi özgüvensizlikleri yüzünden onun tarafından iğdiş edilmekten korktuklarını anladığı anda onlara ilgisini yitiriyordu. Çoğu erkeğin onun gibi bağımsız, zengin ve çekici kadınları kontrol edilmesi gereken bir tehdit olarak algıladığının farkındaydı.

Yirmili yaşlarındayken, eşleşmemiş olmasa bile birine sıırıslıkam âşık olabileceğini sanıyordu. Söz konusu gen bulunmadan önce de

binlerce yıldır âşık oluyordu insanlar birbirine. Aradan zaman geçip otuzlu yaşlarına gelince genetik olarak eşleşmediği biriyle ortak bir zemin bulabileceğine dair inancını kaybetmeye başlamıştı. Çıktığı erkeklerden bazılarına ilgi duymuştu ama gerçek niyetlerini öğrenince her seferinde ilgisi sönüvermişti. Tim'in ondan ne çıkarı olduğunu düşündü ve onda kusur ya da eleştirecek bir şey bulamayınca bir nevi düş kırıklığına uğradı.

“Salı günü Londra’da çalışıyor olacağım. Son trenle eve dönmeden önce benimle akşam yemeği yemek ister misin?” diye mesaj atmıştı Tim.

Ellie, “Evet, harika olur” diye cevap verdi. İçinin ısındığını hissetmişti.

Eşleşen kişilerin yüzde 92’sinin ilk kırk sekiz saat içinde birbirlerine âşık olduklarını biliyordu ve kendisi henüz böyle hissetmiyordu ama Tim'in özel olduğu görüşündeydi. Bütün çiftler farklıydı ve bazen birine kapılmak haftalar sürebiliyordu, dolayısıyla Ellie endişelenmiyordu. Onunla vakit geçirdikçe Time ısındığını hissediyordu yalnızca.

Ama sırrını açabileceği kadar özel biri olup olmadığını zaman gösterecekti.

MANDY

Mandy evin önündeki araç yoluna yoluna girer girmez Richard’ın bir zamanlar evim diye nitelendirdiği mütevazı müstakil evin kapısı açıldı.

Chloe verandaya çıktı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Mandy’nin anma töreninde karşılaştığı kuşkucu kadından tamamen farklı görünüyordu.

Chloe, “İçeri gel” diye onu buyur etti, Mandy endişeyle onun peşinden ilerledi, mutfağa girdi. Kilisede gördüğünü anımsadığı bir kadın kahvaltı masasının başında bir taburede oturuyordu. Richard kardeşine de, annesine de pek benzemiyordu ama birbirlerine

bakışlarından anladığı kadarıyla, Mandy bu ailenin bir parçası olması gerektiğini hissediyordu. Eşleşmiş olmanın çekimini burada bile hissedebiliyordu.

Kadının gözlük camlarının arkasındaki gözleri, çocuğunu kaybetmenin acısıyla mücadele eden yaşlı bir annenin gözleriydi. Mandy elini sıkmak istedi ama kadın onu omuzlarından yakalayıp sıkı sıkı kucakladı. “Gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim” diye fısıldadı kucağına.

“Tamam anne, artık kızı bırak. Mandy, bu bizim annemiz, Pat-ricia” dedi Chloe.

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum” dedi Mandy.

“Bana Pat de lütfen” dedi kadın, oğlunun DNA eşini baştan aşağı süzerken. “Richard seni görse bayılırdı!”

Mandy yanaklarının kızardığını hissetti.

“Şuna bak Chloe, ne kadar güzel, öyle değil mi?”

Kahvaltı masasının diğer tarafında çay hazırlayan Chloe gülümsedi. Mandy mutfak ve yemek odasını şöyle bir inceledi, duvardaki aile fotoğraflarına baktı. Mantar panoya, Londra Maratonunu tamamladığı için verilen madalyonun yanına Richard’ın anma töreninden hatırladığı broşür asılmıştı. Pat’in onu dikkatle incelediğini biliyordu ama bundan rahatsız olmadı.

“Richard senin neye benzediğini merak ediyordu” dedi Pat, sonunda. “Testi yaptırdığı zaman, kiminle eşleşeceğini ve eşleştiği kişinin nerede yaşadığını çok merak etti. Chloe sana söyledi mi bilmiyorum ama Richard yolculuk yapmayı çok severdi ve bence eşleştiği kişi için dünyanın diğer ucuna bile giderdi.”

“Buradan iki saat uzakta, Essex’te oturuyorum” deyip gülümsedi Mandy. “Yani uzağa gitmesi gerekmezdi. Testi neden yaptırdığım biliyor musunuz?”

“Herkesle aynı nedenden sanırım. Yirmi beş yaşındaydı ve gençti, biliyorum ama tek istediği yerleşik hayata geçip kendine bir aile kurmaktı. Richard’m babası ve ben tanıştığımızda böyle bir test yoktu tabii ama ölümünden önce yirmi yıl birlikteydik ve bu süre zarfında bir kere bile tartışmadık sanıyorum. Richard da benzer bir ilişki istiyordu, işi şansa bırakmak istemiyordu.”

“Olanları öğrenince ne düşündün? Kazayı yani...” diyen Chloe, Mandy’ye bir fincan çay uzattı.

“Onunla tanışmadığım için belki size aptalca gelecek ama yıkıldım” diye itiraf etti Mandy. “İnsanların çocuk sahibi olamayacaklarını öğrenmesi de böyle bir şey olsa gerek... Seçim şansı ellerinden alındığı için hiç sahip olmadıkları bir şeyin yasını tutmaları gerekir. Ben de öyle hissettim. Kulağa saçma geliyor, öyle değil mi?” Çocuk sahibi olmayı düşününce içi cız etmişti. Geçmişte olanlara rağmen test yaptırmış ve çocuk sahibi olabileceğini öğrenmişti. Çocuk sahibi olamayan kadınlardan biri olmadığı için kendini şanslı saymıştı hep. Oysa şimdi her şeyi yitirmişti Richard’ı, çocuk sahibi olma şansını, geleceğini...

“Aptallaşma” diyen Pat, Mandy’nin elini tuttu. “Sen de bizimle aynı şeyi kaybettin ama bizler onu hayatı boyunca tanıyabilecek kadar şanslıydık. Senin onu bu şekilde kaybetmense büyük şanssızlıktı.”

Pat’in söyledikleri onu hem teskin etmiş hem de duygularının saçma olmadığını anlayıp rahatlamasını sağlamıştı. “Kimsenin beni anlayacağım sanmazdım” dedi ve zorlukla yutkundu.

“Onun odasını görmek ister misin?”

“Anne” diye araya girdi Chloe. “Mandy’ye biraz zaman tanı, buraya yeni geldi. Ona fazla yüklenmeyelim.”

“Hayır, sorun değil, odasını görmeyi çok isterim” diyen Mandy, Pat’in peşinden merdivenlere yöneldi.

“Richard koleje gitmek için evden ayrıldı, sonra yeniden eve döndü ve ardından yolculuk etmek için bizden ayrıldı” diye açıkladı Pat. “Chloe, sürekli eve gelip gittiği için bir döner kapı taktır-sak daha iyi olacağını söylerdi. Sonra kişisel antrenörlükte çok başarılı oldu ve bir daire almak için para biriktirdi.” Pat bir kapının önünde durdu, kapıyı açtı. “İstersen içeri girip bakın biraz. Ben seni rahatsız etmeyeyim” dedi.

Richard’m yatak odası düzenli ve ferahtı. Mandy, dünyanın farklı yerlerine yaptığı yolculuklar sırasında çekilmiş yüzlerce fotoğrafın asılı olduğu duvara doğru yürüdü: Avustralya, Asya, Güney Amerika, Doğu Avrupa ve hatta Alaska. Yatağının yanındaki gardıroba, özenle yıkanıp ütülenmiş tişörtleri ve pantolonları yerleştirilmişti. Mandy parmağım el örgüsü kalın bir kazağın üstünde dolaştırdı ve koklamak için burnuna götürdü ama çamaşır yumuşatıcısından başka koku gelmedi burnuna.

Odanın köşesindeki, üzerinde bir atkı duran kanepeye gitti. Atkıyı alıp kokusunu içine çekti, umutsuzca Richard’la arasında bir bağ olduğunu hissetmeye çalıştı. Richard’m tıraş kolonyasının kokusunu alınca Mandy’nin dizlerinin bağı çözülde. Bu hissi tam olarak tarif etmesi mümkün değildi ama daha sonra sıcak, köpüklü banyo sularına gömülmek veya teskin edici, güçlü bir çift kol tarafından kucaklanmak gibi olduğunu düşündü.

Sonra birden şaşkınlıkla ağlamaya başladığını fark etti. Richard’m fotoğraflarına bakıp ailesiyle tanışmak başka şeydi, kokusunu içine çekmek bambaşka bir şey. Bir anda altüst oldu ve odadan çıkmadan önce sendelemek için bir komodine tutunup öylece kaldı. Kapıyı arkasından çekip odadan çıkarken, kızaran gözlerindeki yaşları sildi.

O anda ve orada, ölü bir erkeğe hayal bile etmediği ölçüde derinden âşık olduğunu hissetmişti.

CHRISTOPHER

Christopher sürme pencereyi açıp duman altı olan mutfığı havalandırdı. Tavaya çok fazla biber yağı döktüğü için kendine lanet

etti.

Fileto bifteklerin iki yüzü de yanmıştı. Mikrodalgada bir paket karabiber soslu biftek ısıttı ve Amy mikrodalga fırının alarmini duymasın diye mutfak kapısını kapadı. Amy'yi mutfaktan çıkarmış, biftek, ev yapımı tatlı patates ve sosun en iyi yaptığı yemek olduğunu söylemişti. Ona söylediği sayısız yalandan biri de buydu. Kendine engel olamıyordu; içinde bir şey başkalarını etkilemeye ihtiyaç duyuyordu; hareketleri, görüntüsü, işiyle insanları etkilemek istiyordu - ve şimdi de işlediği cinayetlerle. Bu gece de aşıcılık becerisini kanıtlamak istemişti.

Yaralı başparmağı -Dokuz Numaranın vahşice ısırması yüzünden- bandajlı olmasına ve olayın üzerinden beş gün geçmiş olmasına rağmen ağrıyordu ve Amy'nin banyo kapısına sıkıştığına inanmaması için bir neden yoktu.

Christopher, eti fazla pişirmesi için uykusuzluğunu suçluyordu. Amy'yle tanıştığından beri geceleri birkaç saatten fazla uyuyamıyordu. Metropolitan Polis Teşkilatı merkezine daha yakın olduğundan, Amy haftada birkaç gece onun evinde kalıyordu. Cinsel açıdan en az Christopher kadar iştahlıydı. Dolayısıyla geri kalan kurbanlarının nerede olduğunu izlemeyi yalnız kaldığı birkaç geceye sıkıştırması gerekiyordu.

Amy, zaten karmaşık olan hayatını daha da karmaşıktırılıyordu. Daha önce kız arkadaşları olmuştu ama Amy gerçekten farklıydı çünkü ilk buluşmalarının üzerinden üç hafta geçmiş olmasına rağmen hâlâ onu öldürme hayalleri kurmaya başlamamıştı. Amy onun DNA eşiydi ve kendisi gibi birinin başkaları için gerçek duygular besleyebileceğine inanıyordu. Varlığı dengesini bozuyordu ama bir şeyler onu en azından şimdilik yanında *istemesine* neden oluyordu yine de.

Christopher fırında pişen patates dilimlerini çıkardı, tabaklara simetrik biçimde yerleştirdi. Organik salata yaprakları ve birkaç damla balzamik sirke ekledi, akşam yemeğini yemek odasındaki masaya taşıdı. Sonra karakterine hiç uygun olmayan bir biçimde

yeniden mutfağa yöneldi ve boş paketleri çöp kutusunun dibine gizledi.

“Karanlık birisin, değil mi?” dedi Amy. Kitaplığın başına dikilmiş, başını yana yatırmış raflardaki kitapların sırtlarını okuyordu. Kitaplar raflara renk ve boy sırasına göre yerleştirilmişti. *“Bir Katilin Zihni, Zodyak Katili, Seri Katiller Antolojisi”* diye yüksek sesle okudu. “Ayrıca Karindeşen Jack hakkında dört, Fred ve Ro-semary West hakkında iki kitap... Benzer konulara ilgi duyduğunu düşünmeye başlıyorum Chris.”

“İnsanların neyi neden yaptığını merak ediyorum” dedi ciddiyetle. Kadehlere şarap doldurdu, iki kadehi de aynı seviyede doldurduğundan emin olmaya çalıştı. “İnsan davranışları ilgimi çekiyor. İnsanların karanlık yönleri de öyle.”

Yorkshire Katili olarak bilinen ve 1970’ler ve 80’lerde on üç kadını öldüren Peter Sutcliffe hakkında okuduklarını hatırladı. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen karısının burnunun dibinde işlemişti bu cinayetleri adam. Christopher onun bunu nasıl başardığını merak etmiş, böyle bir risk almakla ne tür bir doyuma ulaştığını düşünmüştü. Karısını gerçekten sevmiş miydi yoksa Sutcliffe’in paranoyak şizofren dünyasında onu tamamen çılgınlığa gömülmeğe koruyan bir çapa mıydı karısı?

Hayatlarındaki paralellikleri görmeye başlamıştı - tabii akıl hastalığı hariç. Sutcliffe’a göre avantajlıydı çünkü akıl sağlığı yerinde olduğundan onun gibi bir sabitleyiciye ihtiyaç duymuyordu. Hatta tam aksine - bütün testler zekâsının normalin üstünde olduğunu gösteriyordu. Onun işlediği cinayetler bir tür meydan okumaydı, saplantı değil.

“Seçtiğin kurmaca kitaplar bile karanlık” diye devam etti Amy. *“Hannibal’ın Yükselişi, Amerikan Sapiğı, Kevin Hakkında Konuşmamız Gerek, Donald Trump’ın otobiyografisi...”*

Christopher psikopatlarla ilgili sayısız şey okumuş ve izlemişti ama onlarla pek az ortak yönü vardı. Onun gibi pek çoklarının imgeleri

hatalı bir şekilde kullanılmış, bu insanlar yanlış tanıtılmış, abartılmış, roman yazarları ve senaristler tarafından karikatüre dönüştürülmüştü çünkü kolay hedeftiler ve izleyicileri şoke ediyorlardı. *Amerikan Sapığının* Patrick Bateman'ı, Hannibal Lecter, *Gone Girl'deki* Amy Dunne veya *Cennetin Doğusundaki* Cathy Ames'in sakatlanmış ruhu - bu karakterlerin hepsi belli ölçüde psikopati özellikleri taşıyordu ama hiçbirisi ona benzemiyordu.

İncelikli şeyleri sevmesi ve bunları elde etmek için yaptıklarından hiç suçluluk duymamasıyla bir tek *Yetenekli Bay Ripley* romanına adını veren Tom ona biraz benziyordu ama Tom'un entrikaları tuhaf bir zafer ve paranoya karışımıyla sonuçlanırken, Christopher'mkiler öyle değildi.

Amy'nin dikkatini sırtında ismi yazmayan beyaz bir kitap çekti. Christopher'm kalbi küt küt atmaya başladı, nefesini tuttu ve Amy'nin kitaba dokunmasını seyretti. İçinde tehlike arayan bir şey vardı ve kitabı orada bırakmasına neden olan şey bu dürtüydü. Bir yandan kitabı alıp açmasını bekliyordu ama baskın ve kontrol -cü yanı kitabın içindekiler ortaya çıktığı anda her şeyin biteceğini biliyordu.

"Yemeğin soğuyor" dedi. Amy kitabı olduğu yerde bırakıp masaya, onun yanına geldi. Bifteğini keserken, "Seri katilinizin neden hâlâ bir adı yok?" diye sordu Christopher.

"Nasıl yani?"

"Çoğu seri katilin gazeteciler veya polis tarafından verilen bir takma ismi vardır. Yorkshire Katili, Zodyak Katili, Ölüm Meleği... Bu adama hâlâ bir takma isim vermemişsiniz."

Çabalan karşılığında bir lakapla ödüllendirilmemiş olmayı hakaret kabul ediyordu Christopher. ölen dokuz kadının -ve sonraki gece listeye eklemeye düşündüğü onuncunun- neden ciddiye alınmadığını bir türlü anlamıyordu.

"Bilmiyorum" dedi Amy. "Genellikle medya yapar böyle şeyleri. Sen bir isim bulmak ister misin?"

“Biraz tatsız bir teklif değil mi bu?”

“Kütüphane rafında seri katiller hakkında yirmi tane kitap olan biri bu konuda uzman sayılabilir bence.”

“Lakap seçmeden önce bana onun hakkında bildiklerinizi anlatmalısın.”

“Bölüm şefim, şüpheliyle ilgili tamdık bir şeyler çıkabilir diye bu hafta bütün departmanlarla toplantı yaptı. Psikolojik profiline bakınca katilin erkek, yirmi ve kırk yaşları arasında olduğu anlaşılıyor. Yalnız yaşayan bekâr kadınları hedef alıyor. Eylem tarzı hep aynı; zemin kattaki bir kapının kilidini maymuncukla açıyor -genelde eski ve güvenlik açısından yetersiz kapıları seçiyor- ve onları mutfakta öldürüp cesetlerini yere yerleştiriyor, kollarını açıyor, bacaklarını düz uzatıyor. Sonra iki ila beş gün bekleyip bir başka kadını öldürüyor, bir önceki cinayet mahalline gidiyor ve son kurbanının fotoğrafını önceki kurbanının göğsüne yerleştiriyor. DNA izine rastlayamadık, yani sistemli çalışıyor ama hedef aldığı kadınlar Londrada yaşasa da onları gelişigüzel seçiyor ve bir sonraki hamlesini nerede yapacağını tahmin edemiyoruz.”

Christopher midesinde dönen ve hep birlikte havalanan kelebekleri hissetti, bütün bedeni heyecanla zonkluyordu. Çalışmalarını daha önce kimsenin böyle ayrıntılı bir şekilde anlattığını duymamıştı; bu konuda yalnızca internetteki anonim mesaj panolarında yorum yapmıştı.

“Fotoğrafları bizimle alay etmek için veya durmaya niyeti olmadığını göstermek için bıraktığını düşünüyoruz” diye devam etti Amy.

“Kurbanlarının evlerinin önündeki kaldırıma spreyle boyayla bir resim çiziyor - sırtında bir şey taşıyan bir adama benzeyen bir figür.”

“Evet, fotoğrafım *Evening Star*’da gömüştüm.”

“Bir hayalet gibi kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyor.” “Hayalet Katil.”

Amy başını iki yana salladı. “Çok saçma bir isim.”

“Sessiz Katil.”

“Peynir Teli Katili.”

“Peynir sözcüğünü kullanmak onun yaptıklarını hafife almak olur.”
Amy birden sustu. “Peynir teli kullandığını nereden biliyorsun?”

Christopher duraksadı, hatasını fark etti. Okuduğu bütün haberlerde cinayetlerin telle işlendiği yazıyordu ama peynir dilimlemekte kullanılan teli kullandığından söz edilmiyordu.

“Mantıklı geliyor” diye uydurdu. “Birini telle boğacaksan teli iki ucundan tutabilmen gerekir, yoksa parmaklarını kesersin.”

“Biz de peynir teli olduğunu düşünüyoruz” dedi Amy.

İyi bari, yalanını yutmuştu.

“Kesik izlerinin genişliği ve derinliği, ayrıca kurbanların yaralarındaki kimyasallar, teli cinayetlerden sonra temizlediğini gösteriyor.”

“Silahı nereden bulduğunu biliyor musun?”

Amy başını salladı, bifteğinden bir lokma daha aldı.

“Yıllardır satışta olan bir tel bu, değil mi?”

“Evet, öyle, en az on yıldır raflarda. Ev ödevini yapmışsın bakıyorum.”

Christopher başını salladı. Amy ev ödevine ne kadar çalıştığını da, onu ne kadar mutlu ettiğini de tahmin bile edemezdi.

“Onun için bir lakap bulursan ofiste söylemelisin” dedi Christopher.
“Hayatın boyunca kaç kez bir seri katile takma isim koyabilirsin?”

“Onunla biraz zaman geçirsem daha kolay olurdu” dedi Amy.

JADE

Jade'in karşısındaki adam kesinlikle Kevin'di ama Jade'e gönderdiği fotoğraflar daha eskiydi besbelli.

Görmek için onca yolu geldiği Kevin değildi bu. Yüzü gençti ama gözlerinde fotoğraflarında dikkati çeken ışıltı yoktu. Başındaki birkaç tutam saç dışında neredeyse tamamen keldi. Kolları kaslıydı - bir zamanlar büyük olasılıkla üzerine uyan eşofman altı ve tişörtü şimdi bir korkuluğun üzerinden sarkıyor gibi görünüyordu. Teni solgundu. Sol eliyle tuttuğu tekerlekli metal askıda bir serum şişesi asılıydı. Jade onu baştan aşağı süzdü, görünüşüne hem şaşırmış hem dehşete düşmüştü. Baştaki öfkesi hemen geçti.

"Oturabilir miyiz?" diyen Kevin gülümsedi. Jade başını salladı, ne diyeceğini bilemiyordu. Onun peşinden, kilometrelerce göz alabildiğine uzanan, geniş, aydınlık bir resepsiyon odasına girdi. Kevin bir sandalyenin koluna tutunup yavaşça oturdu.

"Beni aradığında gitmeni istediğim için üzgünüm ama şaşırmıştım" diye söze başladı. Sesi görüntüsüne kıyasla çok genç tınılıyordu. "En son beklediğim şey beni görmek için buraya uçmandı."

"Birkaç gün önce karar verdim" diye fısıldadı Jade. "Ben... ben... özür dilerim."

"Vay canına, bunca zamandır tanışıyoruz ama ilk defa özür diliyorsun" dedi Kevin alayla.

"Bu sözcükleri kullanmaya alışık değilim."

"şaka yapıyordum, hem özür dilemesi gereken benim, sen değil. Sana karşı her konuda dürüst davranmadım. Bu açıkça ortada sanırım. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok Jade, dolayısıyla doğrudan söyleyeceğim. Bende lenfoma hastalığı var. Artık dördüncü aşamada, yani... pek iyi durumda değilim."

Jade onunla göz teması kurmakta zorlanıyordu. Telefon ve mesajlar aracılığıyla âşık olduğu adamla karşısında duran bu bitkin insan arasında bağlantı kuramıyordu.

“Teşhis bir yıl önce kondu, sen ve ben eşleşmeden önce” diye devam etti. “Gerçek aşkımın bir yerlerde olup olmadığını merak ediyordum ve birkaç ay sonra onun sen olduğun ortaya çıktı. Konuyu öylece bırakıp iletişim bilgilerimi vermemeyi düşündüm -bunu yapmak sana haksızlık olurdu- ama merak insanın doğasında var ve günün çoğunu benim gibi bir hastanede veya bu evde, dört duvar arasında geçiriyorsan, başka bir şey düşünemiyor insan. Senin hakkında daha fazlasını bilmek istemekten alamıyordum kendimi, gerçekten. Bencillikti bu, bunun için üzgünüm.”

Jade başını salladı ve aynı durumda olsalar kendisinin de eşleştiği kişi hakkında her şeyi bilmek isteyeceğini söyledi. “Ne kadar...” dedi ama gerisini getiremedi, sormak üzere olduğu şeyi sormanın kabalık olacağını düşünmüştü.

“Ne kadar mı vaktim kaldı?” diye tamamladı soruyu Kevin. “Herhalde en fazla birkaç ay.”

“Peki ya bana gönderdiğin fotoğraflar?”

“Geçen yaz çekilmişlerdi.”

“Bu yüzden mi Skype veya FaceTime üzerinden görüşmek istemedin? Birkaç dakika önce seni lime lime edebilirdim. Evli ve çocuklu olduğundan emindim.”

“Hah!” dedi ve güldü Kevin. “O konuda hiç şansım yok bence.” Jade birden kendisi için de aynısının geçerli olduğunu fark etti ve kendini çok, çok yalnız hissetti. Belki sonunda birine âşık olabilirdi ama *gerçek aşkı* olmayacaktı o kişi. Kevin olmayacaktı.

Jade ona anlayışla gülümsedi ama boş sözler söylemedi; zaten ne söylese fark etmeyecekti.

“Dinle” diye devam etti Kevin. “Gitmek istersen anlarım, gerçekten anlarım. Çünkü senin yerinde olsam, utanarak söylüyorum ama, gitmeyi tercih edebilirdim. Benimle konuşmaya başlarken bu durumdan haberdar değildin.”

Jade dişlerini gıcırdattı ve spor ayakkabılarının içinde ayak parmaklarını sıktı. Onun karşısında üzülüp ağlamayacaktı.

“Sen de böyle olsun istemedin Kevin” dedi. “Bu yüzden, sakıncası yoksa, birbirimizi daha iyi tanıyabilelim diye bir süre burada kalmak istiyorum. Ne dersin?”

Kevin başını salladı. Yüzündeki gülümsemeyi saklayamıyordu.

NICK

“Sigarayı bıraktın sanıyordum?”

“Bıraktım. Bırakmıştım. Ama zorlu birkaç gün oldu.”

“Sorun ne, S&D mi?”

Nick bir an durdu, binanın yangın merdiveninde durduğu yerden Birmingham şehir merkezi manzarasını seyretti. New Street’ten çıkan tramvayların zillerini duyabiliyordu. Aşağıda trafiğin en yoğun olduğu saatler sürüyordu ve işten çıkanlar Corporation Caddesinden tren istasyonuna doğru ilerliyordu.

Nick yanma geldiğinde, Rhian demir parmaklıklara yaslanmış, vaporizatörünü içiyordu. Masasının çekmecesinde bir e-sigara da vardı ama bugün yarım yamalak önlemlerin günü değildi.

Sally’ye, yılbaşında aldığı karar uyarınca sigarayı bıraktığını söylemişti. Hızla uzayan yalanlar listesine ekleyecek bir yalan daha. Ayrıca, Sally’nin ona en uygun kişi olduğundan hâlâ yüzde yüz emin olduğunu, Alex’i gördüğünden beri hiç aklına getirmedliğini söylemişti. Gerçekte, Nick’in tek düşündüğü oydu.

“Evet, S&D canımı sıkıyor” dedi Nick, Rhian’a. “İdare müdürünün zihni, vermeye çalıştığı mesaj konusunda epey karışık. Çok can sıkıcı.”

“İçindeki don Draper’ı canlandırırsan iyi edersin çünkü şapkadan tavşan ıkarman gerekecek.”

Ajansta reklam metni yazarak geçirdiği üç yıl boyunca, kendisinin bile varlığından haberdar olmadığı pek çok bilinmeyen ürün üzerinde çalışmış olmasına rağmen, Nick’in başa çıkamadığı hiçbir iş olmamıştı. Yeni bir mantar enfeksiyonu kremi ve bitkisel bir ereksiyon ilacını pazarda lider haline getirdiğinden ofiste adı Jenital Deve çıkmıştı ve bu durum onu gizliden gizliye eğlendiriyordu. Zekice bir sloganla her şeyi herkese satabileceğine inanıyor ve bununla gurur duyuyordu ama bu hafta bir kasık biti ilacını pazarlaması gerekirken işine konsantre olamıyordu çünkü zihni çok meşgld.

Alex’i düşünmemek için çok uğraştı ve hissettiği duyguların hayali olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Fakat hayatını insanları ihtiyaç duyduklarını bile bilmedikleri bir şeyi ikna ederek kazanırken, kendini kandıramayacağını biliyordu. Gerçekten bir şey *hissetmişti* ve daha önce hissettiklerinin hiçbirine benzemiyordu bu. Alex’in de öyle hissettiğinden emindi.

Onunla karşılaştıktan sonra günler boyunca uyuyamadı ve sürekli bitkin hissettiği için Sally’ye karşı sabırsız ve aksi davrandı. Onu sürekli tersliyor, işten eve dönerken Waitrose’dan biraz lahana almasını isteyecek olsa veya Netflix’te hangi diziyi izlemeye başlayacaklarını sorsa haşlıyordu.

Nick’in kalbi şimdiye dek izlediği yoldan ayrılmıştı ve bu yüzden başı dönüyordu. Belki de o anda kusmak istemesinin nedeni içtiği sigaraydı, emin olamıyordu.

Rhian içeri girerken, Nick sigarasından son ve uzun bir nefes aldı, izmariti demir basamakta söndürdü. Parmaklarını kokladı, sonra başını kaldırıp havayı. Giysileri ve teni kokuyordu - nikotinin kölesi olmanın yan etkilerinin farkındaydı.

Telefonu çalınca ekrana baktı - gizli numaraydı ama yine de açtı.
“Merhaba, ben Nick Wallsworth” dedi.

Bir sessizlik oldu, Nick kaydedilmiş bir mesajın onu yeni ürünler veya kampanyalar hakkında bilgilendireceğini sandı ve telefonu kapamaya hazırlandı ama sonra tanıdık bir ses duydu. “Merhaba” dedi Alex.

Nick’in kalbi küt küt atmaya başladı. Hem dehşete düşmüş hem heyecanlanmıştı.

“Şendin, değil mi?” diye devam etti Alex. “Beni görmeye gelen yani.”

“Evet” diye fısıldadı Nick. Ağzı birden kurumuştı. İkisi de bir süre konuşmadı, sona Alex sessizliği bozdu.

“Neden kim olduğunu bana söylemedin?”

“Deli olduğumu zannedesin diye. Bir de DNA eşleşmesine inanmadığım için.”

“Ben de inanmıyorum. Daha doğrusu inanmıyordum...”

“... Ben yanından ayrılana kadar...”

“... Sen de bir şey hissettin, değil mi? Hayal değildi?”

“Hayır dostum, değildi.” Nick üşümediği halde ürperdi. “Yanlış isim verdiğim için üzgünüm. Beni nasıl buldun?”

“DNA’mz Eşleşsin testinin sonucu e-posta olarak geldi ve bir erkekle eşleştiğimi öğrendim. Sen yanımdan ayrılırken, o kişi olduğunu anladım. İletişim bilgilerini almak için para ödedim ve farklı bir isim kullandığını tahmin ettim.”

“Üzgünüm.”

“Sorun değil, ben de olsam aynısını yapardım.”

Yine bir sessizlik oldu. Nick, telefonu tutan elinin titrediğini hissetti.

“Tuhaf bir durum, değil mi?”

“Kesinlikle öyle.”

“Ama saçmalık, değil mi? Bu test sonuçları hep saçmalık.” “Evet, elbette. Tamamen saçmalık.”

“Nasıl oldu peki bu?”

“Bir hata olmuştur.”

“Bence de öyle.”

“Buluşup bu konuyu konuşsak mı sence? Birkaç bira içip biraz sohbet ederiz, ne dersin?”

“Şimdi buluşmaya sen ne dersin?” dedi Nick, hiç aklında yokken.

“Tamam, yarım saat sonra Bacchus Bar’da buluşalım mı?” “Tabii, olur. Orada görüşürüz.”

Alex telefonu kapadı, Nick donup kaldı, başı dönüyordu. Kendine gelene kadar bekledi, sonra aceleyle ofisine gidip paltosunu aldı.

ELLİE

“Üzgünüm, çok acınası görünüyorlar, değil mi?” Tim, Ellie’ye önündeki bar tezgâhında duran çiçek buketini verirken mahcup görünüyordu. “Bir mezarlıktan yürütmedim bunları, gerçekten.”

“Hayır, öyle deme” diye karşılık verdi Ellie, kahverengi kâğıda sarılmış solgun beyaz karanfillere ve kırmızı güllere şöyle bir bakıp. Çiçekler değilse de bu jest hoşuna gitmişti.

Tim ona inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

“Biraz acıklı görünüyorlar ama çok tatlı bir düşünceydi yine de.” Gülümsedi.

“Bütün gün yanımda taşıdığım için böyle yıprandılar. Başka bir çiçekçi bulamam diye sabah almıştım bunları.”

Londra’da çiçekçi bulamayacağını düşünmesini safça bulan Ellie gülümsedi.

Ellie geldiğinde, restoranda onu bekliyordu. Güvenlik şefi Andrei’nin aksi yöndeki ısrarına rağmen tek başına taksiyle gelmişti. Andrei şehirde bir seri katilin dolaştığını söylemiş, ona eşlik etmesinin her zamankinden daha elzem olduğu konusunda ısrar etmişti. İkinci buluşma yerini de Tim seçmişti. Londra Notting Hill’deki sessiz bir sokakta bulunan ve bir aile tarafından işletilen

Fransız birahanesi, Thatcher hükümeti döneminden beri tadilat yüzü görmemişti.

Tim bir bar taburesine oturmuş, ithal birasının etiketini soyarak onun gelişini bekliyordu. Dışarıdaki kaldırımda duran Ellie, onun üzerindeki koyu renkli takım elbiseyi görüyordu. Saçlarını yandan ayırıp yapıştırmış, tırnaklarını kemiriyordu Tim. Bu kez buluşmaya daha özenli hazırlanmış görünüyordu ve çok daha gergindi.

Onun kaygılı görüldüğünü fark eden Ellie’nin bedeni gerildi. Tim’in kim olduğunu öğrenmiş, bu yüzden kendini daha iyi bir izlenim bırakmak zorunda hissetmiş olabileceğini düşündü. Ondan istediği bu değildi - erkeklerin onunla rekabet etmek için neler yapabileceğine daha önce kaç kez şahit olmuştu, kalbini pahalı hediyelerle kazanmaya çalışanlar da vardı. Madonna gibi güçlü kadın figürlerine hayranlık duysa da, Ellie maddiyatçı bir kız değildi.

“Hendrick’s marka cin tonik alabilir miyim?” dedi Tim barmene, Ellie yanına otururken. Sevdği markayı hatırlaması Ellie’nin hoşuna gitmişti. “Çok hoş görünüyorsun” dedi, siyah bluzunu, diz hizasındaki eteğini ve siyah deri botlarını süzerken.

“Sen de öyle” dedi Ellie. “Takımın yeni mi?”

“Evet, nereden anladın?”

“Cebinde bu kalmış.” Ellie güldü ve fiyat etiketini gösterdi. Etiket koparmaya çalıştığı zaman ceket astarını da yanlışlıkla biraz yırttı. “Ah olamaz, çok özür dilerim!” Panikle elini ağzına götürdü.

“Sorun değil” dedi Tim, astarı cebine tıkmaya çalışırken.

“Çok kötü hissediyorum - sen çaba göstermişsin, bense...”

“Gerçekten öyle bir şey yapmadım.”

“Çiçekler, yeni bir takım elbise, tıraş kolonyası... Gerçi geçen buluşmamızda barda daha rahattın. Her şey yolunda mı?”

“Özür dilerim ama...” diyerek iç geçirdi Tim. “Bir şeyi itiraf etmem lazım.”

Kahretsin dedi Ellie içinden. Midesi altüst olmuştu. İşte geliyordu. Araştırma yaptı ve şimdi aynı ligde olmadığımızı düşünüyor.

“Arkadaşım Michael’a ilk randevumuzdan söz ettim, o da beni uyardı” dedi Tim.

“Nasıl yani?”

“Eşleşmiş olmamıza rağmen sana çiçek getirmeliymişim ve seni hoş bir yere götürmeliymişim, mahalle barına değil. Biraz daha şık giyinmem gerekirmiş, yeni takımı da bu yüzden aldım. Ben epeydir biriyle çıkmadım Ellie. Görüştüğüm son birkaç kişi Tinderdan ve Plenty of Fish’tendi, ben çaba gösterdim ama onlar alırsız tiplerdi. Bu yüzden seninle başka türlü olsun istedim, rahat davrandım. Ama sonra ne kadar muhteşem biri olduğunu gördüm ve yanlış yaptığımı fark ettim. Diğerleriyle, gerçekten hoşlandığım biri ender olarak karşıma çıktığında duygularıma karşılık bulamadım ve hemen arkadaş konumuna düştüm. Seninle tanıştığımızda, sıradan bir randevuda hissedeceklerimden daha fazlasını hissettim - içimden bir ses arkadaştan daha fazlası olacağımızı söyledi. Şimdi bu konuda biraz endişeliyim çünkü bundan sonra ne olması gerektiğini

bilmiyorum. Seni ürkütmek istemiyorum, insan DNA eşini korkutabilir mi onu da bilmiyorum... Bu arada, saçmalıyorsam beni sustur lütfen.”

“Dürüst olmak gerekirse, samimi davranman hoşuma gitmişti Tim” dedi Ellie. En son ne zaman birinden bu kadar hoşlandığını anımsamıyordu.

“Ama senin çevrende Hugo Boss takımları ve Rolex saatleriyle dört dönen tipler var ve benim gibi bir taşralıyla eşleştiğini görünce...”

“İnan bana” diye onun sözünü kesti Ellie. “Senin mahalle barında, o sözünü ettiğin tiplerle The Ivy’de geçireceğimden çok daha iyi zaman geçirdim.”

Tim’in yüzünden rahatladığı anlaşılıyordu. “Bu gece her şeye en baştan başlayabilir miyiz?” diye sordu.

“Hayır, durumun tuhaflığı içten içe hoşuma gidiyor çünkü.” “O zaman masamız hazır mı gidip bakalım istersen. Böylece gömleğime çorba damlatabilir veya kucağıma şarap dökebilirim, heyecanlı bir gece olur.”

“En azından ‘ilk osurukta aşk’ anlarından birini yaşamayacaksın.” “Benim ‘ikinci osurukta aşk’ anlarımda ne olduğunu bilmek istemezsin, emin ol.”

Ellie güldü. Tim’i pek çok açıdan çok sevimli buluyordu; gülmeden saniyeler önce dudaklarının yukarı kıvrılışı, sakalındaki tek tük kırılmış teller, sol kulağının sağ kulağından biraz daha kepçe olması, utandığında yüzünün kıpkırmızı kesilmesi.

Ellie için ilk veya ikinci bakışta aşk söz konusu değildi ama bir şeyden emindi. Tim’de onu gerçekten çeken *bir şeyler* vardı işte.

MANDY

Mandy, Richard’m annesi Pat’in oğlu hakkında anlattığı anekdotları merakla dinliyor, eşleştiği adam ve onun hayatı hakkındaki kısıtlı

bilgilerine yenilerini ekleyip bilmediği ayrıntıları öğrenmeye çalışıyordu.

Bir haftadır ikinci buluşmalarıydı, bu kez yaşadıkları kasabaların tam ortasında kalan köydeki kır kahvesinde buluşmuşlardı.

“Spor salonunda antrenörlüğünü yaptığı kadınlar ona bayılırdı” diye kıkırdadı Pat. “Yakışıklıydı ama kişiliğine de hayrandılar. Onları dinliyor, dikkatini onlara veriyordu çünkü. Kocalarından görmemişlerdi bu ilgiyi. Tabii bazıları onun bu tavrını yanlış yorumlayıp beklentiye girebiliyordu.”

Mandy, bu kadınların neden Richard’ı çekici bulduğunu anlayabiliyordu; Richard’ı yakınlarından dinledikçe kendine engel olmaya çalışmasına rağmen ondan giderek daha fazla hoşlanıyordu.

Richard’m çocukluğunu, macera merakını babasından nasıl miras aldığını anlatan Pat’in söylediği her şeyi yutuyordu adeta. Dünyanın neresinde olursa olsun, Richard her zaman e-posta ve telefon aracılığıyla ailesiyle bağlantıda kalıyordu. Henüz dokuz yaşındayken babası kalp krizi geçirip hayata gözlerini yumunca, Richard evin reisi rolünü üstlenmişti.

“Chloe sana onun kanser olduğundan söz etmişti, değil mi? Yolculuk etmeye bu yüzden başladığını.”

“Söylemişti, evet.”

“On yedi yaşındayken testisinde bir yumru olduğunu fark etti ama başta bir şey söylemedi... Yeniyetme bir oğlan annesiyle böyle şeyleri konuşmak istemez. Sonunda itiraf ettiğinde onu doktora götürdüm ve birkaç gün içinde ameliyat oldu, yumru alındı. Kötü huylu bir tümördü ve birkaç seans kemoterapi gördü ama altı ay sonra yeniden ayaklanmıştı.”

“Sizin için çok korkunç olmalı.”

“Çok iyi bir dönem değildi. Ama Richardda büyük bir değişime yol açtı. İçten içe bu dünyada fazla uzun kalmayacağım biliyordu ve zamanını elinden geldiğince değerlendirmek istiyordu. Onu kim suçlayabilir ki? Haklıydı ve kalan yıllarına pek çok insanın bir ömre sığdırdığından daha fazlasını sığdırdı.”

“Benden fazla şey yaptığı kesin” dedi Mandy. Richard’m maceracılığı onu utandırıyor. Kader bu şekilde araya girmiş olmasa birlikte nerelere gideceklerini düşünüp üzmekten kendini alamıyordu.

“Peki ya sen Mandy?” diye sordu Pat birden. “Richard hakkında konuşup duruyorum, onun nasıl biri olduğunu anlatıyorum ama bunları dinlemenin seni nasıl etkilediğini bir kere bile sormadım.”

Mandy elindeki kahve kupasını bıraktı, çevresindeki müşterilere baktı. Bazıları saksılı çiçeklerden satın alıyordu. Bir bankta el ele oturan ve sessizce süs havuzundaki renkli balıkları seyreden yaşlı bir çift dikkatini çekti. Richard ve o birlikte yaşlanma şansına sahip olamamışlardı.

“Ondan söz ettiğinizde ne kadar çok şeyi kaçırdığımı hissediyorum” dedi. “Kendi ailesini çok seviyor, bir aile kurmak istiyordu...”

Bana göre kusursuz eş budur. Onunla eşleşmiş olduğum için çok mutluyum ama karşılaşma şansı bile bulamadığımız için çok üzüldüğüm. Sahip olmadığın şeyi özleyemezsin derler ama bu doğru değil. Onu hiç tanımamış olmama rağmen çok özledim.”

Pat elini Mandy’nin elinin üzerine koydu. “Senin gibi bir gelinim olsa çok mutlu olurum, bunu bilmeni istiyorum” dedi.

Mandy başını çevirdi, titremesine engel olmak için altdudağını ısırdı ama yanaklarından akan gözyaşlarını durduramadı.

CHRISTOPHER

Espressosuna eklediği ekstra kahve yüzünden adımları daha canlıydı Christopher'ın.

On Numarayı sabah erken saatlerde sorunsuz bir şekilde öldürdüğü için keyfi yerindeydi, yatağa girmeye hazır değildi. Yapılması gereken planlar kafasının içinde dönüp duruyordu. Böylece üzerine bir şort ve kolsun atlet geçirdi, spor ayakkabılarını giydi, bağcıklarını simetrik bir şekilde bağladı ve koşmak için evden çıktı. Kafası karıştığında egzersiz yaparak sakinleşirdi.

Christopher ilgi odağı olmaya bayılıyordu ve ilginin kaynağı umurunda değildi. Cinayetlerini anonim bir şekilde işlediğinden, ilgi çekmek için başka yöntemler deniyordu; Savile Row marka en iyi takım elbisesini giyer, almaya niyeti olmadığı halde lüks arabaları test sürüşüne çıkarır, satın alamayacağı multi-milyonluk evleri görmek için emlakçılardan randevu alırdı. Spor salonunun soyunma odasında çıplak dolaşmaya bayılır, diğer erkeklerin imrendiğinden emin olduğu fiziğini sergilerdi. Koştuğu zaman bilerek iç çamaşırı giymez, yoldan geçenlerin şortunun içinde sallanan penisini fark ettiğini düşünüp memnun olurdu.

Son moda Nike spor ayakkabılarıyla kalabalık Londra kaldırımlarında koştu, adımları onu Hyde Park'ın yeşilliğine götürdü. Koşarken neden ilgi istediğini ve bunun getirdiğı zorlukları ve karmaşıklıkları düşündü. Cinayet işledikten sonra öldürdüğü kadınların evlerinden ayrılıp birinin onları bulmasını beklese her şey daha kolay olurdu. Fakat o bunun yerine risk alarak ve işaretini bırakmak için cinayet mahalline dönerek durumu karmaşıklaş-tırmayı tercih ediyordu; sıradaki kurbanının fotoğrafını bırakıyor, kaldırıma stensille bir resim yapıyordu.

İlginç bir yaklaşıma sahip olduğunu düşünüyordu ve kamuoyunun seri katillerin kendine özgü bir tarzı olmasından hoşlandığını biliyordu - filmler ve kitaplar beklentileri yükseltmişti, Christopher da takipçilerini memnun etmekten hoşnuttu. Polis bir sonraki kurbanın

kimliğini belirlemek için onunla yarışmak zorundaydı ve Christopher'm her cinayette biraz daha dikkatsiz davranıp bir ipucu bırakmasını bekleyeceklerdi. Ama şimdilik ellerinde hiçbir şey yoktu.

Christopher'm amacı, kurbanının evine birkaç gün sonra uğrayıp fotoğrafı ve stensili bırakmaktı. Şansına, kurbanlarının hiçbirisi o yanma dönmeden önce bulunmamıştı. Cinayet mahalline dönüşünü bir tür mükâfat olarak görüyordu; eserini son bir kez daha görebilme şansı buluyordu böylece.

Christopher kolundaki banda tutturduğu MP3 çaların sesini açtı, Spotify şarkı listesindeki tempolu şarkıları dinleyerek koşmaya başladı. Adele'nin şarkılarından biri çalmaya başladı ve televizyon dizilerindeki katillerin neden hep öfkeli ve gürültülü heavy metal müzik dinlediğini merak etti - kurmaca siyahi suçlular için de aynısı geçerliydi, dizilerde onlar da hep rap dinliyorlardı. Banka soyan veya cinayet işleyen hiç kimse bunu Rihanna veya Justin Bieber dinleyerek yapmıyordu.

Koşarak karşı kaldırıma geçti, bir dizi mağazanın önünden geçerken içlerinden birinin kapı girişini tanıdı. Kurbanlarını asla gelişigüzel seçmezdi, belli kriterleri vardı. Kurbanları genç, bekâr kadınlardı, bekâr erkeklerle görüşüyorlardı ve yalnız yaşıyorlardı. Hırsız alarmı olmayan evlerde oturuyorlardı, ön kapılarında eski kilitler vardı. Hepsi ailesinden uzak yaşıyordu ve Londra çok büyük ve karmaşık bir yer olduğundan komşularını tanımıyorlardı. Birinin kaybolduğunun bir arkadaşı veya meslektaşı tarafından anlaşılması ve sonunda polise bildirilmesi genellikle birkaç gün sürüyordu.

Gördüğü kapıya baktı ve orada yaşayan Litvanyalı kızı hatırladı - onunla birkaç kez internetten sohbet etmiş ve onu adaylar listesine eklemişti. Sonra kızın oda arkadaşı bulmak için ilan verdiğini fark etmişti. Bir gecede iki kızı birden öldürme düşüncesi onu çok heyecanlandırıyordu ama bu kadar büyük bir risk almaya değmezdi, bu yüzden onu listesinden çıkarmıştı. Kız ne kadar şanslı olduğunu asla bilemeyecekti.

Medya uzmanlarının haklı olduğu tek konu, cinayetlerin “psikotik eğilimleri olan biri” tarafından işlendiğini söylemekti. Christopher bu teşhisten zaten haberdardı; kim olduğunu daha iyi anlamak için yıllar önce psikolojik testlere başvurmuştu zaten.

Okul günlerinde rugby maçında aşırı şevkli davranıp bir diğerk oyuncunun köprücük kemiğini kırdığı için, neşeyle savurduğu bir hokey topuyla bir kızın gözünü kör ettiğı için ve su semenderlerini topluca öldürmek amacıyla okul havuzuna çamaşır suyu döktüğü için “psikopat” lakabını almıştı zaten. Bu takma isim onu hiç rahatsız etmemişti çünkü ne anlama geldiğinden emin değildi. Ne olursa olsun, sonuçta korkulacak biri olduğu anlamına geliyordu ve bundan keyif alıyordu.

Christopher annesiyle babasının en küçük çocuklarında bir tuhaflık olduğunu fark ettiklerini de biliyordu, çünkü ona hem otizm hem Asperger testleri yaptırmışlardı. Sonuçlar negatif çıkınca onun tuhaflıklarını görmezden gelip topluma mümkün olduğunca uyum sağlaması için uğraşmışlardı. Onlara sempati ve sevgi gibi duyguları hissetmediğini anlatınca, kabul edilebilir davranışları taklit etmeyi öğretmişlerdi.

Christopher yeniyetmelik çağma ulaşınca insanların kontrol edemedikleri koşullara nasıl tepki verdiklerini ölçmeyi takıntı haline getirmişti; özellikle de kendisinin yarattığı senaryolara, bir keresinde, annesiyle babasının ne tepki vereceğini görmek için komşularının küçük çocuğunu evlerinin arka bahçesinden alıp iki kilometre uzaktaki ormanlık alana bırakmıştı. Anneyle baba çılgına dönmüşlerdi. O zaman Christopher kendisinin neden benzer bir dehşete kapılamadığını, empati sözcüğünün anlamını neden kavrayamadığım merak etmişti.

İnsanların korktuklarını yüz ifadelerinden anlamakta da zorlanıyordu; alaylı sözleri anlayamıyor, suçluluk, utanç veya pişmanlık duymuyordu. On beş yaşındayken limonlukta bir komşunun kızını becerirken annesiyle babasına yakalandığında, başını çevirip onlara bakmış ve gitmelerini beklemişti. Kız dehşete kapılmıştı ama o devam etmekten başka bir şey düşünmemişti.

Okul arkadaşları birbirleriyle çıkıp kız arkadaş edinmeye başladıklarında, o yalnızca orgazma ulaşmakla ilgileniyordu, ön sevişme veya seviştikten sonra kucaklaşma umurunda değildi. Aşk ona göre zaman ve enerji kaybıydı, karşılığı yoktu.

Christopher psikopat sözcüğünün ne anlama geldiğini yirmili yaşlarının başında ayrıntılı bir şekilde düşünmeye başladı. Onun gibi başkaları da vardı, demek ki Christopher normaldi - farklı bir normallik kategorisindeydi yalnızca. Yıllardır “duyarsız” olduğunu, “taş kalpli” olduğunu başkalarından duyuyordu ama bunların ne anlama geldiğini ancak şimdi anlıyordu.

Robert Hare’in 1996 tarihli Psikopati Kontrol Listesini tamamladı, psikopatik davranışları ölçen yirmi soruyu çözdü ve otuz iki puanla ortalamanın üstünde bir sonuç aldı.

Bazı bilim insanlarının bir psikopatın beyninin farklı olduğu yönündeki görüşlerini öğrendi; duygusal sistemleri arasındaki bağlar zayıftı ve bu kopukluklar derin duygular hissetmesini engelliyordu.

Bu onu tatmin etmişti. Dürtülerini kontrol edememek onun suçu değildi ve bir gün yakalanacak olursa kendini böyle savunmayı planlıyordu. Yüksek güvenilirlikli bir akıl hastanesine yatırılacak, onu incelemek ve hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyenler tarafından ilgi yağmuruna tutulacaktı. Hayatta bu şekilde ilgi görmekten daha kötü şeyler de var diye düşündü.

Hyde Park’tan geçti ve bir süre sonra çimlerden ve ağaçlardan ayrılıp Ladbroke Grove’un sokaklarına ve Victoria tarzı büyük evlerine yöneldi. Bir sokak satıcısından bir enerji içeceği almak için durdu ve şortunun altındaki harekete bakakalan gey bir çiftte alayla gülümsedi.

Birkaç dakika sonra Portobello Road üzerindeki sağlıklı yiyecekler satan bir dükkânda durdu ve üst katındaki dairenin pencerelerine baktı. Dairede oturan kiracının, yani On Bir Numaranın hâlâ işte olduğundan emin olmak için akıllı telefonundaki uygulamaya baktı. Maymuncuğuyla kapıyı açtı ve evini şöyle bir dolaştı. Rightmove

emlak sitesine fotoğrafları yüklendiğinden beri çok az şey değişmişti, sıradaki cinayeti sorunsuz işleyebilecekti.

Evi dolaşıp kızı nerede öldüreceğini hesaplarken kaşlarını çatı. Bir tuhaflık vardı. Normalde, listesindeki isimlerden birinin evine girdiği anda heyecanlandığını hisseder, işleyeceği cinayetin beklentisiyle dolardı ama bugün her zamanki gibi hevesli değildi.

Bunun yerine, bu projenin ne kadar çok vakit aldığını, zamanını başka şekillerde, örneğin Amy'yle birlikte geçirebileceğini düşündü. Onunla tanışmanın talihsizliklerinden biri, ne görüştüğü ne de öldürdüğü hiçbir kadından etkilenmediği kadar etkilenmekti.

Ama araştırmaları bunun nedenini açıklamıyordu.

JADE

Kardeşi Mark'm tepkisinin aksine, Kevin'in ailesinin geri kalan üyeleri dünyanın diğer ucundan gelen sürpriz misafiri çok iyi karşıladı.

Kevin'in annesi Susan ve babası Dan erzak almak için gittikleri kasabadan döndükleri zaman, ateş gibi kızıl saçlı, solgun tenli ve girişken İngiliz kızı oturma odalarında bulduklarına ne kadar sevindiklerini belli ettiler. Kevin'in gösterdiği fotoğraflardan onu hemen tanımışlardı ve baştaki şaşkınlıklarını atlatınca onu soru yağmuruna tutup en azından o gece orada kalması için ısrar ettiler.

"Avustralya'da ne kadar kalacaksın şekerim?" diye sordu Dan. Oturma odasında akşam yemeği yiyorlardı.

"Arka tarafta banyolu bir misafir odamız var, bu pis serserilerle aynı banyoyu paylaşmak zorunda değilsin" dedi Susan, oğullarına bakıp. Onlarla herhalde her zamanki gibi neşeli konuşuyordu ama Jade onun gülen yüzünün altında derin bir üzüntünün yattığını hissetti.

"Teşekkürler. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum" diye karşılık verdi Jade. Gerçekten de emin değildi. Kevin'le arasındaki masalsı aşk hayal ettiği gibi gitmiyordu ve yapılacak en iyi şey ilk fırsatta hızla

oradan uzaklaşmaktı. Ama Kevin'e her bakışında, onun yüzündeki büyülenmiş ifade sözcüklerle söyleyemediği şeyleri anlatıyordu. Jade'in kalmasını çok istiyordu. "Sorun olmazsa bir hafta kadar."

Mark tabakları masaya getirdi, Dan soğuk et, patates ve salata servisi yaptı. Masada iştahla yemek yemeyen tek kişi Kevin'di. Tabağındaki azıcık yemeği didikliyordu. "Yediklerimi midemde tutmakta güçlük çekiyorum" dedi sonradan Jade'e. "Kanser sindirim sistemimde olduğundan yemek yemekte zorlanıyorum."

Jade kanser sözcüğünü Kevin'le ilişkilendirmekte hâlâ zorlanıyordu. Ailenin geri kalanı hiçbir şey olmamış gibi sohbete devam ederken, Jade o sözcüğü duyunca irkiliyordu. Onların bu duruma alışmak için kendisinden daha fazla zamanı olduğunu düşündü.

"Senin sayende doktorların tahmininden uzun yaşadı" dedi Susan Jade'e, bulaşıkları kurularken.

"Nasıl yani?"

"Hastalığının... ölümcül olduğunu öğrendikten sonra pek çok kişi gibi o da bunalıma girdi. Onu kim suçlayabilir ki?"

"Ben olsam çok öfkelenirdim."

"Başta o da öfkeleni. Bütün hayatının önünde uzandığını zannederken sandığı kadar yaşamayacağını öğrenmişti..." Susan sustu, başını diğer tarafa çevirdi. Sanki korkunç haberleri aldığı ana dönmüştü yeniden. Genzini temizledi, konuşmaya devam etti.

"Durum çok kötüydü Jade. Ne tepki vereceğimizi, ona nasıl yardım edeceğimizi bilemiyorduk. Sonra, en karanlık döneminde DNA'sımn biriyle eşleştiğini öğrendi. O kişinin başka bir ülkede yaşamasının, yüz yüze görüşemeyecek olmalarının önemi yoktu. Senin orada bir yerde olduğunu bilmek ve seninle iletişim kurmak yaşamaya devam etmek için bir neden verdi ona."

"Bunların hiçbirini bilmiyordum."

“Sana anlatması gerekirdi. Gerçekleri öğrenmeyi hak ettiğini ona söyledim ama konuyu nasıl açacağını bilemiyordu. Hayatındaki zorlukları unutmasını sağlıyordun. Mesajlaştığımızda veya konuştuğunuzda bedenine olanları unutuyordu. Başka birine dönüştü... Yeniden benim küçük oğlumdu.” Susan, Jade’in elini sıkı sıkı tuttu. Fısıldayarak “Teşekkürler” dedi. “Oğlumun arkadaşı olduğun için ve onu görmeye geldiğin için sana teşekkür etmek istiyorum.”

“Geldiğime memnunum” dedi ve gülümsedi Jade. Uzun ve olağandışı bir gün olmuştu, olanları düşününce ağlamaklı oldu. Alışık olduğu bir duygu değildi bu -insanların güçsüz olduğunu düşünmesinden nefret ederdi- ve böylece yutkunarak gözyaşlarını bastırdı. Söylediklerini içtenlikle söylemişti, Kevin’le tanıştığına memnundu ve ona şimdiden yakın hissediyordu kendini.

Ama bir sorun vardı yine de - eşleştiği kişiyle tanışmıştı ve ona âşık olmamıştı.

NICK

Nick ile Alex’in, Alex’in kliniğinde hissettikleri geçici değildi.

Popüler Birmingham barında Alex’i gördüğü anda dizleri titremeye başlayan Nick, onun masasına ulaşmadan yere yığılacağım sandı. İki adam nazikçe el sıkıştılar ve mahcup gülümseştiler.

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu Nick.

“Elbette, aynısından bir tane daha alayım, teşekkürler dostum” diyen Alex bira bardağını havaya kaldırdı.

Nick başını sallayıp bara yöneldi. İçkileri ısmarlarken şişelerin arkasındaki aynada Alex’in yansımasına gözü takıldı. Sally onun yakışıklı olduğunu söylerken haklıydı. Heteroseksüel bir erkek olmasına rağmen Nick onun ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyordu. Alex ondan daha maskülendi ve özgüvenli görünüyordu. Kadınların peşinde koştuğu erkeklerden biriydi. Bu

düşünce nedense içini bir tuhaf yaptı. Sally'ye bir müşterisiyle buluşacağı için geç kalacağını haber veren bir mesaj atmıştı. İnandırıcı bir yalan olduğunu düşündü, müşterileriyle sık sık yemek yemesi gerekiyordu ne de olsa. "Tamam bebeğim, seni seviyorum." Sally'den gelen karşılık buydu.

İçki şişeleriyle masaya döndü, oturdu ve paltosunu çıkardı. İkisi de söze nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Nasılsın, nasıl gidiyor?" diye sordu Nick.

"İyiyim, teşekkürler, işler epey yoğun. Sen?"

"Ben de öyle, ben de öyle."

İkisi de aynı anda başlarını eğip içkilerine baktılar. İlk bakışmalarında hissettiklerini yeniden hissetmekten çekindikleri için göz temasını uzun süre devam ettiremiyorlardı. Arka planda bir Oasis şarkısı çalıyordu. İkisi de konuşmakta zorlanıyordu.

"Aslında her şey yolunda değil" diye itiraf etti Nick. "Bunu söylemek için aptal durumuna düşmeyi göze almalıyım çünkü başka yolu yok. Bir türlü aklımdan atamadığım bir şey var. İlk karşılaşmamızda olanları kastediyorum."

Duraksadı, söylediklerinin ne kadar saçma olduğunu fark etti. Aynı şeyleri hissettiğini söyleyecek mi diye Alexe baktı ama Alex'in yüzü ifadesizdi. Başlamışken bitirmeliyim diye düşünen Nick konuşmaya devam etti. "Klinikten ayrılırken sana baktığımda hissettiğim şeyi sonradan bin kez düşündüm ama hâlâ tam olarak açıklayamıyorum. Anlamlandırmıyorum. Gey değilim ben." "Ben de değilim" dedi Alex.

"Peki neden böyle bir bağlantı var aramızda?"

"Bilmiyorum."

"Şimdiye kadar bir erkeği şaka olsun diye veya sarhoşken bile öpmedim."

“Ben de.”

“İkimiz de erkeklere ilgi duymuyorsak, başımıza gelen nedir?” “Çok basit. Testte bir sorun var, bir karışıklık oldu” dedi Alex kararlı bir tavırla.

“Ben de öyle düşündüm. Kontrol etmek için onlara yazdım bile ama bana testin hatalı olmadığım söyleyen ve şimdiye kadar kimseyi eşleştirenken hata yapmadıklarım açıklayan standart bir yanıt gönderdiler. Ama bunlar bile hissettiklerimi açıklamıyor. Yani hissettiğimizi düşündüğümüz şeyleri. Bir şeyleri inkâr mı ediyoruz sence?”

Alex sandalyesinde huzursuzca kımıldandı ve birasından büyük bir yudum aldı. Sonra öne doğru eğilip sesini alçaltarak, “Dostum, tek bildiğim sana masaj yaptıktan sonra açıklanamaz bir şey olduğu” dedi. “Karşılaştığımızda, tişörtünü çıkardığında, sana dokunduğumda veya sonradan el sıkıştığımızda bir şey hissetmedim ama sonra... bilmiyorum... *bir şey oldu.*”

Nick rahatlayarak nefesini verdi, Alex’in de aynı duyguyu tarif ettiğini duyduğuna memnun olmuştu.

“Sen nasıl hissettin?” diye sordu.

“Gerçekleri mi istiyorsun? İçimde aynı anda binlerce küçük patlama oluyordu sanki, ama kötü anlamda değil... Sanki beni uyandırdılar. Birden kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissettim. Kulağa ne kadar klişe gelse de hissettiklerimi anlatmanın başka yolu yok.”

“Hayır, hayır, sorun değil. Ne demek istediğini biliyorum. Benim için de aynısı geçerliydi.”

“Peki neden sen ve ben? Biraz konuştuk ve ortak yönümüz bile yoktu. Ben spor yapmayı seviyorum, sen bilgisayar oyunlarını. Ben birkaç ay sonra Yeni Zelanda’ya dönüyorum, sen şehir hayatını seviyorsun.”

“İkimizin de kız arkadaşı var.”

“Ve ikimizin de kız arkadaşı var” diye onayladı Alex.

“Peki neden şu anda karnımda kartal büyüklüğünde kelebekler dolaşıyor? Neden sana bakmak için kendimi zorlamam gerekiyor ve baktığım zaman gözlerimi neden senden alamıyorum?” Nick bacağını kımıldatınca dizinin hafifçe Alex’in dizine değdiğini fark etti. Bir saniye için vücudundaki her gözeneğin ürperdiğini hissetti. Bir an sonra, Alex bacağını biraz daha uzattı ve dizleri temas etmeye devam etti.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, ikisinin de diğerinin ne hissettiğini anlamak için bir şey söylemesine gerek yoktu.

ELLIE

Ellie ve Tim ikinci randevularında akşam yemeği yediler ve zaman su gibi akıp gitti.

Ellie, yam’Tcha, Le Sergent Recruteur ve Tour d’Argent’ta -Paris’in en beğenilen restoranları- yemek yemiş, hatta Jean-Christophe Novelli ve Helene Darroze ona kendi evinde yemek pişirmişti ama Tim’le bu mütevazı restoranda yediği yemek en ke-yiflisiydi. Ona çekici gelen mönü değildi kesinlikle -sipariş ettiği her şey ya çok pişmiş ya da sarmısağa bulanmıştı- ama şikâyet etmeden bu geceyi planlamak için çabalayan Tim’i gücendirmede.

Tim nazik, centilmen bir erkekti. Onun gibi biriyle uzun zamandır tanışmamıştı. Onu çekici buluyor muydu? Evet, öyle olduğunu düşünüyordu ama sandığı gibi değil. Ellie, DNA’nız Eşleşsin testi sayesinde birbirini bulan çiftlerle zaman geçirmişti ve sıırılsıklam âşık insanların nasıl davrandığını biliyordu. O ve Tim öyle değildiler. Yıllar içinde kabuğu öyle kalınlaşmıştı ki, onlarınki yakıp kavuran, ateşli bir ilişkiden çok ağır ilerleyen bir ilişki olacaktı herhalde.

Yemeklerini bitirip kahvelerini içince, Ellie Tim’in hesabı ödemesine izin verdi. Tim onun vintage Alexander McQueen paltosunu

giymesine yardım etti. Bu paltoyu onun yanında giydiği için birden suçluluk duymuştu. Herhalde fiyatı onun bir yıllık maaşından fazlaydı. Hatta öyle olduğunu biliyordu çünkü özel dedektifleri Tim'in banka kayıtlarını bile ele geçirmişti. Onun hakkında gizlice araştırma yaptırdığı için kendini suçlu hissetse de, hoş şeyler aldığı için suçluluk duymaması gerektiğini biliyordu. Kazanmak için çok çalıştığı parasıyla ne isterse yapardı. Tim'in de onun yanında rahat davranmasını sağlamaya çalışıyordu ve kendisi de kendine karşı dürüst olmalıydı. Güzel giysileri seviyordu.

Restorandan çıkarken Tim kapıyı açtı, Ellie de içinden gelen onun koluna girme isteğine karşı koymadı, bedeninin sıcaklığını hissetti. Tim birden durdu, gülümsedi ve onu ilk defa öpmek için eğildi. Ellie gözlerini kapadı ve dudakları birleşti. Hakkında bir şeyler okuduğu hormonları hissetti, içi ısındı, kalbi küt küt atmaya başladı. Bir an için yıldızları gördüğünü sandı.

Fakat arkasından gelen kadın çığlığını duyunca bu büyülü an dağılıp gitti: "Seni pis kaltak!"

Aynı anda döndüler, yüzünü buruşturmuş orta yaşlı bir kadının onlara doğru bir şey fırlattığını gördüler. Tim içgüdüsel bir hareketle kadınla Ellie'nin arasına girdi ve kadının fırlattığı kırmızı boya yüzüne, gömleğine ve ceketine geldi. Boyanın bir bölümü Ellie'nin kollarına, saçlarına, yanaklarına ve arkalarındaki restoranın camına gelmişti.

"Yaptıkların yüzünden ellerin kanlı" diye Ellie'ye haykıran kadın boya kutusunu yere attı ve kaldırımında hızla yürüyüp geceye karıştı.

Ellie olduğu yerde kalakaldı, çok şaşıran Tim yüzündeki boyayı sildi.

"Ne yaptın ki?" diye sordu, olanlara inanamıyor gibi Ellie'ye bakarken.

Ellie şoktan kımıldayamaz haldeydi. İlk kez saldırıya uğramıyordu ama bundan öncekiler, kırık şişeyi Andrei'ye saplayan kadın haricinde siber veya sözel saldırılardı. Andrei'yi ve ekibini, dışarıda

ona eşlik edip korusunlar diye tutmuştu. Ama o akşam normal bir insan gibi biriyle dışarıda buluşmanın nasıl bir his olduğunu yeniden hatırlamak istemişti. Tim’le öpüşürken savunma kalkanlarını indirmiş, kendini ana kaptırmıştı.

Ama şimdi tek hissettiği, yanaklarından akan yapışkan boyaydı. Tim’in ona bir soru sorduğunun farkındaydı ama cevap veremeyecek kadar afallamıştı. Konuşmak yerine durup olanları seyreden insanlara baktı.

Çevrelerindeki kalabalık artınca Tim harekete geçti, onu kolundan tutup az önce müşterisini indiren siyah bir taksiye doğru sürükledi. Şoför boyayla kaplı çifte öfkeyle baktı, onları taksiye almaya niyeti yok gibiydi ama Tim cüzdanından çıkardığı paraları yolcu penceresinden içeri attı. 50 poundluk banknotlar Tim kadar maaş alan bir adam için biraz fazla kaçmıştı ama Ellie saldırıdan öyle etkilenmişti ki bunu sorgulamak aklına gelmedi.

“Bu paraya arabayı temizlersin” diyen Tim kapıyı açtı, şoför fikrini değiştirmeden onu içeri soktu. “Nerede oturuyorsun?” Ellie hâlâ şoktaydı, konuşamıyordu.

“Ellie” dedi Tim, kararlı bir sesle. “Seni eve götürmem lazım, nerede oturuyorsun?”

“345 Fullerton Terrace, Belgravia” diye fısıldadı. Tim adresi şoföre tekrarladı, cebinden bir mendil çıkarıp nazikçe yüzündeki kırmızı boyayı biraz temizledi.

“İyi misin?” diye sordu sevecen bir tavırla.

“Yalnızca eve gitmek istiyorum” dedi Ellie. Kendini aşağılanmış hissetmişti, utanıyordu. Tim’le göz teması kuramıyordu.

“O kadını tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Polisi aramalıyız.”

“Hayır” dedi Ellie yeniden, bu kez daha yüksek sesle.

Tim ondan açıklama bekledi ama Ellie konuşmadı. Tim’in bunaldığını hissedebiliyordu. Onun yüzündeki düş kırıklığını görmemek için taksinin camından dışarı baktı.

“Kimsin sen Ellie?” diye ısrar etti Tim. “Neden biri sana böyle bir şey yapmak istedi?”

Ellie on beş dakikalık huzursuz yolculuk boyunca sessiz kaldı, taksi büyük, beyaz, dört katlı bir evin önünde durdu. Herhalde Tim bir asistanın böyle lüks bir evde ne işi olduğunu merak ediyordu. Ama gerçeği itiraf etmeye niyeti yoktu.

Taksiden indiler. Ellie merdivenlerden çıkıp ön kapıya ulaşmış, kartını okutuyordu. Kapı açılınca Andrei belirdi. Duygusal işverenine baktı ve sonra hâlâ yol kenarında duran Tim’in üzerine hamle yapmak istedi ama Ellie içeri girerken onu durdurdu. Andrei kapıyı kapadı ve Tim kaldırımında kalakaldı.

MANDY

Mandy yeğeni Bella’ya doyamıyordu. Yemek masasının yanındaki yüksek mama sandalyesinde oturan Bella’nın çevresinde, önlerindeki kutlamanın ne anlama geldiğini bilmeyen başka küçük çocuklar vardı.

Bella tombul bacaklarını heyecanla sallarken ışıklar söndü ve annesi üzerinde 1 şeklinde kocaman bir mum olan bir pastayla içeri girdi. Herkes masanın çevresine toplanıp iyi ki doğdun şarkısını söylemeye başladı. Mandy mutluluk gözyaşlarını tutmaya çalışan kardeşi Karen’a baktı. Bella’nın Paula teyzesi Mandy’nin mumları söndürmesine yardım ederken, ağzından tükürükler saçan Bella pastaya uzanmaya çalışıyordu.

Mandy yeğenlerinin üçünü de çok seviyor, onlarla oynamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Doğduklarından beri bütün parasını onlara tasarımcı elinden çıkma kıyafetler almaya harcıyordu. Ama itiraf etmeye utandığı bir sırrı vardı; onlar için bir şey aldığında, bir gün olacağını umduğu çocuğu için de kendisine bir şeyler alıyordu. Yatağının altındaki iki bavulu asla giyilmeyecek olan minik kıyafetlerle doldurmuştu.

Fakat son zamanlarda çocuklarla vakit geçirmekte zorlanıyordu nedense - DNA eşiyle çocuk yapamayacağını düşününce kendini çok kötü hissediyordu. Yakında aile kurabileceği biriyle tanışsa bile, o kişi asla Bay Doğru olmayacaktı çünkü Bay Doğru ölmüştü. Başka birinden olan bebeğini, Richard'la birlikte yapamadıkları bebek kadar sevemeyeceğinden korkuyordu. Hayal ettiği her şeye sahip oldukları için Paula ve Kareni kıskanmaya başlamıştı. Kris-tin bile hoşlandığı kızla bir yuva kurmayı başarabilirse sıra onda demekti, böylece kız kardeşleriyle arasındaki ayrım büyüyecekti.

“Peki küçükhanım, benimle gelin lütfen” diyen Paula Mandy’yi kolundan yakaladı, bahçeye çıkardı ve Bella’nın plastik Wendy evine götürdü. Oyuncak evde çömelip küçük mobilyalara oturdular ve Paula cebinden bir paket sigara çıkardı. Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. “Neler çeviriyorsun bakalım?”

Mandy masummuş gibi şaşkınlıkla ona baktı ama aslında kız kardeşinin neyi öğrenmek istediğinin farkındaydı.

“Richard, DNA eşin. Bugün onunla tanışacağımıza söz vermiştin. Ama son anda ‘Çok acil bir işi çıktı’ dedin. Kimin acilen bir kişisel antrenöre ihtiyacı olur ki? Bana gerçeği anlat.”

Mandy güçlükle yutkundu. Ailesine Richard hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı ama onun öldüğünü hâlâ söylememişti. Ne söyleyeceğini bilemeden Paula’ya baktı.

“Hayatının aşkıyla iki ay önce tanıştın ama onu hâlâ göremedik” dedi. “Onu neden bizden gizliyorsun?”

“Gizlediğim yok onu” diyen Mandy sigarasından bir nefes aldı. Dumanı içine çekmeden önce sigara içmeye ne kadar ihtiyaç duyduğunun farkında değildi.

“Alnında kocaman bir et beni mi var? Bütün bedeni dövme mi? Bir uzvu mu eksik? Topal mı? Siyahi mi? Mutlu olduğunu bilse, yaşlı büyükbabamız bile durumu kabullenebilir...”

“Hayır, öyle bir şey değil” dedi Mandy. Keşke o kadar kolay olsaydı.

“Zavallı çocuğu korkutup kaçıracağımızdan endişeleniyorsun, değil mi?”

“Bazen biraz ürkütücü olabiliyorsunuz...” dedi Mandy. Hikâyesini paylaşmaya hazır değildi henüz. “Çok çekingen” dedi. “Hazır olduğunda onu sizlerle tanıştıracam.”

“Tamam, peki o zaman.” Bu açıklama Paula’yı ikna etmişti nedense. “Ama gelecekteki kocanı bizlerle tanıştırmak için Bellanm ikinci yaş gününü bekleme lütfen.”

Mandy, “Hayır, hiç öyle şey olur mu?” dedi ama yalanların son kullanma tarihi olduğunu biliyordu.

CHRISTOPHER

Amy kapıdan içeri girip kucağına atladığında Christopher nasıl tepki vereceğini bilemedi.

Onun yüz ifadesini okuyamadığı için hareketlerini taklit etti ve karşılık olarak ona sarıldı. Doğru hamle buydu anlaşılan.

“Korkunç bir gündü” dedi Amy alçak sesle. Christopher’ı bırakıp koridordan oturma odasına gitti. Botlarının fermuarını çözdü, onları odanın köşesine attı ve anahtarını masadaki ahşap tabağın üstüne bıraktı. O bakmazken Christopher anahtarları düzeltti, botları ayakkabılığa taşıdı.

“Dün gece bir kız daha buldular” dedi Amy, içki büfesinden aldığı votkayı bardağa cömertçe doldururken. Toniği daha az koydu. *Yanlış bardak* diye düşündü Christopher ama bunu söylemenin anlamı yoktu. “Bu kez Güney Londra’da.”

“Bu cinayet neden canını sıktı?” dedi Christopher, başlayan sohbet konusunda ne kadar hevesli olduğunu gizlemeye çalışırken.

“Çünkü bu kez daha farklı bir cinayet. Zavallı kızı feci şekilde dövmüş, dişlerini almış, kaburgalarını kırmış ve ağzına çamaşır duyu dökmüş. Gözlerini de oymuş.”

Öyle olması gerekiyordu diye düşündü Christopher.

“Tecavüz etmiş olduğu tespit edilirse şaşırmam” dedi Amy.

Bu iddia Christopherın canını çok sıkıyordu. “Tanrım” dedi. “Bunları nereden biliyorsun? O davada çalışmadığımı sanıyordum.” “Doğru, davada değilim ama kapı kapı dolaşıp ifade almak gerekiyordu. Onu yakalamak için bütün teşkilat ayaklandı. Bu dokuzuncu kurbanı. İnanabiliyor musun Christopher? Dokuz tane zavallı kızcağız.”

On Numarayı da yakında bulurlar diye düşünen Christopher kendinden memnun kollarını kavuşturdu.

“Komşularla konuşmadan önce, davaya bakan müfettiş bize kızların fotoğraflarını gösterdi. Bir davayla ilgili bu kadar çok sayıda ceset olduğuna hiç şahit olmadım daha önce.”

Christopher, polisin emeklerinin sonucunu nasıl tartıştığını öğrenince gülümsemek için kendini zor tuttu. Üstelik yaptıklarını ona yakın olan biriyle de paylaşıyorlardı.

“Diğer kızlar boğulmuştu” dedi Amy. “Ama bu seferki kişisel bir saldırıydı, sanki kızı tanıyordu... Gerçekten acı çekmesini istemişti. Psikolojisi hakkında düşündüklerimiz tamamen doğru değildi.”

Planım bu değildi diye düşündü Christopher. *Ama dikkat dağıtmak için iyi oldu.*

“Nasıl değişti mesela?” diye sordu.

“Kötü kalpli bir manyak olduğuna hiç kuşku yok” diye karşılık veren Amy, Christopherın tüylerinin diken diken olduğunu fark etmedi. “Ama kindar olduğu da anlaşılıyor. Kurbanlarını kadınlardan seçiyor ama onlara büyük bir nefret de besliyor, bu yüzden böyle öfkeyle saldırdı. Belki de küçükken annesi ona eziyet etmişti.” Christopher yüz ifadesinden bir şey belli etmemeye çalıştı -Amy’nin söylediklerinin gerçekte uzaktan yakından alakası yoktu. Kendisini doğuştan bu durumda olan bir psikopat olarak görüyordu o - çevresel koşulların ürünü olan ikincil psikopatlardan biri değildi. Bir banliyö evinde, hissedemese bile onu sevdiklerini sık sık söyleyen bir aile tarafından büyütülmüştü.

Annesiyle babası erkenden kanser ve kalp hastalığı yüzünden ölünce, evcil tavşanı ölmüş gibi sakin karşılamıştı bu durumu. Kardeşleriyle, özellikle en büyük ağabeyi Oliver’la arada bir haberleşiyordu. Ne kadar uğraşsa da paranın önemini bir türlü kavrayamıyordu ve ailesinden bütün çocuklara kalan mirası yönetmesine ağabeyi Oliver yardım ediyordu. Doğru yatırımlar sayesinde, Christopher grafik tasarım projeleri üzerinde istediği zaman çalışabilecek kadar gelire sahipti.

“Sonraki kurbanın fotoğrafını buldular mı?” diye sordu. “Kurban” sözcüğünden nefret ediyordu çünkü onların hiçbir suçu olmadığını ima ediyordu bu sözcük. Christophera göre gönüllülerdi onlar çünkü telefon numaralarını hemen vermişlerdi ona. Kendilerini kolay ulaşılır hale getirmişlerdi ve bunun bedelini ödüyorlardı. Hiçbirinin DNA eşi yoktu; hepsi gerçek aşkı bulanların acıdığı türde, ikinci sınıf vatandaşlardı.

Yine de dahil olan herkes kazanıyordu Christophera göre -her şey bittiğinde gizli kimliğinin tadını çıkarmayı sürdürecekti, Amy nin deyişle “kurbanlar” da Britanya suç tarihine geçen bir davanın parçası olarak ödüllendirileceklerdi. Kitaplara konu olacaklar,

televizyon belgeselleri ve dizilerinde yer alacaklar, cinayetlerin nedeni onlarca yıl tartışılacaktı. Ölümleri sayesinde, sıradan hayatlarında asla ulaşamayacakları bir konuma ulaşmış oluyorlardı.

“Evet, bir başkasının fotoğrafı vardı” dedi Amy. Yemek masasına oturup ellerini başının iki yanına koydu. “Öldüğü kesin ama cesedinin nerede olduğu konusunda hiçbir ipucu yok. Şimdi birinin kaldırımıdaki stensili görüp ihbar etmesini beklemek zorundayız.”

“Kızın fotoğrafını neden medyayla paylaşmıyorsunuz?”

“Çünkü gazeteler ve haber kanalları büyük olasılıkla ölü bir kıza ait olan bir fotoğrafı göstermek istemez. Neyse ki internetin böyle yüksek ahlak standartları yok, bütün kurbanlar internette bulunabiliyor. Gazete ve televizyon kanallarına sonuncu kızın robot resmini dağıttık, belki bu sayede süreç biraz hızlanır.”

Christopher’ın spreylere boyayla yaptığı stensiller insanların dikkatini çekmişti. Polis bu resimlerle kurbanlar arasındaki ilişkiyi Beş Numaradan önce çözmemişti ve resimleri basma vererek şehirde başkalarının da aynı resmi başka yerlere yapmasına neden olmuşlardı.

Polis müfettişleri bütün kadınların aynı tanışma ve flört uygulaması UFlört’le bağlantısı olduğunu henüz bulamamıştı. DNA’nız Eşleşsin sitesinin uzantısı olan bu uygulama, eşlerini henüz bulamamış olan yalnız insanlar içindi. Kurbanları için uzun ve kısa listeler yaparken, Christopher başka uygulamaları da denemiş ve bazı kızların başka uygulamaları da kullandığını görmüştü. Belki de polis ortak bir bağ bulmakta bu yüzden güçlük çekiyordu.

Kızların telefonlarını incelediklerinde bile, mesajlarında Christopher’la bağlantılı bir şey bulamayacaklardı. Yüzden fazla farklı internet adresi olan Christopher, takip etmesi olanaksız kullan-at telefonlardan bir düzinesini bodrumundaki dondurucunun içine gizlemişti.

Kızların mesajlarını, fotoğraflarını, sosyal medya paylaşımlarını ve GPS lokasyonlarını bulmak için karanlık netten indirdiği programları kullanmıştı ama kızlarla hiç konuşmamıştı. İnsanların bütün hayatlarını herkesin burnunu sokabileceği akıllı telefonlara yükleyecek kadar aptal olduğuna inanamıyordu.

“Asla anlayamayacağım bunu” dedi Amy. “Bir insanın neden bu kadar insanın canına kıydığım asla anlayamayacağım sanırım. Amacı nedir bunun?”

Yapması zor olduğu için diye düşündü Christopher kendi kendine. Eğlenceli olduğu için. Tarih kitapları için. Mecbur kaldığı için veya olaylar öyle geliştiği için değil, seri katil olmaya karar verebilecek kadar cesur olduğu için. Bu hayatı aktif bir şekilde seçmek ve sonra yine aktif bir şekilde durdurmak için. Daha önce kimse bu işi böyle yapmadığı için. Ve başka birinin hayatını kontrol altında tutmaya benzer bir duygu daha olmadığı için.

“Bilmiyorum” dedi onun yerine ve Amy’yi teselli etmeye çalışmanın daha iyi olacağına karar verdi. Arkasında durdu, kollarını omuzlarına sardı ve onu kendine doğru çekti. “Belki *de yapabildiği* için yapıyordur” dedi, onu başının tepesinden öperken.

Amy arkasından sarılan erkek arkadaşının güçlü ve sıcak kollarının güvenliğine sığınırken, Christopher ilk cinayet fotoğrafını gördüğünde onun yüzünde beliren ifadeyi merak etti. Tiksinti ifadesini o bile tanıyabilirdi.

JADE

Avustralya’da geçirdiği ilk gece Jade epey uykusuz kaldı, nedeni jetlag değildi.

Kevin in ölümcül bir hastalığa tutulduğunu öğrenmek ve onu sevmediğini anlamak aklını karıştırmıştı; ona da kızgındı, kendine de.

Çiftlik evinin sessiz misafir odasında, yatağının başucundaki lambayı açtı ve durumun normal olup olmadığını anlamak için kablosuz internete bağlandı - DNA eşi için bir şey hissetmemesi normal miydi? Aralarında sevgi bağı olduğunu biliyordu ama izlediği filmler ve televizyon dizilerindeki sağır edici, gürültüyle patlayan, renkli havai fişekleri hissetmemişti. DNA'ları eşleşen kurmaca çiftler karşılaştıkları anda birbirlerine sıırıslıkam âşık oluyorlardı. Peki aynısı neden onun başına da gelmiyordu?

Resmi DNA'nız Eşleşsin internet sitesini ziyaret etti: "Eşleşen kişiler arasındaki duygular kişiden kişiye değişebilir" yazıyordu sitede. "Bazıları bir anda âşık olurken başkalarının aralarındaki bağlantıyı hissetmesi için birkaç kez görüşmesi veya birkaç gün geçmesi gerekebilir. Bu durum, bir çiftin veya kişinin zihinsel kapasitesiyle veya feromonların ve reseptörlerin işleme biçimini etkileyen hastalıklarla ilgili olabilir. DNA eşinin bedenindeki bir değişim de duygulanım süreçlerini etkileyebilir."

İçinde olduğu durumun yaygın olduğunu öğrenince Jade biraz rahatlamıştı. Duygularındaki gecikmenin nedeninin Kevin'in durumu ve fotoğraflarına benzememesiyle ilgili olduğunu sanmaya başlamış, sığ ve yüzeysel biri olduğundan kuşkulandı. Ama öğrendikleri rahatlamasını sağlamıştı. Beklediği şey olacaktı, sadece biraz zamana ihtiyacı vardı ama uzun vadede bu yazı bile çıkaramayacak olan bir adama âşık olmanın kolay olmayacağını da biliyordu.

Oda kapısı nazikçe tıklatıldı. "İçeri girin" diye seslendi ve dirseklerinden destek alıp doğruldu. Kapı yavaşça aralandı, Kevin'in gülümseyen yüzü belirdi.

"Merhaba" dedi. "Işığının hâlâ yandığım gördüm de. Sana bir şey göstermek istiyordum, gelmek ister misin?"

"Tabii" dedi Jade. Duvardaki saat sabahın 03.56'sı olduğunu gösteriyordu.

"On beş dakika sonra arabanda buluşuruz. Bir kazak getir. Sabahın erken saatleri çok soğuk olabiliyor. Ah, anahtarlarını da getirmeyi

unutma tabii.”

Jade buluşma yerine gittiğinde Kevin yürüme desteğine yaslanmış arabanın yanında duruyordu. “Hadi gidelim” dedi neşeyle.

Jade direksiyona geçti, patika yoldan geçip otobana çıktılar. On dakika kadar gittikten sonra dümdüz bir bölgeye geldiler.

“Avustralya’ya gelip güneşin doğuşunu seyretmemek olmaz” dedi Kevin. “Dünyanın başka yerlerinde böyle bir manzara göremezsin.” Birlikte arabada oturdular, radyoda çalan soul klasiklerini dinlediler, giderek dağılan karanlığın yerini mor ve turuncu renkli bir gökyüzü aldı.

“Buraya sık sık gelir misin?” diye sordu Jade.

“Hastalık teşhis edildiğinde sık sık gelirdim” dedi Kevin. “Sonra bir süre depresyona girdim. Her şeye kızgındım, özellikle de geri kalan herkes hayatı boyunca güneşin doğuşunu ve batışını izlerken benim için bunların sayılı olmasına içerliyordum. Sonra, burada olup gün doğumunu seyredebilmenin bile ne kadar önemli olduğunu anlamaya başladım. Bir gün daha yaşadığım anlamına geliyordu.”

Jade elini içgüdüsel bir şekilde Kevin’in omzuna koydu, güneş doğduktan ve Kevin uyuyakaldıktan sonra bile çekmedi. Eli soğuktu, teni parşömen gibiydi ve Jade teninin kanserden önce nasıl bir dokusu olduğunu merak etmekten alamadı kendini.

DNA eşlerinin duyduğu o güçlü aşkı henüz hissedemiyordu ama Kevin in yanında rahat ettiğine şüphe yoktu. Telefonda o kadar sık sohbet etmişlerdi ki, onu hem en yakın arkadaşı hem eşi olarak görüyordu. Belki de bu her şeyden önemlidir diye düşündü. Belki en temel şey, en gerçek aşk buydu; güneş doğarken ve batarken birinin yanında olmak.

Jade uyuyan eşiyle birlikte çiftliğe döndü. Onları Kevin’in kardeşi karşıladı, arabanın kapısını açıp Kevin’in emniyet kemerini açtı. Onu

kollarına alıp eve taşıdı. Jade olanları nedenini anlayamadığı bir sıkıntıyla seyretti.

NICK

Çimen sahadan güvenli bir uzaklıkta duran Nick, büfeden aldığı sıcak çikolatayı içiyordu. Hamburger almayı da düşünmüştü ama sonra tezgâhın arkasındaki adamın kirli tırnaklarını görmüştü.

İlk defa bir rugby maçına geliyordu -lisede rugby değil hokey oynamışlardı- ve hava buz gibiydi. Sally'nin doğum günü hediyesi olan gri kaşmir atkıyı boynuna sıkı sıkı sardı, kulakları üşümesin diye kapüşonunu başına örttü.

Burada ne arıyorum ben diye düşündü. Ne oyunun kurallarım biliyordu ne de kimin önde olduğunu. Tek bildiği bakışlarını karşısındaki oyuncudan ayıramadığıydı.

Bakışları Alex'in bacaklarında, ağaç kütüğü gibi kalın uyluklarında ve sert göğsünde dolaştı. Alex'in fiziksel görüntüsünden etkilenmek istiyordu - böylece eşleştirilmeleri anlamlı gelmeye başlayacaktı. DNA'ları birlikte olmalarını gerektiriyorsa, en azından ona karşı hafif de olsa bir cinsel çekim duyması gerekmez miydi? Ama hiçbir şey hissetmiyordu.

Bu sabah bu maçı izlemek gelmişti içinden. Alex'in ofisinin duvarındaki çerçevelenmiş takım fotoğrafını hatırlamış, sonraki maçlarının ne zaman nerede olduğunu internetten bulmuştu.

Maç Birmingham banliyösündeki bir rugby sahasında yapılacaktı ama davet edilmeden bir anda seyirciler arasında belirmesinin tuhaf olacağını düşündüğünden diğer izleyicilerden uzak duruyor, Alex'i uzaktan seyrediyordu.

Bardaki buluşmanın üzerinden bir hafta geçmişti. O akşam orada birkaç saat oturmuş, daha yakından tanışmışlardı. İkisi de sarhoş olmuş ve sevdikleri sanatçılar ve mimarlar, yolculuk etmek ve rock müzik gibi ortak yönlerini keşfetmişlerdi. İkisinin de söz etmekten

hoşlanmadığı tek konu kız arkadaşlarıydı. Sohbet sürdü ama ikisi de bu konuyu düşünse de DNA eşi olduklarından bir daha söz etmedi.

Alex'in kız arkadaşı Mary arayıp da ne zaman döneceğini sorunca geceyi sonlandırdılar. Nick kısacık bir an için kıskandığını hissetmişti.

Kibarca el sıkışıp ayrıldılar, ikisi de bunun son dokunuş olduğundan gizliden gizliye korkuyordu. Yeniden buluşmayı ikisi de teklif etmedi, bağlantıda kalalım demediler ama şimdilik bağımsız hayatlar sürseler de diğerinin orada bir yerde olduğunu bilmek ikisini de memnun ediyordu.

Bu arada, Sally Nick ve kendisi için Brugge'e sürpriz bir yolculuk ayarlamıştı. Nick bunu cumartesi günü akşamüstü, Sally elinde iki bavulla ofisine geldiğinde öğrendi. Eurostar biletlerini ve otel rezervasyonunu da getirmişti. Bir süredir ilişkileri daha mesafeli bir hale gelmişti ve Nick, Alex'le olanların ikisinin arasına girmesine izin vermişti. Sally'nin bu seksi kaçamağı planlaması, onun da bir şeyler için özür dilemeye çalıştığını düşündürdü Nicke. Her zamankinden daha dalgındı ama Nick onun DNA eşi meselesi yüzünden sıkkin olduğunu düşündü. Bu düşüncenin üzerinde durmamaya çalıştı.

Brugge'de, Sally doymak bilmez bir seks canavarına dönüştü. Şehri dolaşmadıkları zaman hep yataktaydılar. Nick onun Alex'le görüştüğünü tahmin ettiğini ve bununla rekabet etmeye çalıştığını bile düşündü. İkisi de onun adını anmadı.

Birmingham'a dönünce, Nick Alex'i yeniden görmek istemekle kalmadığını, buna *ihtiyaç duyduğunu* hissetmeye başladı. Birbirlerini sekiz gün önce görmüşlerdi.

Havadan uçarak gelen ve omzuna çarpan rugby topu düşüncelerini dağıttı. "Kahretsin!" diye haykırdı şaşkınlıkla. Önündeki kalabalık dağıldı, herkes ona doğru döndü.

"Topu atar mısın dostum?" diye seslendi tıknaz, kel, dişlikli bir adam. Nick topu beceriksizce ondan yana atarken, Alex onu gördü. Nick

kaygıyla onun bakışlarına karşılık verdi, Alex'in özel dünyasına izinsiz girdiğine pişman olmuştu bile.

Ama Alex'in yavaşça gülümsemeye başladığım görünce o da kendini tutamayıp gülümsedi.

ELLİE

Tim, elinde bir kâse dolusu mısır gevreğiyle ön kapıyı açtı. Ellie ona nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu; gergin görünen Ellie'nin yanında uzun boylu, kafası kazınmış, iriyarı bir adam duruyordu. Tim'in mütevazı yarı müstakil evinin önündeki kaldırımın kenarına siyah camlı iki Range Rover park edilmişti. Araçların içindeki diğer adamları görüp göremediğini bilmiyordu Ellie.

"Merhaba..." diye mırıldanan Tim ağzındaki lokmayı yuttu. Gömleğinin kollarını kıvrırmıştı ve sarı kravatını boynuna asmıştı. Ellie'yi birden karşısında bulduğu için şaşırılmış görünüyordu, herhalde adresini nereden aldığını düşünüyordu.

"Merhaba" dedi Ellie. "Haber vermeden geldiğim için kusura bakma. İşe gitmeden önce birkaç dakikanı ayırabilir misin?"

"Son birkaç gündür seninle konuşmaya çalışıyordum ama aramalarıma cevap vermedin."

"Biliyorum, üzgünüm. Onu açıklamak için geldim. Lütfen?" Tim kenara çekildi. Eve önce Andrei girdi. Siyah camlı gözlüğünü çıkardı, girişi ve odaları kolaçan ettikten sonra Ellie'yi içeri gelmesini işaret etti. Tim kaşlarını çatarak iriyarı adama, sonra da DNA eşine baktı.

"Güvenlik şefim" dedi Ellie, özür diler gibi.

"O zaman oturma odasındaki ninjalar ve bodrumdaki hardal gazı fiçileri konusunda sizi bilgilendirsem iyi olacak."

Andrei ona kınayan bir bakış attı.

İkinci randevuları üzerlerine boya atılmasıyla sonlandıktan sonra Ellie'nin yeniden Time yaklaşıacak cesareti toplaması dört gün sürmüştü. Utanan ve aşağılandığını hisseden Ellie, dört gündür Londra'daki evinden çıkmamıştı.

Tim sıradan bir randevu olsa, onu bir daha görmez, olur biterdi. Ama sıradan değildi. Ayrıca onu tanımaktan hoşlanıyordu ve saldırıdan önceki öpücük akimdan çıkmıyordu.

Ellie insanların karşısında konuşmaya alışkındı, bazen dünyanın farklı yerlerinde binlerce kişinin karşısında konuştuğu olmuştu. Ama günlerce düşünmüş, ayna karşısında alıştırma yapmış olmasına rağmen, Time olanları nasıl açıklayacağını hâlâ bilmiyordu.

“Sana veya evcil devine kahve ikram edebilir miyim?” diye sordu Tim, yan gözle Andrei'yi süzerken.

“Ona ben de öyle diyorum” diye gülerek ortamı yumuşatmaya çalıştı Ellie. “Dev Andrei. Ünlü Fransız güreşçi gibi. *Prenses Gelinde* oynayan hani. En sevdiğim filmlerden biridir...”

Tim başım salladı ve oturma odasına geçti, kumandayı alıp televizyondaki spikerin sesini kıstı. Elindeki kâseyi sehpaye bırakıp Ellie'den oturmasını istedi.

“Geçen gece olanlar neydi?” diye sordu. “Hiç tanımadığımız bir kadın neden bize boya attı, neden ellerinin kanlı olduğunu söyledi?”

“Çünkü birçok insan aynısını düşünüyor” dedi Ellie. “Kim olduğum ve ne iş yaptığım konusunda sana dürüst davranmadığımı tahmin etmiş olmalısın.”

“Evet.”

“DNA profilimde annemin soyadı Ayling'i kullandım. Gerçek soyadım Stanford ve bir CEO'nun kişisel asistanı değilim. Kendi işim var. Ama yaptığım şey biraz... tartışmalı.”

“Nesin sen, silah kaçakçısı falan mı?”

“Yo, hayır” dedi Ellie. “Öyle bir şey değil.” Duraksadı, derin bir nefes aldı. “Tim, ben DNA’nız eşleşsin genini keşfeden bilim insanıyım ve pek çok insan bu yüzden benden nefret ediyor.”

MANDY

Aile üyelerinin doğum günleri, yıldönümleri, gezmeler, akşam yemekleri, davetler ve toplantılar geçti ve Mandy bütün davetleri reddetti.

Ne zaman bir davet alsa bir bahane uydurdu ve genellikle Richard’la uzak bir yerde planları olduğunu söyledi. Aslında doğruyu söylüyordu çünkü zamanının çoğunu kendi ailesi yerine onun ailesiyle geçiriyordu artık.

Bıraktıkları mesajlardan anladığı kadarıyla, annesi ve kız kardeşleri duruma giderek daha fazla sinirlenmeye başlamışlardı. Bir zamanlar çok yakındılar, on yıl önce babalarını kaybedince daha da yakınlaşmışlardı ama Mandy şimdi ailesiyle arasına mesafe koymuştu ve diğerleri bunun nedenini anlayamıyordu. DNA eşini bulduğunu ve onunla vakit geçirdiğini sanıyorlardı ama Mandy gerçekleri henüz onlara söyleyemezdi.

Onlarla vakit geçirmek, Pat ve Chloe’yle vakit geçirmek kadar iyi gelmiyordu ona. Ailesinden giderek daha fazla uzaklaştığını hissediyordu; iki kız kardeşi Mandy’nin asla sahip olamayacağı ailelere sahiptiler ve çok mutluydular, onun neler hissettiğini anlayabileceklerini sanmıyordu. Annesi de, hayatının aşkını kaybetmiş olmasına rağmen bir DNA eşinin ne kadar güçlü bir bağ olduğunu anlayamayacak kadar eski düşünceliydi. Richard’m ailesi içindeki boşluğu dolduruyordu.

“Bizde biraz içmeye, sonra burada kalmaya ne dersin?” diye mesaj atmıştı Pat, önceki akşam. Pijamasını yanına alan Mandy bütün akşam onlarla birlikte DVD izlemiş, şarap içmiş ve Richard’m bebeklik fotoğrafları albümüne bakmıştı.

İkisinin nasıl bir bebeği olacağını belki yüzüncü kez merak etmişti.

Sonunda yataklarına girdiklerinde, misafir odasındaki Mandy'yi uyku tutmadı. Gözlerini yumdu ve çoğu gece yaptığı gibi, Richard'la sahip olamayacakları geleceği düşündü. Noel günü annesinin evine kol kola girdiklerini hayal etti, bütün ailenin ona ilgi göstereceğinden emindi. Elleri yorganı kavradı, öfkeyle sıktı.

Sonunda kalkıp tuvalete gitti ve odasına dönerken Richard'm odasının kapısının aralık olduğunu fark etti. Çekinerek kapıyı açtı ama içeride kimse yoktu. Odaya girdi, kapıyı kapadı ve lambayı yaktı.

Merakına yenildi ve yatağın yanında duran komodinin çekmecelerini aralayıp içlerine baktı. Nemlendiriciler, saç bakım ürünleri, deodoranlar ve açılmış bir prezervatif kutusu vardı çekmecedeydi. Kapağını açıp kutuya bakınca, on prezervatiften dört tanesinin kalmış olduğunu gördü. Prezervatifleri hangi şanslı kız -veya kız-lar- için kullandığını merak etti Richard'm. Bunu düşününce allak bullak oldu.

Yüzünü bile bilmediği bir kadına imreniyordu. Yatağın altına bakınca, yolculuk günlerinden kalma, haki renkli, eskimiş sırt çantasını gördü. Havaalanı etiketleri hâlâ çantanın üstündeydi ama içi boştu. Çekmecelerden çıkardığı kıyafetleri göğsüne bastırdı, tüyleri diken diken oldu.

Sonra, banyodaki dolabın çekmecesinde, arka tarafa tıkılmış eski model bir cep telefonu buldu. Pilinin bitmiş olduğunu tahmin etmesine rağmen telefonu açtı - cihaz o kadar eskiydi ki şifre bile istemedi.

Richard'm özel hayatına burnunu soktuğunun farkındaydı ama onun hakkında bir şeyler öğrenmeyi öyle çok istiyordu ki. Ne kadar çok şey öğrenirse, o kadar fazlasını bilmek istiyordu.

Eski mesajların çoğu antrenörlüğünü yaptığı müşterilerden veya buluşmak için mesajlaştığı arkadaşlarından geliyordu. Onun

hakkında anlattıkları tek şey, geniş bir arkadaş çevresi ve ona çok düşkün müşterileri olduğuydu.

Ama telefondaki fotoğrafların çoğu genç bir kadına aitti. Bazı fotoğraflarda yarı çıplak olan kadın Mandy'den çok Richard'm yaşlarındaydı ve Mandy'ye göre ondan çok daha güzeldi. Mandy hissettiği kıskançlıkla baş etmeye çalıştı. Kaşlarını çatarak kızın kim olduğunu merak etti ve kızın fotoğraflarının bitmesini umut ederek diğer fotoğraflara baktı.

O sırada, Richard'm çıplak selfiesini buldu.

Nefesini tuttu, kalbi küt küt atmaya başladı, ne yapacağım bilemedi. DNA eşinin birkaç tane daha çıplak fotoğrafı vardı. Kamışının etkileyici büyüklüğüne daha yakından bakmak için resmi utanmazca büyüttü. Birden uzun zamandır hissetmediği bir şey hissetmişti - cinsel arzu.

Üç dakikalık bir video küp buldu ve videoyu izleyince yüzü kızardı. Videoda Richard Mandy'nin o anda içinde olduğu odadaki yatakta kendini tatmin ediyordu. Mandy kendini daha fazla tutamadı. Oda kapısının kapalı olduğundan emin oldu, Richard'm telefonunun sesini kapattı ve onun gibi sırtüstü yattı. Elini yavaşça pijamasının önüne kaydırды ve kendine dokunmaya başladı, gözlerini yumdu ve Richard'ı içinde hissetmenin nasıl bir şey olacağım hayal etti. Bedenindeki her kasın gerildiğini hissetti ve videodaki DNA eşiyle aynı anda geldi.

Telefonu yeniden onun çekmecesine bırakıp yatağa uzandı, gülümseyerek başındaki tuhaflığın geçmesini bekledi. Ama kendi odasına dönmeden uyuyakaldı ve açılan kapının gıcırtısını duyduğunda aradan saatler geçmişti. Odaya gelen Pat'ti.

“Ah, özür dilerim” dedi Mandy hemen. “Uyuyamadım ve buraya geldim.”

“Sorun değil canım” dedi Pat, yüzünde sıcak bir gülümsemeye. “Richard ın odasında istediğin kadar kalabilirsin.”

“Sen de çocuk istiyorsun, öyle değil mi?”

Pat’in beklenmedik sorusu Mandy’yi şaşırtmıştı. Pat’in evine yakın bir parkta, ağaçların arasındaki bir bankta oturuyorlardı. Mandy Pate biten evliliğini ve ne kadar üzüldüğünü anlatıyordu ama bakışları iki çocuklu genç bir annedeydi. Çocuklar heyecanla göldeki ördeklere ekmek atıyorlardı ve vaklayan ördeklere kahkahalarla gülüyorlardı.

“Evet, bir ailem olmasını çok isterdim” diye karşılık verdi Mandy, gülümseyerek.

“Yeğenlerim var demiştin, değil mi? Onları sık sık görüyor musun?”

“Evet. Aslında son zamanlarda pek sık gördüğümü söyleyemem... Kız kardeşlerim onlarla istediğim kadar zaman geçirebileceğimi söylüyorlar ama insanın kendi çocuğu olması gibi değil yine de.”

“Kendine izin verirsen olabilir.”

“Benim için olamaz. Eski kocamdan iki kez hamile kaldım ama iki seferinde de düşük yaptım. İlki evlendikten birkaç ay sonra, ikincisi de beni DNA eşi için terk etmesinden birkaç hafta sonra. Bir daha anne olma şansını yakalayamam sanıyordum ama sonra Richard’ı buldum. O zaman neler düşledim bilsen...” Mandy alçak sesle güldü.

“Eski bir köy evi alacaktık, birlikte en baştan restore edebileceğimiz bir yer olacaktı ve ilkönce çocuk odasını düzenleyecektik. Öyle doğru bir zamanlama olacaktı ki evi bitirirken hamile kalacaktım ve hep olmak istediğim anne olacaktım. Şimdi o fırsat elimden alındı işte.”

Pat konuşmadan önce duraksadı. “Öyle olması gerekmiyor” dedi. “Benimle gel, sana bir şey göstermek istiyorum.”

Pat’in peşinden patikada ilerleyen ve tepeye tırmanan Mandy, onun ne demek istediğini merak etti. On dakika kadar yürüdükten sonra durdular, gözlerini kısarak ufka baktılar.

“Buradan bütün şehri görebilirsin” dedi Pat. “Uzaktaki şu sivri kuleyi görüyor musun? Orası Richard’m babasıyla evlendiğimiz köy, kule de St. Mary’s Kilisesi. Şu aşağıdaki bina da Richard’ımın gittiği ilkokul. Sağ tarafa bakarsan, büyük bacaların yanında Chloe’nin bitirme sınavlarına hazırlanırken çalıştığı ilk işyeri olan Fox and Hounds barı var. Bu manzara, ailemin hayatının bir özeti adeta.”

“Sizin için önemli olmalı.”

“Hepimiz için öyle. Özellikle Richard bu manzarayı çok severdi; dağ bisikletiyle buraya gelip saatlerce manzarayı seyrederdi. Küllerini buraya serptik - doğduğu kasabanın üstünde özgürce uçuşsunlar diye. Hepsini değil ama, bir bölümünü de Lake Dist-rikt’teki kulübemize götürdük.”

“Çok hoş.”

Pat dönüp onun gözlerinin içine baktı. “Richard artık bizimle değil ama bu onun sonu olmak zorunda değil.”

“Nasıl yani?”

“Sana daha önce de söyledim, Richard hep çocuk isterdi. Senin gibi o da çocuklarla çok iyi anlaşırdı, herhalde aslında kocaman bir çocuk olduğundan.”

Mandy başım salladı. Anlatılanlara bakılırsa Richard tam ona göre biriydi.

Pat manzarayı seyretmeye devam etti. “Testis kanseri olduğunu öğrendiği zaman durumun ne kadar kötüleşebileceğini bilemiyorduk. Böylece bir sperm bankasına gitti ve ileride doğal yöntemlerle aile kuramama olasılığına karşılık üç veya dört kez sperm verdi. Bunun normal bir bankaya gitmekten daha eğlenceli olduğunu söyleyip gülmüştü. Mandy, o örnekler hâlâ sperm bankasında.”

Mandy dönüp hâlâ manzarayı seyreden Pate baktı.

“Sana nasıl bir fırsat sunduğumu anlıyorsundur umarım” dedi Pat.
“Benim torunuma -Richard’m bebeğine- sahip olmak istersen, olabilirsin.”

CHRISTOPHER

Christopher yatakta yanında uyuyan Amy’nin inip kalkan omuzlarını seyrediyordu.

Sarılmak ve kucaklaşmak özel alanının ihlali gibi geldiğinden bunlardan hoşlanmıyordu, bu yüzden Amy uykuya dalar dalmaz kolunu onun belinden çekti, şiltenin diğer kenarına çekildi ve sırtüstü yatıp başını duvara döndü. Onun uyuyuşunu seyretmek bir insanla ilgili en çarpıcı anılarından biriydi.

Karanlıkta Amy’nin boynunun altındaki parlak kelebek dövmesini görebiliyordu. Bu dövmeden de onun ucuz yüzük ve bileziklerinden nefret ettiği kadar nefret ediyordu ama bunlar bir yana konulursa, Amy’de değiştirmek isteyeceği çok az şey vardı. Normalde ilişkinin bu evresinde mola vermek için yeterince neden bulmuş olması ve ondan ayrılması gerekirdi. Ama onun Amy için başka planları vardı.

Christopher’m kolu yavaşça yatağın kenarına kaydı, eli yere uzandı. Parmak uçları sessizce tam da bunun için oraya koyduğu peynir kesme telinin ahşap saplarını aradı. Teli yumuşak halının üzerinden sessizce çekerek aldı, teli havaya kaldırdı ve gerdi. Amy’ye doğru döndü ve teli yavaşça boynunun hizasına indirdi.

Teli ona yaklaştırdıkça kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Sonunda, tel alışık olduğu pozisyona gelince onu gevşetti.

Öldürmeye başladığından beri bu işten büyük haz almıştı ama hep yabancıları seçmişti. Listesinde en yakın olduğu kızlar UFlört’ten mesajlaştıklarıydı. Telefon numaralarını alana kadar mesajlaşırđ onlarla. Hiçbiri telefon numaralarıyla birlikte ona bütün kimliklerinin anahtarını verdiklerinin farkında değildi.

Amy gürültüyle iç geçirerek düşüncelerini dağıttı. Christopher onun rüyasını merak etti. O hiç rüya görmezdi, en azından hiçbirini hatırlamazdı. Pek büyük bir kayıp olduğunu sanmıyordu çünkü rüyalar elde edilemezdi ve başarılı olma şansınız olmayan bir şeyi yapmanın ne anlamı vardı?

Amy'yle seks daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. On iki yaşındaki ilk deneyiminden beri birlikte olduğu yaklaşık yetmiş kadını tatmin etmek hiç umurunda olmamıştı. Her zaman kendini tatmin etmeyi düşünmüştü. Ama Amy bir istisnaydı ve onu inletebilmek, orgazmın kıyısına kadar götürüp geri çekilmek ona zevk veriyordu. Onun orgazmlarını kontrol etmek çok hoşuna gidiyordu ama bazen kendini ona bırakıyor, o izin verene kadar gelmiyordu. Hayatının hiçbir alanında kontrolü elden bırakmazdı ama Amy'yle bunu yapmak son derece normal geliyordu ona.

Bu da bir çatışma yaratıyordu - Christopher normal olmaya çalışmıyordu; beyninin “normal” beyinlerden daha üstün olduğuna inanıyordu. Bu özelliği sayesinde korkmadan ve -şimdilik- sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan ne isterse yapabiliyordu.

Amy'ye iyice yaklaştı, burnu ensesine neredeyse değecek kadar sokuldu. Limon aromalı şampuanının kokusunu içine çekti. En sevdiği koku buydu - Amy'nin narenciye kokması çok hoşuna gidiyordu.

Tek hamlede teli boynuna dolayabilir, diğerleri gibi kıvrınmasını seyredebilirdi.

“Neden kımıldanıp duruyorsun?” diye sordu Amy. Christopher şaşırılmıştı.

“Affedersin, uyuduğunu sanıyordum.”

“Uyuyordum ama senin uyumadığını sezdim. Neyin var?”

“Bir şey yok. Uyuyamıyordum ve araştırdığın kadınları düşünmeye başladım.”

“Kurbanları.”

“Evet.” Bu sözcükten hâlâ hoşlanmayan Christopher yutkundu. “Ne düşünüyordun peki?”

Teli boyunlarına doladıktan sonra başlarım geriye doğru çektiğinde burnuna gelen her farklı kokuyu ve şampuanı hatırlayabildiğini söylemek istiyordu. Öldürmeye başladığından beri, insanların güzelliğinin geçici olduğunu da anlamıştı. Birkaç gün çürüdükten sonra hepsi birbirine benziyordu; şişmiş, rengi bozulmuş ve vücutlarındaki bakteriler tarafından içi dışı yenmiş.

“Ölmek üzereyken akıllarından geçen son şey nedir diye merak ediyordum” dedi. “Sen olsan ne düşünürdün?”

Amy cevap vermeden önce duraksadı. “Şansım varken yapamadığım şeyleri düşünürdüm herhalde. Sen?”

“Aynı şeyi” diye yalan söyledi Christopher.

Teli yatağın yanından yere sarkıttı. Onu istediği an boğazlayabileceğim bilmek, eylemi gerçekleştirmekten daha zevkliydi.

Christopher aylar önce başladığı projesinde güzelce ilerlediğinin farkındaydı ama bir sorun vardı. Hoşlandığı bir kadınla tanışmıştı ve hayatında ilk kez âşık oluyordu.

Planında bu yoktu.

JADE

Jade’in Avustralya macerası başlayalı bir hafta olmuştu ve Kevin’in sağlığı hızla bozuluyordu.

İştahı giderek kapanıyor, yatak odasında uyuyarak giderek daha fazla zaman geçiriyordu. Dışarıda hava otuz beş derece olmasına rağmen, Kevin sık sık üşüdüğünden şikâyet ediyor ve kat kat

giyiniyordu. Her gün o kadar çok ilaç yutuyordu ki, Jade dikkatle dinleyince ilaçların midesinde tıkırdadığını duyar gibi oluyordu.

Jade, birlikte geçirdikleri zamanın hızla sonlandığını farkındaydı ve her şeyin bitmesine hazır değildi henüz. Kevin uyanıkken onunla sohbet etmek için elinden geleni yapıyor, yanından hiç ayrılmıyordu. Genelde Jade'in İngiltere'deki hayatından ve Kevin'in kanser teşhisinden önceki hayatından söz ediyorlardı. Kevin'in yatak odasındaki divana uzanıp Netflix'te 1980'lerde çekilmiş Brat Pack filmlerini izliyorlardı ve birbirlerine o kadar alışmışlardı ki Jade bazen Kevin'le geçirdiği anların sınırlı olduğunu unutuyordu. Ama bunu yeniden hatırlayınca hayatının nasıl değişeceğini fark edip somurtmaktan alamıyordu kendini.

İlişkilerinin başında, Jade henüz Kevin'in hastalığından haberdar değilken ve mutluyken, onunla konuşmak gündelik hayatının rutinlerinden birine dönüşmüştü ve günlerini bu konuşmalara göre planlıyordu. Alarmını kurup erkenden kalkar, kahvaltısını yaparken onunla sohbet ederdi. Kevin o sırada öğle yemeğini yiyor olurdu. Akşam onunla konuşarak daha fazla vakit geçirebilmek için televizyonda gösterilen programları kaydederdi.

Ona mesaj attığında veya telefonla konuştuğunda kalbinin küt küt atmasına alıştı Jade. Kaçınılmaz son geldiğinde onu özleyeceğini de biliyordu. Ama özleyeceği şeyin Kevin mi yoksa dünyada onun için yaratılmış biri olduğu düşüncesi mi olduğundan emin değildi.

Kevin uyurken, Jade başını onun karnına yaslayıp hafif nefeslerini dinlerdi. Kevinin yatağında olduğu uzun saatler boyunca annesi Susan ve babası Dan'e evde yardım eder veya kasabaya gidip siparişleri alırdı. Mandırada ve çiftlikte neler yapıldığını ona öğrettiler, koyunlara bakmaya giderken kamyonla onu da götürdüler, ineklerin süt sağma ekipmanlarını nasıl kullanacağını gösterdiler. Bu yeni hayat, Sunderlanddeki sıkıcı hayatından çok farklıydı. Ama şimdi sorunun şehirde değil, kendisinde olduğunu biliyordu. Sessiz çiftlik hayatında hoşuna giden bir şeyler vardı ve sonunda rahatlayıp kendisi olabildiğini hissediyordu.

Jade tanışalı iki hafta olduğu halde bu insanlara ne kadar yakın hissettiğine çok şaşırıyordu ve ellerinden oğullarının çektiği acıyı seyretmekten başka bir şey gelmeyen bu insanların acısını dindirmeyi çok istiyordu. Onlarla vakit geçirdikçe, kişiliğinin sert yanlarının törpülendiğini hissediyordu.

Kendi anne babasını da düşünüyor, son yıllarda onlara verdiği sıkıntılar için kendini suçluyordu. Üniversiteden sonra eve gelmesini istedikleri için onlara yıllardır gereksiz yere düşmanlık besliyordu ve bu konuda onun iyiliğı için ısrar etmiş olduklarını yeni anlıyordu. Düzgün, sağlam, çalışkan Kuzeylilerdi onlar - babası bir otomotiv fabrikasında mühendisti, annesi de pastanede çalışıyordu. Jade, onların gururuna ve değerlerine saygısızlıkla karşılık vermişti. Kendinden utanıyordu.

Kevin'in kanseri ve Susan ile Dan'in üzüntüsü gibi, kendisinde de kurtulmak istediğı bir yan vardı ama onu adeta evlat edinen yeni ailesiyle paylaşabileceğı bir şey değildi.

Ama günler geçtikçe bu durum ona giderek daha fazla sıkıntı vermeye başladı.

NICK

Nick ve Alex, Nick'in arabasıyla rugby sahasından uzaklaşırken, "Bu ziyareti neye borçluyum?" diye sordu Alex.

Nick, Alex'in ıslak saçlarının ve yeni sürdüğü tıraş losyonunun kokusunu alınca karıncalanan ellerini yumruk yaptı.

"Açıkçası ben de bilmiyorum" dedi. "Bir anda kendimi burada buluverdim. Bir rugby takımında olduğunu hatırladım, internette maçınızı buldum ve bir de baktım ki Sally'yi hafta sonunu annesinde geçirmeye göndermiş, kurallarım bile bilmediğim bir maçta oynamanı seyretmek için yanma geliyorum. Çizgiyi aştım mı sence?" "Evet demem gerekirdi ama hayır, aşmadın."

Nick bunu duyduğuna sevinmişti. Sıradaki sorusunu düşünüp sormadan önce zihninde düzenlemeye çalıştı. “Kulağa acıklı bir soru gibi geleceğini biliyorum ama sormak zorundayım; son görüşmemizden bu yana beni düşündün mü?” Başını çevirip Alex’in cevap vermesini bekledi, olumlu bir yanıt almayı umdu.

“Ne yani, son sekiz gün, on bir saat ve bakayım, kırk yedi dakikadır seni düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun? Evet, biraz düşündüm diyebilirim.”

İkisi de gülümsedi.

“Şimdi ben bir şey sorabilir miyim?” diye devam etti Alex. “Telefonda ilk konuştuğumuzda bana sonucuna inanmadığın halde DNA’nız Eşleşsin testini yaptırdığım söylemiştin. İnanmıyorsan neden yaptırdın testi?”

“Kız arkadaşım, yani nişanlım istedi. Yakında evleniyoruz ve birbirimize gerçekten uygun olduğumuzdan emin olmak istedi.” Nick, Alex’in hoşuna gitmeyen bir haber almış gibi hafifçe diğer yöne doğru eğildiğini fark etti.

“Peki senin bir erkekle eşleştiğini duyunca ne yaptı?”

“Bunun çok komik olduğunu düşündü. Ama seninle tanışmam için ısrar eden de oydu, bu yüzden sahte bir adla randevu aldım.”

“Neden ona bu işin peşini bırakmasını söylemedin?”

“Onun için önemliydi çünkü... Nedenini bilmiyorum ama itiraf etmek istemesem de seni biraz merak etmişim ben de.”

“Başka bir kadın olsa görüşmemizi desteklemek bir yana uzak kalmamız için her şeyi yapardı.”

“Sally ve ben her zaman dürüst bir ilişki kurmaya çalıştık, birbirimizi kandırmadık. Her şeyi anlatırız birbirimize.”

“Şu anda nerede olduğunu biliyor mu?”

Nick bakışlarını kaçırdı. “Bunun cevabını zaten biliyorsun bence. Mary senin nerede olduğunu sanıyor?”

“Maçtan sonra çocuklarla bir şeyler içmeye gittiğimizi sanıyor. Geç saate kadar dönmemi beklemiyor bugün.”

Alex’in Mini Cooper’ı M6’ya doğru ilerlerken, Birmingham banliyösünün sokakları cumartesi gecesine göre sessizdi.

“Peki nereye gidiyoruz?” diye sordu Nick.

“Dostum, en ufak bir fikrim yok.”

ELLIE

Tim kaşlarını kaldırdı. “Şaka mı yapıyorsun?” dedi ve Ellie’nin söylediklerini sindirmeye çalışırken kanepenin yumuşak yastıklarına gömüldü - DNA’nız Eşleşsin programının temelini oluşturan geni keşfeden ve dünya üzerindeki en kârlı işlerden birine dönüştüren kişinin Ellie olduğuna inanamıyordu.

Sonra, Ellie’yi şaşırtan bir şey yapıp kıkırdamaya, ardından da kahkahalarla gülmeye başladı. Tim’in tepkisine şaşıran Ellie, odanın köşesinde duran Andrei’ye bakıp onun ne düşündüğünü anlamaya çalıştı ama Andrei geniş omuzlarını silkmekle yetindi.

“Bakalım doğru anlamış mıyım?” dedi Tim, gözlerini silerken. “DNA eşim olan kişiyle iki kez buluştum ve şimdi de onun bu sistemi icat eden kişi olduğunu öğreniyorum, öyle mi?”

“Şey, *keşfetmek* daha doğru bir sözcük olurdu ama evet” diyerek başını salladı Ellie.

“Peki ya şirket? Yani Facebook, Amazon ve Apple’dan bile büyük olan bu şirket... sana mı ait?”

“Çoğu bana ait, evet.”

Tim başını iki yana salladı, parmaklarını seyrelmiş saçlarının arasında dolaştırdı. “Böyle bir şeyin şakası olmaz.”

“Gerçeği sana daha önce söylemediğim için üzgünüm” dedi Ellie, içtenlikle. “Nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilemedim.”

“Hayır, anlıyorum seni, gerçekten anlıyorum. Bana güvenmiyordun ama durumunu düşününce çok şaşırtıcı değil bu. Yerinde olsam ben de bir şey söylemezdim.”

Ellie endişeyle gülümsedi ama Tim’in bu konuda sorun yaşamadığını söylemesine inanmamıştı pek. Tim onun ellerini tuttu ve Ellie o tamdık duyguyu hissetti yeniden. Felaketle sonuçlanan ikinci randevunun sonunda öpüşüklerinde de aynısını hissetmişti.

“Dinle Ellie, Lidl’de kasiyer olsan bile benim için hiçbir şey fark etmezdi. Demek istediğim, istersen Lidl’i alabilirsin ve cebinde Morrisons ve Tesco’yu alacak para da kalır ama bu da umurumda değil. Yine de durumu benim açımdan görmek lazım - yıllardır ilk defa biriyle buluştum ama bu kişi sevgililik kurumunu tamamen değiştiren kişi çıktı. Durumum gerçekten çok komik.”

“Yani bana kızmadın mı?”

“Hayır, tabii ki kızmadım sana. Gerçi restoranın önündeki o delinin üstüne neden kırmızı boya attığını hâlâ anlamadım. Yavru fokları sopayla öldürmüş gibi görünüyorduk o gece.”

Ellie iç geçirdi. İşinin bu yanını düşünmekten nefret ediyordu. “Çünkü DNA’mız Eşleşsin testinin sonuçları herkesi mutlu etmedi. Keşfim sayesinde dünyanın her yerinde milyonlarca insan eşleşti ama birbiri için yaratılmış olduğunu düşünen milyonlarca çiftin de ayrılmasına neden oldu. Bunun için beni suçluyorlar - hem de tahmininden çok daha şiddetli biçimde.” Duraksadı, devam etmeden önce Tim’in tepkisini ölçmeye çalıştı. “Bugün bulunduğum yere gelmem kolay olmadı. Bütün büyük şirketler gibi bazen kısa yollardan gitmek gerekti ve insanlar incindi ama bunların hepsi şirketin iyiliği içindi ve bugünlere gelmemizi sağladı... Hakkımda kötü düşünmeni istemem.”

“Bu konuda kendi fikrimi oluşturabileceğime güvenmiyor musun?”

Ellie duraksadı. “Boya atan kadın... Onu tanımadığımı söyledim ama doğru değildi. Yedi yıl önce Edinburgh’ta bir adam şehir merkezinde alışveriş yapan insanlara bıçakla saldırmıştı, hatırlıyor musun?”

“Polis onu ele geçirmeden önce yarım düzine insanı öldürmemiş miydi?”

Ellie başım salladı. “O katil bu kadının oğluydu. Akıl sağlığı yerinde değildi ve DNA eşini bulana dek annesinin gözetiminde yaşıyordu. Eşleştiği kişi zaten evliydi ve sorunlarını öğrenince onu terk edip kocasına döndü. Adam onu takip etmeye başladı ve bir gün çalıştığı dkkna gidip öldürdü, başkalarına da saldırdı. Korkunçtu.”

“Annesi bu yüzden seni mi suçluyor?”

“Evet. Ona -mahkemeler aracılığıyla- testi kimin yaptırdığından sorumlu tutulamayacağımızı bildirdik ama durumu kabullenmeyi reddediyor.”

Tim başını salladı, onu anlamış gibiydi. “Seni zdğm için özür dilerim. Konuyu değiştirelim. Biraz geriye dönüp bu DNA olayını nasıl keşfettiğini anlatmak ister misin?”

“Teşekkürler” dedi biraz rahatlayan Ellie. “Her şey on iki yıl önce başladı, o zaman üniversiteden yeni mezundum. Cambridgede bir laboratuvarda serbest araştırma görevlisi olarak çalışıyordum. DNA ve depresyon arasındaki bağlantıları inceliyordum. Bir gün kız kardeşim Maggie’yle kocası John la neden evlendiğini konuşuyorduk. Maggie, tanıştıklarında on dört yaşında olmalarına rağmen ilk bakışta birbirlerine şık olduklarını, hayatlarının geri kalanını birlikte geçireceklerini hemen anladıklarını söylüyordu. Bilim insanı olduğumdan böyle iddialara kuşkuyla yaklaşım ama düşünmeye başladım yine de - haklıysa bu ne anlama geliyordu? İlk bakışta aşk gerçek olabilir miydi? Belki de hepimizin içinde cinsel çekimle karıştırdığımız, somut bir şey vardı. Böyle bir deneyimim olmadığından, bir insana bakıp veya yalnızca konuşarak onların

gerçek aşkımız olduğunu *bilmenin* mümkün olamayacağını düşünüyordum.” “Fazla bilimsel konuşmayacaksın, değil mi?” diye güldü Tim. “Bunsen ocakları ve kurbağa otopsiyle ilgili bütün derslerden kaldım.”

“Hayır, basitçe anlatacağım” dedi Ellie. Bu konuyu uzman olmayanlara açıklamakta deneyimliydi. “Birini ilk görüşte ondan hoşlanıp hoşlanmadığını anlarsın. Ben de farklı insanlara nelerin çekici geldiğini incelemeye başladım; yüzler, bedenler, hal tavır gibi. Sonra, bunun arkasında anlık bir çekimden fazlası olup olmadığını anlamaya çalıştım. Belli tipleri beğenen ama sonunda bu tiplere hiç benzemeyen insanlarla birlikte olan insanları düşündüm. Bedenimizin tepki vermesini sağlayan, beynimizin söylediklerini baskılayan bir unsur veya gen olabilir mi merak ettim. Birbirimizle doğamız gereği -bilimsel olarak- bağlanmamızı sağlayan bir şey olabilir miydi?”

Tim dramatik bir tavırla iç geçirdi. “Boş zamanlarımda Ga-laktik İmparatorluk’un evrenin geri kalanı fark etmeden Ölüm Yıldızını nasıl inşa ettiğini merak ederim ben. Oysa sen, kimsenin varlığından haberdar olmadığı genleri bulmaya çalışıyordun.” “Senin zihnindeki sorular da benim zihnimdekiler kadar önemlidir eminim” diye gülümsedi Ellie. “Her neyse, hikâyemin bu bölümü biraz bilimsel, o yüzden dikkatini topla. Sana nelerle karşı karşıya olduğumu anlatmam önemli. Bedenlerimizde yaklaşık 100 trilyon hücre var ve her birinin içinde iki metrelik DNA zincirleri var. Hepsini açıp uç uca eklesen dünyayla güneş arasındaki mesafeyi yüzlerce kez gidip gelirler.”

Tim’in gözleri açılmıştı. “Takip edebiliyorum sanırım.”

“Güneşle dünya arasındaki mesafe 150 milyon kilometre... Kadınların feromon ürettiğini ve erkeklerin feromon moleküllerini algılayan reseptörleri olduğunu biliyoruz. Bunlar iki insan arasında bir çekim yaratabiliyor. Ama ben bazı insanlar bir araya getirildiğinde içlerindeki değişken bir genin iki cinsiyetin de feromon üretmesini ve reseptör geni taşımasını sağladığını keşfettim. İki heteroseksüel, iki gey - fark etmiyor. Doğru eşleşme söz konusu olduğunda her şey

kesin. Yüzlerce çiftin DNA'sım inceledim ve aynı geni paylaşanların birbirlerini görür görmez âşık olduklarını keşfettim. Araştırmamı genişlettim ve veritabanıma binlerce gönüllü ekledim ama tekrar tekrar aynı sonuca ulaştım - aynı geni paylaşan iki kişi vardı. Ve bu iki kişi birbirinin DNA eşiydi." "Bütün hayvanların türlerini sürdürmek için çiftleştiğini sanıyordum?"

"İnsanlar buna inanmak ister. Gerçi temelde söylediğin doğru, evet."

"Diyelim ki seksen yaşında bir kadınsın ve eşin de on sekiz yaşında bir erkek - o zaman çiftleşmek mümkün değil gibi."

"Haklısın. Herkes kendi kişisel feromonunu üretiyor - hayatımız boyunca aynı kalan, eşi benzeri olmayan bir parmak izi gibi düşün. Eşinin seninle aynı ülkede yaşaması veya bir Brezilya fave-lasında yaşamasıysa tamamen şansa kalmış. Aynı şekilde, akranın olan veya senden yirmi yaş büyük biriyle de eşleşebilirsin. Kuşaklar arası eşleşmeler dünya doğum oranlarının düşmesine katkıda bulundu. Bir gecelik ilişkilerin ve cinsel yolla bulaşan hastalıkların azalmasını da sağladı."

"Belki de insan nüfusunu dengelemenin bir yoludur bu. Kanseri ve AIDS tedavilerini bulmaya çok yakınız, dolayısıyla doğa bizi aşk aracılığıyla kontrol altında tutmaya çalışıyor şimdi." "Daha tuhaf teoriler de duydum."

"DNA'ları eşleşmeyen çiftler arasındaki gerçek aşk değil midir sence?"

"Hayır, elbette olabilir. Ama benim teorim, bağlantılı olduğun kişiyi bulmanı sağlayabilir. Onunla olmak istemezsen başka birine âşık olmayı tercih edebilirsin. Fakat birbiriyle eşleşenlerin genellikle daha derin ve eksiksiz ilişkilere yelken açtığım gördüm genelde. Diğer kişi kelimenin tam anlamıyla onların diğer yarısıydı." "Peki bu buluşunu nasıl işe çevirdin?"

"Bunun ne anlama gelebileceğini fark edince öyle çok korktum ki bir süre kimseye bir şey söylemedim. Çok büyük bir sorumluluktur. Hata

yapmak istemedim. Haberler duyulunca, insanların ilişkileri hakkındaki düşünceleri sonsuza dek değişecekti. Dünyaya Tanrının var olmadığını veya uzaylıların gerçek olduğunu söylemek gibi bir şeydi - insanlar bana inanmayacaktı veya korkacaklardı. Sahtekâr olmadığımı kanıtlamak için pek çok bilimadamına -onlarca uzmana- araştırmamı kontrol ettirdim. Bütün testlerden olumlu sonuç alınca inkâr edecek bir şey kalmadı. Finans yatırım işinde çalışan bazı eski üniversite arkadaşlarım DNA'nız Eşleşsin markasını kurmama ve Avustralya, Avrupa, Japonya ve ABDde buluşumun patentini almama yardım ettiler. *The Lancet'taki* ilandan sonra, hikâye virüs gibi yayıldı.”

“Bir yerlerde bu konuda bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum ama o zaman pek önemsememiştım.”

“Ama binlerce insan önemsedi ve DNA'larım göndermek için benimle bağlantıya geçtiler. Onlara bedava test ekipmanları gönderdik ama sürdürülebilir bir projeye dönüştürmek için test sonuçlarını belli bir ücret karşılığında vermemiz gerekiyordu.”

Tim başını salladı. İşin bu bölümünü biliyordu. “İnsanlar ilk bakışta âşık oluyor mu hep?” diye sordu.

“Araştırmalar insanların yüzde 92 sinin tanıştıktan sonra kırk sekiz saat içinde ani, yakıcı bir çekimin etkisine kapıldığını gösteriyor. Geri kalan yüzde sekiz için bu süreç daha ağır ilerleyebiliyor. Ama bunun nedeni psikolojik de olabilir; klinik depresyon gibi akıl hastalıkları, güven sorunları veya savunma kalkanları. Durumu etkileyen birkaç faktör daha var. İnsanlar bu duygularıyla savaşılabırlar ama DNA eşlerinin karşısına çıktıklarında doğa her zaman galip gelecektir.”

“Peki sıradan biri ve örneğin Down sendromlu biri eşleşirse?”
“Olabilir.”

“Bu biraz tuhaf olmaz mı?”

“Öğrenme güçlüğü çeken insanların gerçek aşkı bulmaya hakkı yok mu?”

“Tabii ki var, benim söylemek istediğim...”

“Toplumun buna hazır olmadığı, evet, ne yazık ki haklısın. Ama bu benim kontrolümde değil.” Ellie, Tim’in bu konuyu haberlerde görmemiş olmasına şaşırmıştı. Sık sık tartışma yaratan bir konuydu ve insan hakları dernekleri sürekli peşindeydiler.

“Seninle evlerimiz arasında seksen kilometre var. İkimizin eşleşmesi büyük bir tesadüf değil mi?”

“Sandığın kadar değil. İnsanların yüzde 68’i kendi ülkesinde yaşayan biriyle eşleşiyor. Bunun yüzlerce kuşak önce daha yakın akraba olmamızla ilişkili olabileceğini düşünüyoruz. DNA’mızdaki küçük değişiklikler hangi kıtadan geldiğimizi anlatabilir. Genlerimiz benzer çevrelerden gelmiş olan kişilere daha yakın olabilir ama bu bir tesadüf de olabilir.”

Ellie, Tim’in başka sorular sormasını bekledi. Böyle tepki vereceğini tahmin etmişti. Ondan önce başkaları da aynı şekilde sorular sormuştu. Sanki röportaj veriyor gibi hissediyordu ama insanların meraklanmasına alışık ve Tim’in sorularını cevaplamaktan memnundu.

“Bu keşfin pek çok insanın hayatını iyi veya kötü yönde de olsa bir şekilde etkilediğini söylemiştin” diye devam etti Tim. “Bu durum seni nasıl etkiliyor? Yerde olsam bu sorumlulukla baş edebilir miydim bilmiyorum.”

“Bazen zor gerçekten” diye itiraf etti Ellie. “Nefret dolu e-postalar aldım, DNA eşleriyle birlikte olmak isteyen insanların partnerlerinden ölüm tehditleri aldım, DNA’sı kimseyle eşleşme-yenler de beni suçladı. Bir araya getirdiğimiz her on DNA çiftine karşılık üç çift ayrıldı. Binlerce randevu sitesinin kapanmasına yol açtık ama diğer yandan boşanma avukatlarına ve ilişki terapistlerine müşteri kazandırdık; insanlar birbirleri için yaratıldıklarını düşündüklerinden düşün endüstrisi de sayemizde canlandı.” “Yani suçluluk veya sorumluluk duymuyorsun, öyle mi?” “Hayır. Neden duyayım ki.”

Tim onu duymazdan geldi. “Çocukların testi yapmasını veya pedofillerin çocuklarla eşleşmesini nasıl engelliyorsun?”

“Her ülkenin rıza konusunda kendi yasaları var. İngilterede rıza yaşı on altı. Sunucularımız Uluslararası Suçlu Veritabanı’m da tarıyor ve eşi sabıkalı olanları bu konuda uyarıyoruz. Özel hayatı koruyan yasalar ne tür bir suç işlediklerini açık etmemizi engelliyor ama suçun derecesini belirtebiliyoruz. Yine de bazen gözden kaçanlar oluyor. Suçlanmamış veya yakalanmamışlarsa yapabileceğimiz bir şey yok, bu yüzden internet sitemizdeki yasal feragat metni yaklaşık kırk sayfa. Oldukça bulanık bir konu olduğunu itiraf ediyorum, açılan davalarla uğraşan kalabalık bir avukat ekibim var ama şimdilik hiçbir dava ilk birkaç duruşmanın ötesinde uzamadı. Sonuçlar bizim suçumuz değil. Vurulan insanlar için silah üreticilerine dava açmaya benzer bu. Silah değil, kullanan suçludur. insanlara hayatlarını değiştirmelerini sağlayacak aracı veriyorum ama kötüye kullanılmasından sorumlu tutulamam. O boya olayı gibi saldırılardan korunmak için güvenlik ekibim genelde yanımda oluyor.” Odanın köşesinde sessizce dikilen Andrei’yi işaret etti. “Ama seninle akşam yemeği için buluştuğumuzda yalnız gelmek için ısrar ettim. Kendimi yeniden sıradan, normal biri gibi hissetmek istemiştim.”

“Peki o saldırı olana dek...” dedi Tim. “Normal hissediyor muydun?”

Ellie’nin yanakları kızardı. “Evet, ediyordum.”

“Aşkın darbesini hissetmeyen yüzde sekizin içinde olduğunu biliyorum ama, ben o noktaya çoktan geldim.”

Ellie yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyi engellemeye çalıştı, yanakları kızardı.

“Andrei, biraz başka yöne bakar mısın?” diyen Tim, Ellie’yi öpmek için eğildi.

Tanıştıklarından beri ilk kez kuvvetli bir coşku dalgası elektrik akımı gibi damarlarında dolaşmaya başladı.

MANDY

Hemen hiç uyumadan geçirdiği üç geceden sonra, Mandy işten eve dönerken Tesco'da durdu ve reçetesiz uyku ilacı satın aldı.

Gece doğru dürüst bir uyku çekerse, Richard'm bebeğini doğurmasını teklif eden Pat'in söylediklerini sakın kafayla düşünebileceğini umuyordu. Bunun yerine uyku hapi aklını bulandırdı ve ertesi sabah sersemlemiş hissetmesine yol açtı.

Yine de yapması gerekenleri yapmaya koyuldu. Saatin alarmı yedide çalınca kalkıp yorgun bedenini duşa sürükledi. Zombilere daha az benzemek için fondöten ve göz kremi sürdü ve işe gitti.

Mandy dört yıldır bir enerji firmasının telefonla satış ekibinin lideriydi. Bu işe herhangi bir iş gibi yaklaşmış, bir kariyer olarak değerlendirmemişti. Son zamanlarda kalkıp işe gidecek motivasyonu bulmakta zorlanıyordu. Richard'la "tanıştıktan" sonra kırılan kalbini hiçbir şey tamir edemiyordu. İş, ailesi ve sosyal hayatı zarar görmüştü ve bugün de veri kayıtlarını incelemek yerine bölmesinin duvarına boş boş bakıyordu.

Mandy, Richard'm telefonundaki fotoğraflarına bakmadan bir saat bile geçiremiyor, başka bir hayatın hayalini kuruyor, onunla birlikte dünyayı dolaştığını, evlendiklerini ve çok istediği aile hayatına kavuştuğunu düşünüyordu. Mastürbasyon yaptığı videoyu bile kendi telefonuna göndermişti. Artık video onundu ve o videoyu kendisi için çekmiş olduğunu hayal ediyordu.

Onun yerinde olsa, tünelin sonunda ışık görmeden nefret ettiği bir işte çalışsa Richard'ın ne yapacağını sordu kendi kendine. *Çekip giderdi* diye düşündü. *Çantasını topar yolculuğa çıkar, daha büyük ve daha iyi maceralar arardı.* Ama Mandy nin işinden istifa etmeye cesareti yoktu ancak Richard'm annesi ona farklı bir maceraya çıkma teklifinde bulunmuştu. Birdenbire Richard'ın spermelerini dondurduğunu söyleyerek yeni bir olasılık sunmuştu Mandy'ye; tabii cesaretini toplayıp kabul ederse.

“Hemen karar verme” demişti Pat, birlikte tepede durdukları sırada. “Teklifimi düşün, bu bebeğin senin için ne anlama geleceğini de uzun uzun düşün. Konuyu ailenle de görüş ama ne derlerse desinler, Chloe ve ben hep yanında olacağız, bunu unutma. Artık biz de senin ailen sayılırız.”

Mandy’nin tek istediği onu gerçekten seven bir erkekten çocuk sahibi olmaktı ve bu isteği yakın zamana dek gerçekleşecek gibi görünmüyordu hiç. Tanışma fırsatı bulamamış olsalar da, hayatından geriye kalanlara karşı hissettiklerinden yola çıkarak ona karşı ne hissedeceğini tahmin edebiliyordu. Bir çocuk sahibi olmak için yeterli miydi bu? Elbette değildi. Mandy’nin rasyonel yanı, ne yapması gerektiğini biliyordu. Hiç tanışmadığı ölü bir adamın çocuğuna hamile olduğunu annesiyle kız kardeşlerine nasıl açıklardı? Böyle mi anne olmak istiyordu gerçekten? Durumu anlayacak kadar büyüdüğünde çocuğu ne düşünecekti? Onu tek başına yetiştirebilir miydi?

Bunu yapabilir miydi? Yapmak istediğini biliyordu ama...

“Mandy, biraz konuşabilir miyiz?” Ses onu şaşırttı. Dönüp bakınca, müdürü Charlie’nin masasının başında durduğunu gördü. Charlie çok gençti ama ebeveyni yaşındaki insanlara patronluk taslamaktan geri kalmıyordu. Onun peşinden beyaz bir tahtanın ve üç sandalyenin durduğu büyük kabinlerden birine girdi. Charlie ona oturmasını işaret etti, elindeki kâğıtları şöyle bir karıştırdı.

“Ekibinin rakamlarına bakıyordum Mandy. Dürüst olmam gerekirse, performansınızda düşüş var.” Düş kırıklığına uğradığını vurgulamak için üç telden oluşan keçi sakalını çekiştirdi. “Son iki aydır performansınızda düşüş olduğunu tespit ettik, satış rakamlarınız da düştü. Benimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?”

Ne gibi diye sordu Mandy kendi kendine. Hayatımın aşkı öldü ama ondan bebek sahibi olmayı planlıyorum desem?

“Hayır” dedi onun yerine. “Bazı kişisel sorunlarım var doğrusu. İşime yeterince konsantre olamadıysam özür dilerim.”

“Öyle oldu, öyle oldu” dedi Charlie. “Sorun şu ki Mandy, dosyana baktım ve burada potansiyel bir kariyer yolunda ilerlediğini gördüm. Kafanı kaldırmadan çalışmaya devam edersen, rakamları düzeltirsen bu durum kariyerin açısından sorun yaratmayacaktır. Gelecek yıl bu zamanlarda terfi bile alabilirsin. Buradaki diğer kızlardan daha büyüksün ve gördüğüm kadarıyla kocan veya ailen yok. Dolayısıyla başka hedeflerin olmalı, öyle değil mi?”

Charlie, Mandy’ye cesaretlendirmek ister gibi baktı. Söylediklerinin onu motive edeceğini düşündüğü belliydi, ne kadar uygunsuz yorumlar yaptığının farkında bile değildi. Mandy duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. Charlie’nin bilmediği şey, Mandy’nin kararsızlığım gidermiş ve ona bir kaçış yolu sunmuş olduğuydu.

“Patronluk tasladığın için teşekkürler küçük pislik” dedi Mandy, ayağa kalkarken. “Hedefleyecek bir şey verdin bana. Pek de ucuza gelmeyecek senin için.”

“Demek istiyordum ki, yani ben...” diye sözlerini geri almaya çalıştı Charlie, ama Mandy onu dinlemek istemiyordu. Odadan çıktı, koridordan geçip insan kaynaklarının odasına doğru ilerledi.

İki saat sonra şirketle anlaşmış, tazminatım aldığı gibi, Charlie’nin cinsiyetçi yorumlarını ve özel hayatı hakkında söylediklerini dava etmemek için bir de fazladan ikramiye koparmıştı. Beş kat merdiveni indikten sonra binanın döner kapılarından çıkıp arabasına doğru yürürken cep telefonunu cebinden çıkardı.

“Merhaba Pat” dedi heyecanını gizlemeye çalışırken. “Evet, yapmak istiyorum. Richard’m bebeğini doğurmak istiyorum.”

CHRISTOPHER

“Hazır mısın?” diye seslendi Amy merdivenlerden yukarı, üst kattaki Christopher’a.

“Evet, hemen geliyorum” dedi Christopher. Ofisinde, bilgisayar ekranındaki göstergede On Üç Numaranın nerede olduğunu kontrol ediyordu. Programına sadık kalması ve olması gereken yerde olması onu sevindirmişti. Alışkanlıklarına bağlı olmalarını seviyordu çünkü bu işini kolaylaştırıyordu.

Yüzünü görmediği bağlantıları, internetten indirdiği programlar ve karanlık nette bulunduğu yazılımlar sayesinde hedef aldığı kadınlarla ilgili her şeyi öğrenebiliyordu ve bunların hepsi bir telefon numarasıyla başlıyordu. Numaraları sayesinde adlarını, yaşlarını, adreslerini, mesleklerini, tıbbi tarihçelerini ve nerede çalıştıklarını öğrenebiliyordu. Kan gruplarından eBay’den yaptıkları son alışverişe kadar her şeye ulaşabiliyordu. Hayatları artık onlara ait değildi ve ne kadar yaşayacaklarına Christopher karar veriyordu.

En başından beri temkinli davranmak ve kimliğini gizli tutmak sayesinde başarıya ulaşacağını farkındaydı. Amy’nin bilgisayarını ona sormadan kullanmaya kalkması ihtimaline karşılık bilgisayarında onun adına bir misafir hesap açmıştı. Kendi profilini de, çözmesi aylar sürecek şifre programlarıyla koruyordu.

JADE

Jade, fitilin tutuştuğu ve havai fişeklerin bedeninde patlamaya başladığı anı tam olarak biliyordu.

Kasabada market alışverişi yapmak için kiralık arabasına doğru yürürken, yatak odası penceresinin önündeki Kevinin kardeşinin yardımıyla giyindiğini gördü. Bir anda, sanki ayaklarının altında toprak kaydı ve yere düşüyormuş gibi hissetti. Nefes almaya çalıştı, bedeni tüy gibi hafiflemişti. Yere inip inmediğini bilmiyordu. Emin

olabildiği tek şey, zamanın donduğu ve dünya üzerinde yalnızca ikisinin önemli olduğuydu.

Onun yanındayken de arada bir içi kıpırdamıştı ama bunun ne anlama geldiğinden emin olamamıştı. Artık içindeki patlamayı hissettiğinden, önceki kıpırtıların da anlamını biliyordu ve geri dönüp baktığında neler olduğunu görebiliyordu. Gardım indirip anı yaşamaya başladıkça, hisleri giderek kuvvetlenmişti. Onun yanındayken başka beklenmedik hislere de kapılıyordu. Ama bu... böyle şeylerin yalnız kitaplarda olduğunu sanırdı.

Kevinin odasından çıkmalarını, evden geçip avluya çıkmalarını seyretti. Bakışları karşılaştığında yıldırım çarpmış gibi oldu. Beklediğinden çok daha uzun sürmüştü ama durumları da olağandışıydı sonuçta. Ama şimdi aralarında daha derin bir bağ kurulmuştu artık. Geçici bir heves değildi, onun için üzüldüğünden veya hastalığı yüzünden ilgi duymuyordu Kevin'e. Hissettikleri bundan daha kuvvetliydi ve onun ölümünden sonra silinip gideceğe benzemiyordu. Aşkın en saf haliydi - ve Jade'i ölümüne korkutuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Kevin.

"Elbette" dedi Jade. "Neden sordun?"

"Yüzün kızarmış biraz."

Jade gülümsedi ama göz temasını sürdürmekte zorlanıyordu. Çünkü âşık olması gereken adam Kevin'di, ona eşik eden Mark değil.

c

NICK

Nick'in aşk hakkında bildiğini sandığı her şey, Britney Spears'a duyduğu çocukça ilgiden, evlenme teklif ettiği Sally'ye, hepsi yanlıştı. Onlara karşı ve yıllar içinde birlikte olduğu büyük kız arkadaşlarına karşı hissettikleri, Alex'e karşı hissettiklerinin yanında bir hiçti.

Nick'in hayatı imrenilecek bir hayat gibi gelebilirdi pek çok kişiye. Değeri giderek artan bir dairede, hayran olduğu bir kadınla yaşıyordu ve yaratıcılığına uygun, çok sevdiği bir işte çalışıyordu. Birlikte zaman geçirmeyi sevdiği arkadaşları ve ailesi, çok sık görmese de düzenli olarak konuştuğu, onu destekleyen bir kardeşi vardı. Minnettar olmak için gerekçesi çoktu.

Fakat Alex hayatının çeperinde belirince -bir yandan da merkezinde olduğu söylenebilirdi- eski halinden yalnızca memnun olduğunu anlamıştı. Alex'in yanında geçirdiği her an, memnuniyetin onu tatmin etmeye yetmeyeceğini daha iyi anlıyordu.

İlk karşılaşmalarından sonraki günler ve haftalarda arkadaşlıkları ilerledi ve birlikte vakit geçirmekten büyük keyif almaya başladılar. Birlikte olmak için her fırsatı değerlendiriyor, öğle yemeği saatinde buluşuyor, iş çıkışında birlikte metro istasyonuna yürüyorlardı. Dünyanın farklı köşelerinde geçirdikleri okul günleri ve gelecek planları hakkında dostça sohbet ediyorlardı. Bazen hiçbir şey konuşmaya gerek duymadan bir arada olmak yetiyordu ikisine de.

Alex babasının bunadığını anlattı, kullandığı ilaçlar sayesinde biraz kendine geldiğini söyledi. Ama annesi onu bunun geçici bir önlem olduğu ve çok geçmeden hastalığın onu pençesine alacağı konusunda uyarmıştı. İlişkilerinin geçici olmasının nedenlerinden biri de buydu; Alex ile kız arkadaşı altı hafta sonra Yeni Zelanda'ya uçacaklardı.

Kız arkadaşları ve Alex'in yakında ülkeden ayrılacağı konusunda hemen hiç konuşmuyorlardı. Fil ne zaman odaya girmeye çalışsa, kapıya bir kilit daha vuruyorlardı. İkisi de menteşelerin filin ağırlığı altında esneyip çatırdadığını duyuyordu.

"Nasıl yani? Nasıl birden gey olabilirsin?" diye haykırdı Deepak, şaşkınlıkla.

"Değilim ki."

“O zaman biseksüelsin.”

“Değilim ve olay da bu zaten, bu yüzden zihnim allak bullak.” Nick iç geçirdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Deepak bir şişe bira daha açıp ona uzattı. “Sumaira’ya bunları anlatma sakın, nasıldır bilirsin. Hemen Sally’ye gider ve henüz öyle bir konuşma yapmaya hazır değilim.”

“Söylemem tabii ki” diye teskin etti Deepak onu. “Ona her şeyi anlatmıyorum. ‘Henüz’ derken Sally’den ayrılmayı planladığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Ne? Tabii ki hayır. Birkaç ay sonra evleniyoruz, ondan nasıl ayrılırım?”

“Dostum, içinden gelmiyorsa onunla evlenemezsin. Öyle bir durumda evliliğinizin hiç şansı olmaz.”

“Ama yemin ediyorum seviyorum o kızı. Yalnızca, Alexle aramızdaki şey... farklı.”

“Nasıl farklı?”

“Ne demek istediğimi biliyor olmalısın; sen ve Sumaira eşleştiniz, değil mi?”

Deepak başını salladı ama yüzündeki ifade bakışlarındaki ifadeden farklıydı.

“Başkalarının yanında hissetmediğin türde bir şey; hani dünyada ikinizden başka kimse yokmuş gibi gelir ya. Sen ve o tek vücut, tek zihinmişsiniz gibidir. Dünya başına nasıl belalar açarsa açsın hepsini atlatabilirsin çünkü o kişi yanındadır.”

Nick birasından bir yudum aldı, sonra masadaki bardak altlığının üzerine bıraktı şişeyi.

“Durumun vahim dostum” dedi Deepak. “Neden mücadele ettiğini anlamıyorum gerçi. Eğer senin eşinse, sonuna kadar gitmek bir nevi

ödevin sayılmaz mı?”

“Kız arkadaşımı aldatmak istemiyorum.”

“Zaten aldatıyorsun dostum. Sandığın kadar kötü değil durum. Bazen önceliği kendine vermeli, olayları akışına bırakmalısın. DNA eşini bulsa o da aynısını yapardı, biliyorsun.”

“Sence öyle mi yapardı?”

“Elbette. Herkesin içinde var, öyle değil mi? Herkes aldatmak ister, asıl sorun yeterince iyi bir nedenin olup olmamasıdır.”

Nick, arkadaşının en sadık kocalardan biri olmadığını biliyordu ama konuyu eşelemedi.

“Neyse, benim hakkımda bu kadar konuşmak yeter. Sen benimle hangi konuda konuşmak istiyordun? Bazı haberlerim var demiştin.”

“Ah, başka zaman konuşuruz.”

“Hayır, anlat hadi. Kendi sorunlarımdan başka şeyleri düşünmek bana da iyi gelebilir.”

“Tamam. Anlaşılan baba oluyorum. Sumaira hamile.”

“Ah Deeps, harika bir haber!” dedi Nick, coşkuyla. Uzanıp sevinçle arkadaşının elini sıktı. “Kaç aylık hamile?”

“İlk üç ayı atlattı ve hepsinin durumu iyi.”

“Hepsinin mi?”

“Bebekler ikizmiş. Sumaira’nın ailesinde kadınlar sık sık ikiz doğuruyormuş.”

“İnanılmaz şey! Bir değil iki kirli bezle birden uğraştığını görmeye can atıyorum” diye takıldı Nick arkadaşına. “Artık futbol maçları, hafta içi

içmek, Sumairanın görmediği anlarda balkonda sigara t  t  rmek yok...”

“Bir de bana sor. Kilo almaya başladı ve seks hayatımız bitti. Gelecek buysa, Tinder’ı sık sık kullanacağım demektir.”

Nick, Deepak’ın g  lmesini veya şaka yaptığıım s  ylemesini bekledi ama   yle bir şey olmadı.

“İkiniz i  in de farklı bir hayat olacak ama eminim halledersiniz” dedi Nick.

“Bundan sonra hayatım epey zorlu ge  ece  e benzer.”

“Ne demezsin” diye kar  ılıklı veren Nick, bira şişesini kafasına dikti.

ELLİE

Ellie, Range Rover’ın arka koltu  unda oturuyor, huzursuz aya  ını dalgın dalgın sallıyordu.

Normal şartlar altında, bir yıl boyunca g  rmedi  i ailesini ziyarete gitmek endişelenmesi i  in yeterli bir nedendi. Ama bu kez yanında Tim de vardı. Onun gerginliğinin farkında olan Tim elini tuttu, hafif  e sıktı ve teskin etmek ister gibi g  l  msedi.

“Ailelerle tanıştırmaya   ok uygun biri oldu  umu biliyor muydun?” dedi. “D  r  st olmak gerekirse bu konuda test edildim ve evden bir şey   almayacağım, b  y  kannene fahi  e falan demeyece  im onaylandı.”

“B  y  kannem   ld  .”

“O zaman ona ne dedi  ime aldırılmaz, de  il mi? Hadi ama, g  l  mse biraz.”

“Kusura bakma, onları bir s  redir g  rmedim de. Ziyaretlerin arası ne kadar   ok a  ılırsa g  r  şmek de o kadar zorla  ıyor.”

“Ne kadar zor olabilir ki? Onlar senin ailen.”

Ellie iç geçirdi. “Son zamanlarda pek ortak yönümüz kalmadı ama bu onların suçu değil, benim suçum. Şirketi kurduktan sonra özel hayatıma ayıracak zamanım kalmadı. Başarılı bir işkadi-nı olmak için kişisel hayatımı bir kenara kaldırmam gerektiğine inandım. Ciddiye alınmak istiyorsam belli bir şekilde davranmalı, doğru yerlerde doğru insanlarla görünmeliyim diye düşündüm ama bu aileme mal oldu. Aptallık ettiğimi anladığımda çok fazla düğün, doğum ve Noel kaçırmıştım. Onlara arabalar aldım, mort-gage taksitlerini ödedim, yeğenlerim için yatırım hesapları açtım ama bunlar arayı kapatmaya yetmedi.”

“Gerçekte istedikleri seni saha sık görmekti, değil mi?”

“Evet, öyleydi sanırım.”

“O zaman bu gece yeni bir başlangıç yapalım. Bir ailen olduğu için şanslısın. Benim annemden başka kimsem yoktu ve o ölünce bir başıma kaldım.” Tim uysal bir ifadeyle gülümsedi.

“Hayır, ben de varım” dedi Ellie. Başını onun omzuna yasladı.

Tim’in evinin kapısında belirip DNA’nız Eşleşsin genini keşfeden bilim insanı olduğunu itiraf etmesinin üzerinden yaklaşık dört ay geçmişti. Tim bu konuda yalan söylediği için onu affet-mişti ve durum düzelince ilişkileri başlamıştı. Tim biraz kaba saba biriydi ve Ellie’nin tipi değildi. Ama kendini ona açınca ve genetik bağlarının peşinden gidince, zıtlıkların önemi kalmamıştı. Tim onu manyetik bir alan gibi çekiyordu ve bu harika bir histi.

Ofis saatleri dışındaki hayatlarını Tim’in Leighton Buzzard’da-ki evinde rahat, sıradan bir hayat sürdürerek geçirdiler. Ellie haftada iki kez onu bir araçla aldırıyor, Ellie’nin Londra’daki evinde kalıyorlardı. Ama kendisi için yarattığı evde rahatsız hissediyordu Ellie. Tek bir rulo duvar kâğıdı için 5.000 pound harcadığı, yerleri İtalyan mermeri

kaplı, bodrum katında nadiren kullandığı bir sinema olan ev ona güzel bir evin anlamlı bir hayat demek olduğunu sandığı günleri hatırlatıyordu.

Çalışma saatlerini kısaltmanın yanında -ofisten saat altıda çıkmayı kural haline getirmişti- Ellie eskiden sık sık gittiği lüks Londra restoranlarına gitmez olmuş, küçük kır barlarında pazar günü maçları izlemeye başlamış, kanepeye kıvrılıp film seyretmekten keyif alır olmuştu. Sıra dışı bir ilişkileri olduğunu hatırlatan tek şey, Tim'in evinin önündeki araçlarda nöbet bekleyen Andrei ve adamlarıydı.

“Neredeyse geldik” dedi Ellie, araç çocukluğunun geçtiği sokağa girerken. Hayatının ilk on sekiz yılını geçirdiği Sandiacre'in Derbyshire banliyösünde değişen çok az şey vardı; 1950'lerde inşa edilmiş yarı müstakil evler, PVC pencere pervazları ve arabaları park etmek için bahçelere dökülen beton haricinde hemen hiç değişmemişti. Güvenli, korunaklı bir mahalleydi ve karakterini oluşturan her şeye sırtını döndüğü için utanç duyuyordu şimdi.

“Aman Tanrım, kraliçeye yol açın!” diye haykırdı kız kardeşi Maggie. Kız kardeşini sıkı sıkı kucakladı. “Yanında birini de getirmiş!”

Ellie'nin annesinin evinden tezahüratlar yükseldi, ailesi ve komşular misafirleri karşılamaya dışarı çıktılar. Müzik siteminde Take That'ın *Greatest Hits* albümü bangır bangır çalıyordu ve kapının üzerine “70. Yaşın Kutlu Olsun Anne” yazısı asılmıştı. Oturma odasındaki masa duvar kenarına çekilmişti. Üzerinde peçeteler, parti yiyecekleri, plastik bardaklar, çatal kaşık ve kâğıt tabaklar vardı.

“Ah, gel de sana bir bakayım” diyen Maggie, Tim'i yakaladı, herkes ona iyice baksın diye kendi etrafında döndürdü. Ellie'ye gülerek “İyi bir parça” dedi ve kız kardeşinin koluna girdi.

“Gel bakalım kızım” diyen annesi gülerek yaklaşırken kızını baştan aşağı süzdü. “Bol yemek yemen lazım, çok zayıflamışsın. Bu yakışıklı genç kim?”

“Bu benim erkek arkadaşım Tim” dedi Ellie.

“Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Stanford” diyen Tim elini sıkamak için Ellie’nin annesinin yanına gitti.

“Bana Pam de” diye karşılık verdi kadın. “Bir içki al ve kendinden söz et. En azından sen normal görünüyorsun, buraya getirdiği son adamı bir görseydin - bütün gün evi inceledi durdu, ne kadar satın alabileceğini hesapladı. Arsız herif.”

Tim sonraki bir saat boyunca odadan odaya dolaştırıldı, yabancılar eline içki kadehi tutuşturdu ve adını ertesi gün unutacağı aile üyeleriyle tanıştırıldı. Ellie’nin en genç iki yeğeniyle dans etti, enişterileriyle futbol konuştu ve babasının yeni yaptırdığı barakayı görmeye gitti. Kenardan gururla onu izleyen Ellie, iki dünyanın da en iyi yanlarına sahip olabileceğini kendine hatırlattı.

“Affedersin, başını şişirdiler, değil mi?” dedi Time, annesinin peşinden mutfağa giderlerken.

“Hiç de değil” diyerek gülümsedi Tim. “Nasıl bir çocuk olduğunu öğreniyordum - söylediklerine göre tam bir inekmişsin. On yedi yaşma kadar memelerin çıkmamış, öyle mi?”

“Anne!”

“İnkâr etme Ells” diyen annesi, Time döndü. “Ehliyet alana kadar tahta gibi dümdüzdü göğsü. Ama küçük bir kızken bile burnu hep bir kitaba gömülüydü. Bilimi keşfettikten sonra onu bir daha tutamadık. Okuldan çaldığı magnezyum ve deney tüpleriyle odasındaki perdeleri yaktı bir kere.”

Ellie başını iki yana salladı ve yanaklarının kızardığını hissetti. Tim eğlenerek ona bakıyordu.

“Tuvaleti ziyaret edip gelince daha fazlasını dinlemek isterim” dedi Tim. Odadan çıkarken Ellie’ye göz kırptı.

“Yani?” diye sordu Pam, umutla.

“Yani?...” diye tekrarladı Ellie, inatla.

“Herkesin aşk hayatını düzelden kadın sonunda âşık mı oldu?” “Belki” dedi Ellie, gülümseyerek.

“Senin için önemi var mı bilmem ama ben ona bayıldım!” diye lafa karıştı bahçede sigara içmekten dönen Maggie. “Bize tahammül edebildi, gerçekçi ve komik biri, senden çekinmiyor. Kaçırma derim.”

“Onu seviyor musun?” diye sordu Pam. “Senin DNA eşinse ona âşık olmalısın. Öyle oluyor, değil mi?”

“Evet.” Ellie gülümsedi. “Onu gerçekten seviyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim” dedi Tim, arkalarından. “Çünkü ben de senin için çıldırıyorum.”

MANDY

Mandy, taşıdığı çocuğun üçboyutlu resmine baktı.

Sonograftan çıkan iki resimden biri onun için, diğeri de bebeğin on ikinci hafta taramasına eşlik eden babaannesinindi.

“Minik bir fasulyeye benziyor ama yüzü uzaylı yüzü gibi” diyerek güldü Mandy, Pat’in evinde fotoğrafları gösterirken.

“O bir uzaylı değil, benim torunum” dedi Pat, bir an gücenmiş gibi yüzünü buruşturarak.

“Şaka yapıyor anne” dedi Chloe. “Baksana, ne kadar sevimli! Kız mı erkek mi öğrendiniz mi?”

“Hayır, beklemek hoşuma gidiyor.”

“Erkek” dedi Pat. “Ta içimde hissedebiliyorum bunu. Richard’m bir oğlu olacak.”

Altı ay önce, Pat ile Chloe'nin mutluluk gözyaşları arasında, Mandy, Pat'in teklifini kabul etmişti. Mandy, Pat'in Richard'ın DNA'sını yasal olarak nasd kontrol edebildiğini bilmiyordu ama Pat konuyla ilgilenmesi için bir avukat tutmuş, Mandy de anlamadığı hukuk terimleriyle dolu sayısız form imzalamıştı. Durumun yasal açıdan geçerliliği üzerine fazla düşünemeyecek kadar heyecanlıydı.

Pat, döllenme öncesi testlerin yapılması için Mandy'nin Har-ley Caddesi'ndeki özel bir doğurganlık kliniğine gitmesini istemiş, ücreti karşılamıştı. Mandy'nin hormon profili çıkarılmış, kan testleri yapılmış, ultrasonu ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test edilmişti. Histerosalpingografi ve histereskopi gibi telaffuz etmekte bile zorlandığı uygulamalara maruz kalmıştı.

İki hafta sonra, Mandy'nin yumurtlama döneminde bir doktor Richard'm sperminden küçük bir örneği rahim ağzına yerleştirmiş ve geri kalanını doğa halletsin diye onu eve göndermişti. Üç hafta sonra regl olunca hüngür hüngür ağlamıştı. O kararı aldıktan sonra Richard'm bebeğine sahip olamama düşüncesine tahammül edemiyordu. Umutlandığı için kendine lanet etti.

Ertesi hafta ikinci deneme için kliniğe döndü. Gebelik testi çubuğunu kullanıp mavi artı işaretinin oluşmasını beklemesine gerek kalmadan hamile kaldığını anlamıştı. Semptomlar ilk iki hamileliğindeki gibiydi; midesi bulanarak uyanıyor, hemen kusmak istiyordu. Banyo zeminindeki soğuk seramiklere oturup testin sonucunu beklerken Sean'dan hamile kalmaya çalışırken yaptığı düşüklere hatırlamış ve tarihin yinelenmemesi için dua etmişti. Üçüncü kez şansı yaver gitmeliydi.

Doğrusu nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Çok sevinçli ve heyecanlı olması gerektiğini biliyordu ama tek hissettiği korkuydu ve gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

Güzel haberleri vermek için önce kız kardeşleri kadar yakın hissettiği Chloe'yi aramıştı. Haberi Pat'e verirken, Chloe'nin yanında olmasını

istiyordu.

“Babanne olacağım için istersen bana anne diyebilirsin” demişti gözyaşlarına boğulan Pat. Mandy nazıkçe gülümsemişti ama bu fikir içine sinmemişti. Yakındılar ama o kadar yakın olduklarından emin değildi.

Şimdi nefret ettiği bir işin gündelik sıkıntılarına katlanmak zorunda değildi ve Pat ve Chloe’yle giderek daha fazla vakit geçiriyordu. Pat, bir süpermarketin muhasebe bölümündeki işinden izin almıştı ve Chloe annesinden birkaç sokak ötede oturduğundan üç kadın günlerini ve gecelerini birlikte geçirebiliyorlardı.

Mandy sık sık Pat’in evinde kalıyordu ama artık misafir odasında değil, Richard’m eski odasında yatıyordu. Onun yatağında, onun kokusu ve görünmez varlığıyla çevrelenmiş halde geceleri daha rahat uyuyabiliyordu. Richard’la ilgili rüyalarına bu odada gerçekler sızamıyordu.

Hamileliğinin ilk üç ayı bitince Mandy arkadaşlarına hamile olduğunu daha rahat söylemeye başladı. Ama bu haberi ailesine nasıl vereceğini hiç bilmiyordu. Onlardan uzaklaşmış olmak kendi suçuydu ve onlarla arasını nasıl düzelteceğini hiç bilmiyordu.

Bir gün çalman kapıyı açıp karşısında Paula ve Karenı bulmayı hiç beklemiyordu.

Paula kapıdan içeri girmeden konuşmaya başladı. “Neler oluyor?” dedi. “Telefonlarımıza çıkmıyorsun, kırk yılda bir mesaj atıyorsun, haftalardır yeğenlerini bile görmedin.”

“Richard seni dövüyor mu yoksa?” diye sordu Karen, açıkça. “Öyleyse bize söyleyebilirsin, sana yardım ederiz. DNA eşin diye hayatını onunla birlikte geçirmek zorunda değilsin.”

“Hayır, hayır. Özür dilerim, son zamanlarda çok kötü bir kardeş ve kötü bir teyzeydim ama son birkaç ay... çok *tuhaf*.”

Mandy onları oturma odasına götürdü. Şaşkın yüz ifadeleriyle yan yana kanepeye oturdular, halının üstünde bir ileri bir geri yürüyen, soğuk davranan kız kardeşlerine baktılar.

“Tuhaf da ne demek oluyor?” diye sordu Karen. “Neler oluyor? Annem senin için endişeleniyor. Hepimiz öyle.”

Neler olduğunu açıklayacak sözcükleri bulamayan Mandy, kazağını kaldırdı ve şişen karnını gösterdi. Karen ve Paula tam tahmin ettiği gibi tepki verdiler; tiz seslerle haykırdılar, yerlerinden fırlayıp onu kucakladılar.

“Neden bize söylemedin?” diye sordu Paula.

“Bebek iyi mi?” diye sordu Karen.

“İki kez düşük yaptığım için önce ilk üç ayı atlatmak istedim. Evet Karen, bebek iyi. Sağlıklı, büyüyor ve her şey yolunda.”

“Richard ne diyor? Sonunda yeğenimizin babasıyla tanışacak mıyız?”

“Nerede o?” diye soran Paula dönüp mutfağa doğru baktı.

“Yeniden otursanız iyi olacak” diye söze başladı Mandy, sakın bir sesle.

“Pisliğin kaçıp gittiğini söyleme sakın! Karen, sana bizi bu yüzden onunla tanıştırmıyor dememiş miydin? Onu terk etti gitti. Bu nasıl olur? DNA eşlerinin ayrılmadığını sanıyordum.”

“Hayır, beni bırakmadı. Richard bebek konusunda bir şey bilmiyor çünkü... O artık bizimle değil.”

Mandy’nin kardeşleri kaşlarını çatıp bakiştılar, ne söylemeye çalıştığını anlamamışlardı.

“Yani gitti mi?” diye sordu Paula.

“Hayır, başka türlü bir gidişten söz ediyorum.”

“Nasıl başka türlü, yoksa öldü mü?” diye sordu Karen.

Mandy cevap vermedi.

“Ah.” Karenin yüzü asıldı.

“Erkek arkadaşın öldü ve bir şey söylemedin, öyle mi?” dedi Paula, alçak sesle. “Bu çok anlamsız.”

Mandy derin bir nefes alıp açıklamaya girişti. “Richard hiçbir zaman benim erkek arkadaşım olmadı...” dedi yavaş yavaş konuşarak. “Çünkü onunla hiç tanışmadım. DNA eşimin varlığından haberdar olmamdan kısa süre sonra bir trafik kazasında öldü.”

Karen kaygılı bir tavırla ablasına baktı, uzanıp elini tuttu. “Peki nasıl hamile kaldın canım?”

“Delirdiğimi sanmayın sakın. Hayal de görmüyorum. Richard genç yaşta kanser olduğundan spermini bir doğurganlık kliniğinde korumaya almışlar. Son birkaç aydır ailesiyle görüşüyordum. Annesi, Richard’m spermini kullanarak onun çocuğuna sahip olmak ister miyim diye sordu.” Mandy olanları anlatırken kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ediyordu. *Bir anlayabilseler* diye düşündü.

Karen ablasının elini bıraktı. Odanın havası birden değişmişti.

“Ne yaptın? O kadın oğlunun spermini hiç tanımadığı bir yabancıya mı verdi? Sen de kabul mü ettin?”

“Hayır, öyle olmadı.”

“Ne oldu peki? Ölü bir adamın bebeğini taşıyorsun. Bu çok... *yanlış*.”

Mandy başım iki yana salladı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Yanında olmayan birine âşık olmanın nasıl bir his olduğunu, aralarında nasıl engeller olursa olsun derin bir bağın varlığını hissetmenin neye benzediğini anlatmak istedi ama kınayan

bakışlarından anladığı kadarıyla doğru bir seçim yaptığına onları ikna edemeyecekti.

“Üzgünüm Mandy, seni sevdiğimizi biliyorsun ama bence bu çok yanlış bir şey” dedi Paula. Karen onaylarcasına başını salladı. “Hiç tanışmadığın ölü bir erkeğin bebeğini doğurmak kadar saçma bir şey duymadım.”

“Sperm bankaları sayesinde bebek sahibi olan başka kadınlar da var ama.”

“O farklı bir durum! Senin bebeğinin babası öldü!”

“O benim DNA eşim ve onu seviyorum.” Mandy son cümlesini hiç söylememiş olmayı diledi hemen.

“Hiç tanımadığın bir adamı sevemezsin Mandy. Sen âşık olma fikrine âşık olmuşsun ve ailesi de seni saçma şeyler yapmaya ikna etmiş. O ailenin parçası değilsin, hiçbir zaman da olmayacaksın. Sen onların kuluçka makinesisin; kiralık bir rahim, bir taşıyıcı annesin.”

Mandy öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı.

“Bunu ne cüretle söylersin! Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, son aylarda neler yaşadığımı bilmiyorsun. Sizinki gibi geleneksel bir ilişki olmaması yanlış olduğu anlamına gelmez. Herkes sizin gibi olamaz... Herkes DNA eşini bulup ömür boyu mutlu bir hayat süremez.”

“Ben DNA eşimi bulmadım” dedi Karen. Mandy ve Paula hayretle ona baktılar. “Gary ve ben testi yaptırdık ve eşleşmedik ama herkese eşleştiğimizi söyledik.”

“Neden?” diye sordu Mandy.

“Çünkü DNA eşinle evlenmediğin zaman insanlar oturup evliliğinin bitmesini beklemeye başlıyorlar. İstemedenden de olsa yapıyorlar bunu, insan doğası böyle. Yalan söylemek daha kolaydı. Ama birbirimizi

seviyoruz ve senin de doğru erkekle tanışmaman ve bizim sahip olduklarımıza sahip olmaman için hiçbir neden yok.”

“Ama benim istediğim bu değil. Öyle biri her zaman ikinci sırada kalır! Senin her şeyin olamaz *ve gerçek aşkı*ndan çocuk yapamazsın. Başka biriyle yetinmiş olursun!”

“Çocuklarım hakkında böyle konuşma” dedi Karen öfkeyle ayağa dikilerek. Paula onu tutup geri çekmeye çalıştı. “Benim çocuklarım asla ikinci sırada değil!”

“Hayır, ben öyle demedim, yanlış anladın” dedi gözleri yaşlarla dolan Mandy. “Beni dinlemiyorsun.”

“Bizimle birlikte annemin evine gelmelisin” dedi Karen, kararlı bir tavırla. “Paula, sen git giysilerini al, ben de tuvalet eşyasını toplayayım.”

“Yeter artık!” diye haykırdı Mandy. “Beni yargılamayı, hayatımı yanlış yaşadığımı söylemeyi bırakın. Sizi ilgilendirmez.”

“Sen bizim ablamızsın, elbette ilgilendirir. Özellikle aklın başında değilse. Ölü bir adama âşık olamazsın... Yardıma ihtiyacın var.”
“İkinizin evimden çekip gitmenize ihtiyacım var” diyen Mandy Kareni kolundan tutup kapıya doğru çekiştirdi. Gördüklerine ina-namıyormuş gibi onlara bakan Paula peşlerinden gitti. “Defolun gidin!” diye haykıran Mandy’nin öfke patlamasına şaşırان kardeşleri gitmek zorunda kaldılar.

Mandy iki saat sonra Pat’in evine ulaştığında, onu gerçekten anlayan bir ailenin yanında olduğunu biliyordu. Olanları anlatınca Pat onu rahatlatmak için kucakladı.

“Teşekkürler anne...” sözcükleri döküldü Mandy’nin dudaklarından.

CHRISTOPHER

Otuz.

Farklı insanlar için birbirinden çok farklı şeyler ifade eden bir rakam. İnsan yaşı söz konusu olduğunda bir dönüm noktası, yayaların geçtiği bir yolda hız limiti, çinkonun atom sayısı, Beatles'ın *White* albümündeki şarkıların sayısı, İsa'nın vaftiz olduğu yaş ve Stonehenge'deki dik duran taşların sayısı.

Fakat Christopher için otuz rakamı, İngiltere'nin en büyük ve çözülmemiş cinayet davasında ölenlerin sayısı olacaktı. Her şey planladığı gibi devam ederse, Londra'nın farklı yerlerinde otuz tane boğazlanmış kadın cesedi bulunacaktı ve kimse suçlunun kimliğini ve bunları neden yaptığını öğrenemeyecekti. Sonra, cinayetler başladığı gibi birden duracaktı.

Amy isteydi, Christopher yalnız geçirdiği zamanın çoğunu bir buçuk yıl kadar önce aklına gelen fikir üzerinde düşünerek geçirdi. Bekâr ve cinsel açıdan çok iştahlı bir erkek olarak, eskortlara para ödemekten, barlarda kadınlarla tanışmaktan ve özel kulüplerin seks partilerine katılmaktan sıkılmıştı. Bunun yerine randevu uygulamalarına merak salmış, indirdiği uygulamalar sayesinde cinsellik temelli buluşmalar ayarlamamanın ne kadar kolay olduğuna şaşırmıştı. Uygulamayı kullanan insanların DNA eşlerini bulamayanlar olduğunu kısa sürede öğrenmiş, yalnızlıktan veya DNA eşlerini bulana kadar sıradan ilişkiler yaşamak için bu uygulamaları kullandıklarını anlamıştı.

Kadınların telefon numaralarını -ve bazen adreslerini- hiç tanımadıkları yabancılarla ne kadar çabuk paylaştığını görünce de şaşıırıyordu. *Bilgileri yanlış kişilerin eline geçerse başlarına her şey gelebilir* diye düşünüyordu.

Derken aklına bir fikir geldi. Yanlış kişi kendisi olsa ne olurdu? Yaptığınız her şeyin, gittiğiniz her yerin ve iletişim kurduğunuz herkesin elinizde taşıdığınız telefon sayesinde tespit edilebildiği bir çağda Christopher yakalanmadan cinayet işleyebilir miydi? Bu konuda ne kadar çok düşünürse o kadar çok heyecanlanıyordu.

Bir süredir seri katilleri cinayet işlemeye iten dürtünün ne olduğunu merak ediyor, akıl sağlığı yerinde olan insanların nasıl psikopat olabildiğini anlamaya çalışıyordu. Uzmanlar, bu insanların

hayatlarındaki stresten kurtulmak için cinayet işlediğini söylüyordu ve böyle şiddetli bir eylemde bulunmak gerçek sorunlarını bastırmalarını sağlıyordu. Ama Christopher'ın böyle sorunları yoktu. Tetikleyen bir şeyler olmadan, yakalanıp yakalanmayacağını görmek için cinayet işlemeyi istemek mümkün müydü? Bu konuda ne kadar çok düşünürse, kendini cinayet işleme düşüncesine o kadar çok kaptırıyordu.

Christophera en çok Karindeşen Jack ve onun cinayetleri ilham veriyordu. Esinlendiği şey Jack'in cinayet işleme yöntemleri, seçtiği kurbanlar, hatta kadınlara duyduğu nefret bile değildi. Londra'yı dehşete düşürdükten 130 yıl sonra, işlediği beş cinayete rağmen yakalanmamış olması hâlâ insanları büyüleyordu. Christopher benzer bir üne kavuşmak istediğine karar verdi ama Karindeşen Jack'ten bile daha ünlü olacaktı. İşlediği cinayetlerin yıllarca araştırılmasını ve sorgulanmasını, kimliğini kimsenin bulamamasını istiyordu. Cinayetleri işlemekteki amacını veya neden birden cinayet işlemeyi bıraktığını kimse anlayamayacaktı.

En büyük sorun öldüreceği kadınları seçmek veya cinayet işlemek değildi; asıl sorun cinayet mahallinde ipucu bırakmamak ve yetkililerden kaçmayı başarmaktı. Kimliği ortaya çıkacak olursa artık olayların gizemi kalmaz, işlediği cinayetler bir kuşak sonra unutulurdu. Bunu asla istemiyordu. Daha önce hiç cinayet işlememiş olsa bile, Christopher bir yabancıнын canını almanın kendisi gibi vicdanı olmayan biri için sorun teşkil etmeyeceğinden emindi.

Rekabetçi biriydi, kendisiyle bile rekabet halindeydi ve dolayısıyla büyük bir amaç için çalışması gerekiyordu yoksa ilgisini yitirirdi. 260 kişiyi öldürdüğü bilenen Harold Shipman kadar fazla sayıda cinayet işlemek istemiyordu çünkü Shipman'ın cinayetleri beceri gerektirmiyordu. Onun seçtiği yaşlı, hasta kurbanları öldürmek kolaydı. Bunun yerine Christopher zorlayıcı ama başa çıkabileceği bir rakam olan otuzu seçti.

Kararından bir yıl sonra on iki cinayeti tamamlamış, Fred ve Rosemary West'in cinayet sayısına ulaşmıştı. On beşinci cinayetinden sonra Yorkshire Katilini geçmiş, Dennis Nilsen'a

yetişmiş olacaktı. Onları geçmek için uğraşıyordu ama onlarla aynı kategoride değerlendirilmek istemezdi - onun zekâsına veya hırsına sahip değildiler. Aynı derinlikte planlar yapmamışlardı; Christopher kadar ayrımtıcı değildiler ve kafalarını kullanmak yerine içgüdülerine teslim olmuşlardı.

Yaptıkları ulusal kanallara çıkıp başkent kan kırmızı bir bulutla kaplanınca kendiyse daha önce hiç olmadığı kadar gururlandı. Christopher polisi istediği gibi yönlendirmişti - bir şeyden haberleri yoktu, çaresizdiler. Açgözlü ve dikkatsiz biri olmadığından özenle plan yapıyordu ve daima onlardan bir adım öndeydi.

Otuzuncu cinayetini işledikten Sonra projesini tamamlayacaktı ve kanıtlayacak bir şeyi kalmadığı için duracaktı. Polisler aylarca araştırmaya devam edecek, sonra yavaş yavaş vazgeçeceklerdi. Birkaç yıl sonra yeni ipucu bulunmadığından dava kapatılacaktı. Bu arada Amy ona zamanını ve enerjisini harcayabileceği yeni bir şey verecekti.

Bağdaş kurup yere oturdu ve On Üç Numaranın fotoğrafını jelatine yerleştirip oturma odasındaki beyaz albüme koydu. Amy'nin az kalsın eline alıp açacağı albümdü bu. *Her şeyi ortada bırakırsan kimse fark etmez* demişti kendi kendine.

Garsonun burnundaki hızmayı çekip koparmanın canım ne kadar yakacağını hiç öğrenemedi çünkü buna fırsat kalmadan bayıldı kız. Ama On Üç Numara özeldi çünkü onu Amy'yle tanıştırmıştı. Bu yüzden hızması üzerindeki kıkırdak parçalarıyla birlikte albüme, resminin yanına yerleştirdi.

Albümü kapadı, masasına döndü ve o gece On Dört Numarayı ziyaret etmek için plan yapmaya başladı.

JADE

Bunlar nasıl olabiliyor diye sordu Jade kendine yeniden. Bu soruyu o kadar çok tekrarlamıştı ki kendine bile bozuk bir plak gibi geliyordu.

Düşüncelerini toplaması gerekiyordu, bu yüzden otuz kilometre ötedeki en yakın kasabaya gitti. DNA eşi olan adamla tanışmak için dünyanın diğer ucuna gelmişti. Ama onunla vakit geçirdikten sonra aralarında bir çekim olmadığını anlamıştı, en azından kendisi bir şey hissetmiyordu. El ele tutuşmuşlar, gülmüşler, hayattan, ölümden ve akıllarına gelen her şeyden söz etmişlerdi, birlikte vakit geçirmekten keyif alıyorlardı. Ama bir kez olsun öpüşmemişlerdi.

Şimdi birdenbire Kevin için hissetmesi gereken her şeyi, hakkında bir sürü şey okuduğu kıvılcımları onun kardeşi Mark için hissetmeye başlamıştı.

Hayır, bu yanlış bir şey dedi kendi kendine. Onunla doğru dürüst konuşmadın bile. Seni her gördüğünde başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi davranıyor.

Ama sonra birden Mark'm ona neden böyle davrandığını anlamıştı. O da aynı şeyi hissediyordu. Tuhaf bir nefret veya düşmanlık sandığı şey, onun duygularını gizleme çabasıydı. Şimdi her şey anlaşılmıştı. Jade'in yanında hemen hiç konuşmuyor, onu tamamen görmezden geliyordu çünkü o da aynı yoğun aşk ve arzuyu hissediyordu. Jade gibi o da durumun ne kadar uygunsuz olduğunun farkındaydı.

Jade geçen Noelde kız arkadaşlarıyla gittiği filmi hatırladı. Filmin adı *Rebel Heart*'tı ve Jennifer Lawrence ile Bradley Cooper DNA'ları eşleşen ama bir türlü anlaşılamayan bir çifti canlandırıyorlardı. Jennifer, kendini onun en yakın arkadaşına âşık olduğuna ikna ediyordu. Buna duyguları başkasına yönlendirme veya aktarma diyorlardı, Jade konuyu Google'da araştırmıştı. "Duygu aktarımı, duyguların bilinçdışı bir şekilde bir kişiden başka birine yönlendirilmesi sürecidir."

"Evet!" dedi yüksek sesle. İçten içe Kevin i sevmekten korkuyordu çünkü o ölümcül hastaydı. Bu işin tek bir sonucu olacaktı. Sağlığının ne kadar hızla kötüye gittiği düşünülduğünde, birlikte geçirecek fazla zamanları kalmamış demektir. Zihninin, kalbinin ve hatta DNA'sının durumla baş edebilmek için Marka yönelmiş olması mümkündür.

Başını arabanın arkalığına yasladı. Durumu anlayınca, kendine duyduğu tiksinti de azalmıştı. Soğuk kalpli bir kaltağa dönüştüğünden korkmuştu ama öyle bir şey yoktu. Çok zor bir duruma düşmüştü ve olanlarla baş etmenin bilinçdışı bir yolunu bulmuştu.

Jade ne yapması gerektiğini biliyordu - Mark'm davranışlarını kopyalayacak ve ondan uzak duracaktı. Ne zaman karşılaşsalar geriliyordu Mark. Onunla konuşmaya çalışmaktan vazgeçecek, ondan uzak durmaya gayret edecekti. İstenmeyen duygularının geldikleri gibi kaybolacaklarını umuyordu.

Eve dönünce erzakı mutfığa taşıdı ve Kevinin odasına gitti. Netflix'teki filmleri gözden geçiren Kevin, "Hasta olmasam aramızda neler olurdu sence?" diye sordu.

Bu soruyu duyunca tüyleri diken diken oldu. "Bilmiyorum." "Bir keresinde telefonda birlikte olmanın kaderimiz olduğunu, evlenip çocuk sahibi olacağımızı söylemiştin."

"Evet, her şey yolunda gitse öyle olurdu herhalde."

"O erkek olamadığım için özür dilerim."

"Saçmalama."

"Sana mutluluk ve bir aile veremeyeceğimi biliyorum ama bunu verebilirim." Kevin üstüne bol gelen eşofmanının cebinden kadife kaplı küçük bir kutu çıkardı. "İşte" dedi kutuyu ona uzatırken. "Açsana."

Kutunun içinde üzerinde minik elmas taşlar olan gümüş bir yüzük vardı. Şaşkınlıkla Kevin'e baktı.

"Jade, ikimiz de bunu planlamamıştık biliyorum ama son birkaç hafta hayatımın en güzel dönemiydi. Seni seviyorum, seninle evlenmek istiyorum."

Jade yutkundu, endişeyle karşısındaki genç adama baktı. Kutuyu uzatırken parmakları titriyordu. Jade onu sevmeyi umutsuzlukla istiyordu ama Kevin in en incinebilir halinde olduğu şu anda bile onu sevmediğini biliyordu.

“Mecbur hissettiğin için evet demek zorunda değilsin ama...” dedi Kevin.

Ama Jade kararını vermişti. Tatlılıkla gülümsedi. “Evet” dedi. “Seninle evlenmeyi çok isterim.”

NICK

Yemek masasının çevresindeki misafirler John-Paul’un halkla ilişkiler şirketinin müşterisi olan genç TV yıldızı ve fazla kaçırılan kokain hakkındaki anekdotlarına kahkahalarla gülüyorlardı.

John-Paul ve tabloid gazetecisi karısı Lucienne akşam yemeği davetlerinin sevilen konuklarıydılar. Sally, Sumaira ve Deepak onların ünlüler hakkında anlattığı dedikodulara bayılıyorlardı. Gülmeyen yalnızca Nick’ti. Oturduğu yerden tavandan yere kadar uzanan pencereye bakıyor, buradan başka her yerde olmayı diliyordu.

Konuklara ve Sally’nin bütün gün uğraşıp hazırladığı Malezya yemeklerine ilgi duymadığı dikkatlerden kaçmamıştı. Sally elini birkaç kez Nick’in koluna koymuştu. Eskiden bu Nick’i gülümse-tirdi ama şimdi yalnızca kolunu çekmek istiyordu. Her zamankinden daha fazla içiyor, Chardonnay kadehlerini birbiri ardına yuvarlıyor, ertesi sabah berbat hissedecek olmasına hiç aldırmıyordu.

“Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?” diye sordu Lucienne. Nick yüksek sesle homurdanmamak için kendini zor tuttu.

“Artık yapacak pek bir şey kalmadı” dedi Sally, sesini birden yükselterek. Nick’in bu geceki hali canını sıkmış olmalıydı. “İkimiz

New York'ta evleneceğiz. Bize tek gereken bir fotoğrafçı. Eve dönünce parti yaparız herhalde.”

“Keşke biz de öyle yapsaydık” dedi Sumaira, Deepak’a şöyle bir bakarak. “Annemle babam onca parayı harcamak zorunda kalmazdı. Öncesinde DNA’nız Eşleşsin testini yapacak mısınız?”

“Ah, yine başlama şimdi” diye sözünü kesti Deepak onun. “Onlar mutlu. Rahat bırak onları.”

“Yalnızca sormuştum.”

Nick hemen Sally’ye baktı ama Sally bakışlarına karşılık vermedi. Deepak’m kadehine içki dolduruyordu, Sumaira’nın sorusu yüzünü kızartmıştı. Sally’nin en yakın arkadaşına testi zaten yaptırmış olduklarını veya sonuçları söylememiş olması Nick’i şaşırtmıştı. Deepak’a karısına bir şey söylemediği için minnettardı. Ama o gece Sumaira canım sıkıyordu. Hamileliği yüzünden biraz kibirli ve sinir bozucuydu; sanki Deepak’la mutlu evliliklerini ve yakında anne baba olacaklarını ev sahiplerinin başına kakar gibiydi. Dünyasının yıkılmak üzere olduğunu hissediyordu ve onun kendini beğenmiş yüz ifadesini görmeye katlanamıyordu.

Birkaç kez uygunsuz bir şey söylememek için dilini ısırды ve bunun yerine boş boş pencereden dışarı bakmaya devam etti, sohbe katılmadı. Masanın çevresinde gerilimli bir hava vardı, zavallı Lucienne ve John-Pul sessizdiler.

“Sonunda testi yaptırmamaya karar verdik biz” diye yalan söyledi Sally. “Birbirimiz hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyoruz, değil mi?” Yalvaran bakışlarla, onaylamasını ister gibi Nicke baktı ama karşılık bulamadı. Son iki haftadır ondan hiçbir konuda destek alamıyordu zaten. Manyetik harflerle buzdolabına sevgi dolu mesajlar bırakmıyordu, gündüz attığı mesajlar soğuktu, mesai saatleri dışında ofiste giderek daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Soğuk davranışları hakkında onunla konuşmaya kalktığında birkaç tane stresli müşterisi olduğunu söylüyordu ve Sally

başta bu bahaneyi kabul etmişti. Ama aptal değildi ve Nick daha fazlasının söz konusu olduğunun farkındaydı.

“Bakalım DNA eşi olmayanlar arasında giderek artan boşanma oranlarım düşürebilecek misiniz” dedi Sumaira. “Ben size güveniyorum çocuklar.”

“Deepak’la ilk tanışmanız nasıl olmuştu, bir daha anlatsana” dedi Nick birden. Yarım saattir ilk kez konuşmuştu.

“Daha önce de anlatmıştım” diye karşılık verdi Sumaira hemen. “Mumbai’de kuzenimin düğünündeydik...”

“Hayır” diye sözünü kesti Nick. “Birbirinizi ilk görüşünüzde nasıl *hissettiğinizi* anlat veya ilk konuşmanızı. Deepak’ın *gerçek aşkın* olduğunu nasıl anladın?”

“Zamanla anladık, öyle değil mi?” dedi Sumaira, Nick’in soruları karşısında kızarıırken. “Birkaç kez buluştuktan sonra hayatımın geri kalanını onunla geçireceğimi anladım. DNA testi de bunu doğruladı.” Deepak başını sallayarak onayladı ama Nick onun bunu gönülsüzce yaptığını biliyordu; Nick, yarım ağızla yalan söylemekte epey uzmanlaşmıştı son zamanlarda.

“Ama aslında doğrulamadı, değil mi?” dedi Nick, şarap şişesini almak için masanın üstünden uzanırken.

“Nasıl yani?” dedi Sumaira.

“Yani havai fişekler patlamadı, diğer DNA eşlerinin anlattığı gibi şimşekler falan çıkmadı.”

“Herkes için aynı değildir ki.”

“Hayır Sumaira, bunların hiçbirini hissetmedin çünkü Deepak ve sen eşleşmediniz.”

“Nick, ne yapıyorsun?” diye sordu Sally, dehşetle masanın diğer tarafında oturan misafirlerine bakarak. “Affedersiniz çocuklar.”

John-Paul ve Lucienne de birbirlerine baktılar. Hem rahatsız olmuş hem büyülenmişlerdi.

“Testi yaptırmadın çünkü sonuçları öğrenmekten korkuyordunuz veya yaptırdınız ve eşleşmediğinizi gördünüz” diye devam etti Nick, yüzünü buruşturarak. “Bu konuda yalan söylediniz çünkü herkesin kaderlerinde birlikte olmak yazan mükemmel bir çift olduğunuza inanmasını istediniz. DNA eşi olan çiftleri gördüm, hiçbiri siz ikiniz gibi davranmıyor. *Gerçek aşkınızla* karşılaşmanın nasıl bir his olduğu konusunda hiçbir fikriniz yok, öyle değil mi? Onlarla birlikteyken dünyanın nasıl eriyip gittiğini, tsunami çarpmış gibi hissedildiğini bilmiyorsunuz. Dünya üzerinde sizden ve ondan başka kimse yokmuş gibi geldiğini.”

Bunları duyan Sally nefesini tuttu.

“Bunların hiçbirini bilmiyorsunuz çünkü hiç deneyimleme-diniz. Bana veya başkasına hayatlarımızı nasıl yaşamamız gerektiğini söylemekten vazgeçin çünkü sizinki de bizim hayatlarımız kadar allak bullak.”

Nick şarap şişesini aldı, kalkıp sandalyesini itti, öfkeyle üst kattaki yatak odasına geçti ve kapıyı çarpıp kapattı.

ELLİE

Ellie tuvalet kabininin kapısını arkasından kapadı ve derin bir nefes aldı. Şirketin Noel partisiydi ve ne zaman tuvalete gitmeye kalksa çalışanlarından biri yolunu kesip anlatacak bir şeyler buluyordu.

Tim hayatına girene kadar hep soğuk bir insan olmuştu, insanlara temkinli yaklaşmıştı ve bunun gibi sosyal toplantılara nadiren katılmıştı. Topluluk içinde gevşemek ona tuhaf geliyordu -konuşmalar ve seminerler farklıydı çünkü onlara katılırken bir amacı vardı- ama insanlarla havadan sudan sohbet etmek kendini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Fakat Tim'in cesaretlendirmesiyle tavırlarım değiştirmiş, eksiklikleriyle yüzleşmişti ve çalışanları dikkatini çekmek için yarışmalar da keyfi yerindeydi.

Önceki Noel'i çalışarak geçirdiğini anımsadı. İşleri yolundaydı ama başarısını paylaşacağı kimsesi yoktu. 25 Aralık yaklaşırken, mutsuz hayatının acısını istemeden çalışanlarından çıkarmış olduğunu hiç düşünmemiş, sıradan bir otelin balo salonunda resmi bir akşam yemeğiyle tamamlamıştı yılı. Faturayı ödemiş olabilirdi ama Noel'in bütün coşkusunu söndürmüştü. "Ben tam bir Grinch'tim" dedi kendi kendine ve bu yıl her şeyin farklı olacağına söz verdi.

Bu yıl, şirketin sosyal ekibine Londra'nın tarihi Old Billingsgate binasını kiralama izni verdi. Eskiden balık pazarı olan yapı Thames Nehrinin kenarındaydı. Noel temalı süslemeler, kocaman kutup ayıları, karlarla kaplı ağaçlar, buzdan heykeller ve kızaklar mekânı bir kış masalına çevirmişti. Çalışanlarına nefis bir şölen verdi. Sonra sabahın ilk ışıklarına kadar swing çalan bir müzik grubu eşliğinde rulet masaları, oyun masaları, kumar makineleriyle eğlendiler.

Ellie arada bir Time bakıp iyi vakit geçirdiğinden emin olmaya çalışıyordu. Ona ne zaman baksa başka biriyle sohbet ettiğini görüyordu. Sosyal biri olmasından, onu endişelenmeden kendi başına bırakabilmekten memnundu.

Ellie Noel hediyesini ona erkenden vermiş, terzi elinden çıkma ilk takım elbisesinin ölçülerini aldırması için Savile Row'a göndermişti. Takım elbise hızla dikilip gönderilmişti ve Tim onu üzerinden çıkarmıyordu. Ellie buna aldırmamıştı çünkü takım ona çok yakışmıştı ve eğer mutlu olacaksa bütün gardırobunun parasını ödemeye hazırdı. Ama geçmişten ders almıştı ve paralı birinin parası olmayan birini maddiyatla boğmasının ne kadar kolay olduğunu biliyordu.

Sifonu çekti, kabinden çıktı ve ellerini yıkamak için lavabonun başına gitti.

"Merhaba Ellie, ne kadar inanılmaz bir gece!" dedi personel müdürü Kat. En eski çalışanlarından biriydi. Düşmüş gözkapak-ları sarhoş olduğunu gösteriyordu.

"İyi gidiyor gibi, evet" dedi Ellie gülümseyerek.

“Yarın koridorlarda akşamdan kalma bir sürü insan dolaşacak” dedi Kat. “En başta da ben.”

“Bu gecenin amacı bu zaten.”

“Yeni erkek arkadaşın insanlarla iyi anlaşıyor.”

“Kendimi biraz kötü hissediyorum aslında. Gecenin çoğunda yalnız bıraktım onu.”

“Kendi başının çaresine bakabilir bence. En azından hatırladığım kadarıyla.”

“Pardon, onu tanıyor musun?” diye sordu Ellie.

“Elbette” dedi Kat, soruya şaşırmış gibi. “Ama itiraf etmem gerekirse ikinci kez görüşmeye çağırdığımızı hatırlamıyorum onu.”

“Anlayamadım.”

“Bir yıl kadar önce iş görüşmesine gelmişti Matthew’du adı, değil mi? Bir bilgisayar programcısı pozisyonu vardı, Miriam doğum iznine ayrılmıştı hani. Çok nazik biriydi ve deneyimliydi ama daha iyi adaylar olduğundan üçüncü görüşmeye çağırmamıştık onu. Öyle tanışmıştınız değil mi? İkinci görüşmede?”

“Onu başka biriyle karıştırıyorsun bence.”

“Ah, belki de yanılıyorum. Yine de hoş biri. Neyse, ikinizin de Noel’i kutlu olsun.”

“Senin de” dedi Ellie. İçinde bir huzursuzluk belirmişti.

MANDY

“Artık fazla uzun sürmeyecek fasulyem” dedi Mandy karnındaki bebeğe. Giderek büyüyen karnına ve memelerine nemlendirici sürüyordu. “Herkes seninle tanışmaya can atıyor ve birkaç hafta sonra buraya gelip hayatımın geri kalanı boyunca uykusuz geceler

geçirmeme neden olacaksın. Ama umurumda değil. Ne yaparsan yap, her zaman yanında olacağım.”

Karnındaki çatlak izlerini görmek için aynaya baktı, daha fazla ilerlememiş olmalarına sevindi.

Mandy artık sürekli Pat’in yanında kalıyordu ve tazminatım kullanıyordu. Hayatında büyük değişiklikler olmuştu ve yardımları için Pate minnettardı. Pat, Mandy’yi kendi doktoruna göndermiş, yerel sağlık merkezinde doğum öncesi derslerine gitmesini ayarlamış, doğum planına yardım etmiş, doğum partneri olmayı bile kabul etmişti. Dolaplara ihtiyacı olan her şeyi doldurmuştu; vitaminler, mineraller ve folik asit. Bazen Mandy onun biraz geri çekilmesini ister gibi oluyordu ama yanında Chloe’den başka kimse olmadığından Pat’in desteğine muhtaçtı.

Paula ve Karen’la görüşmesinin üzerinden beş ay geçmişti ve onlarla hâlâ konuşmak istemiyordu. Bütün mesajları görmezden gelmiş, annesinin ve Kristin’in telefonlarına bile çıkmamıştı. Durumu onun bakış açısından görmeye çalışmadıkları, bu çocuğa ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamadıkları için hâlâ öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış haldeydi. Ama öfkesinin altında hamileliğini onlarla paylaşmadığı için derin bir üzüntü vardı.

“Doğru olanı yapıyorsun” diye teskin etmişti Pat onu. “Geçmişte düşük yaptığın göz önünde bulundurulunca, stres yaratan her şeyden ve herkesten uzak durman gerektiği anlaşılıyor.”

Mandy ona hak verdi ama üzülmesine engel olamadı yine de.

Pat ve Chloe’nin sürekli yanında olması Mandy’nin yalnızlığını hafifletiyordu. Her konuda ona destek olmuşlardı; hormonal gözyaşları, değişen ruh hali ve sabahki mide bulantıları. Artık onun ailesi onlardı; fiziksel olarak varlığını sürdürmeyen bir adamın bir araya getirdiği su sızdırmaz bir birliktelikti onlarınkisi.

Artık sürekli Richard’m odasında kaldığından, giysileri dolapta onun giysilerinin yanında asılıydı, parfümleri onun tıraş losyonlarının

yanında duruyordu. Yatağın sağ tarafında yatıyor, Richard'm yatacağı yeri boş bırakıyor, bütün gece onun en sevdiği kazağına sarılıp uyuyor, bebek onun kokusunu alır umuduyla yüzüne yaklaştırdığı kazağın kokusunu içine çekiyordu.

Pat ile Chloe'nin bir akşamüstü getirdiğı ahşap bir bebek karyolası Richard'ın odasının uzak ucunda duruyordu. Yanında Pat'in aldığı bir yığın mavi beyaz çocuk giysisi duruyordu. Bunları, Mandy'nin erkek bir bebek taşıdığına inanan Pat satın almıştı.

Mandy nemlendiricinin kapağını kapadı, gömleğini giydi. Bebek geldikten sonra onlarla birlikte yaşamaya ne kadar devam edeceğini konuşmamışlardı ama buradan ayrılmak istemediğini biliyordu. Bu odada, sanki Richard'm ruhu onlarla birlikteymiş, onları rahat ettiriyor ve dışarıdaki insanlardan koruyormuş gibi güvende hissediyordu kendini. Medyanın hikâyeyi öğrenmesinden hepsi endişe etmişti ve ailesinin tepkisine bakılırsa, kimsenin ona hak vermeyeceğini tahmin ediyordu.

Yan dönüp rahat bir uyku pozisyonu bulmaya çalıştı, başını kaldırıp sık sık yaptığı gibi Richard'm duvara yapıştırdığı fotoğraflara baktı. Her gece bu fotoğraflara ve fotoğraf albümlerine bakıyor, onun hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Disneyland'ı ziyaret ettiklerinde çekilmiş olan, ailenin Lake District'teki göl kıyısı evinde çekilmiş olan fotoğraflar vardı. Fotoğraflardan birinde Richard ve Chloe üzerinde Mount Pleasant yazan bir tabelanın önünde, bisikletleriyle duruyorlardı. Çok rahatlatıcı bir yere benziyordu ve şansı olsa Richard'm onu ailenin yazlığına götürüp götürmeyeceğini, bu özel yeri onunla paylaşıp paylaşmayacağını merak etti. Richard'm o kadar çok fotoğrafını görmüştü ki yüz ifadelerini ve tavırlarını çok bildiğini hissediyordu.

Diğer üç fotoğrafta hastane yatağında arkadaşlarıyla çevrelenmiş Richard vardı. Kemoterapi sırasında çekilmiş olmalıydı bunlar.

Dikkatini yüzü tanıdık gelen genç bir kadın çekti. Mandy onu nereden tanıdığını hatırlamaya çalıştı ve sonra fark etti -Richard'ın eski

telefonunda gördüğü çıplak fotoğrafları gönderen kızdı bu. Mandy telefonu aldı ve kontrol etti; evet, çıplak kız buydu.

Richard'm yaşlarındaydı, demek ki Mandy'den on yaş gençti ve bu belli oluyordu. Memeleri dikti, karnı dümdüzdü ve dudaklarını yalnızca genç kadınlara yakışan bir ifadeyle büzmüştü. Mandy bu isimsiz kızı hoşlanmadığını hissetti hemen, özellikle kendini şişkin ve aşırı hamile hissettiği bu anda. Yine de, kolaj enli bir ağaç dalma benzemektense kendi şişman, biçimsiz ve çatlaklarla kaplı bedenini tercih ederdi.

Yine de bu kızla Richard'ın ne kadar yakın olduklarını düşünmekten alamadı kendini; belli ki birbirlerine çıplak fotoğraflar gönderecek ve Richard'm duvarlarına onun fotoğraflarını asmasını gerektirecek kadar yakındılar ama aralarında başka bir şey mi vardı yoksa seksi mesajlar atıp eğlenmiş miydiler? Yarım paket prezervatifi bu kız için mi kullanmıştı? Mandy bu kızın kim olduğunu öğrenmek için yoğun, mantıkdışı bir istek duydu.

iPad'ini açtı ve Richard'm Facebook sayfasını buldu. Kızın kim olduğunu öğrenmesi uzun sürmedi - Michelle Nicholls. Pat'in evinden on beş kilometre uzaktaki bir köyde yaşıyordu. Michelle'in profili yabancılara açık olduğundan onun bütün paylaşımlarına baktı. Okudukça giderek kinleniyordu. Richard ile Michelle'in on yıl kadar birlikte olduğunu anladı, bu ilişki onun ölümünden kısa süre önce sonlanmış olmalıydı. Mandy, Richard'm aynı dönemde DNA'nız Eşleşsin testini yaptırdığım tahmin etti.

Michelle birlikte oldukları fotoğrafların çoğunu Facebook sayfasında bırakmış ama Richard bunların çoğunu silmişti. Mandy için küçük bir zaferdi bu ama Chloe ile Pat'in neden bu kızıdan hiç söz etmediğini anlayamıyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca, Mandy sürekli Michelle'in profil sayfasını ziyaret etti ve en yeni fotoğraflarına baktı. O ve Richard birbirlerine uygun görünüyorlardı; barlarda, restoranlarda arkadaşlarıyla veya tatilde çekilmiş fotoğraflar vardı. Mandy, Richard'm onda güzelliği dışında ne bulduğunu merak ediyordu. Zeki

miydi? Onu güldürüyor muydu? Sohbeti tatlı mıydı? Yoksa yalnızca yatakta mı iyiydi? Bu güzel kız Richard’a neden yetmemişti? Kızın ona hayran olduğu açıktı. Peki Richard neden gerçek eşini bulmak için DNA testini yaptırmaya ihtiyaç duymuştu?

Başlangıçta Mandy merakını hormonlarına yordu ama sonunda bundan daha fazlası olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Pat ve Chloe ona Richard hakkında pek çok şey anlatmışlardı ama yalnızca bir kız arkadaşın bileceği bir yanı da vardı. Mandy, Richard’m nasıl bir partner olduğunu, onun tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Michelle’le tanışması gerekiyordu. Facebook Messenger programını açıp yazmaya başladı.

CHRISTOPHER

“Nerede kaldın? Bütün sabah sana ulaşmaya çalıştım.” Christopher sonunda telefonunu açtığında Amy’nin sesi öfkeliydi. Christopher telefonuna baktı, o gün Amy’nin onu on bir kez aradığını gördü. Sesi boğuk çıkmasın diye yüzündeki plastik maskeyi çıkardı. Yüzü terlemiş, yağlanmıştı.

“Affedersin, masamda uyuyakalmışım” diye karşılık verdi. Uyuyakalmıştı ama On Beş Numaranın kanepesinde. Uykulu gözlerini ovuşturdu, önce güneş ışığıyla aydınlanmış odaya, sonra saatine baktı. Saat 10.47’ydi. Kalbi duracak gibi oldu.

Daha önce hiçbir cinayet mahallinde böyle dikkatsiz davranmamıştı ama hayatının iki yönünü birden idare etmek -Amy’yle ve cinayetlerle aynı anda uğraşmak- fiziksel olarak bitkin düşmesine neden olmuştu. Ayakta kalmak için protein barları, enerji içecekleri ve kahve tüketiyordu ama bunlar huzursuz hissetmesine ve karnına sık sık kramp girmesine neden oluyordu.

Christopher’m ikili hayatı zihinsel açıdan da bitkin düşmesine yol açıyordu. Amy’den her şeyi saklaması gerekiyordu ama aslında işiyle ilgili her şeyi onunla paylaşmak istiyordu. Bu da kendini

bölünmüş hissetmesine yol açıyordu; bazen ona her şeyi itiraf etmeyi düşündüğü bile olmuştu. Amy onu gerçekten seviyorsa affederdi. Ama onu doğru okuduğuna, Amy'nin onu affedeceğine güvenemiyordu. Ayrıca Amy, hayatının vazgeçmesi kolay olmayan önemli bir parçası haline gelmeye başlamıştı.

“On üçüncü kurbanı buldular” diye fısıldadı Amy telefona.
“Gazetelerin haberi yok, benim de kimseye söylememem gerekiyor ama kim olduğunu asla tahmin edemezsin.”

Geçen hafta restoranda bize servis yapan garson kız demek istedi. Burnu hizmalı güzel kız. Onu zaten öldürecektim ama bunu ikimiz için yaptığımı düşünmekten hoşlanıyorum şimdi. Artık senin de ellerinde kan var.

“Hiçbir fikrim yok” dedi ve sırtını ve tutulan boynunu rahatlatmak için ayağa kalktı.

“Geçen hafta gittiğimiz restorandaki garson kızı hatırlıyor musun?”

“Hayır, hatırlayamadım.”

“Siyah saçlı, burnu hizmalı güzel bir kızdı.”

“Ah, şimdi hatırladım. Kahretsin, ne olmuş peki?” “Diğerleriyle aynı. Boğulmuş, mutfağın zeminine yatırılmış. Hızmasım da söküp almış pislik.”

Christopher mutfağa gitti ve yerde yerleştirdiği konumda yatan On Beş Numaraya baktı. Ölümünden yedi saat sonra kızın yüzü çökmüştü, teni morarmıştı ve anlayamadığı bir nedenden dolayı etrafına sinekler üşüşmüştü. Onun iki tane fotoğrafını çektiğinden emin olmak için cebini yokladı. Fotoğrafları çektiğini anlayınca rahatladı. Şu anki haliyle fotoğrafını çekse albümünün bütün estetiği bozulurdu.

“Zavallı kız” dedi Christopher ve getirdiği her şeyi topladığından emin olmak için sırt çantasını karıştırdı. Yapışkanlı tüy

toplayıcı rulosunu çıkarıp üzerinde uyuduğu kanepeyi özenle temizledi.

“Fotoğrafı görür görmez kızı tanıdım ve bu sayede kimliğini tespit etmemiz kolaylaştı.”

“İyi misin?”

“İyiyim galiba ama soruşturma şimdi biraz daha kişiselleşti.” *Ne kadar kişisel olduğundan haberin bile yok.*

JADE

“Fena değil, ne dersin?” diye sordu Dan, geri çekilip eserini incelerken. “Oğlumun nikâhının böyle olacağım hayal etmemiştim ama artık hiçbir şey hayal ettiğim gibi değil zaten.”

Her şeyi yoluna koyacak bir şey söyleyebilirmiş gibi Jade’e baktı. Jade’in elinden gelen tek şey sessiz bir duygudaşlık gösterisiyle kolunu onun omzuna atmaktı.

Önceki günün büyük bölümünü Susana, Dane ve çiftlik işçilerine yardım ederek geçirmiş, bahçenin çimenlerine beyaz kumaştan büyük bir çadır kurulmasına yardım etmişti. Müzik için ses sistemi kurulmuş, ahşap sandalye ve masalar yerleştirilmiş, üzerlerine beyaz ketenden masa örtüleri serilmiş ve reçel kavanozları içine pembe ve beyaz çiçek demetleri konmuştu. Ertesi sabah -beklenmedik bir şekilde çiftliğe gelişinin üzerinden bir aydan biraz daha uzun bir süre geçmişken- Jade, Bayan Kevin Williamson olmaya hazırlanıyordu.

Kevin nikâh töreni için çiftliğe en yakın kasabadaki eski taş kiliseyi seçmişti. Jade’in gördüğü kiliselerden hiçbirine benzemeyen binanın önündeki ahşap tabeladaki “Baptist Kilisesi” yazısı olmasa, yoldan geçenlerin çoğu binayı eski bir depo sanabilirdi. Kilisenin sunağı eski bir kapıdan ve tuğlalardan yapılmıştı, oturma sıraları yerine rengi solmuş veranda sandalyeleri ve vitraya benzesin diye renkli krepon kâğıdıyla süslenmiş tek bir pencere vardı. Eski püskü bir bina olsa

da çekici bir yanı vardı yine de. Son haftalarda hayatında hiçbir şey sıradan değildi zaten, evlendikleri yer neden öyle olacaktı ki?

Törene az sayıda aile yakını katılacaktı. Kevin'in ailesi, hâlâ hayatta olan büyükbabası, iki kuzeni ve çiftlik çalışanları katılacaktı. Jade bencillik etmiş ve ailesine haber bile vermemişti ama her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki nikâha yetişemezlerdi zaten.

Tören kısa sürdü, Jade bavulundaki az sayıda elbiseden birini seçip giydi. Yaşlı ve cana yakın rahip eski Incil'inin sayfalarından bir pasaj okumaya başladığında, Jade Mark'm bakışlarını üzerinde hissetmesine rağmen gelecekteki kocasının gözlerinin içine baktı. Mark'a şöyle bir baksa bile bütün göstermelik töreni tehlikeye atabileceğini biliyordu. Kevin'in sağdıçı olan Mark, koltuk değneklerine yaslanırken yorulursa diye ağabeyinin hemen arkasında duruyordu. Ama Kevin inatçıydı ve oturmayı reddetti. Jade'e bakıp gülmekten alamıyordu kendini.

Ailesi Avustralya'ya geldiğinden beri ona sık sık mesaj yazmış, ne yaptığını öğrenmek istemişlerdi. Şu anda derme çatma bir kilisenin sunağında ölümcül hasta bir adamla evlendiğini ama aslında bu adamın kardeşine âşık olduğunu bilseler, aklını başına getirmeye çalışırlardı. Onları dinlemezdi ama yine de orada olmadıkları için hafif bir pişmanlık duyuyordu içinde.

Törenin bir parçası olmasına rağmen, rahip çiftin evlenmemesi için bir neden olup olmadığı sorduğunda, Jade'in içinde bir şey Mark'm ona duyduğu ölümsüz aşkı ilan etmesini bekledi ama böyle şeyler yalnızca romantik filmlerde oldurdu ve Jade istediği mutlu sona nasıl olsa kavuşamayacaktı.

Karıkoca ilan edilmelerinden sonra, Jade Mark'ın bakışları altında kocasını öpmeye hazırlandı.

Jade kalbinin peşinden Avustralya'ya gelmişti. Ama Kevin'le evlenmeye mantığıyla, daha doğrusu vicdanıyla karar vermişti. Başka birinin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutmuş, bir an için bu özgecil davranışından gurur bile duymuştu.

Fakat kafasının içinde bir ses hata yaptığını söyleyip duruyordu. Yanlış kardeşle evlenmişti ama bu konuda artık bir şey yapamazdı.

NICK

Pencerenin kenarına tutturulmuş süsleme ışıkları yatak odasını sıcak, tatlı bir ışıkla aydınlatıyordu ama Nick bir türlü rahatlamıyor, sakinleşemiyordu.

Kendini hiç bu kadar gergin hissetmemişti. Birkaç dakika önce Sally'yle ev sahipliği yaptıkları yemek masasında olay çıkarmış, Sumaira ve Deepak'a saldırmıştı. Şimdi sırtını yatak başlığına yaslamış yatağında oturuyor, yanında getirdiği şarap şişesinden şarap yudumluyordu. Alex'ten mesaj var mı diye cep telefonunu kontrol etti, ekranın boş olduğunu görünce telefonu öfkeyle yatağa bıraktı.

“Kimi kastettiğini biliyorum.”

Sally birden kapıda belirince Nick şaşırmıştı. Yatak odasına girdiğini duymamıştı. Misafirlerin gidip gitmediğini merak etti.

“Ne?”

“Aşağıda, en yakın arkadaşlarımıza saldırdığın sırada kimi kastettiğini biliyorum. Neden böyle bir şey yaptın Tanrı bilir.” Histerik bir kahkaha attı. “Dünya üzerinde ondan ve sizden başka kimse yokmuş gibi derken Alexander'dan söz ediyordun, değil mi? O randevuya gittiğinde bir şeyler hissettin, değil mi? Aşkın bir tsunamiye benzediğini söylemen... Ona âşıkısın.”

Nick bir şey söylemedi. Başım kaldırıp Sally'nin gözlerinin içine bakamıyordu. Ona yeterince yalan söylemişti zaten.

“Ben ahmağın biriyim” diye güldü Sally. “Onunla görüşüyor musun?”

Nick yine cevap vermedi.

“Tabii ki görüşüyorsun” diye devam etti Sally. “Gece geç saatlere kadar çalışman, patronunla birlikte yeni kampanyalar üzerinde çalıştığınız hafta sonları. Aslında onunlaydm, değil mi?”

Nick isteksizce başını salladı.

“Demek ki geysin.”

“Ne olduğumu, bunun ne olduğunu bilmiyorum Sally.”

“Ama ona karşı duygular besliyorsun.”

Nick duraksadı, sonra “Evet” dedi.

“O da aynı şeyleri hissediyor mu?”

“Öyle sanırım.”

“Emin değil misin yani?”

“Bu konuyu konuşmadık.”

Sally yeniden güldü, gözünde tehlikeli bir pırıltı vardı. Nick'i sorgularken sesi giderek yükseliyordu. “Neden, bütün zamanınızı sevişmekle geçirdiğiniz için mi?”

“Öyle bir şey yapmadık.”

“Sana inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?”

“Hayır, sana aramızda bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyorum... Öyle bir şey olmadı.”

“Ama olsun isterdin.”

“Ne istediğimi bilmiyorum.”

Nick doğru söylüyordu. Alex'e karşı hissettikleri bulanıktı, onunla yakınlaşmanın nasıl bir şey olacağını birkaç kez hayal etmişti

gerçekten. Dizüstü bilgisayarında eşcinsel porno filmler izleyip aynı cinsle sevişmenin nasıl bir şey olacağına da bakmıştı. Tahrik olduğu söylenemezdi ama tiksinnemişti de.

“İkinizin arasında fiziksel bir ilişki olmasa bile duygusal bir şey var ve bu bir ilişki sayılır.”

“Üzgünüm” diye mırıldandı Nick, başını ellerinin arasına alırken.

“Bunu bana nasıl yapabildin?” diye haykıran Sally yatağın ayakucuna oturdu, duvara baktı. “Annemle babamın sürekli birbirlerine yalan söylediğini biliyorsun ve dürüstlüğü benim için ne anlama geldiğini kaç kere anlattım. Sonra tutup böyle bir şey yapıyorsun...”

“Ben başlatmadım” diye sözünü kesti Nick onun. “İlişkimizden mutlu olmayan şendin. Kaşıya kaşıya bir yara yaptın, ben de kabuğu kanattım ve başımıza bunlar geldi. Her şeyi olduğu gibi bırakmalıydın.”

“Ama bırakmamakta haklıydım çünkü eşleşmedik! Birbirimizi seviyorduk ama senin az önce anlattığın ‘havai fişekleri’ falan hissetmedik. Onun yanında hissettiğin ‘patlamaları’ hissetmedik.”

“Bizi olduğumuz gibi kabullensen ve testi yaptırmazsak mutlu olurduk” dedi Nick, onun öfkesine boyun eğip.

“O zaman onu yeniden görmemeliydin!” diye haykırdı Sally.

“DNA’nın eşleştiği kişiyle karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun çünkü senin başına gelmedi!”

Sally’nin öfkesi arttı, karşılık vermek için ağzını açtı ama sonra kendini durdurdu. Kendini yere atıp ağlamaya başladı, bedenini korumak ister gibi kendine sarılmıştı.

Sally ilişkilerinin omurgasıydı ve Nick onu daha önce hiç böyle görmemişti. Onun canını gerçekten yaktığından korktu. Elini omzuna

koydu ama dokunduğunu hisseden Sally az önce Nick'in yaptığı gibi geri çekildi.

“Üzgünüm, böyle söylememeliydim. Öyle demek istemedim.” “Evet istedin” diye karşılık verdi Sally. “Haklısın da; seni buna ben zorladım ve şimdi olanları nasıl durduracağımı bilmiyorum.” “Ben de bilmiyorum.”

Sally yanağındaki gözyaşını sildi, titreyerek nefes aldı. “Yapacak tek bir şey var Nick. Bunu söylemek beni çok üzüyor ama kendi akıl sağlığım için senden ayrılmak zorundayım. Söz konusu kişi DNA eşin olmasa mücadele ederdim ama genetiğe karşı kaza-namam. Asla kazanamayacağım bir mücadele bu.”

Nick yanaklarından aklan sıcak gözyaşlarını hissetti. “Ne diyorsun yani?”

Sally konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Alex’le birlikte olmalısın, benimle değil.”

ELLİE

Noel gününü Ellie’nin Derbyshire’daki ailesiyle geçirmek Tim’in fikriydi.

İki yüz kilometrelik yolculuğu Noel trafiğine takılarak geçirme düşüncesi onu dehşete düşürdüğü için, özel bir sefer ayarladı ve Andrei onları özel Elstree Havaalanına götürdü. Helikopterle anne babasının evinin yakınlarındaki okulun bahçesine indiler.

Ellie son beş yıldır tatillerini ailesiyle birlikte geçirmemek için çeşitli nedenler bulmuştu. Baştaki kavuşma heyecanı geçince konuşacak bir şey bulamayacaklarından korkuyordu. Ama Tim ona bir şeyin parçası olması için öyle hissetmesi gerektiğini öğretmişti.

Bavullarını Ellie’nin eski odasına yerleştirip mahalle barında Noel içkilerini içen aileye katıldılar. Ertesi gün Noel gecesini evde geçireceklerdi. Çocukluğunda geçirdiği Noel’lere çok benziyordu

ama artık eşler ve heyecanlı yeğenlerle torunlar da aileye katılmıştı. Ellie'nin geçen yılki Noel kutlamasından epey farklıydı durum. Geçen yılı ofiste, sonraki yılın büyüme raporlarını okuyarak geçirmişti.

Geleneksel öğle yemeğinden sonra çocuklar Ellie'nin aldığı oyun konsolunda bir savaş oyununa daldılar ve Ellie'nin ebeveynleri kanepede uyuklamaya başladı. Ellie masayı topladı ve kirli bulaşıkları mutfığa taşıdı. Bir an kapı eşiğinde durup eviyenin başında bulaşıkları yıkayan kardeşi Maggi'ye ve Time baktı.

Personel müdürünün Tim'le iş görüşmesinde tanıştığını anlatması hâlâ akimdaydı. Ama ailesiyle ne kadar kolay ve güvenli bir ilişki kurduğunu görünce, ondan kuşkulanan hata ettiğini anlamıştı. Artık DNA eşine âşık olmaya çalışma safhasını atlatmıştı çünkü ona zaten âşıktı.

Ailesinden bunca zaman uzak kalmamış olmayı yeğlerdi, özellikle tek olan annesini kanser yüzünden kaybeden Tim'in durumunu düşündüğünde.

Ellie vücudunun alev alev yanmasına merkezi ısıtmanın mı yoksa midesindeki tabak tabak yemeğin mi neden olduğunu bilmiyordu, bunu sorgulamıyordu da. Uzun zamandır her şeye sahip olmanın mümkün olup olmadığını düşünüyordu, hatta bunu hak edip etmediğini de. Şimdi, en sevdiği insanlara bakarken, cevabı biliyordu.

Tatil bitince, Tim ve Ellie helikoptere binip Londra'ya döndüler. Tim, Leighton Buzzard'daki evi yerine Ellie'nin Londra'daki evinde kalmak için ısrar etmişti ama nedenini söylemiyordu.

“Tanrım, burası biraz daha steril bir yer olsa ameliyat bile yapılabilir” diye takıldı Ellie'ye, eve vardıkları zaman.

“Nasıl yani?” dedi savunmaya geçen Ellie. Tim, bu eve ilk gelişinde de benzer şeyler söylemişti. Duvarlarda fotoğraf, raflarda biblolar

yoktu. Tim evinin “tertemiz ama ruhsuz” olduğunu söylediğinden, Ellie evi Noel süsleriyle donatmıştı.

“Noel süsleri hoş değil mi sence?”

“Ells, evi süsleyelim dediğim zaman birlikte alışverişe çıkıp Noel süsleri almayı kastetmiştim. Bir tasarımcının getirdiği sahte çam ağacını bizim için süslemesini istememiştim.”

“Ah, özür dilerim, bunu kastettiğini anlamamıştım.”

“Şu raftaki kitapları okumadın bile, değil mi?” diye devam etti Tim. bir yandan yerden tavana uzanan kitaplık raflarının önünde dolaşıyordu.

“Bazılarını okudum.”

“Sana inanmıyorum.”

Ellie kitaplığın karşısına geçti, meydan okur gibi ellerini beline koydu. Bakışları raflarda dolaşıyor, kitapları bir bir inceliyor, ona yanıldığım kanıtlamak için tanıdık bir kitap sırtı arıyordu. Derken daha önce görmediği bir kitap çaktı dikkatini; sırtında “Ellie&Tim” yazıyordu. Şaşkınlıkla Time baktı, Tim daha yakından bakmasını işaret etti.

Kitabı alıp yüksek sesle okudu. “Ellie Stanford hakkında bildiğim doksan beş şey.”

“Hadi gel, oturalım” dedi Tim. Ellie elinde kitapla peşinden gitti.

“Nedir bu?”

“Aç da içine bak.”

Albümün içindeki renkli sayfaların her birine, Tim onu sevmesinin nedenlerini tek tek yazmıştı. Yan sayfaya da konuyla ilgili bir fotoğraf yapıştırmıştı.

“Bir - *The Notebook*’u veya *The Fault in Our Stars* ı izlerken ağladığınızı belli etmemek için öksürmeni seviyorum” diye okudu

yüksek sesle. “Bu doğru değil! İki - kâğıtlara karaladığın tek şeklin ikili DNA sarmalı olmasını seviyorum... Bunu nereden buldun?” dedi defterdeki taranmış sayfaya bakarken. “Bu albümü hazırlamak ne kadar sürdü?”

“Doksan beş bir yana, on tane şey bulmakta bile zorlandım” diye güldü Tim, sorusunu duymazdan gelerek. “Neyse, devam et.” Ellie her sayfayı dikkatle okudu, Tim’in seçtiği fotoğraflara güldü ve bunca alışkanlığını, tuhaflığını ve özelliğini başkaları fark etmezken onun nasıl fark ettiğine şaşırdı. Beni gerçekten anlıyor diye düşündü.

Son sayfayı açtı. “İşte bütün bu nedenlerden dolayı, sana sormak istediğim bir soru var...” Ellie nefesini tuttu. “Benimle evlenir misin?” Ellerini ağzına götürün Ellie şaşkınlıkla Time baktı. Tim elini cebine atıp küçük ve siyah bir kutu çıkardı, kapağını açtı. Kutunun içinde, şifon kumaşın üzerinde ortasında kocaman bir elmas olan bir nikâh yüzüğü vardı.

“Noel’de babandan izin istedim ve olur dedi ama tek dizimin üstüne çökmem yine de.” Gülümsedi. “Fakat DNA eşimin karım olmasından gurur duyacağımı bilmeni isterim.”

Ellie kollarını Tim’in boynuna doladı ve omzuna başını yaslayıp hıçkırmaya başladı.

“Bu evet anlamına mı geliyor?” diye sordu.

“Evet!” diye haykıran Ellie yüzüğü parmağına geçirdi. “Evet, evet, evet!”

MANDY

Mandy, Michelle’i kafenin kapısından içeri girer girmez fotoğraflarından -çıplak selfielerinden- hemen tanıdı.

Richard’m eski kız arkadaşının kanlı canlı karşısında dururken fotoğraflarından daha da güzel olduğunu görünce canı sıkıldı. Michelle’in saçları şimdi daha kısa ve saha sarıydı, dar bir kot

pantolon ve gövdesini saran bir bluz giymişti. Bronz teni sağlıklı parlıyor, beyaz dişlerini vurguluyordu. “Kaltak” diye kendi kendine mırıldanan Mandy farkında olmadan mantosuyla hamile karnını biraz daha örttü. Yaklaşan anneliği dört gözle beklese de, elastik rahat kıyafetler için modadan vazgeçmek sinirine dokunuyordu. Bir çift topuklu ayakkabı giymek ve şişen bileklerine olacak dar bir kot pantolon bulmak için neler vermezdi.

Michelle’e el salladı ve sahte bir tavırla gülümseyerek onu kafenin arka tarafındaki masasına çağırdı. Michelle’in onunla buluşmayı kabul etmesi için bir hafta uğraşmıştı. Mandy şu anda bile onunla neden buluşmak istediğinden emin değildi ama içindeki görünmez bir güç buna devam etmesini söylüyordu.

“Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?” diye söze girdi Mandy.

“Hayır, uzun kalamayacağım. Öğle molasındayım” dedi

Michelle kibarca ama kısaca. “Benimle buluşmak istemenin nedeninden hâlâ emin değilim.”

“Şey, mesajlarımda söylediğim gibi, Richard’la eşleştim ve onun hakkında daha fazla şey bilmek istedim. Tanışma fırsatımız olmadı ama ikinizin... yakın olduğunuzu biliyorum.”

Michelle ihtiyatla Mandy’yi süzdü, sonra masanın üstünden eğildi. “Peki o zaman, ne bilmek istiyorsun?”

“İlişkiniz nasıldı? Birbirinizi seviyor muydunuz?”

Michelle gülümsedi. “Rich’le ben bir ayrılır bir barıştık. Tanıştığımızda ben üniversite son sınıftaydım o da spor salonunda çalışıyordu.” Duraksadı, ne söylemesi gerektiğini düşündüğü belliydi. “Ona âşıktım ama Rich... başka, belki o da bana âşıktı ama sonra geri çekilmeye başladı. Sonunda, beni yalnızca seks için kullandığını düşünmeye başlamıştım.”

“Gerçekten mi?” dedi Mandy. Şaşırmıştı ama güzel kızların bile kullanıldığını duymak onu içten içe rahatlatmıştı.

“Evet, benden başka birkaç kişiyi daha idare ediyordu sanırım, spor salonunda çalıştırdığı yaşlı kadınları. Onunla sürekli flört ederlerdi, özellikle de evli olanlar. Bir yere yerleşip düzenli bir kız arkadaşla yetinecek bir tip değildi.”

“Ah.” Mandy’nin canı sıkılmıştı. “Belki DNA’nız Eşleşsin testini bu yüzden yaptırdı. Gerçek aşkı olmadığını biliyordu ve ilişkiyi sürdürmenin anlamı yoktu.” Michelle’in incindiğini bakışlarından okuyunca seçtiği sözcükler için pişman oldu.

“Belki” dedi Michelle. “Ama eşleştiginizi söylediğinde şaşırdım. Richard o testi yaptırmamak konusunda çok kararlıydı.” “Gerçekten mi?”

“Birinin peşinden koşmanın zevkini tamamen öldüreceğini, risksiz bir hayatın hayat olmadığını söylerdi. Kimsenin ona kime âşık olması gerektiğini söylemesini istemiyordu.”

“Belki fikrini değiştirmiştir.”

“Olabilir ama sanmam.”

Mandy sandalyesinde arkasına yaslandı. Aylardır Pat ve Chloe’nin yardımıyla zihninde oluşturduğu Richard imgesi bir anda kaybolmuştu.

“İçten içe gerçek aşkım olmadığını biliyordum sanırım” diye devam etti Michelle. “DNA eşiyle tanışanların hissettiklerini okudum ama bunların hiçbirini onun yanında hissetmedim. Yine de iyi bir çocuktu, birlikte eğlenirdik. Sana karşı dürüst olabilir miyim?” “Lütfen.”

“Bunu onunla eşleşmeni kışkırttığım için söylemiyorum ama her şey farklı olsa, ikiniz birbirinize ne kadar âşık olsanız da Rich bütün yumurtalarını tek sepete koyacak türde bir adam değildi. Seni aldatırdı.”

“Gerçekten mi?” dedi Mandy. “Biraz abartıyorsun sanki.” “Hayır, abartmıyorum” dedi Michelle. “Özgür bir ruhtu o. Yeniden dünyayı dolaşmak istiyordu, evlenip çocuk sahibi olmak gibi bir düşüncesi yoktu. Çocukları sevmezdi bile.”

“Sevmez miydi?”

“Sevmezdi. Sinirine dokunurlardı. Bir keresinde TGI Friday’den kalkıp gitmiştik çünkü yan masada bir çocuğun doğum günü kutlanıyordu. Çocuklar onu çıldırtıyordu. Kendinden utanıyordu ama bir keresinde kız kardeşinin çocuğu olmadığı için memnun olduğunu söylemişti. Böylece çocuklarla uğraşmak zorunda kalmıyordu.”

“Neden spermini saklattı o zaman? Pat ve Chloe onun aile kurmaktan başka bir şey düşünmediğini söylediler bana.”

Michelle’in gözleri büyüdü. “Pat ve Chloe’yle tanıştın mı?” Mandy başını salladı.

“O zaman sana bir tavsiye vereyim: Onlardan uzak dur. O ikisi tam manyak. Rich’in onlarla tanışmamı istememesine şaşmamalı.”

“Manyak mı? Neden, sana ne yaptılar ki?”

Michelle öne doğru eğildi, sesi alçak, yüz ifadesi ciddiydi. “Anlatsam inanmazsın ama, Richard’m geçirdiği kazadan birkaç hafta sonra kim olduğumu öğrendiler, onunla görüştüğümü öğrendiler ve kalkıp evime geldiler. Sohbet böyle başladı, Richard hakkında bilmedikleri şeyleri öğrenmek istiyorlardı. Ama gecenin sonunda, onun bebeğini doğurmam için bana spermini teklif ettiler. Hiç böyle bir şey duymuş muydun?”

Mandy tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. “Onun bebeğini doğurmanı mı istediler?” diye sordu şaşkınlıkla.

“İstemek ne kelime, resmen ısrar ettiler. Hayatım boyunca deneyimlediğim en tuhaf konuşmaydı.”

Mandy yumruklarını sıktı. Duyduklarına inanamıyordu. Nefes alıp verişini kontrol etmeye çalıştı, bir panik nöbeti geçirmek üzereydi.

“Teklifi reddettiğim zaman biraz... bilemiyorum... ısrarcı davrandılar, hatta bana para vermeyi, bütün masrafları ödemeyi teklif ettiler. Konuyu ayrıntılı biçimde düşünmüşlerdi, bebek doğana kadar onlarla oturabileceğimi söylediler. Haftalar boyunca sürdü bu - telefonlar, mesajlar, e-postalar... Sonunda beni rahat bırakmazlarsa polise gideceğimi söyledim ve o zaman aramalar kesildi. Öyle tuhaf hissetmiştim ki başta bu yüzden seninle konuşmakta gönülsüzdüm.”

“Anlıyorum” dedi Mandy. Umutsuzca Pat ve Chloe’nin davranışlarını haklı çıkarmaya çalışıyordu. “Herhalde akılları başlarında değildi ve Richard’ın ölümünün yasını tutuyorlardı.”

“Ölüm mü?” dedi Michelle, şaşkınlıkla. “Richard’m öldüğünü kim söyledi? Hayatta o.”

CHRISTOPHER

“İsa aşkına, kaç kilosun sen?” dedi Christopher, Yirmi Numarayı koridordan mutfağa doğru sürüklerken.

Fiziksel açıdan zinde bir adamdı ama balaklavasının altında alnının terlemeye başladığını hissediyordu. Kızın profil resimlerinden gerçek kilosu anlaşılmıyordu. Saldırı öncesinde bir akşamüstü Top Shop, Zara ve H&M’de onu takip ettiğinde, hava soğuk olduğu için kat kat giyindiğini sanmıştı. Ama kendi evinin rahatlığında, kızın epey tombul olduğu anlaşılmıştı.

İki katlı dairesinin mutfağı yatak odalarının üstündeydi, bu yüzden Christopher duruma uyum sağlayıp öldürme yöntemini değiştirmişti. Kızın odasının önünde bilardo topunu yere atmış, ne olduğunu anlamak için dışarı çıkan kızın boğazına her zamanki gibi teli dolamıştı. Ama tel kızın şişman tine gömülünce daha güçlü çekmiş ve dengesi bozulmuştu. Kızın ağırlığı yüzünden duvara yapışmış, çerçeveli iki resmin düşmesine neden olmuştu. Ama onun arkasından ayrılmamış, var gücüyle ikisinin de ayakta kalmasını

sağlamış, parmağını ısırarak Dokuz Numara'yla olduğu gibi yere devrilmemeye uğraşmıştı.

Neyse ki kalbinden beynine kan taşıyan iki boyun arterine birden baskı yaptığından Yirmi Numara bilincini bir dakika içinde yitirmişti. Ama nefesinin tamamen kesilmesi yine de üç dakika sürmüştü.

Christopher'm bütün enerjisi tükenmiş, kolları ağrımış, kasları zonkluyordu. Dinlenip gücünü topladıktan sonra kızın başına plastik bir torba geçirmiş, torbayı lastik bantla boynuna tutturmuş, eldivenli elleriyle bileklerinden tutup onu koridorda sürüklemeye başlamış, üst kattaki mutfak merdivenlerinin başına taşımıştı. Merdivenlerin üçte birini tırmanınca nefeslenmek için dinlenmiş, sonunda bedenini mutfağın zeminine yerleştirmişti.

Christopher'ın düzen ihtiyacı, her kadının aynı odada, aynı konumda bırakılmasını gerektiriyordu. İlk üç kızın mutfağında, gölgelerin arasına çekilip bekleyebileceği kameryeler vardı. Dört Numara'yı yemek odasında öldürmüş ve orada bırakmayı düşünmüştü. Ama gecenin geri kalanında ve sonraki gün onu farklı bir pozisyonda bıraktığı için rahatsızlık hissedeceğini biliyordu. O kızın bir ayrıcalığı yoktu - hepsine aynı aldırışsızlıkla muamele ediyordu zaten.

Kızın boynundan damlayan kanları tutan plastik torbayı çıkarmış, buraya sürüklenerek getirildiği anlaşılmasını diye kıyafetlerini düzeltmişti. Tüy toplayıcı rulosunu alıp balaklavasının altından dökülen saç, kirpik veya kaş telleri olması ihtimaline karşılık kızın giysilerini temizlemişti.

Sonra, luminol dolu plastik sprey şişesiyle adımlarını gerisingeriye takip etmişti. Bu kimyasal kandaki demire temas edince mavi bir ışık saçıyor, Christopher'm saçılan kan damlalarının yerini tespit etmesini sağlıyordu. Sonunda, antiseptikle bütün zemini sildi, düşen çerçeveleri yerlerine astı ve zihnindeki yapılacaklar listesini yeniden kontrol etti.

Çektiği iki Polaroid fotoğrafı dikkatle zarfa yerleştiren Christopher gitmeye hazırlanırken olduğu yerde kalakaldı. Yirmi Numaranın

saçını koklamamıştı. Kızın kim olduğu veya neye benzediği önemli değildi - Nick'in ritüellerinden biri buydu. O sabah duş alırken sürpriz yapıp onunla birlikte duşa giren Amy'nin saçını koklamıştı. Arkasına geçmiş, başına şampuanla masaj yapmış, kürekkemiklerinin arasından beline doğru akan köpükleri seyretmişti. Sonra eğilip dilini onun poposundan boynuna kadar gezdirmişti. Dünya üzerinde hiçbir şey ve hiç kimse Amy kadar güzel ve tatmin edici kokmuyordu. Yirmi Numarayı koklamayı bu yüzden mi unutmuştu?

Hayır, tek nedeni bu değil diye düşündü Christopher. Yirmi Numaranın ölümünde başka bir şey de onu rahatsız ediyordu. Sorun yalnızca onu mutfakta öldürememesi veya kızın kilosuna değildi; ilk defa cinayet işlemekten keyif alamamıştı. Birkaç gün sonra kurbanların yanma dönüp göğüslerine fotoğraf yerleştirmeyi ve ne kadar çürüdüklerini görmeyi normalde ipe çekmişti ama bu bile eskisi kadar çekici gelmiyordu artık.

Yaptığı işten eskisi kadar keyif almıyordu, başka bir yerde, başka biriyle olmak istiyordu. Amy onu değiştirmiyordu. Ama neye dönüştüğünden emin değildi.

JADE

Düğün günü bahçede toplanan insan kalabalığı Jade'e yorucu gelmeye başlamıştı, Kevin'in yüzündeki bitkin ifadeye bakılırsa o da aynısını hissediyordu.

"Seni içeri götürelim de dinlen biraz" dedi ve ikisi yavaşça Kevin'in odasına doğru yürüdüler.

Kevin'in arkadaşları, akrabaları ve komşularından oluşan yüz kişinin hepsi resepsiyona gelmiş, yanlarında tepsiler içinde yiyecekler ve bira getirmişlerdi. Biralar buz dolu kovaların içinde bekliyordu. Yeni kayınpederi Dan, barbekünün başında hamburger ve sosis pişiriyordu.

Jade pişen etin kokusunu duydu ve Kevin'in oda penceresinden içeri gelen insan seslerini dinledi.

"Teşekkürler" diye mırıldandı Kevin. Gözleri kapalı, nefesi zayıftı.

"Ne için?"

"Benimle evlendiğin için. Sana ne kadar zor geldiğini biliyorum - nedenini de."

Jade'in gözleri açıldı, paniğe kapılmamaya çalıştı. Kevin'i üzmeyi hiç istemiyordu ama ya ona değil de kardeşine âşık olduğunu fark ettiyse? "Nasıl yani?" dedi ihtiyatla.

"Eşim olduğunu ve fazla zamanım kalmadığını bilmene rağmen çekip gitmedin. Bunu yapabilirdin oysa. Ama yapmadın, bundan dolayı teşekkür ederim."

Jade dudağı ısırdı, Kevin'in soğuk elini sıktı. Doğru olanı yaptığını biliyordu. Kevin'in uykuya dalmasını bekledi ve sonra misafirlerle ilgilenmek için dışarı çıktı.

Çiftlik ıssız bir yerdeydi ama komşuların Kevin'i ve ailesini sevdiği anlaşılıyordu. Kevin'i seven, onun hakkında pek çok şey bilen neşeli insanlarla tanıştı. Hemen elini sıkıyor, onu kucaklıyor veya yanağından öpüyor, tebrik ediyorlardı. Ama gülümsemelerinin arkasında dul kalacağı şimdiden belli olan genç kadına acıdıkları belliydi.

Mark yanma yaklaşmayan tek kişiydi ama aslında en çok onunla konuşmak istiyordu. Birbirlerinden özenle uzak duruyorlardı ve fiziksel olarak ne kadar uzaklaşırlarsa, Jade ona karşı hissettikleri için kendine o kadar fazla kızıyordu.

“Kevin seni bulduğu için çok şanslı canım” dedi Dan, kolunu Jade'in omzuna atarken. “Dur, aslında doğrusu şu; burada olduğun için hepimiz çok şanslıyız. Onu bu son birkaç haftaki kadar mutlu görmemiştik hiç. Önümüzdeki haftaların hiçbirimiz için kolay olmayacağını farkındayım ama yanında olduğunu bilmek Kevin için her şeyi kolaylaştıracak.”

Jade mecburen gülümsedi ve Dane nazik sözleri için teşekkür etti ama içten içe yaptıklarının yükünü omuzlarında hissetmeye, hatta ağırlığı altında ezilmeye başlamıştı. Birtakım bahaneler uydurup çadırdan çıktı, herkesten uzağa, yalnız kalabileceği bir yere gitti.

Bir ay önce, DNA eşiyle görüşmenin boş bir hayali andırdığı geldi aklına. Bu hayali gerçeğe çevirmişti ama bir yerlerde bir hata olmuştu. Şimdi, kendini hızla giden kontrolsüz bir trende bulmuştu ama trenden nasıl ineceğini bilemiyordu. Bunun yerine sıkı sıkı yapışmıştı o trene.

Sessizce verandaya gitti, bir süre yalnız kalabileceği için mutluydu. Ama yalnız değildi. Alacakaranlıkta onu görmeden önce varlığını hissetti. Nabızı hemen hızlandı, kollarındaki tüyler diken diken oldu.

“Merhaba” dedi Jade çekinerek.

“Merhaba” diye karşılık verdi Mark.

“Biraz yalnız kalmak istedim.”

“Ben de öyle.”

“Gitmemi mi tercih edersin?”

“Hayır, hayır” dedi Mark hemen.

Jade, Mark’tan en uzak sandalyeye oturdu ve giderek kararan ufka baktı. İkisi de ne söyleyeceğini, gerilimi nasıl sonlandıraca-ğım bilmiyordu.

“Hoş bir törendi” diye söze başladı Mark. “Kevin’in sürekli gülümsediğini görmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.”

“Evet, güzeldi.” Nikâh yüzüğünü taktığı elini arkasına sakladı.

“Buraya geldiğinde bunların hiçbirini beklemiyordun biliyorum ama Kevin, annem ve babam geldiğin için çok memnunar.”

“Peki ya sen?” diye sordu Jade, Mark’m gözlerinin içine bakarak. “Sen geldiğime memnunar musun?”

“Geri dönsem iyi olacak” dedi Mark birden. Gitmek için yerinden kalktı.

“Mark” diye seslendi Jade onun arkasından. Sesi hırslıydı. “Ne yapacağız?”

Mark dönüp özlem dolu gözlerle ona bakınca, ikisi için de ağlamak istedi.

“Bir şey yapmayacağız” dedi Mark yavaşça. Sonra arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

NICK

Nick, şehir merkezindeki otel odasında dolaba yaslanmış yerde oturuyordu. Tek başına mini bardaki bütün içkileri bitirmişti. Sigara

içilmez tabelasına aldırmadan sigarasının külünü yırttığı Marlboro Lights paketine silkeledi.

Son üç gündür üzerinde olan giysileri çıkartıp odanın köşesine atmıştı. Televizyon açıktı ama sesi kapalıydı.

Yaklaşık dört yıl önce Sally'yle tanıştıklarından beri ilk defa hiç konuşmadan bu kadar uzun zaman geçirmişlerdi. Üniversite arkadaşlarıyla Tayland sahilinde detoks tatiline gittikleri zaman bile Sally ona e-posta göndermenin bir yolunu bulmuştu. Fakat Nick birlikte aldıkları karar doğrultusunda apartman dairesinden ayrılmayı kabul ettiği için bağlantıları birden kopmuştu.

Alex onun başına dikildi, getirdiği bira paketinden bir tane Fosters uzattı. Kapağını açmak için komodin çekmecesinin aralığını kullandı.

“Şimdi nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedi Nick. “Bir ay önce düğün planı yapıyordum ama şimdi bir otel odasında yaşıyorum. Tek düşünebildiğim Sally'ye yaptıklarım ve seninle birlikte olmayı ne kadar istediğim. Mary nasıl tepki verdi?”

“Epey sinirlendi... Bana, benimle birlikte Yeni Zelanda'ya gitmek için nelerden vazgeçtiğini anlattı, kalbini kırdığımı, onu aşağıladığımı söyledi. Hepsinde haklıydı. Birkaç kez tokat da attı, pisliğin biri olduğumu, benden nefret ettiğini söyledi. Ama içten içe mücadele etmenin işe yaramayacağını biliyordu bence. DNA eşleşmeleri hakkında öyle çok şey okuduk ki bunların epey güçlü bağlar olduğunu biliyoruz.”

“Bence Sally de aynısını hissediyor ama sonunda destekleyici davrandı. Yine de kendimi berbat hissetmeme engel olmuyor bu.”
“Anlıyorum.”

Bira şişelerini hafifçe birbirine dokundurdular.

Alex yere, Nick'in yanına oturdu. Birlikte karşı duvardaki Andy Warhol reproduksiyonuna baktılar. Resimdeki Campbell's marka çorba tenekesi Nick'in boş midesinin guruldamasına neden oldu. "Konuşmamız gereken bir şey var" diye söze başladı Alex, dikkatle. "Konuşmamız gereken çok şey var sanırım."

"Sen başlamak ister misin?"

"Hayır."

"Ben de istemiyorum ama konuşacağım" dedi Alex. "Şu anda sen de ben de biliyoruz ki bu... bu her neyse..."

"... bir tür ilişki işte."

"Yani bu... ilişkinin bir zaman sınırlaması var. Birkaç ay sonra eve dönmem gerekiyor ve babam ölmeden dönmeyeceğim, ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Tabii geri dönersem."

Nick bunlardan haberdardı ama yine de midesine yumruk yemiş gibi oldu birden.

"Geri dönecek olursam..." diye devam etti Alex. "... veya sen beni görmeye gelersen, sıradaki ikilemimiz başlıyor demektir. Şu andaki gibi birlikte olmak bize yetecek mi, yoksa bir adım daha ileri gitmeye hazır mıyız?"

"Fiziksel olarak mı yani?"

"Galiba onu kastediyorum." Alex'in yüzü kızardı, aralarında huzursuz bir sessizlik oldu.

"İstediğin bu mu?" diye sordu Nick. "Cinsel açıdan birbirimize çekim duymamız gerekmiyor mu?"

"Genelde öyle olur, evet."

"Peki öyle... hissediyor musun?"

“Sana yalan söylemeyeceğim - emin değilim dostum. Bunlar benim hiç bilmediğim sular, yani ikimiz için de öyle. Yani, seksten hoşlanıyorum, evet, dürüst olmak gerekirse seksi çok seviyorum ve ilişkinin önemli bir bölümünü oluşturduğunu düşünüyorum. Sen ve ben bunu yapmayacaksak nasıl bir birlikteliğimiz olacak? Sahip olduğumuz şey seksi önemsiz kılacak bir şey mi? Hayatımızın geri kalanını rahipler gibi mi geçireceğiz yoksa başka yerlerde kadınlarla mı birlikte olacağız?”

“Çok fazla soru sordun.”

“Şu an kafamın içi ne halde, düşün artık.”

“Tahmin edebiliyorum aslında” dedi Nick. “Peki şuna ne dersin? Şeyi... denersek ve birimiz hoşlanırsa ama diğeri olanlardan hazzetmezse ne olacak?”

Alex gözlerini ovuşturdu, başını çevirdi ve omuz silkti. “Çok berbat bir durum.”

“Bence de öyle.”

Alex uzun uzun iç çekti, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Hayır” dedi kararlı bir tavırla. “Bu kadarı yeter. Yeterince konuştuk.”

Nick, Alex’in başını eğip yavaşça ona doğru yaklaştığını gördü. Gözlerini kapadı ve karşılık verdi.

Alex’in dudakları Nick’in hayal ettiğinden daha yumuşak ve sıcaktı ama kısa sakalı yanağına battı. Nick içgüdüsel bir hareketle elini onun yüzüne koyup sessizce öpmeye devam etti. Alex’in elini bacağına koyduğunu hissetti, ona sokuldu, göğüslerinin temas ettiğini hissetti. Sanki birbirine ait iki yapboz parçası birleşmişti.

O anda, birbirlerinin gürültüyle ama aynı hızda atan kalplerinin sesini duyarken, bir bütünün iki yarısı olduklarını hissettiler.

ELLİE

Ellie nişanlandıklarını şimdilik gizli tutmak istediğini söylediğinde Tim başlangıçta çok şaşırđı.

“Lütfen insanların bilmesini istemediğimi sanma” diye açıkladı Ellie durumu. “Ama inan bana, DNA’nız Eşleşsin testinin yaratıcısı kendi eşini bulduğunu ilan ettiğinde hayatındaki erkeğin başı dertte demektir.”

“Nasıl yani?” diye sordu Tim. Saflığı, Ellie’nin onu korumak istemesine yol açıyordu.

“Basın senin hakkında her şeyi öğrenmek isteyecektir” dedi Ellie. “Eski kız arkadaşlarının, tek gecelik ilişkilerinin peşine düşerler.”

“Penisimin büyük olduğunu ve lokomotif gibi durmaksızın seviştiğimi söyledikleri sürece sorun değil.”

“Ciddiyim Tim! Rahmetli annen hakkında bir şeyler yazacaklar -hâlâ hayattaysa- babanı bulacaklar ve bir skandal bulma umuduyla seni tanıyan herkese para teklif edecekler. Güven bana, abartmıyorum. Bunları daha önce de yaşadım ve hiç hoş değil.” “Kahretsin” diyen Tim gözlerini ovuşturdu. “Kolej yıllarında oynadığım porno filmi de bulurlar mı dersin?”

“Porno mu?” diye sordu Ellie, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle. Tim gülmeye başladı. “Biliyor musun, bu kadar zeki bir kadın olmana rağmen seni kandırmak kolay.”

Ellie rahatlayarak iç geçirdi, onun koluna hafifçe vurdu. “Merak etme, benim öyle gizli saklı işlerim yok.”

Andrei’ye nişanlandığım söylediğinde, güvenlik şefi az kalsın gülümseyecekti. Ailesine üçüncü damada hazır olmalarım söylediğinde, haberi yakın aile üyelerinden başka kimseye vermemelerini de rica etti.

“Tim’in daha eski moda biri olduğunu sanıyordum” dedi kız kardeşi Maggie.

“Hangi açıdan?”

“Seninle evlenmek için önce babamın iznini almasını beklerdim.”

“Noel’de geldiğimizde onun onayını istemiş ama.”

“Babam öyle demedi. Çok önemli bir şey değil, biraz düş kırıklığına uğradık hepsi bu.”

“Babamın akli karışmış olmalı” dedi Ellie. *Timin yalan söylemesi için bir neden yok* diye düşündü.

Şimdiye dek, toplum hayatından çekilerek nişanlısını paparaz-zilerden korumuştı. Ender olarak dışarı çıktıklarında, restoranlara ve tiyatrolara farklı zamanlarda, farklı kapılardan giriyorlardı. Ellie, Tim’in yalnız ona ait olmasından memnundu ve medyanın ilişkilerini keşfetmemiş olmasına sevinmiş ve şaşırmıştı - özellikle de onu ofisteki Noel partisine götürdükten sonra.

Ellie, Tim’in parmağına geçirdiği nikâh yüzüğüne de bayılmıştı, yüzüğün beyaz ince bandı üzerinde zarif bir elmas vardı. Çok pahalı olmadığı tahmin ediyordu ama bankadaki kasasında tuttuğu bütün mücevherlerden daha kıymetliydi onun için. Ofiste ve toplum içinde, Tim’in yüzüğünü altın bir zincirle boynunda taşıyor, bluzunun altına gizliyordu. Arada bir elini atıp yüzükle oynarken yakalıyordu kendini. Her gece eve dönmek için arabaya biner binmez yüzüğü parmağına geçiriyor, farklı açılardan inceliyordu.

Birlikte geçirmediikleri ender gecelerden birinde, Ellie Londra’daki evine gitti ve Tim’siz ev ona çok boş geldi. Tim halı saha maçına gitmeden önce FaceTime’da konuşmuşlardı ve üzerinde çalışması gereken belge yığını gösterdiği zaman Tim gülmüştü.

İşe koyulmadan önce, hizmetçisinin fırına bıraktığı yemeği ısıttı ve mutfakta oturup Tim’in Spotify’da onun için hazırladığı 1990’lar indie müziği listesini dinleyerek yemeğini yedi. Tim’in hazırladığı nikâh albümü tezgâhın üzerinde duruyordu. Ellie, albümde yazanları yeniden okumaktan alamıyordu kendini.

“Kırk iki - çocukken saç kesimimizin aynı olmasını seviyorum” cümlesini okudu ve fotoğraflara baktı. Sayfanın solunda Tim’in annesinden ödünç aldığı bir fotoğraf vardı. Yedi yaşındaki Ellie’nin saçları ne yazık ki kısacık kesilmişti. Sağda, Tim’in aynı saç kesimiyle bir fotoğrafı vardı. Okul üniforması içinde çok sevimli görünüyordu.

Tim’in bu albümle evlenme teklif etmesi öyle kişisel, düşünceli ve romantik bir davranıştı ki Ellie bu albümü aldığı bütün hediyelerden daha fazla seviyordu. Aslında, ilişkileri boyunca hep Tim onun üstüne düşmüştü; Ellie daha mesafeli olduğunun farkındaydı. Ama öyle hissetmiyordu ve Tim’in mesafeli tavırlarından etkilenip etkilenmediğini düşünüyordu bazen.

Birden aklına bir fikir geldi. Tim onun hakkında sevdiği şeyleri listeleyen bir albüm yaptıysa, kendisi de onun için bir şeyler yapabilirdi. Fotoğrafları ve telefon videolarını birleştirip küçük bir film yapacaktı.

Dizüstü bilgisayarında projesini gerçekleştirmesini sağlayacak bir internet sitesi buldu, telefonu ve iPad’indeki görsel malzemeyi bir araya getirmeye başladı. Cloud hesabına girerken, iPad’inde

Tim’in hesabının açık olduğunu gördü. Herhalde Tim yakın bir zamanda iPad’ini ödünç almış olacaktı. Onun hesabından aşırarak bir şeyler bulabilirdi belki.

Cloud hesabında ailesiyle birlikte geçirdikleri Noel tatilinden fotoğraflar, Berlin’e yaptıkları hafta sonu kaçamağının fotoğrafları ve Tim’in çocukluk fotoğraflarını buldu. Çocukluk fotoğraflarına bakıp gülümsedi, birlikte bir çocuk yapsalar kime benzeyeceğini hayal etti. Küçük Tim’in genç bir kadınla çekilmiş fotoğraflarını buldu ve fotoğraftaki kadının Tim’in annesi olduğunu tahmin etti. Buna şaşırmıştı çünkü annesinin fotoğrafını görmek istediğini söylediği zaman, Tim annesinin fotoğrafı olmadığını, hepsini bir yangında kaybettiğini söylemişti.

Fotoğraflardan birinde, annesi arkasını dönüp diz çökmüştü, üzerinde beş tane mum olan bir doğum günü pastası tutuyordu. Bir başka fotoğrafta annesi elini onun omzuna koymuştu ama fotoğraf biraz bulanıktı. Ellie fotoğraflara bakmaya devam etti, annesinin yüzünün net görüldüğü bir fotoğraf bulmaya çalıştı. Sanki biri bilerek annesinin yüzünü fotoğraflardan silmişti.

Sonunda, kadının yüzünü net bir şekilde görebildiği zaman şaşkınlıkla haykırdı. Tim'in annesinin kim olduğunu biliyordu.

MANDY

Richard'ın eski kız arkadaşı Michelle'le buluştuğu kafenin önünde, arabasında oturan Mandy serin hava biraz ferahlatır umuduyla arabanın camını indirdi.

Daha önce panik atak geçirmemişti ama kalbinin aniden hızla çarpmaya başlaması ve başının dönmesi, ayrıca hissettiği yoğun kaygı başka bir şey olamazdı. Doğum öncesi kursunda öğrendiği nefes egzersizlerini hatırlayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Şu an bir içki içebilmek için neler vermezdi!

“Richard yaşıyor” demişti Michelle.

Richard yaşıyor.

“İyi misin?” diye sormuştu Mandy'nin yüzünün bembeyaz olduğunu gören Michelle. Mandy başını sallamıştı ama iyi olmadığı belliydi.

“Richard yaşıyor mu dedin?” diye sormuştu sonunda. “Ona araba çarpmamış mıydı? Kilisede anma törenine bile gittim ben.”

“Ama kazada ölmedi ki” dedi Michelle. “Wellingborough'da özel bir bakım merkezinde kalıyor. Gerçi zavallı ölmüşten beter durumda. Ciddi beyin hasarı var.”

“Peki neden bir anma töreni yapıldı?”

“Anladığım kadarıyla annesiyle kız kardeşi kusursuz Ric-hard’larına bir daha kavuşamayacaklarını anlayınca onu bir bakımevine göndermişler. Arkadaşlarına üzölmemeleri için onu ziyaret etmemelerini söylemişler ve onun için bir anma töreni düzenlemişler. Böylece herkes bir araya toplanıp onu hatırlayacakmış.”

Mandy, kazadan sonra Richard’m Facebook sayfasına bırakılan mesajları, törende yapılan konuşmaları düşündü. O kadar gergindi ki neler söylendiğini hatırlamıyordu. Richardın ölümüyle ilgili bir şey söylenmemiş olabilirdi. “Ölüm” sözcüğünü kullanan ve Richard’m artık yaşamadığını söyleyen iki kişi, Pat ile Chloe’ydi.

“Anlamıyorum ki. Ölmemiş olan biri için neden öyle bir tören düzenlendi?”

“Bize de mantıklı gelmedi ama üzüntülü bir aileyi kim sorgular ki? Arkadaşlarının Richard’ı görmesine izin verilmediğinden, bir araya gelip onu düşünmek istediler sanırım. Ailesi bana geldiğinde sanki onu unutmak ister gibydiler. Tek istedikleri onun yerine koyabilecekleri bir bebeğe kavuşmalarını sağlayacak bir damızlık inek bulmaktı. Ben asla böyle bir şey yapmazdım tabii.”

Mandy, buluşmanın sonunda vedalaşmak için ayağa kalkınca bir anda görünür hale gelen karnına Michelle’in nasıl baktığını asla unutmayacaktı.

“Kahretsin” diye mırıldandı Michelle.

Mandy’nin tek isteğı kafeden bir an önce çıkmaktı.

Arabasına dönünce sonunda kendini topladı, çantasından telefonunu aldı ve “Wellingborough” ve “özel bakımevi” sözcüklerini aradı. Beş tane özel bakımevi buldu ve üçüncüyü aradığında zaten bildiğı şeyin doğru olduğunu öğrendi.

Adresi aracın GPS’ine girdi, anahtarı kontağı taktı ve yola çıktı. Birlikte olmak için doğduğı adamlarla tanışmaya gidiyordu.

CHRISTOPHER

“Psikopatlar genelde normal insanlar gibi âşık olmaz” diye yüksek sesle okudu Christopher. “Ama yine de âşık olabilirler.” Gözlük takmak için fazla kendini beğenmiş olduğundan ve kontak lensi bittiğinden, metni daha iyi görebilmek için yüzünü ekrana yaklaştırdı.

“Psikopatlar, zaman kısıtlaması olan cinsellik odaklı ilişkiler yaşarlar ama ilişkiyi onlar yönetmelidir” diye devam etti. “Bu ilişkiler genelde fazla ileri gitmez çünkü psikopatlar seks partnerlerinin arzusunu hafifmeşreplik olarak görürler. Ama kendi benzer davranışlarını kolayca haklı çıkarırlar. Onların zihninde, kendileri çok sayıda partnerle birlikte olup başkalarını aldatabilirler ama partnerleri aynı şeyi yapacak olursa kendilerini üstün görür, ahlaklılık taslarlar.”

Christopher başını salladı, bu durumda bir sorun göremi-yordu. Yirmili yaşlarının başında çıktığı Holly adlı kızı hatırladı. Christopher onu aldatınca kız da aynı şeyi yapma cüretini göstermişti ve Christopher’ın neden onunla bütün ilişkisini kestiğini ve burnunu kırdığını anlayamamıştı.

Polaroidi Yirmi iki Numaranın göğsüne bıraktıktan sonra eve dönerken bir büfeden aldığı bir düzine Red Bull’dan birini içiyordu. Sonradan dikkatsiz davranıp güvenlik kamerası olan bir büfeden alışveriş yaptığı için kendine kızmıştı.

“Bir psikopatla düzgün bir ilişki kurmanın tek yolu güç ve kontrol dengesini kurmaktır” diye okumaya devam etti. “Psikopatlar tutkulu, yetenekli ve ilgili âşıklardır ama dominant partner olmak isterler ve ilişki böyle devam eder. Partnerlerine hükmedebileceklerini veya partnerin kontrolü elden bıraktığını anarlarsa hemen ilgilerini yitirir, cinsel ilişki için başkalarını ararlar. Bazı psikopatlar partnerlerini arkadaşlarıyla paylaşmaktan hoşlanır. Onlara göre bir partner, canları isteyince başkasına ödünç verebilecekleri bir maldır.”

Tori böyleydi işte diye düşündü Christopher. Onun isteği üzerine gönülsüzce bir eş değiştirme kulübüne gitmişti ve Christopher onun o akşam yedi farklı erkekle sevişmesini izlemişti. Kıza bunu yapması

için yalvarmış, bundan tahrik olduğunu, ilişkilerinin böylece güçleneceğini söylemişti. Tori genç ve saftı, ona inanmıştı. Sonra onu arabayla eve bırakmış, pis bir kaltak olduğunu söyleyip ilişkiyi sonlandırmıştı.

Christopher birlikte olduğu bütün kadınları tek tek düşündü ve hepsine aynı küçümseyici tavırlarla davrandığını anımsadı. Bütün ilişkilerini o yönetmiş, partnerlerini aklına gelen her türlü sapkınlığa yönlendirmişti. Aşağılamadığı, istismar etmediği tek kadın Amy'ydi.

Yatak odasının dışında, Amy'ye söylemediği bir sırrı olduğundan daha avantajlı konumdaydı ama yatakta eşittiler. Bunu fark edince, psikopatlarla ilişki kurmak konusunda daha fazla bilgi edinmek istemişti. "Bir psikopatı sevebilir misiniz?" başlıklı bir internet sitesinde yazanları okuyordu.

Okumaya devam etti. "Psikopatin çifte standartlara göre davranmasına izin verilirse, ilişki sona erer. Partnerleri onların eşiti değildir ve öyle davranılmasını bekleyemezler. İlgilerini yeniden kazanmaya çalışmak boşunadır. Bir romantik ilişki yaşayabilmelerinin tek yolu, partnerlerinin manipülasyona izin vermeyip özsaygısını korumasıdır."

Christopher ayağını hızla sallıyor, kendisi ve Amy hakkında yeni şeyler öğrendikçe heyecanlanıyordu.

"DNA'nız Eşleşsin çalışmaları on yıl kadar geriye gittiğinden, bir psikopatin DNA eşine ne ölçüde sevgi duyacağı pek bilinmiyor. Ancak ilk bulgular, bir psikopatin DNA eşini psikopat olmayan biri kadar sevebileceğini gösteriyor."

Christopher iç geçirdi, arkasına yaslanıp gözlerini ovuşturdu. Demek ki âşık olabiliyordu. Bütün kötülüğünün ve zalimliğinin altında, cinai dürtülerinin altında hâlâ normal bir şeyler olduğunun kanıtıydı bu.

JADE

Kevin nikâh için bütün gücünü toplamış ve çok çaba harcamış olmalıydı çünkü evlendikten on beş gün sonra Jade kocasını toprağa verdi.

Hızla çöktüğünü herkes görmüştü ama ailesi bu konuda yorum yapmamıştı. Çiftlikteki gündelik işlerine devam etmiş, onu ellerinden geldiğince rahat ettirmeye çalışmışlardı. Jade ilaçlarını düzenli almasına özen göstermiş, gerektiğinde ekstra ağrıkesici yapmak için doktor günde iki kez çiftliğe uğramıştı.

Kevinin çöp gibi ince bacakları sonunda dayanamaz hale gelmiş, Kevin yataktan çıkmaz olmuştu. Jade yatağının yanında oturuyor, bilinci yerinde olsa da olmasa da ona eşlik ediyor, kolunu okşuyor, arada bir hafifçe elini sıktığını hissedip seviniyordu. İnsanların ölmeden önce en son işitme duyularını yitirdiğini okumuştur bir yerde, bu yüzden ona her konuda bir şeyler anlatıyordu. Dünyadan melankolik bir sessizlikle ayrılmasını istemiyordu.

Jade en yakın arkadaşının yavaş yavaş dünyadan uzaklaşmasını seyrederken çoğunlukla kendini çok çaresiz hissediyordu. Son günlerinde, Kevin kımıldayamayacak hale geldiğinde ıslak bir pamukla ağzına su damlatıyor, çatlamış dudaklarına vazelin sürüyordu. Kayınpederinin Kevin'in altını ve örtülerini değiştirmesine yardım ediyordu. Kaçınılmaz son onun başına geldiğinde Kevin gibi karşılıksız sevgi görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Ailesi bir yana, onu sevecek kimse olmadığını fark etti.

Jade'i en çok Kevin'in ölürken çıkardığı hırıltılar korkuttu; boğazı ve göğsü korkunç bir şekilde hırıldamış, ciğerlerinden ağzının leş gibi kokmasına neden olan pis bir sıvı çıkmıştı. Son saatlerinde bütün ailesi yatağın çevresine oturup son nefesini vermesini bekledi.

O an geldiğinde, Jade, Kevin'in ruhunun sessizce bedeninden çıkıp diğer tarafa yolculuk ettiğini hissedebildiğini sandı. Dışarıda güneş doğuyordu. Kevin yirmi beş yıl sonra ilk kez gün doğumuna şahit olamayacaktı.

Susan ve Dan birbirlerine sarılıp sessizce oğullarının yasını tutarken, Jade ne yaptığını düşünmeden Mark'ı teselli etmeye çalıştı. Mark da karşılık verip güçlü kollarını ona sarınca şaşırdı. O anda onun hissettiği her şeyi hissedebiliyordu; Mark'm bedeninde ve zihninde aylardır biriken sıkıntı, üzüntüye dönüşmüştü. Mark'm kendisine özlem duyduğunu da hissediyordu Jade. O da aynı hisler içindeydi. Eyleme geçemeyecekleri için Mark ona var gücüyle sarıldı, en sevdiği insanlardan birini yeni yitirmişti ve ikincisini bırakmak istemiyordu.

Cenazeyi Jade ve Kevin'in nikâhını kıyan rahip yönetti. Ama aynı küçük, sıkışık kilise yerine tören Kevin'in isteği doğrultusunda çiftlikte yapıldı. Mark ve babası evin bir kilometre kadar kuzeyindeki ağaçların gölgesinde, büyükbabasının ve büyükannesinin mezarlarının yanında bir mezar kazdılar.

Rahip, Kevin'in yasını tutanlardan onun hayatının ne kadar kısa olduğunu değil, dünya üzerinde geçirdiği yılların ne kadar güzel olduğunu düşünmelerini istedi. Kevinin harika bir genç adam olduğunu, sayısız insanın hayatına temas ettiğini söyledi. Ama Jade kendi adını duyunca bir sahtekâr olduğunu düşündü. Kevin le arkadaşlık ettiği için pişman değildi ama onu, onun kendisini sevdiği gibi sevelememişti.

Kocasının tabutu yavaşça mezara indirilirken, Jade artık Marka ne kadar âşık olduğunu kendine itiraf edebilirdi. Sevgisini Kevinden Marka aktarmış değildi; onun için hissettiği her şey gerçektir. En kötü koşullarda bile, kardeşinin mezarı başında birlikte dururlarken, Mark'ın varlığı içinin pır pır etmesine neden oluyordu. Çok uygunsuz bir his olduğunun farkındaydı ama göz teması kurmaktan kaçınmasına bakılırsa Mark da onun hislerini paylaşıyordu.

Fakat, Kevinin ölümünden hemen sonra Jade'e sarılmasına rağmen, o andan sonra duygularına dizgin vurmuş, hislerini belli etmekten kaçınmıştı. Aralarındaki ilişki yeniden kısıtlı, nazik gülümsemelere dönüp mesafeli bir hal almıştı ve Amy bu yüzden ondan nefret etmeye başlamıştı.

“Artık çok uzakta olmalarına rağmen yakınımızda olmaları güzel” dedi Susan, cenazeye gelenler dağılırken. “Kevin büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte vakit geçirmeyi çok severdi ve birlikte oldukları için, birbirlerini kolladıkları için memnunum. Rahibin söylediği gibi, Kevin’in ölümünün yasını tutmak yerine dünyaya gelmiş olmasını kutlamalıyız.”

Jade gülümsedi, eve dönüş yolunda Susanın elini bırakmadı. Ama oturma odasında bir şeyler yiyip içenlerin arasına katılmadan önce Kevin’in odasına uğradı. Kevin’i tanıdığı ve onunla evlendiği için mutluydu ama ona *gerçek aşkı* olmadığını söyleyerek kalbini kırmak zorunda kalmadığı için daha da mutluydu.

Kevin in yatağına uzandı, kendini özel hissetmesini sağlayan arkadaşını düşündü. Kevin sayesinde bir ilişkide ilk defa gerçekten sevildiğini hissetmişti ve sevgisine karşılık verememek onu çok üzmüştü. Elinden geleni yapmıştı ama içindeki patlamaları hissettiği anda aslında kiminle birlikte olmak istediğini anlamıştı. Bastırdığı duygularıyla başa çıkabilmesinin tek yolu dolgu malzemesini çıkarana kadar yastıkları yumruklamak veya yetişkin olduğundan beri ilk kez ağlamaktı. İkincisini seçti.

NICK

Nick’in reklam ajansındaki son haftası çok yavaş geçiyordu.

Masasında oturmuş ekranındaki planlara bakıyor, büyük yolculuğa çıkmadan önce ofiste ve özel hayatında yapması gerekenleri düşünüyordu. Dikkati sık sık dağılıyor, bir anda Yeni Zelanda haritasını açıp yaşayacağı yerlere bakmaya başlıyordu.

Ofisteki saatler haricinde Nick’in dünyasında her şey ışık hızında olup bitiyordu ve her şeye yetişmeye çalışmanın heyecanını yaşıyordu. En zor ve iç kıyıcı günler geride kalmıştı -kararının doğru olduğundan bir an bile şüphe etmemişti- ve şimdi Alex’le birlikte kuracağı geleceğe bakabilirdi artık.

Sally'yle ayrılığı kesinleştikten bir süre sonra, Nick ve Alex ilişkilerini tamamına erdirmişlerdi. Birbirlerini kendileri kadar yakından tanıyorlardı ama fiziksel yakınlık bambaşka bir şeydi. Beceriksizce kucaklaşmış, yeni tatlar ve manevralar keşfetmek zorunda kalmışlardı ama bir yandan da olağanüstü yeni hazlar tatmışlardı. Aynı cinsiyetten olmak, bir erkeğin bedeninin nasıl işlediğini bilmek anlamına gelmiyordu. Fakat ikisi de bu konu üzerinde çalışmaya ve kendilerini geliştirmeye hevesliydi.

Alex'e Yeni Zelanda yolculuğunda eşlik etmeyi Nick teklif etmişti. Teklifi Alex'i çok sevindirmişti ama Mary adlı bir kızla tanışmayı bekleyen ailesine Nick adlı bir adamı nasıl tanıştıracacağını bilmiyordu. O köprüyü de vakti gelince geçeceklerdi.

Nick'in patronu, altı ay ücretsiz izin almasını kabul etmişti. Nick izin istemesinin gerçek nedenini söylememiş, Sally'yle ayrıldıktan sonra yolculuk edip "kendini bulmaya" ihtiyaç duyduğunu anlatmıştı. Oysa nerede olduğunu biliyordu: Alex'in yanındaydı.

Sally'yle ayrıldığını anlattığı zaman ailesi hayal kırıklığına uğramıştı ama ondan ayrılmasının nedenini söylememişti. Alex'le kararlaştırdıkları altı aylık deneme süresi geçince onlara gerçeği söyleyecekti.

Yaptığı en sıkıntılı şey, Sally'ye gittiğini söylemekti. Sally o kadar üzülmemiş görünüyordu ama Nick onun numara yaptığından emindi. Ayrılık onu mutlaka üzüyor olmalıydı ama belli etmek istemiyordu.

Verdiği karar yüzünden suçlu hissetmesini sağlamaya çalışmadığı için Sally'ye minnettar kalmıştı. Sanki biriyle eşleşmenin ne anlama geldiğini biliyordu ve bazen insanın kalbinin götürdüğü yere gitmekten başka çaresi olmadığını anlıyordu.

Birlikte kurdukları hayatı pragmatik bir şekilde ikiye bölmüşlerdi. Biriktirdikleri parayı bölüşmüşlerdi, Nick satılana kadar Sally'nin dairede kalmasını istemişti. Ona tek gereken giysileri, kitapları ve portföyüydü - geri kalan her şeyin yenisini alabilirdi. Son altı haftadır Alex'in dairesinde yaşıyordu ve Sally'yle hiç ko-nuşmamışlardı.

Sıkıcı mesai sona erince, Birmingham New Street'ten Londra trenine binmeye hazırlandı. Pasaport dairesinde belgelerini yeniletmesi gerekiyordu. Tren saatinden önce istasyona varınca, Starbucks'a oturup sıcak çikolata ve atıştırmalık bir şeyler aldı.

Böğürtlenli kekini yerken kendi kendine gülümsüyordu. Hayatı birkaç ay içinde allak bullak olmuştu ama düze çıkmayı başarmıştı. Bunun ne kadar coşku verici bir şey olduğunu daha önce bilmiyordu. Yeni bir hayata başlıyordu ve olacaklar için şimdiden sabırsızlanıyordu.

Titreşen telefonunu cebinden çıkardı, Sally'den gelen mesajı gördü.

“Seni görmem lazım” yazıyordu mesajda.

Nick gözlerini devirdi. Zalim olmak istemiyordu ama ona söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

“Bence iyi bir fikir değil” yazdı.

“Lütfen.”

"Konu nedir?"

Cevap olarak bir resim gelince, Nick'in başında aşağı kaynar sular döküldü. Bir ultrason görüntüsüydü resim.

ELLİE

Ellie parmaklarını gergin hareketlerle cam masasının üstünde tıkırdatıyor, bir yandan karşısındaki duvarda asılı tabloya bakıyordu. Bu resmi iki yıl önce 40.000 pounda almıştı. Knightsbridge galerisinin vitrininde görür görmez vurulmuştu resme. Resimde kocaman yeşil gözlü küçük bir kız vardı. Üzerindeki mavi mantoyla çerçevenin dışına, dünyaya bakıyordu. Çevresinde sırtlarını ona dönmüş duran, onu fark etmemiş görünen bir grup yetişkin duruyordu. Kız çok zayıf, neredeyse çöp gibiydi ve mantosunun açık düğmeleri arasından kalbinin hatları belli belirsiz görölüyordu. Kalbini görmek için resme dikkatle bakmak gerekiyordu. Ellie, kızın yüzündeki bitkin ifadeye ve

bakışlarının derinliğine kapılıp gidiyordu sık sık. Kimse kızın kalbini fark etmiyordu ve Ellie bu ayrıntıyı onlara işaret etmiyordu asla. Ama Tim, ofisine gelir gelmez her şeyden önce resmi ve kızın kalbini görmüştü.

Ellie resme bakarken Tim'i, daha doğrusu neden onun da resimdeki küçük kız gibi bir şeyler saklamaya gerek duyduğunu düşünüyordu.

Tim'in sakladığı fotoğraflarda annesinin yüzünü görür görmez kim olduğunu anlamıştı. On beş yıl önce birlikte çalıştığı insanlardan biriydi. Samantha Ward. Oğluyla birlikte çektiği fotoğraflarda çok gençti. Ellie'nin DNA'nız Eşleşsin genini keşfettiği zamanlarda oluşturduğu ekibin laboratuvar asistanlarından biriydi. Ellie, Samantha'nın "Tohumlar" adını verdiği o ekipten biri olduğuna emindi. Bu meslektaşları, teorisini üzerinde denediği ilk insanlardı. O zamanlar deneklere çok ihtiyacı olan Ellie, protokolleri takip etmemişti.

Ellie'nin onu tanıdığı dönemde, Samantha kır saçlı, nazik, orta yaşlı bir kadındı. Az konuşurdu ve Ellie projesini geliştirip labo-ratuvara ve ekibe ihtiyaç kalmayınca, Samantha da pek çok başka kişi gibi hayatından çıkmıştı.

Tim ve annesinin iPad'ine kaydettiği fotoğrafını yeniden açıp baktı. Anneyle oğul birbirlerine çok benziyorlardı. Sıcak gülümsemeleri ve ela renkli, badem gözleri birbirinin aynısıydı. Tim ondan çok sık söz etmezdi ama annesini hep sevgiyle anardı. Annesi gece gündüz çok sayıda işte çalışıp oğlunu okutmuştu. Ellie, aniden kalp krizi geçirip ölen annesini ne kadar özlediğini biliyordu Tim'in.

Eski çalışanlarından birinin oğlunun hayatına girmesinin tesadüf olmadığından emindi ve nedenini çok merak ediyordu. Tim'i gerçekte tanıyor muydu acaba? En basit çözüm ona doğrudan gerçekleri sormaktı ama Ellie cevapları kendisi bulmak istiyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Kat, Ellie beklenmedik bir anda halkla ilişkiler ofisine girince.

“Yardıma ihtiyacım var ama konu ikimizin arasında kalmalı” diye söze başladı Ellie. Birlikte kanepeye oturdular. Ellie, Kat’e yaklaştı ve alçak sesle konuştu: “Bana gördüğün bir yüzü asla unutmadığım söylemiştin, hatırladın mı?”

“Evet, öyle” dedi Kat, endişeyle.

“Noel gecesi, erkek arkadaşımı buraya iş görüşmesine geldiği için tanıdığını söyledin ama farklı bir isim verdin - Matthew demiştin sanırım?”

Kat başım salladı.

“Emin misin?”

“Lütfen bana kızma” dedi Kat, titreyen sesiyle.

“Kız mıyorum, neden kızayım ki?”

“Partiden sonraki gün Matthew’un dosyasını araştırdım, görüşme notlarını ve CV sini buldum. Onu başka biriyle karıştırmış olabileceğimi düşününce sinir olmuşum.”

Ellie’nin kalbi hızla atmaya başladı. “Ne buldun peki?”

Kat yüksek topuklarını tap dansı ayakkabıları gibi tıkırdatarak ofisin diğer ucuna gitti. Bir dosya dolabındaki kâğıtları karıştırdı, sonra üzerinde beyaz bir etiket olan bir dosyayı alıp Ellie’ye getirdi. “Matthew Ward” sözcüklerini okuyunca Ellie’nin kalbi sıkıştı. Demek ki Tim gerçekten Samantha’nın oğluydu.

“Sana hemen gelmem gerekirdi ama bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim. Dosyayı bilgisayardan silmişiz ama ben her zaman çıkışları saklarım. Ama dosyada fotoğrafı yok. Dijital kamerayı ne zaman kullansam fotoğraf bozuk çıktı. Telefonumla fotoğrafım

çekmeyi denedim ama o da olmadı. Bu konuda ona bir espri bile yaptığımı hatırlıyorum.”

“Bundan kimseye söz ettin mi?”

“Tanrım, hayır, elbette hayır.”

“Teşekkürler” dedi Ellie, sonra Kat’ın ofisinden çıkıp kendi odasına döndü. Sekreteri Ula dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp ona baktı, bir şey sormak üzereydi ama Ellie hemen içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

Masasına oturdu ve ihtiyatla dosyayı açtı. Matthew Ward’ın özgeçmişini inceledi, Tim’le eşleştiğini öğrendiği zaman yaptırdığı araştırmaların sonuçlarıyla karşılaştırdı. İki de bilgisayar sektöründe çalışıyordu ama benzerlikler bu kadardı. Gittikleri okullar, doğum tarihleri, doğdukları yerler, sınav sonuçları, e-posta adresleri ve sigorta kartı numaraları farklıydı.

Şimdi, on sekiz ay önce işyerine gelen Matthew Ward’ın fotoğrafım görmesi gerekiyordu. Şirkete gelen ziyaretçilerin resepsiyon masasında tutulan elektronik kayıtlarını açtı. Onun iş görüşmesine geldiği günkü kayıtları açtı ama adını bulamadı.

Ula’dan şirketin bina güvenlik şefini aramasını ve Matthew’un geldiği günkü güvenlik kamerası kayıtlarını bulmasını istedi. Beklerken ofisinde bir ileri bir geri dolaşarak Londra’yı seyretti ve içinde kabaran öfkeyi yatıştırmaya çalıştı.

Zaman işaretli güvenlik kayıtları posta kutusuna gelince sırayla hepsini kontrol etti. Giriş katında, asansörlerde, koridorlarda kameralar vardı ama Time veya Matthew’a benzeyen kimseyi görmedi.

Bir saat boyunca görüntüleri umutsuzca inceleyip bir ipucu aradı ve sonra resepsiyon masasındaki güvenlik kamerasının kaydında bir tuhafılık olduğunu fark etti. Ekranın üstündeki zaman koduna göre, görüntülerin bir dakikası kayıptı. Ellie’nin midesi düğümlendi. Birisi

izlediği görüntülere ulaşp değişiklik yapmıştı. Asansör ve zemin kat görüntüleri için de aynısı geçerliydi; hepsinden birer dakika eksikti.

Açtığı son dosyada iş görüşmelerinin yapıldığı toplantı odasına giden koridor vardı. Matthew veya bildiği adıyla Tim, Kat'in saatini not ettiği iş görüşmesine şık bir takımla gelmişti. Omzuna attığı sırt çantasıyla, güvenli adımlarla yürüyordu ve bir an durup görüşme odasının kapısının üstündeki kameraya baktı.

Kameraya bakarak sessizce söylediği sözcükleri anlayınca, Ellie'nin kanı dondu. "Merhaba Ellie" demişti adam.

MANDY

"Pek ziyaretçisi olmuyor" dedi genç hemşire, koridorda peşinden gelen Mandy'ye.

Richard'm kaldığı bakımevi antiseptik ve oda parfümü kokuyordu. Marley kaplı zemin temiz ve lekesizdi, duvarlarda tarihi İngiliz manzarası resimlerinin reproduksiyonları asılıydı. Koridorun sonundaki geniş, açık planlı, ışık alan salonda bazıları tekerlekli sandalyelerde olan bakımevi sakinlerini gördü Mandy.

"Ne zamandır burada?" diye sordu hemşireye.

"Yaklaşık on ay oldu sanırım. Başta ailesi sık sık ziyaretine geliyordu ama sonra gelmez oldular. Çok yazık."

"Neden gelmediklerini biliyor musunuz?"

"Hayır ama hastalarımızın ne kadar az sayıda ziyaretçisi olduğunu bilseniz şaşarsınız. Bazıları buraya bırakıldıktan sonra ailelerini bir daha görmüyorlar."

"Birisi bana Richard'm ailesinin arkadaşlarının onu ziyaret etmesini yasakladığını söyledi, doğru mu?"

Hemşire başını salladı. "Resmi bir emir değildi ama ziyarete gelenleri cesaretlendirmememiz söylendi."

“Beni içeri aldığınız için teşekkürler.”

“DNA eşı olmanız size belli haklar tanıyor bence.”

Mandy midesindeki gerginliğin nedeninin endişe olduğunu düşündü, sonra içeriden şiddetli bir tekme atıldığını hissetti. Bebek her şeyin yolunda olduğunu anlasın diye karnını ovuşturdu ama gizliden gizliye Richard’ı gördüğü zaman olacaklardan çok korkuyordu.

“Tamam, işte burada” dedi hemşire, odanın kapısını açarken.
“Yatağının yanında bir sandalye var. Onunla herhangi biriyle konuşuyormuş gibi konuşabilirsiniz.”

Mandy içeri girmeden önce derin bir nefes aldı ve odaya girdikten sonra Richard’m yattığı yatağa bakmadan önce biraz bekledi.

Richard odasının duvarındaki veya telefonundaki fotoğraflara pek benzemiyordu artık; resimlerine bakıp hayaller kurduğu yakışıklı, fit, kaslı adam eski halinin gölgesi gibiydi - plastik tüpler ve nefes alma gereçleri takılmış bir kemik torbasını andırıyordu.

Kolları incecikti, birisi onu tıraş etmiş, çenesinin altını fazla kazıyıp kızartmıştı. Saçları uzundu ve beceriksizce yana taranmıştı. Teni grileşmişti, pijaması üzerine bol geliyordu. Ama görüntüsüne ve zayıf bedenine oksijen pompalandıkça göğsünden yükselen hırıltılara rağmen Mandy DNA eşine sırlıslıkla âşık olduğunu hissediyordu.

Sandalyeyi yatağa yaklaştırıp oturdu; ona ne kadar yaklaşırsa kalbi de o kadar hızlı atıyordu. İçgüdüsel bir hareketle uzanıp elini tuttuğu zaman, damarlarında elektrik akımı dolaşıyormuş gibi hissetti.

“Merhaba Richard” diye konuşmaya başladı titrek bir sesle. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Ben Mandy. Beni tanıyorsun ama senin hakkında çok şey biliyorum.”

Mandy ne olmasını umduğunu bilmiyordu ama son aylar içinde imkânsız görünen şeylerin gerçek olabileceğini öğrenmişti ve içten

içe belki de bir mucize olmasını bekliyordu - Richard onun sesine, kokusuna veya varlığına tepki verebilirdi. Ama hiçbir şey olmadı.

“Burası pey hoş bir yer” diye devam etti, pencereden dışarı, bakımevinin yeşil bahçesine bakarken. “Hemşireler de çok dost canlısı. Umarım sana iyi bakıyorlardır.”

Birden gözlerine dolan yaşları hissetti ve ilk damlalar yanaklarından aşağı yuvarlanırken kendini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı.

“Özür dilerim” dedi. “Böyle olmamalıydı... Seninle tanışmamız, filmlerde ve doktor muayenehanelerinin bekleme odalarındaki uyduruk dergilerde okuduğumuz öykülerdeki gibi âşık olmamız gerekiyordu. Sen ve ben asla böyle şeyler yaşayamayacağız, bunu biliyorum ama yine de hayal etmekten alamıyorum kendimi. Senin eski fotoğraflarına bakarak, çocukluk videolarını izleyerek kaç saat geçirdim kim bilir. Öldüğünü bilmeme rağmen seni tanıyormuş gibi hissettim. Ve işte şimdi buradayız; sen hâlâ hayattasın, bebeğin de benim karnımda. Hayatımın en mutlu dönemi olması gerekirdi ama değil. Çünkü kim olduğumu veya neden burada olduğumu bile bilmiyorsun.”

Mandy, Richard’m elini tutup avucunu yanağına götürdü. Eli soğuk diye düşündü ve ısıtmak için daha sıkı tuttu. Richard’m dokunuşu daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki teni tenini deliyor, onun, bebeğin ve kendinin kalp atışlarını aynı anda bedeninin içinde hissediyordu.

Derken Richard’m bedeni kısacık bir an için yıldırım çarpmış gibi sarsıldı. Mandy ona şaşkınlıkla baktı, yanıldığını sandı ama Richard sanki elektroşok verilmiş gibi yeniden sarsıldı.

Gözlerini onun yüzünden ayırmadı ve gözkapaklarının başta yavaşça, sonra hızla titreştiğini gördü. Oksijen maskesinin altında dudaklarının kenarı kıvrıldı, hafifçe gülümser gibi oldu. Mandy nefesini tuttu, Richard’m bakışlarının odaklanmasını, onu ilk defa görmesini beklemeye başladı. İşte buydu. Başından beri beklediği an bu andı.

Mandy odadan koridora fırladı, yardım aramaya gitti.

“Richard Taylor kımıldadı!” diye haykırdı yakaladığı şaşkın hemşireye. “Yardım lazım.”

“Kımıldadı mı?” diye sordu hemşire.

“Evet. Elini tutup yüzüme götürdüm ve sonra bedeni sarsıldı, gözlerini açtı. Lütfen bir doktor çağırabilir misiniz? Sanırım uyanmaya başladı.”

CHRISTOPHER

Christopher seksen iki gün boyunca projesini tamamlayıp otuz kadını öldürmeye ve Amy’yle giderek ilerleyen ilişkisini en iyi şekilde yürütmeye çalıştı.

İkisine de zaman ayırmakta zorlanıyordu, özellikle Amy’yle iki günde bir ve her hafta sonu görüştükleri düşünülünce, geri kalan beş kadını takip etmesi kolay değildi. Her fırsatta bilgisayarını kontrol ediyor ve arada bir Amy’nin içeceklerine karanlık netten aldığı az miktarda propofolü katıp onu yaklaşık yedi saat uyutuyordu. Böylece sabaha kadar rahatsız edilmeden araştırmalarına devam ediyor veya Yirmi Dört Numara ve Yirmi Beş Numaraya yaptığı gibi, Amy baş ağrısı ve sersemlik içinde uyanmadan önce kurbanlarının işlerini bitiriyordu.

Bir sabah Amy’nin ablasının köpeğini Hampstead Heath’te yürüyüşe çıkardıklarında, Amy tereddütle onu sevdiğini söyleyerek Christopher’ı şaşırttı. Amy bir hafta için tatilde olan ablasının pejmürde teriyeri Oscar’a bakıyordu. Christopher evcil hayvanların ne işe yaradığını anlamıyordu ama kol kola girip köpeği yürüyüşe çıkarmak hoşuna gidiyordu yine de. O da Amy’ye onu sevdiğini söyledi ve aynısını yıllar içinde farklı partnerlerine söylemiş olmasına rağmen bunu her seferinde bir şeyler elde etmek için yaptığını düşündü. İçtenlikle sevdiğini söylediği ilk insan Amy’ydi.

Hayatlarının geri kalanını böyle geçirirlerse neler olacağını hayal etti. Belki bir gün onlar da bir köpek veya bir kır köyünde ev alırlardı.

Sonra da evlenir ve aile kurabilirlerdi. İstemediğini veya ihtiyaç duymadığını düşündüğü her şey artık olanaklı görünüyordu ve hepsini DNA eşine borçluydu.

Amy'den ayrı kaldığında onu düşünüyor, ona yakın olduğunda ancak öldürmenin heyecanı ile kıyaslayabileceği şeyler hissediyordu. Daha doğrusu aylar önce cinayetlerine başladığında hissettiği türde bir heyecan; çünkü şimdi durum farklıydı. Amy her şeyi değiştirmişti. Christopher ondan uzaktayken bile dokunuşunu hissediyor, onu seyrederken bakışları yumuşuyor, projesini tamamlayıp bölünmeden onunla birlikte vakit geçirmeyi ipe çekiyordu.

Cinayet işlemek bile eskisi kadar heyecan verici değildi. Bir zamanlar kulağına müzik gibi gelen ölüm hırıltıları artık bir şey ifade etmiyordu. Öldürdüğü kadınların evini birkaç gün sonra yeniden ziyaret edip fotoğraf bırakmak angaryaya dönmüştü. Amy'yle birlikte yapmadığı her şey sıkıcıydı.

Birliktelikleri ikisine özeldi - ikisi de diğerinin varlığından başka hiç kimseye söz etmemişti. Christopher'ın arkadaşı yoktu ama Amy'ye yalan söyleyip üniversite arkadaşlarının dünyanın dört bir yanına dağıldığını, düzenli görüşmekte zorlandıklarını anlattı. Gerçekte üniversiteye gitmemişti ve arada bir görüştüğü iki ağabeyinden başka kimsesi yoktu. Sorsalar beş yeğeninin isimlerini sayamaz, hangisinin kimin çocuğu olduğunu bile söyleyemezdi.

Amy de Christopher'ı ailesine anlatmamıştı. Beş çocuğun en küçüğü ve ailenin tek kızı olduğundan, korumacı anne babasının ve ağabeylerinin polis olmasından hoşlanmadıklarını anlattı.

Neden evlenip yerleşik düzene geçmediğini, bir aile kurmadığını da anlamıyorlardı.

“Kariyerime üç yıl daha devam etmek istiyorum” dedi Amy. “Annemle babam başka bir kuşaktan geliyorlar ama DNA testine inanıyorlar. DNA eşimle tanıştığımı söylersem evlenmemiz için şiddetli baskı yapmaya başlarlar hemen. Zamanı gelince bizi anlatacağım onlara.”

“İş arkadaşların benimle görüştüğünü biliyor mu?” diye sordu Christopher. Zengin, yakışıklı sevgilisini -aynı zamanda polisin aradığı en azılı suçluydu- arkadaşlarına anlatıp böbürlenmiş olduğunu umuyordu.

“Birini gördüğümü biliyorlar ama onlara ciddi olduğumuzu söylemedim. Benim küçük ve kirli sırrım olman çok hoşuma gidiyor.”

Christopher düş kırıklığını gizlemek için gülümsedi. İçindeki yaramaz Amy’nin iş arkadaşlarıyla, özellikle cinayet davasıyla ilgilenen meslektaşlarıyla tanışmak istiyordu. Aradıkları katile ne kadar yakın olduklarını bilmeden onunla el sıkışıp tanıştıklarını hayal ediyordu.

“Sorun değil” dedi. “Hepimizin küçük kirli sırları yok mu zaten?”

JADE

Kevin’in cenazesinin üzerinden iki hafta geçmişti ve Jade onun ailesinin çiftliğinde yaşamayı giderek daha bunaltıcı bulmaya başlamıştı.

Genç yaşta ölüp giden birini görmek hem üzücü hem ilham vericiydi. Kevin hayata dört elle sarılmayı çok istemişti ama bu fırsat elinden alınmıştı ve Jade’e göre onu onurlandırmanın tek yolu hayatının sıradaki bölümüne geçip doya doya yaşamaktı.

Kevin vasiyet bırakmamıştı ve çok az eşyası vardı ama annesiyle babasının önerisi üzerine Jade kiralık arabayı iade edip Kevin’in eski 4x4’üyle Avustralya’nın doğu sahiline gitmeye karar verdi. “Senin yanındaymış gibi hissedersin” dedi Dan. Jade otellerde değil sırt çantalı gezginlerin kaldığı hostellerde kalmayı planlıyordu. Böylece kendi yaşında başka insanlarla tanışabilecek ve üniversite arkadaşları Amerika’ya gittiğinde onlarla birlikte gidemeyip kaçırdığı türde bir yolculuk yapabilecekti.

Jade görmek istediklerini görebilmek için beş haftanın yeterli olduğunu tahmin ediyordu. Ondan sonra arabayla Victoria’ya dönecek, Kevin’in cipini çiftliğe bırakıp ailesiyle son bir kez

vedalaştıktan sonra İngiltere'ye gidecekti. Ama eve dönünce eskisi gibi yaşamayı sürdürmeyecekti -artık bunu yapamazdı- çünkü Kevin in ölümünden öğrendiği bir şey varsa o da hayatın yaşanması gerektiği idi; dünyayı uzaktan seyretmek yaşamak değildi.

Mark'ın cenazeden beri onu görmezden gelmesine alınıyordu. Annesiyle babasına elinden geldiğince destek olmuş, onları teselli etmişti ama o ve Mark Kevin in ölümünden sonraki gibi yakın olmamışlardı bir daha.

Ona yakın olmak çok zordu. Mark'ı ne zaman görse veya yakında olduğunu hissetse onunla yüzleşmek veya kendini onun kollarına atmak istiyordu. Ona her bakışında havai fişekleri hissediyordu. Bazen, Markı saman balyalarını kaldırırken veya günün sonunda havuza dalarken gördüğünde ona belli etmeden vücuduna ve güçlü kaslarına bakıyordu.

Jade de yatmadan önce havuza girip serinlemeyi alışkanlık haline getirmişti - çiftlikten ayrılıp yola çıkınca yatmadan önce yüzmeyi özleyeceğini biliyordu. Gece yüzme seanslarına Mark'la karşılaşma umuduyla başlamış ama böyle bir karşılaşma gerçekleşmemişti. Ama o gece havuzda beşinci turunu atarken suyun diğer ucunda birinin belirmediğini gördü.

Mark açık bir plaj şemsiyesinin altında durmuş, onun yüzüşünü seyrediyordu. Jade durdu, gözlerindeki klorlu suyu sildi ve onu hayal edip etmediğini anlamak için Marka dikkatle baktı. Havuzun ortasında parmak uçlarında durdu, bir süre bakıştılar ve sonunda Jade kendini kontrol edemeyecek hale geldi.

“Ne?” diye haykırdı. “Benden ne istiyorsun?”

“Bir şey istemiyorum” diye karşılık verdi Mark, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

“O zaman neden bana bakıyorsun?”

“Bakmıyorum.”

“Günlerdir benimle konuşmuyorsun, görmezden gelerek yanımdan geçip gidiyorsun, ben içeri girer girmez odadan çıkıyorsun. Besbelli canını sıktım. Ama şimdi orada durmuş yüzmemi seyrediyorsun. Ne olduğunu anlamıyorum. Bu yüzden yeniden soruyorum sana; benden ne istiyorsun?”

Mark durdu, ona dikkatle baktı, sonra bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve yeniden kapadı. Dönüp yürümeye başladı, sonra durdu. Jade onun tişörtünü çıkarıp yere atmasını seyretti. Suyu dalan Mark ona doğru yüzdü, yanına geldi. Başını yana yatırıp Jade’i başta nazikçe, sonra arzuyla öpmeye başladı.

Mark’ın dudaklarının temasını hisseden Jade’in başı döndü, istese de gözlerini kapatamıyordu çünkü onun özlem dolu bakışlarını görmek istiyordu. Öpücüklerine tutkuyla karşılık verdi, ona sıkı sıkı sarıldı ve sırtında dolaşan parmaklarının sızladığını hissetti.

Sonunda ayrıldılar ve Jade bir adım geri çekilip Mark’ın gözlerinin içine baktı. “Neden şimdi?” diye sordu. “Neden haftalar boyunca bekledin?”

“Çünkü annemle babam gideceğini söyledi” diyen Mark parmaklarını Jade’in ıslak saçlarının arasında dolaştırdı. “Hayatımın geri kalanı boyunca seni özleyeceğimi bile bile gitmene izin veremezdim.”

Jade’in cevap vermesine fırsat kalmadan Mark döndü ve havuzun kenarına yüzdü, sudan çıktı ve eve gidip Jade’i tek başına havuzda bıraktı.

Neler olduğunu anlamakta güçlük çeken Jade gözlerini yumdu ve yavaşça suyun dibine gömüldü.

NICK

“Hamile olduğunu ne zamandan beri biliyorsun?” diye sordu Nick, ses tonunu kontrol etmeye çalışarak.

Kollarını kavuşturmuş, eski apartman dairesinin salonunda volta atıyordu. Sally kanepeye oturmuştu, üzerinde bol bir kazak vardı ve ellerini karnına koymuştu.

“Birkaç hafa önce öğrendim” dedi Sally alçak sesle.

“Neden bir şey söylemedin? Söylemek için fırsatın oldu.”

“Ne diyecektim? ‘Ah, Nick, artık bir erkek arkadaşın olduğunu biliyorum ama senden hamileyim’ mi?”

“Peki neden Yeni Zelanda’ya gitmeye karar verdiğimde söyledin? Sanki beni burada tutmaya çalışır gibisin.”

Sally öfkeyle eski nişanlısına baktı. “Saçmalama Nick! Dünya senin ve batasıca aşk hayatının etrafında dönmüyor. Konu sen değilsin, karnımda büyüyen bebek. Sana bir şey söylememem gerektiğini biliyordum.”

“O zaman neden söyledin ki!”

“Çünkü bunu kendi başıma yapabilir miyim bilmiyorum. Çünkü daha güçlü biri olmak isterdim ama değilim. Çünkü kendi kararımı almadan önce senin bilmeye hakkın olduğunu düşündüm.”

“Ne kararı?”

“Hadi ama Nick, aptal değilsin. Ne demek istediğim belli. Tek başıma bir çocuk sahibi olup onu büyütebilir miyim bilmiyorum.” “Ondan kurtulamazsın.”

“Öyle mi?”

“Hayır.”

“Bekle de gör.”

Sally nin sesinin zehirli tonu Nick’i şaşırttı. Yalnız olmak onun için gerçekten zordu demek ki. “Bu da ne demek oluyor?”

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin demek oluyor. Beni başka biri için terk ettiğinde kararım verdin zaten.”

“Başka seçeneğim yoktu, biliyorsun! Bana gitmemi söyleyen şendin!”

“O zaman hamile olduğumu bilmiyordum. *Senin* beni hamile bıraktığını yani.”

“Hamile *bırakmak* mı? Bu iş iki kişiyle yapılıyor biliyorsun.” “Brugge tatilinde yataktan çıkmak istemiyeceydin ama.”

“O zaman mı oldu? Tanrım, Sally, çok uzun zaman geçti üzerinden. Neden daha önce fark etmedin?”

“Hesap yaptım ve öyle olduğunu tahmin ediyorum” diye homurdandı Sally. “İçimdeki sesi dinlemeli ve sana hiçbir şey söyle-memeliydim.”

Nick’in içindeki bencil bir yan da onun sessiz kalmasını istiyordu. Böylece hiçbir şey öğrenmeden sessizce dünyanın diğer ucuna uçabilirdi.

“Ne yapmamı istiyorsun Sal?” diye sordu.

“Bir şey yapmanı istediğim yok. Yalnızca bilmeni istiyorum.” Nick’e baktı. “Doğru olanı yapmak istersin sandım ama yanıltmışım. Bu durumla yalnız başıma baş edebilirim.”

Ama Nick bir şey yapmazsa vicdanının rahat etmeyeceğini biliyordu.

“Kürtaj yaptırmanı istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum ama her şeye sahip olamayız Nick. Ya burada kalırsın ve her şeyi yoluna koymanın bir yolunu buluruz ya da gider hayatını yaşarsın ve ben de yapmam gerekeni yaparım. Seçim senin.”

ELLİE

Ellie ve Tim her şey yolundaymış gibi gündelik hayatlarını sürdürüyorlardı. Dışarıdan bakılınca hallerinden memnun, mutlu bir çiftte benziyorlardı ama tek farkla: Ellie DNA eşiyle ilişkisinin düzmece bir eşleşme olduğunu biliyordu.

Andrei her gün sabah 05.30'da Ellie'yi Tim'in evinden alıp arabayla Londra'ya götürüyor, Tim her akşam ikisi için akşam yemeği hazırlıyordu. Sonra birlikte kanepeye oturup Tim'in Digibox'una kaydettiği dramaları seyrediyor veya tabletlerini alıp kendi dünyalarına çekiliyorlardı.

Ellie, gizli planları olan bir adama âşık olmaktan nefret ediyordu. Güvenlik kamerasına “Merhaba Ellie” dediği görüntüleri bulmadan önce, içten içe annesi hakkında söylediği yalanların bir açıklaması olduğunu ummuştu ve belki de Tim annesinin Ellie için çalıştığını onunla çıkmaya başladıktan sonra öğrenmişti veya bunu hâlâ bilmiyordu. Ama görüntüler gerçekleri gösteriyordu. Tim masum değildi, masum amaçlarla hareket etmiyordu. Yaptığı her şeyi bilinçli bir şekilde, prova ederek yapıyordu. Ellie'nin aklında sürekli “Neden?” sorusu vardı. Tim'in DNA'nız Eşleşsin sitesine yakın zamanda kaydolduğunu biliyordu, aksi takdirde eşleşmeden çok daha önce haberi olurdu. Ama Tim iş görüşmesine bir yıldan daha uzun zaman önce gelmişti. Gizli görevde bir gazeteci miydi? Yoksa şirkete sızması için rakip şirketler tarafından mı tutulmuştu? Ellie'yle eşleşmesi şans mıydı? Teorilerin hiçbirisi taşları yerine oturtmuyordu ama Ellie başka alternatif bulamıyordu.

Bildiği tek şey, tanışmalarından çok uzun zaman önce Tim'in güvenlik kamerası görüntülerini bulacağını tahmin etmiş olmasıydı. Onun aslında ne gizlediğini öğrenene kadar bu rahatsız edici maskaralığı sürdürmeye kararlıydı.

Ellie Londra'daki Soho Oteli'nin döner cam kapılarından içeri girip üçüncü kata çıktı.

Paparazzilerin onu tanınmasına fırsat vermeden hemen içeri koştu. Andrei önden yürüyordu, Ellie'nin yanında güvenlik ekibinden iki kişi vardı ve hepsi Tim konusunda bilgilendirilmişti. Andrei'nin Tim'den zorla bilgi alma teklifini geri çevirmişti ve onunla bütün bağlarını koparması yönündeki tavsiyeleri dinlememişti. Gerçekleri şiddete başvurmadan öğrenmek istiyordu ve bunu başarmaya kararlıydı. Yine de, Tim'in yanındayken bir panik alarmı taşımayı kabul etti.

Lüks ve modern süite girince, Ula onu karşıladı ve ceketini aldı. Tanımadığı bir kadın ve üç erkek odanın ortasındaki masada oturuyorlardı. Ellie güneş gözlüğünü çıkarıp onlara katıldı.

“Ellie, seni Tracy Fenton ve ekibiyle tanıştırayım: Jason, Ben ve Jack” dedi Ula. “Senin için Tim'in geçmişini araştırıyorlar.”

Ellie, şirketiyle çalışan özel dedektifleri daha önce görmemişti. Araştırmalarını yaparken gizlilik yasalarını sık sık ihlal ediyorlardı ama Ellie buna aldırmıyordu ve bu araştırma onun için kanunlara uymaktan daha önemliydi.

“Başlayalım mı?” dedi Tracy ciddi bir tavırla. Masada duran renkli dosyaları açtı. Görüntüsü Ellie'yi şaşırtmıştı. Yasadışı yöntemlerle araştırma yapıyordu ama gösterişsiz, munis görünüşlü bir kadındı. Ama lafı dolandırmadan, açıkça konuşuyordu. “Öncelikle, ilk denememizde yeterince özenli bir araştırma yürütemediğimiz için ekibim adına özür dilemek istiyorum. Bize verilen kısa süre içinde ayrıntılı bir araştırma yapamadık ama bu bir bahane değil elbette. Bunun bir daha tekrarlanmayacağını size garanti ederim.” Ellie başını salladı ama hatayı affettiğine dair bir şey söylemedi. “Nişanlınız hakkında bilgi edinmek oldukça zor, kimliğini çok iyi gizlediğine inanıyoruz” diye devam etti Tracy. Ellie midesinin düğümlendiğini hissetti, bir şey belli etmemek için topuklarını halıya bastırdı. “Ama şimdilik hakkında öğrendiklerimizi size anlatalım. Timothy Hunt'ın gerçek adı Matthew Ward. Cambridge, St. Neots'ta doğdu. Annesi Samantha Ward, babası Michael Ward.” “Bana babasını tanımadığını söylemişti. Annesiyle babası evli miymiş?”

“Öyleydiler” dedi Tracy. Evlilik ve doğum belgelerinin kopyalarını masanın üstünden Ellie’ye uzattı. “Çiftin başka çocuğu olmamış. Matthew en azından on altı yaşma kadar Cambridge’de eğitim almış. Sıradan notlar alan ortalama bir öğrenciymiş. Fakat üniversite eğitimi alıp almadığım bilemiyoruz. Bu arada annesiyle babası yirmi altı yıl evli kaldıktan sonra sekiz yıl önce boşanmışlar. İkisi de yeniden evlenmiş ve annesi üç yıl önce bir ev yangınında, Northants, Oundle’da ölmüş. Ölüm belgesinde ölüm nedeni dumandan boğulmak olarak geçiyor. İş başvurusu için kullandığı özgeçmişte bazı finans şirketlerinde çalıştığı yazıyor ama hiçbirini doğrulayamadık. Şu anda nerede çalıştığını da bilmiyoruz.”

“Tim... Yani Matthew diye biri neredeyse yirmi yıldır yok, öyle mi?” dedi Ellie.

“Öyle görünüyor. Kendisiyle ilgili bütün ipuçlarını yok etmiş.” Tracy başka bir dosyayı açtı, Ellie ye başka çıktılar ve fotokopileri gösterdi. “Timothy size iş başvurusu yaptığında ortaya çıkmış -ondan önce hakkında hiçbir kayıt yok. İlk araştırmamızda bulduğumuz her şey sonradan yaratılmış, sahte veya üzerinde oynanmış belgeler. Oynadığı futbol takımındaki arkadaşlarıyla konuştuk, takıma bir yıl önce katıldığını söylediler ama onlarla hiçbir yere gitmiyor, sosyalleşmiyormuş. Hiçbiri hakkında bir şey bilmiyordu.” “Fakat onu işe alsak özgeçmişinin ve referanslarının sahte olduğunu bulurduk, değil mi?”

“Eminim öyledir.”

“Bu da bana iş başvurusu yaparken tek amacının binaya girmek, kameraya bakmak ve bir gün göreceğim umuduyla adımı söylemek olduğunu gösteriyor.”

“Uzun bir dolandırıcılık girişimi fakat amacının ne olduğunu bilemiyorum.”

Ellie başını salladı. “Şu an nerede çalıştığını bulamıyorsanız, her gün işe gidiyorum diye evden çıkıp ne yapıyor peki?” “İsterseniz onu

takip etmeleri için bir ekip kurabilirim.” “Babasına dönebilir miyiz? Hâlâ hayatta mı?”

“Hayatta ama Scotland, Galbraith’te felçli hastaların kaldığı bir bakımevinde. Yakın zamanda dul kalmış. Bakımevi müdürü artık konuşamadığını söyledi.”

“Peki Tim hakkında başka hiçbir şey bulamadınız mı? DNA’sı olmasına rağmen?”

“Hiçbir şey bulamadık. Fotoğrafım yüz tanıma programından geçirdik. DNA bilgisi artık şirketin veritabanında yok ama evinizden aldığımız parmak izlerini inceledik. İlginç bir şey çıkmadı. Sanki istediği yöne gitmenizi sağlayacak izlerden başka hiçbir şey bırakmamış geride.”

“Kahretsin” diye fısıldadı Ellie. Arkasına yaslandı. Sırtı ve kolları terden sıırıslıklam olmuştu, sakinleşmek için kollarım sandalyenin kolçaklarına bastırdı. Nişanlısı hakkında korktuğu her şey gerçek oluyordu ama sandığından da kötüydü durum. Tim onun yalnızca eşi değil, aynı zamanda düşmanıydı.

Birden odadaki sessizliğin farkına vardı, kimse gözlerinin içine bakamıyordu. Kendini aşağılanmış hissetti, bir ahmaktı. Herkes bu saf ve zengin kızın arkasından alay ediyordur diye düşündü. Ayağa kalktı, güneş gözlüğünü takıp ceketini giydi, Tracy ve ekibine teşekkür etti. Peşinde Ula ve Andrei’yle odadan çıktı.

Arabayla Londra’nın sabah trafiğini atlatıp ofisine dönerken üzüntüsü öfkeye dönüştü. Geleceğinin çalınmış olduğunu hissediyordu ve çok kızgındı. Sevgi dolu Tim gitmiş, yerine gizli planları olan bir yabancı gelmişti.

Araba trafikte ilerleyip Londra Köprüsü’ne geldi, The Shard’daki ofis binasının önünde durdu. Ellie, söylediklerini iPad’ine not alan Ula’ya emirler yağdırmaya başlamıştı bile: Ellie’nin evinin bütün kilitleri ve güvenlik şifreleri değiştirilecek, yeni bir telefon numarası, e-posta adresi alınacak, Tim’in bütün mesajları ve birlikte çektiikleri

fotoğraflar imha edilecek, ikisi arasındaki bütün bağlantılar silinecekti.

Asansör yetmiş birinci kata ulaştığında, Ellie Tim'le ne zaman ve nasıl yüzleşeceğini düşünmekle meşguldü. Sonunda o gece konuşmaya karar verdi; eve dönecek, Andrei ve ekibinin yardımıyla ne olursa olsun gerçeği ondan öğrenecekti.

Fakat planladıklarını gerçekleştirmeye vakti kalmadı. Ofisine girip kapıyı kapatınca, ayaklarını masanın üzerine koymuş, koltuğuna yerleşmiş oturan Tim'le karşılaştı.

“Merhaba Ells, artık konuşmamızın zamanı geldi, değil mi?” dedi Tim gülümseyerek.

MANDY

Doktor Richard'ı muayene ederken, Mandy dışarıda endişeyle bekliyordu.

Hayal gücü kızla çalışmaya başlamıştı. Richard'm onun ve bebeğin varlığını hissettiği için kendine geldiğini düşünüyordu. Dayanılmaz bir bekleyişten sonra, doktoru sonunda Mandy'yi Richard'ın odasına aldı.

“Üzgünüm” dedi anlayışlı bir tavırla. “Ama önemli bir beyin faaliyeti tespit edemedim.”

“Bazen insanların sevdikleri bir şarkıyı ve tanıdık bir sesi duyunca komadan çıktıklarını okumuştum. Belki ona da benzer bir şey olmuştur?”

“Komadaki bazı hastalara benzer şeyler olur ama arkadaşınız komada değil” dedi doktor. “Lütfen oturun.”

Mandy koltuğa yerleşirken, Dr. Jenkins Richard'ın yatağının ayakucuna ilişti.

“Açıklayayım. Komadaki hastalar tamamen tepkisizdir; hareket etmez, seslere tepki vermez, acı hissedemezler. Beyinleri geçirdikleri travmayla baş etmek için kapanmıştır ama araştırmalar çevrelerinde olup bitenin farkında olduklarını gösteriyor yine de. Bay

Taylor’m beynindeki ağır hasar onun bitkisel hayata girmesine neden oldu ve bu farklı bir şey. Bilinci yerinde değil, çevresinde olan biten hiçbir şeyin farkında değil. Fakat bedeni ve uzuvları şahit olduğunuz gibi hareket edebilir. Kolları ve gözleri kımıldayabilir, esneyebilir ve hatta arada birkaç sözcük söyleyebilir ama bunları kontrol eden kendisi değil. Doğal refleksler bunlar. Böyle tepkiler verebilir ama iyileşme olasılığı sıfır. Üzgünüm Bayan Griffiths...” Mandy bluzunun yeniyle gözlerini sildi. “Ama bundan daha fazlası oldu” dedi. “Çevresinde kim var onu bile bilmez dediniz ama beni fark ettiğinden eminim. Elini tutup yüzüme götürdüğümde kendine geldi.”

Dr. Jenkins duraksadı, kaşlarını çatı. “Anladığım kadarıyla Bay Taylor’m partnerisiniz. İkiniz DNA eşiymişsiniz, doğru mu?” “Evet ama onu ilk kez bugün gördüm.” Mandy utanmıştı ama Durumun ne kadar benzersiz olduğunu Dr. Jenkinse kanıtlamaya kararlıydı. “Ayrıca onun bebeğini taşıyorum.”

Dr. Jenkins şaşkın bir yüz ifadesiyle Mandy’ye baktı, herhalde onun delirdiğini düşünmüştü.

“Uzun hikâye” diye ekledi hemen.

“Hastaların DNA eşlerine tepki verdiği vakalar hakkında bir şeyler okudum, işin içinde bir de çocuk varsa tepkiler daha kuvvetli olabilir. Araştırmacılar bunun hamile kadınların hormonlarının bilinçsiz haldeki duyuları canlandırmasıyla ilgili olduğuna inanıyorlar. Fakat bunların iyileştirici veya tedavi edici etkiler olduğunu söyleyemeyiz. İmkânsız değil ama bunların beyinle ilgili değil, istemsiz kimyasal tepkiler olduğunu düşünüyoruz.” “Anlayamadım.”

“Dokunuşunuza tepki veren Richard değil onun bedeniydi. DNA eşinin varlığını hissedenden beyni değil reseptörleri, feromon-ları, sinirleri, kaslarıydı.”

Mandy sandalyesinde arkasına yaslandı, kederliydi. Bir an için imkânsız olanın gerçekleştiğine inandırmıştı kendini; DNA eşinin etkisiyle, hayatını birlikte geçirmesi gereken adamın uyandığını sanmıştı. Ama ortak kimyaları ona bir oyun oynamıştı aslında.

Dr. Jenkins odadan çıkınca yarım saat kadar daha sessizce Richard'ın yanında oturdu, ellerini sıkı sıkı tuttu, bedeninin yeniden tepki vermesi için dua etti. Ama en ufak bir kımıldanma olmadı. Sonra, şimdilik yenilgiyi kabullenerek onu alnından öptü ve yeniden ziyaret edeceğine söz verdi.

Bakımevinden çıkıp arabasına doğru yürürken, “Üzgünüm” dedi karnındaki bebeğe. Bebeğin karnında yer değiştirdiğini hissetti. Mandy, bu stresli günün daha da kötüleşeceğinin farkındaydı. Giysilerini ve eşyasını topladıktan sonra Pat ve Chloe'yle yüzleşecek, sonra onların sahte dünyasından sonsuza dek ayrılacaktı.

CHRISTOPHER

Kasvetli kumsalın çakılları üzerinde yürürken Amy Christopher'ın koluna girdi.

Gri gökyüzü, uluyan rüzgâr, serpiştiren yağmur ve kabaaran gelgit sularına rağmen Southwold sahilinde Aldeburgh'a doğru yürümek istemişti. Kaim kazaklarını ve kasabadaki bir mağazadan aldıkları birbirinin eşi mavi yağmurluklarını giymişlerdi.

Yol kenarındaki küçük bir otlığın yanından geçtiler. Üç tane büyük yağız at giriş kapısının arkasındaki ağacın altında duruyorlardı. Christopher yeniyetmeliğinde araçların sık geçtiği bir yolun kıyısındaki buna benzer bir otlığın kapısını açmış, neler olacağını görmek istemişti. Yolun karşısındaki hendeğin kenarına oturup beklemiş ama atlar özgürlüklerine koşmaya başlayınca fazla beklemesine gerek kalmamıştı. Otlaktan çıkan atlardan birine bir VW çarpmış, hayvanın başı ön camdan içeri girmiş, sürücü de at da oracıkta ölmüşlerdi. O zamandan beri atlara zaafı vardı.

“Bir yerde kahve içip ısınalım mı?” diye sordu Amy. Christopher hemen başını salladı. Soğuktan ve uzun yürüyüşlerden nefret ederdi. Yanlarında tasmalı bir köpek veya gidilecek belli bir yer yoksa, yürüyüşe çıkmak ona anlamsız geliyordu. Ama Amy’yle zaman geçirmeyi seviyordu ve onun açık havada mutlu olduğunu bilmek Christopher’ı da mutlu ediyordu.

Sahilde yürüyerek geri döndüler, renkli yazlık evlerin önünden geçtiler, beton bir rampadan çıkıp iki yanında butikler, galeriler, balık ve patates satan dükkânlar olan bir alışveriş caddesine gelip sevimli bir kafe buldular.

Islak saçlı, gergin yüzlü bir genç kadın kocaman bir bisikletin üzerinde yağmurdan kaçmak için hızla pedal çevirerek önlerinden geçti. Christopher onu bir arabanın altına itse yüzünün alacağı şekli merak etti bir an için. Londra metrosunun yürüyen merdivenlerinde sık sık böyle şeyler hayal ederdi. Yürüyen merdivenin diğer yönünden gelen kadınlara bakıp tanımadığı kadınlarla “becer ya da öldür” oyunu oynardı. Çoğunlukla öldürmeyi seçerdi. Gerçi Amy’yle tanıştığından beri bu oyunu oynamak da gelmiyordu içinden.

Kafeye girince radyatörün yanına oturdular, ıslak yağmurluklarını kalorifere asıp garsonun sipariş almaya gelmesini beklediler.

“İçinde havalı bir şehir çocuğu olduğunu biliyorum ama fena bir yer sayılmaz, değil mi?” dedi Amy, sağanağa dönüşüp camları dövmeye başlayan yağmuru seyrederken. “Hava hariç tabii.”

“Evet, çok hoş” dedi Christopher. Samimiydi bunu söylerken. Kasaba umurunda bile değildi ama Amy’yle vakit geçirmekten memnundu.

“Bazen Londra’dan ayrılıp kafayı toplamak iyi geliyor insana.” Christopher onun ne demek istediğini biliyordu. Gerçi Amy hafta sonu şehirden ayrılıp birlikte ailesinin sahildeki yazlık evine gitmelerini önerdiğinde kaygılanmıştı. Hedefine ulaşması için dört cinayet daha işlemesi gerekiyordu ve dikkati dağılmamalıydı. Dikkati dağılırsa hata yapardı ve bir ilişkiye girmek zaten projesini riske

atmasına neden olmuştu. Yine de Amy'yle baş başa bir hafta sonu geçirme arzusu projesini tamamlama isteğine üstün gelmişti.

Christopher, Yirmi Altı Numara'dan sonra projesini erkenden bitirmeyi de düşünmüştü. Amacına ulaşmıştı sonuçta: 7 milyon insanın yaşadığı bir şehrin paniğe kapılmasını sağlamıştı. Cinayetler ve cinayetleri işleyen isimsiz katil herkesi büyülemişti. "Amacı nedir?" diye soruyorlardı. "Kurbanlarını nasıl seçiyor?" "Yaşadıkları yerleri belli bir yöntemle mi belirliyor?" "Stensil resmin anlamı nedir?"

Christopher bu soruları yanıtlayabilecek tek kişiydi ve bazen bunu yapamamak ve projesini üstlenememek sinirini bozuyordu. Fakat işlediği suçların efsane mertebesine yükselmesi için buna katlanması gerekiyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim Chris?" dedi Amy, kremalı lat-teleri servis edildikten sonra. Biraz gergin görünüyordu.

"Sor tabii" dedi Christopher, masanın üzerindeki kupaları simetrik bir şekilde yeniden yerleştirirken. Adını kısaltması artık canını sıkılmıyordu. "Aklında ne var?"

"Bir şey yok aslında" dedi Amy, rahatlatmak için sevgilisinin elini tutarak. "Bir şeyi merak ediyorum. Aslında bu konuyu açmak istemezdim ama sence ilişkimiz nereye gidiyor? Senin *gerçek aşkın* mıyım? Benimle bir gelecek kurup diğer çiftlerin yaptığı şeyleri yapmak ister misin?" Amy'nin yanaklarının kızardığını gören Christopher gülümsedi. Amy giderek daha hızlı konuşmaya başlamıştı. "DNA eşi olduğumuzu biliyorum ama bu senin için yeterli mi? Çünkü bu konuda konuşmadık. Birlikte olduğum diğer erkeklerden biraz daha farklı olduğumu biliyorum, bunu anlıyorum ama bazen okuması çok zor birisin."

Christopher kaşlarını çattı. "Farklı derken neyi kastediyorsun?" "Kartlarını açık oynamıyorsun, değil mi? Sanki alttan alta ben-

den gizlediğin bir şeyler var. Bir zamanlar, başka erkek arkadaşlarım hakkında böyle bir şey hissetsem hemen çekip giderdim. Yani, ben

polisim, Tanrı aşkına. En sevdiğim, en yakın olduğum insanlardan bile kuşkulanamam gerek ama seninle... seninle durum farklı. Bana söylemediklerinin bile önemi yok.” Bir an sessizleşti. Christopher onun haklı olduğunu, sırrını gerçekten önemsemeyeceğini umdu. “Senin hakkında düşündüklerimi değiştirmez bu. Açıklaması zor ama kendimi güvensiz hissetmemi sağlamak yerine tam tersi etki yapıyor - sana daha fazla güvenmemi neden oluyor. Sana kendine ait sırları saklaman konusunda güveniyorum ve bu sırların bana zararı olmayacağını biliyorum.”

Christopher’ın içinden inşa etmek için yıllarca uğraştığı kat kat duvarları yıkmak, kim olduğunu, ne yaptığını ona açıkça anlatmak geçti. İnsanlar geçmişte onu sevmişlerdi ama bu sevgiyi nasıl kabulleneceğini bilememişti. Amy’yle tanışmadan önce yalnızdı ama doğasının karanlık yönü, kimliğinin büyük bir bölümünü oluşturan karanlık yanı artık siliniyordu. Hayatı boyunca ilk kez birinin karşısında tamamen dürüst ve incinebilir olmak istiyordu.

Duraksadı, gözlerini yumdu, büyük sırrını anlatmak için ağzını açtı. Ama kendini koruma güdüsü sesinin çıkmasını engelledi. Projesinden şimdi vazgeçerse hayatı boyunca pişman olacaktı. İçten içe cinayetleriyle arasına girdiği için Amy’ye kinlenecek, sonunda bu kin tohumu bir nefret ağacına dönüşüp ondan gelen ışığı kesecekti. Bir gün Amy’ye kin duymaya başlarsa ne yapardı hiç bilmiyordu.

“Sen ne istiyorsan onu istiyorum” dedi alçak sesle. Gerçekten de öyleydi.

Sonra bakışlarını masaya çevirdi. Gözlerinin içine baktığı takdirde Amy’nin içinden geçen her şeyi görebileceğinden, sevdiği adamın ruhu olmadığını anlayacağından korktu.

JADE

Avustralya macerasının ikinci ayağına iki gün kalmıştı ama Amy Kevin’in ailesinin çiftliğinden ayrılmayı eskisi kadar istemiyordu artık.

Mark'ın öpücüğü her şeyi değiştirmişti. Başta sadakat ve doğru olanı yapma isteği yüzünden birbirlerinden uzak durmuşlardı ama havuzda duygularına teslim olduktan sonra ne kadar çok zaman kaybettiklerini fark edip arayı kapatmak istemişlerdi ve kimsenin görmediği anlarda birlikte vakit geçirmeye başlamışlardı. Jade, Mark'la birlikte kasabaya gidip erzak alışverişi yapıyor, vites kolunda duran elini tutuyordu. Yemek masasında kolları temas ediyor, Mark'm süt sağma makinelerine takılacak inekleri ahırlara götürmesine yardım ediyordu. Mark'm yanında geçirdiği her dakika Jade'in kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi atmasına neden oluyordu.

Jade'in kurtulmak istemediği bir bağımlılıktı Mark. Ne kadar çok alırsa, o kadar fazlasını istiyordu.

Avustralya'da tek başına yapacağı yolculuk için bavulunu hazırlarken, Mark'la birlikte olmayı her zamankinden daha fazla istiyordu. Ondan uzakta geçireceği beş haftayı düşününce nefesi kesilecek gibi oluyordu ve içinde sürekli büyüyen bir şey çiftlikte kalmak istiyordu.

Çiftlikteki son gecesinde, Jade öpüşmenin, el ele tutuşmanın ve sokulmanın artık yetmediğine karar verdi. Parmağındaki gümüş yüzüğü çıkardı ve yatağının başucundaki komodine koydu, misafir odasından çıkıp kapıyı arkasından kapadı ve sessizce Mark'ın yatak odasına gitti. Kapı koluna uzanırken elleri terden ıslanmıştı. Mark'ın onu reddetmemesi için dualar ediyordu. Ama Mark'ın kapısı aralıktı ve kapıyı itip açınca, sanki Jade'in gelmesini bekler gibi sırtüstü yatağına uzanmış olduğunu gördü.

Mark yatak örtüsünü açtı ve onu yanına çağırdı.

“Yarın benimle birlikte gel” diye fısıldadı Jade ona sonrasında. Bedeni bitkindi, nefes nefeseydi.

“Gelemem biliyorsun, durum çok karmaşık.”

“Farkında değil miyim sanıyorsun? Ağabeyinle evlenen bendim.”

“Ben de az önce onun karısıyla yattım.”

“Ne dedin sen?” dedi Jade, ondan uzaklaşarak. “Yalnızca yattığın bir kadın mıyım yani?”

“Affedersin, öyle demek istemedim.”

“Ama öyle dedin. Karşısına çıkan herkesle yatağa giren ucuz bir kadın değilim ben.”

“Biliyorum, öyle dememeliydim” diyen Mark uzanıp elini tuttu.

“Sen de ben de biliyoruz ki ortada ikimizin de karşı çıkamadığı bir güç var.”

Mark başını salladı.

“Benimle gel o zaman. Yarın gelmen gerekmez, bir hafta, iki hafta sonra da gelebilirsin. Ailene kafanı boşaltmak için bir süreliğine buradan ayrılman gerektiğini söyle. Birlikte biraz zaman geçirip neler olduğunu anlayalım. Bize bu şansı tanımak zorundasın.” “Jade, ailemin bana burada ihtiyacı var.”

“Benim de sana ihtiyacım var.”

“Aileme ve Kevin’in anısına bunu yapamam. İnsanlara nasıl söylerim... İki hafta önce ağabeyimin cenazesine gelen insanlara onun karısına âşık olduğumu nasıl söylerim?”

Mark’m aşk kelimesini kullandığını duyan Amy’nin yanakları kızardı, bedeni alev alev yandı. “Ama ben de aynı şeyi hissettiğime göre bunun nesi yanlış?” dedi.

Mark özür diler gibi başını iki yana salladı, yatağa uzanıp tavanı seyretmeye başladı. Sanki kutsal bir gücün ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Jade birden rahatsız ve çıplak hissetti

kendini. Reddedilmişti ve sinirliydi. Tişörtünü ve iç çamaşırını giydi, odasına gitmek için kalktı.

“Ben bundan daha değerliyim Mark” dedi. “Bunu o sarışın ve güzel kafana sokamazsan yakında çok geç olacak.”

Kapıya doğru dönünce, Mark’ın annesi Susanın dehşet içinde koridordan onlara baktığını gördü. Yüzünden öfke ve hayal kırıklığı okunuyordu.

NICK

Nick’in iştahı tamamen kapanmıştı. Guruldayan boş midesini ne zaman doldurmaya çalışsa kusmak istiyordu. Bu yüzden sigara, sakız ve aromalı sudan başka bir şey tüketemiyordu.

Baba olacağını öğrenince içine kapanmış, Sally’yle ayrıldıklarında kaldığı, Birmingham’daki otele yerleşmişti. Alex’in özel eşyalarıyla dolu evinin aksine, burada aklı karışmadan olup bitenleri düşünüp değerlendirebilirdi.

Saatlerce sessizlik içinde dokuzuncu kat penceresinden şehri seyretti. Pencere çerçevesindeki dört vidayı çıkarırsa camın tamamen açılmasını engelleyen güvenlik bantlarını gevşetebildiğini keşfetmişti. İlk iki vidayı elinde tutarken, aklına bir fikir geldi. Bu düşünceyi hemen zihninden atmaya çalıştı ve çay kaşığıyla kalan iki vidayı gevşetmeye devam etti. Aklına gelen fikir, başkaları için sorun yaratmasını engelleyebilirdi.

O akşam Alex’in mesajlarına karşılık vermedi. Pasaportunu yenilemek için Londra’ya gitmek yerine günü eski kız arkadaşıyla geçirdiğini ve yıl bitmeden baba olacağını öğrendiğini ona nasıl söyleyecekti? Alex’in mesajları giderek daha endişeli bir tona bürününce, giderek daha sık aramaya ve sesli mesaj bırakmaya başlayınca, Nick telefonunu kapatmaya karar verdi.

Pencereden içeri giren tatlı bir esinti Nick’in yüzünü okşadı ama o bunu fark etmedi bile. Kendisinin hep çocuk sahibi olmak istediğini

ama Sally'nin bu konuda o kadar emin olmadığını düşünüyordu. Evlendikten sonra birkaç yıl beklemeye ve sonra her şeyi doğal sürecine bırakmaya karar vermişlerdi. Ama Brugge tatili planlarını bozmuştu ve şimdi yaptıklarının sorumluluğunu almaları gerekiyordu.

“İstersen olur, istersen vazgeçeriz” demişti Sally. Ona inanıyordu. “Ben sana sadece olanları söylüyorum. İster baba olursun, ister olmazsın. Yalnızca bunu tek başıma yapamayacağımı biliyorum. Seni tehdit ediyor veya sana bir ültimat veriyor değilim.”

Ama Nicke öyle gelmemişti.

Mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışmış, çocuğunun hayatının parçası olup Alex'le birlikte olmanın bir yolunu araştırmıştı. Yeni Zelanda'ya göç edebilir, uçak biletleri her yıl düşerken senede bir kez, parasını dikkatli kullanırsa iki kez İngiltere'ye gelebilirdi. Geri kalan zamanda çocuğunun büyüdüğünü FaceTi-me ve Skype'tan seyretmesi gerekecekti. İdeal bir durum değildi belki ama örneğin başka ülkelere gönderilen askerler de böyle yapıyordu. Sally de çocukla birlikte onun ziyaretine gelebilirdi. Tabii “yalnız olmamak” derken kastettiği buysa. Bebeği tek başına büyütmekten öyle çok korkuyordu ki Nick elinden geldiğince onun yanında olmak istiyordu. Sally'nin sunduğu diğer seçeneği düşünmek bile istemiyordu.

Alex'ten Londra'da kalmasını istemek haksızlık olurdu. Hasta babasının yanında olması gerekiyordu. Babasının sağlığı her gün daha da kötüye gidiyordu ve Alex'in hayatının son günlerinde onun yanında olmak istediğini biliyordu. Onun yerinde olsa Nick de ailesinin ihtiyaçlarına öncelik verirdi.

Sorunu çözmenin başka yolları da vardı ama hepsi aynı kapıya çıkıyordu: Nick çocuğunun hayatında önemsiz bir oyuncu olarak kalacaktı ve bu ona asla yetmeyecekti. Baba olmak istiyorsa, çocuğunun hayatında aktif bir rol üstlenmeliydi.

Fakat aklına endişe verici bir düşünce gelmişti. Ya kendisiyle DNA eşinin arasına girdiği için çocuktan nefret ederse? Onun gözlerinin

içine her bakışında kendi gözlerindeki boşluğu görürse? Nick ürperdi.

Ruh eşini belirsiz bir süre için görmeyeceğini düşünmek bedeninin ağrmasına yol açıyordu. Onunla birlikte gülememek, odaya girdiği zaman neşeyle gülümsemesine yol açmamak, uyurken inip çıkan göğsünü seyretememek Nick'in kendini hasta hissetmesine neden oluyordu. Aynı şehirde oldukları halde böyle hissediyorsa, ayrıldıkları zaman ne olacaktı? Nick, bu duruma tahammül edemeyeceğini iliklerinde hissediyordu. Herkesi memnun edecek bir çözüm bulmaya çalışmak, okyanus sularını süpürgeyle geri itmeye çalışmak gibi bir şeydi.

Yutkundu, pencerenin güvenlik bandındaki son iki vidaya baktı, gözlerini yumdu. Kararını vermişti ve geri dönüşü yoktu.

ELLIE

“Merhaba Ells, artık konuşmamızın zamanı geldi, değil mi?” dedi Tim, gülümseyerek. Sesi neşeli ve aldırışsızdı ama yüzündeki gülümseme samimi değildi. Cam masanın arkasında Ellie'nin koltuğuna yaslandı ve elindeki bardaktan bir yudum aldı. Bardağı sallayıp buzlan tıkırdattı. İçki dolabının üstündeki kaliteli Scotch dolu kristal sürahinin kapağını Ellie görsün diye açık bırakmıştı.

Karşısındaki sırılsıklam âşık olduğu Tim değildi; kim olduğu bilinmeyen Matthew'du bu. Onunla karşılaşmadan ondan nefret etmeye başlamıştı. Ceketinin cebini yoklayıp Andrei'nin verdiği panik alarmım aradı.

“Alarmdan haberim var. İstersen devini çağır. Seni durdurmayacağım.”

Ellie düğmeye basmaya hazırlanırken Matthew yeniden konuştu:

“Ama bunu yaparsan seni kandırmak için neden bunca zahmete girdiğimi öğrenemeyeceksin.”

Ellie sırtı ona dönük halde kalakaldı.

“Hayatını problem çözmeye adanmış bir bilim insanı olduğundan, bunu neden yaptığımı çok merak ettiğinden eminim.”

Ellie içki dolabının başına gitti, kendine bir cin tonik hazırladı. Eteğini düzeltti, iki kanepeden birine oturdu, bacak bacak üstüne attı ve Tim’in karşısındaki kanepeye oturmasını bekledi. Başta onu karşısında bulduğu için şaşırılmıştı ama şimdi kendini son derece kararlı hissediyordu. Konuşmak istiyorsa onun Ellie’ye gelmesi gerekiyordu. Hiçbir erkeğin peşinden koşmayacaktı Ellie.

“Soho Otelindeki toplantının nasıl geçti?” diye sordu Nick, yanına gelirken. Nerede olduğunu bilmesine şaşırılmıştı ama bunu ona belli etmedi. “Bulut hesabın için daha iyi bir şifre bulmalısın. İşte olduğunu söylediğin zamanlarda aslında nerede olduğunu biliyorum.” “Sen de hesabım benim iPad’imde açık bırakmamalıydın.” “Onu yanlışlıkla yaptığımı mı sandın? Kaza diye bir şey yoktur Ellie. Yalnızca özenle inşa edilmiş planlar vardır.”

“Sadede gelmek ister misin Matthew?”

“Ah, bana ilk defa Matthew dedin. Galiba hoşuma gitti Ells. Timothy adını neden seçtiğimi öğrenmek ister misin? İncilden, tabii. ‘Tanrıyı onurlandırmak’ demek. Sen de kendini Tanrı sanıyorsun, öyle değil mi? Onurlandırılması gereken, Tanrıya benzer birisin.”

Ellie kaşlarını kaldırdı, Matthew konuşmaya devam etmeden önce onun tepkisini bekledi.

“O küçük geni keşfettin, insanlara hayatlarının geri kalanım kiminle geçirmeleri gerektiğini söyledin... Bence kesinlikle Tanrı sanıyorsun kendini.”

“Bu tür suçlamalara alışkınım” diye dramatik bir tavırla iç geçirdi Ellie. “Artık zaman kaybetmeyelim. Benden ne istiyorsun? Bütün bunların bir anlamı olmalı - mesele para besbelli. Sana para

vermemi isteyeceksin yoksa bütün hikâyeyi basma anlatmakla tehdit edeceksin.”

Matthew içkisinden bir yudum daha aldı. “Hayır. Ben özel hayatımı başkalarından sakınırım. Bir daha dene.”

“Senin nasıl biri olduğunu hiç bilmiyorum.”

“Evet, bilmiyorsun. O zaman sana anlatmama izin ver sevgili gelinim. Ben hayatını asla düşünmediğin şekilde değiştirecek olan adamım.” Ellie ye bakarak sırttı, kadeh tokuşturmak ister gibi bardağını havaya kaldırdı.

“Peki bunu nasıl yapacaksın?”

“Ona da sıra gelecek. Ama önce şunu söylemem gerek; keşke fotoğrafta annemi tanıdığın anda yüzümde beliren ifadeyi görebilseydin.”

“Onu pek hatırlamıyorum doğrusu” diye yalan söyledi Ellie. “Önemsiz elemanlarımızdan biriydi. Ne yaptığım bile pek anımsamıyorum dürüst olmak gerekirse.”

“Senin testini ilk yapanlardan biriydi, değil mi? En azından bunun için onu daha net hatırlamanı beklerdim; özellikle testin yapıldığını bile bilmediği düşünülünce.”

Ellie ona bir bakış attı. Neden söz ettiğini anlamıştı. “Bakıyorum söylediklerimi düzeltmeye kalkmıyorsun” dedi Matthew.

“Projenin ilk dönemlerinde veritabanım oluşturmak için DNAsını ödünç aldığım bazı insanlar oldu” dedi Ellie.

“Bazı insanlar demek? Eski iş arkadaşlarından biri çöplerde kullanılmış kaşık çatal bile aradığını söyledi. Bunları gizlice laboratuvara götürüp izinlerini almadan DNA’larım koleksiyonuna ekliyormuşsun.”

Ellie içten içe köpürüyordu. Başlangıçta yasal olmayan yöntemler kullandığı olmuştı ama yakın çevresine bu konuda sessiz kalmaları için cömert ödemeler yapmıştı. “Ne olmuş?” dedi. “Dünyanın en kötü suçunu işlemedim sonuçta.”

“Hem yasal değildi hem etik değildi.”

Ellie güldü. “Sen mi bana etik konusunda nutuk çekeceksin? Hadi ama Matthew, bundan daha iyisini yapabilirsin.”

“Peki o zaman. Eline biraz para geçtikten sonra kurduğun bir ekip aracılığıyla hükümet görevlilerine rüşvet verip Ulusal DNA Veritabanı’na nasıl ulaştığını konuşalım mı? Veya bu ekibin DNA örnekleri almak için kliniklere, hastanelere ve morglara para yedirdiğini?”

“Üçüncü kişilerin kullandığı yöntemler için beni sorumlu tutamazlar.”

“Ekonomik destek almak ve işini büyütmek için ölülerin, hastaların, suçluların DNA’larını aldın. Veritabanının derinlerine gizlediğin bazı dosyalarda hüküm giymiş pedofillerin, tecavüzcülerin, katillerin bilgileri var, bazılarında DNA eşi bile bulmuşsun. Biraz daha eşelediğim zaman, veritabanında zihinsel özürlü ve ölü çocukların bilgilerini bile buldum. Ölü çocuklar Ellie! Bunu nasıl haklı çıkarabilirsin?”

“Kuruluşunun ilk aşamasında bazı sınırları aşmamış olan başarılı bir global şirket göster bana.”

Ellie başını çevirdi, görmezden geldiği şeyler için utanç duymayı reddediyordu. “Sonucu iyi oldu ama” dedi. “Keşfim dünyayı değiştirdi, kime ne zarar verdi ki?”

“Annemin DNA’nız Eşleşsin testi sonuçlarını hatırlıyor musun?”

“Elbette hayır - çok eski dönemlerden söz ediyoruz, o zaman biriyle eşleşmiş olmasının mümkün olduğunu sanmıyorum.” “Peki ya babam?”

“Baban mı? İki saat öncesine kadar babanın varlığından haberim bile yoktu.”

“Babam senin ilk deneklerinden biriydi. DNA bilgisini çaldığında hükümet için çalışıyordu. Test sonuçlarını herkese açtığın zaman DNA eşi olduğunu öğrenen bir kadın onunla bağlantı kurdu. Annemle babamın emekliliklerini düşünmeleri gereken dönemde babam bavullarını toplayıp bir yabancının peşinden İskoçya’ya gitti.”

“Matthew, bundan ben sorumlu değilim.”

“Şirket avukatlarının tavsiyelerini tekrarlamayı veya insanların hayatlarını mahvettiğin halde suçlu olmadığını duymak istemiyorum. Sana senin hayatını nasıl mahvedeceğimi söyleyeceğim. Şimdi, bir içki daha alabilir miyim?”

MANDY

Richard'ı bakımevinde ziyaretten dönen Mandy, Pat'in evinin boş olduğunu görünce sevindi.

Pat ve Chloe'ye Richard'ın ölümü hakkında neden yalan söylediklerini sorup onlarla yüzleşmeden önce bir plan yapması gerekiyordu. Ama önce Pat'in evinden çıkmalıydı. Üst kattaki yatak odasına -onun yatak odasına- çıkarken ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Akşamüstü yaşadığı stresin bebeği kötü etkileyeceğinden korkuyordu.

Her zamanki gibi başlayan gün, bir James Patterson romanından daha karmaşık bir hal almıştı çok geçmeden. Bitkindi, kendi evine ve güvenli ortamına dönmeyi iple çekiyordu. Evine dönünce kapıyı kilitleyecek, köpüklü suyla doldurduğu küvete girecek, öğrendiği şeylerle yüzleşecekti. Birkaç gün sonra ortalık sakinleşince annesiyle kız kardeşlerini ziyaret edip onlarla barışmaya çalışacaktı. Onları görmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu ve gerçek ailesine hayal edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı şimdi.

Odadaki giysilerini topladı, iki bavula doldurdu. Bebekle ilgili her şeyi Pat'in koyduğu yerde bıraktı. Oyuncakları, bebek bezlerini ve çocuk arabasını da almadı. Bunları daha sonra kendisi satın alabilirdi.

Ön kapının kapandığını duyunca irkildi, bavulları kapatıp fermuarlarını hemen çekti.

“Merhaba! Yukarıda mısın Mandy?” diye seslendi Chloe. “Annem yemek yapmak istemediği için balık ve patates kızartması getirdik...”

Mandy'nin iki bavulla merdiven sahanlığında belirdiğini görünce sesi kesildi. “Her şey yolunda mı?” diye sordu Pat.

“Birkaç günlüğüne gidiyorum” dedi Mandy. “Biraz yalnız kalmam lazım.”

Pat ve Chloe birbirlerine baktılar, şaşırdıkları belliydi. “Bir şey mi oldu? Bebek iyi mi? O iyi mi?” diye sordu Chloe.

“Evet, bebek gayet iyi.”

“Peki o zaman neden gidiyorsun? Burada mutlu olduğunu sanıyordum.”

Mandy duraksadı, aşağıdaki iki yabancıya baktı ve aslında onları hiç tanımadığını fark etti. Tanıştığı günden beri ona yalan söylemişlerdi ve söyledikleri her yalan için, verdikleri her sahte söz için onlardan nefret ediyordu.

“Richard’a olanları biliyorum” dedi yavaş yavaş ve kararlı bir sesle.

“Ne biliyorsun?” diye sordu Pat.

“Bugün Michelle Nicholls’la tanıştım, Richard’m eski kız arkadaşı. Bana onun hakkında ilginç şeyler anlattı. Kadınlara çok düşkün olduğunu, çocuk istemediğini söyledi. Ama hepsi bu kadar değildi.”

“Sana yalan söylemiş” dedi Pat hemen. “Michelle kindar bir kaltak. Richard onu artık istemediği için ona kin besliyor.”

“Richard’m bebeğini doğurması için ona yalvarmadınız yani?” dedi Mandy. “Kabul etmediği zaman onu taciz de etmediniz demek?” Mandy öfkeyle Pat’e bakıyordu.

“Hayır, tabii ki öyle bir şey yapmadık canım. Richard ölmeden önce bana onu hiç sevmediğini söylemişti.”

“Ölmeden önce mi? Pat, yeter artık. Gerçeği biliyorum. Bu akşamüstü onun kaldığı bakımevindeydim.”

Pat elini şaşkınlıkla ağzına götürdü, Chloe başını çevirdi. “Neden bana yalan söylediniz?” dedi Mandy. “Neden onun öldüğünü söylediniz?”

“Yalan söylemek istememiştik” dedi Chloe, titreyen sesiyle. “Anma törenine geldiğin zaman hayatta olduğunu biliyorsun sandık. Sonra evimize geldin ve onun öldüğünü sandığını anladık ve...” Pate baktı. “Annem seni daha fazla üzmememiz gerektiğini söyledi. Sana gerçekleri söylemek istedim ama çok geç kalmıştım.” Huzursuzca Pate baktı yeniden.

“Bana onun küllerini nereye serptiğinizi bile gösterdin Pat. Nasıl bir anne yapar böyle bir şeyi? Oğlu hâlâ hayattayken hem de?” Chloe bile şaşırmış görünüyordu. “Anne?” dedi alçak sesle ama Pat onu duymamış gibi yaptı.

“Ölüden farkı yok” dedi Pat. “Küçük oğlumu kaybettim ve ona yeniden kavuşmak istedim. Sen de çocuk istiyordun. Sana yalan söylediğim için üzgünüm ama böylesi hepimiz için daha iyi olmadı mı?” “Planınız buydu yani, Richard’m yerine benim bebeğimi koymak?”

“Hayır, onun yerine kimseyi koyamayız” dedi Pat, aksi bir sesle. “Peki amacınız neydi o zaman? Çünkü hemşirenin söylediğine göre onu hiç ziyaret etmiyormuşsunuz. Bakım masraflarını karşılıyormuşsunuz ama onunla başka bir bağınız yok.”

“Onu görmek çok zor” dedi Chloe. “Hayat dolu birinin çürüyüp gittiğini görmek çok zor. Onu görmeye dayanamıyoruz.”

“Vah zavallıcıklar. Peki ya ağabeyin? Orada tek başına yatıyor. Arkadaşlarının onu ziyaret etmesini bile yasaklamışsınız.”

“Ne cüretle bizi yargıyorsın?” dedi merdivenlerden Mandy’ye doğru çıkmaya başlayan Pat. “Onu sadece şu haliyle gördüğün için şanslısın - solunum cihazıyla nefes alan, bir hortumla beslenen ve sondayla boşaltım yapan bir yatalak şu an. Onu eski haliyle tanımadığın için ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin, bu sayede eski haliyle karşılaştırmak zorunda kalmıyorsun. O yatalak benim oğlum değil. O *beden* ona ait değil. Bana ne yapmam gerektiğini söyleme çünkü hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Anne, lütfen sakinleş” dedi Chloe ama Pat onu duymadı bile. “Peki ben neyim? Onun bebeğini taşıyacak bir araç mı?” “Hayır, elbette öyle değilsin. Öyle olsun istesek taşıyıcı anne bulurduk.”

“Ama Michelle’den bunu istemediniz mi zaten? Önce ona sordunuz.”

“O zaman aklımız başımızda değildi” dedi Chloe. “Yastaydık, şoktaydık. Ama şimdi anlıyoruz, değil mi anne? O yüzden Richard’m DNA’sını test yaptırmak için yolladık, çocuğunun kimden olması gerektiğini anlamak için. O kişi sensin.”

“Ne?” Mandy elindeki bavulu yere düşürdü. “Testi onun adına siz mi yaptırdınız?”

Chloe duraksadı. “Sen öyle söyleyince kulağa kötü geliyor” dedi ve başını öne eğdi. “Annem doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Lütfen Mandy, bavullarını bırak, aşağı gel ve bu konuyu konuşalım. Sen bu ailenin parçasısın, bebek de öyle.”

Mandy başını salladı ve güldü. “Yanılıyorsun. Ben bu ailenin parçası değilim ve bebeğim de olmayacak. Bana en başından beri yalan söylediniz, size nasıl güvenebilirim? Eve dönüp hayatımı düzene koymam lazım ama siz ikiniz bu yeni hayata dahil olamazsınız.” Mandy bavullarını aldı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye haykıran Pat son birkaç merdiveni çıkıp Mandy’nin karşısına dikildi. “Torunumu benden alamazsın.” Aynı anda birden koluna asılınca Mandy dengesini yitirdi.

Öne doğru yuvarlandı. Bacakları altında bükülmeden önce tırabzanı yakalamayı başardı ama kocaman bedeni öne doğru devrilirken dengesini bulamadı ve alnını parmaklıklara çarptı. Yüzünden akan sıcak kanlan hissetti. Bir eliyle tırabzana tutunup doğrulurken diğer eliyle yarasına dokundu. Derin bir kesik olduğunu hissedince bayılacakmış gibi oldu.

“Ambulans çağırayım” diyen Chloe telefonunu almak için içeri koştu.

“Kımıldama seni aptal kız” dedi Pat. Giysisinin yeninden çıkardığı mendili Mandy’nin yaralı alınına bastırdı. “Torunumu nasıl böyle tehlikeye atarsın?”

“Sen ve yalanların yüzünden böyle oldu” diye ağlıyordu Mandy.

“Dördümüz çok mutlu olabilirdik. Öz kızım gibi sevmiştim seni ama seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmamalıydım. İster beğen ister beğenme, bu bebeğin hayatının parçası olacağım. Kimse -ne sen ne mahkemeler- beni torunumdan uzak tutabilirsiniz.”

Korkan ve başı dönen Mandy, Pat’ten uzaklaşmak istiyordu. Pat’in kolunu itti ve yeniden bavuluna uzandı. Ama merdivenden inmeye çalışırken dizlerinin bağı çözüldü ve devrildi, yaralı başını yeniden tırazana ve parmaklıklara çarptı. Merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve düştüğü yerde bayılıp kaldı.

CHRISTOPHER

Yirmi Dokuz Numaranın kestane rengi saçlarının koku molekülleri Christopher’m burun deliklerine dolup mukusunda çözülerek beynine sinyaller gönderdi.

Ama kızın meyveli şampuanının basit kokusunda onu iten bir şey vardı. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa bir kokudan olumsuz etkilenmişti.

Christopher bu işi mümkün olduğunca çabuk ve etkili bir şekilde halletmek istiyordu ama kızın boynu çok inceydi ve teli çok sıkı doladığı için eti kesilmişti. Kızın şahdamarını kestiğinden endişelenip teli gevşetince odaya kanlar saçıldı. Mikroskobik damlaları temizlemek çok uzun sürecekti ve Christopher’m buna ne zamanı ne sabrı vardı.

Teli gevşetmesi, sekiz uzun dakika boyunca beklemek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Saniyeleri saydı ve sonunda kızın bilinçsiz bedeninin yere devrilmesine izin verdi. Kız cesurca karşı koymuş, boşu boşuna tekmeler savurmuş, Christopher’ı tırmalamaya

ve ısırmaya çalışmıştı. Ama Dokuz Numarayla yaşadığı başparmak olayından sonra dikkatsiz davranmamayı öğrenmişti Christopher. Deneyimliydi ve kıza aniden saldırmanın avantajı ondaydı. Düello onun zaferiyle sonuçlandı.

Christopher bilinçsiz kızın üzerine eğildi ve teli yeniden boynuna sardı, beynine giden oksijeni kesecek kadar basınç uyguladı. Cam kapıdaki yansımada avcının avının işini bitirmesini seyretti, sonra başım çevirdi. Artık eski haline benzemiyor, hatta kendini tanıyamıyordu.

Yirmi Dokuz Numaranın ölürken çıkardığı hırıltı da saçından gelen koku gibi nahoştı. Kızın burnundan damlayan sümüşü ve ağzının kenarında biriken beyaz köpükleri görmezden geldi.

Son nefesini verdiğiinden emin olunca teli bıraktı ve kızın yanma yattı. Tavana bakarken, listesindeki diğer kadınların görüntüleri doldu zihnine. Yirmi Yedi Numara günlerdir aklından çık-jnıyordu; onun için bir dönüm noktası olmuştu. Onu öldürdükten sonra ve Amy'nin etkisiyle, psikopat empati kazanmış, bir vicdan geliştirmeye başlamıştı.

Yirmi Sekiz Numaranın Polaroid fotoğrafını mutfağına bırakmak için yanma döndüğünde, Yirmi Yedi Numara üç gündür ölüydü. Christopher ilk defa gördükleri yüzünden şoke olmuş ve büyülenmişti.

Kızın şiş, rengi bozulmuş bacaklarının arasında, tamamen gelişmiş, cansız bir fetüs yatıyordu. Bir elmadan büyük değildi. Christopher başta ona gözlerini dikip bakmaktan başka bir şey yapamamıştı ve amacına ulaşmak için kendine baskı yaptığı için sonunda halüsinasyon görmeye başladığını sanmıştı. Ama gözlerini kırptırmasına rağmen fetüs hâlâ oradaydı.

Yirmi Yedi Numara'nın adı Dominika Bosko'ydu ve bu adı bir daha unutmayacaktı çünkü Christopher onu ve bebeğini kurban kabul ediyordu. Fetüsü bir havluya sarıp annesinin kolunun altına yerleştirmek zorunda olduğunu hissetmişti.

Christopher yerde yatan soğuk ve cansız cesetlerin Amy ve ikisinin bebeği olsa neler hissedeceğini düşündü. Başka birinin eylemleri yüzünden bütün potansiyelleri yok olmuştu. Yetişkin olduğundan beri ilk kez gözlerinin kenarında gözyaşları birikti. Gözyaşı damlalarından birkaç tanesi anneyle çocuğun üzerine damladı.

Eve dönüp internette araştırma yapınca, doğmamış bebeğin ender rastlanan ve tabut doğumu denen bir olayın kurbanı olduğunu öğrendi. Çürümeye başlayan Dominika'nın karnında biriken gazların baskısı, bebeğin vücudundan çıkmasına neden olmuştu.

Christopher günün geri kalanını kız hakkında bulabildiği bütün bilgileri toplamakla geçirdi. E-postalarını inceledi, mesajlarına, sosyal medya paylaşımlarına baktı. Suriye'deki dört ayrı arkadaşına yazıp hamile olduğunu bildirmişti kız. Tarihleri kontrol etti ve e-postaların Amy'yle Aldeburgh'ta geçirdiği hafta sonunda gönderildiğini gördü.

Amy'yle ilişkisi kayıtsız davranmasına neden olmuştu. Kadınların hayatlarını incelemek yerine onunla ilgilenmişti. Dominika'nın hamile olduğunu bilse onu listesinden çıkarırdı.

Christopher'm projesini tamamlaması için tek bir cinayet işlemesi gerekiyordu ama bunu yapabilecek miydi bilmiyordu.

JADE

Jade kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Yarı giyinik halde kayınvalidesinin önünde duruyordu, az önce oğluyla seviştiği için yüzü hâlâ kırmızıydı ama seviştiği adam evlendiği adam değildi.

Susanın yatak odasından gelen ışık gergin yüzünü aydınlatıyor, gölgeler korkutucu görünmesine neden oluyordu. İkisine de öfkeyle baktı, gördüklerinden öğrendiği belliydi. Sonra döndü ve oturma odasına doğru gitti.

Mark, Jade'in üzerinden sıyrıp odanın diğer ucuna attığı iç çamaşırım bulmaya çalışıyordu. Çamaşırını bulup üzerine geçirdi, sonra bir tişört giydi ve Jade'i itip annesinin peşinden gitti.

Jade onun “Anne” dediğini duydu. Markın oda kapısının arkasına asılı duran bornozu aldı. Titreyen bacaklarıyla onların yanına gitti.

“Bunu nasıl yapabildiniz?” diyordu Susan, gözyaşları içinde. “Kevin senin ağabeyin Mark. Senin de kocan Jade. Bunu ona nasıl yaparsınız? Onu yeni gömdük, cesedi soğumadı bile.”

“Üzgünüm” dedi Mark, umutsuzca. “Bunu öğrenmemen gerekiyordu.”

“Ah, tabii ki öyle. Herkesin arkasından iş çevirmeyi tercih ettiğiniz anlaşıyor zaten.”

“Hayır, öyle değil.”

“Peki ya sen?” dedi Susan, Jade’i işaret ederek. “Seni evimize buyur ettik, sana öz kızımız gibi davrandık. Bize böyle mi karşılık veriyorsun? Başından beri kocanın kardeşiyle mi yatıyorsun?”

“Başından beri değil” diye açıklamaya çalıştı Jade. “Bu ilk seferiydi.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Evet, çünkü doğru.”

“Siz ikiniz gerçeğin ne olduğunu bilmiyorsunuz bile. Mark, seni daha iyi yetiştirdiğimizi sanıyordum.”

“Öyle... evet öyle ama...” diye açıklamaya çalıştı Mark.

“Belli ki becerememişiz... İğrençsin!”

“Kevin’le benim aramda asla fiziksel bir yakınlaşma olmadı” dedi Jade, kararlı bir tavırla, durumu düzeltmeyi umarak. “Kimyamız uyuşmuyordu ve... nedenini bilmiyorum.”

Susan kaşlarını çatıp öfkeyle ona baktı. “Evet, uyuşuyordu, o senin eşindi! Sana nasıl davrandığını gördüm. Seni seviyordu.” “Ben de onu seviyordum ama ona âşık değildim. Eşleşmiş olduğumuzu biliyorum ama aramızda, en azından benim için, romantik bir çekim yoktu. Herhalde bazen böyle oluyor...”

“Hasta olduğunu öğrenir öğrenmez ilgini yitirdin yani.”

“Hayır, öyle değil Susan, gerçekten değil. Onu umursamasam burada kalmazdım.”

“Sana hayrandı Jade. Bakışlarından anlıyordum bunu. Onun DNA eşiydin, neden sen de böyle hissetmedin? Senin de aynı şeyleri hissetmen gerekiyordu!”

“Bilmiyorum, lütfen bana inanın. Ona âşık olmak için öyle çok uğraştım ki... Onu beni sevdiği gibi sevmek istedim ama... ama yapamadım.”

“Bence denemedin bile...”

“Doğru söylüyor anne” diye söze karıştı Mark. “Jade ona âşık olamazdı çünkü onun DNA eşi değildi.”

İki kadın aynı anda Marka doğru döndü.

Mark konuşmadan önce yutkundu. “Kevin in onun DNA eşi olmadığımı biliyorum çünkü... çünkü o benim DNA eşim.”

ALEX

Alex, Nick’in otel odasında onu bekleyen notu buldu.

Ona çok sayıda mesaj gönderdikten sonra bile Nick’ten ses çıkmayınca randevularını iptal etti, taksiyle Nick’in kaldığı otele gitti. Londra’dan trenle o sabah döneceğini biliyordu ve onu bekleyecekti ama Nick saatler sonra hâlâ dönmediğinde endişelenen Alex resepsiyon görevlisini ikan edip onun odasına girdi.

Elektronik anahtar kapıyı açınca Alex içeride neyle karşılaşacağından korkup nefesini tuttu. Oda boş ve düzenliydi ama çöp kutusu doluydu. Sigara paketleri ve mini bar şişelerinin yanında, çöpe top yapıp atılmış kâğıtlar doldurulmuştu.

Güvenlik görevlisi ardına kadar açık camın önünde şaşkınlıkla durdu. Rüzgâr perdelerini dalgalandırıyordu ama içerideki bayat sigara kokusunu dağıtmaya yetmiyordu. “Bunun için ceza ödeyecek” diye mırıldandı otel görevlisi, bozuk İngilizcesiyle.

Alex odada çevresine bakındı ve sonunda özenle düzeltilmiş yatağın üzerinde duran kapalı zarfı gördü. Zarfın üzerinde kendi adını görünce ve elyazısını tanıyınca ürperdi, sonra pencereye koşup dokuz kat aşağıdaki beton çatıya baktı.

ELLİE

Matthew viski sürahisini içki dolabından alıp kanepeye, Ellie’nin oturduğu yere götürdü.

Bardağını yeniden doldurdu. Ellie, onun suçlamaları ve tehditlerinin canını giderek daha fazla sıktığını belli etmemeye çalışıyordu. Ama ikisi de Matthew’un onu sert görüntüsünün altında kopan fırtınaları anlayacak kadar yakından tanıdığını biliyordu. Ellie’nin karşısında oturdu, dramatik bir tavırla iç geçirdi.

“Babam annemi terk ettikten sonra -senin testin yüzünden oldu bu- birkaç ay içinde aile evimizi satmaya zorladı. Annem evinden ve arkadaşlarından uzakta küçük bir daireye taşınmak zorunda kaldı” diye devam etti. “Yalnızdı, aşağılanmış ve yalıtılmış haldeydi, dertlerini unutmak için içki içmeye başladı. Alkol düşkünlüğü yüzünden her an işini kaybedebilirdi. Sarhoşluktan altına yapan bir annenin altını değiştirmek zorunda kalan bir oğul olmak nasıl bir şey biliyor musun? Veya süpermarkette sarhoş olduğu için olay çıkardığından anneni emniyetten almak zorunda kalmanın?”

Ellie başını iki yana sallamak üzereydi ama onu tatmin etmek istemedi.

“Tabii ki bilmiyorsun” dedi Matthew. “Sonra, en kötü döne-mindeyken biriyle eşleşti.”

Ellie duraksadı, bardağını masaya bıraktı. “O zaman neden şikâyet ediyorsun? Sonunda her şey yoluna girmiş işte.”

“Öyle sanıyorsun, değil mi? Adamın adı Bobby Hughes’tı” dedi Matthew. “Başta iyi birine benziyordu ve annem ona sırılsıklam âşık oldu. Ama manipülatif pisliğin biriydi ve annem yalnız kalmaktan o kadar korkuyordu ki o ne derse yaptı, hatta adamın genç kızlara düşkünlüğünü bile görmezden geldi. Polisin dizüstü bilgisayarında bulduğu fotoğraflara göre çok genç kızlardan hoşlanıyordu. Bilgisayarı e-Bay’den aldığını ve fotoğrafların zaten içinde olduğunu söyledi ve annem ona inanacak kadar aptaldı. Mahkeme masraflarını ödedi, kredi çekip ona bir avukat tuttu. Adam yine de hapse atılınca, annemin elinde ödeyemediği borçlardan başka bir şey kalmadı. Bunların hepsi, hayatında kötü giden her şey bilmeden dahil edildikleri bir test yüzünden oldu, yani senin Tanrı rolünü oynamak istemen yüzünden. Burada, fildişi kulende bulutların arasında oturuyorsun ve sevdiğin birinin gözlerinin önünde başka bir şeye dönüşmesini seyretmek zorunda kalmadın hiç.”

Ellie ona öfkeyle baktı. “Öyle mi sence?”

“Kendimden söz etmiyorum, bu başka bir konu” dedi Matt-hew, önemsemez bir tavırla. “Güçlü, zeki bir kadının fiziksel ve duygusal açıdan mahvoluşundan söz ediyorum. Sigarası yüzünden yangın çıktığında sarhoştı, biliyor muydun? Diri diri yandı. Öyle kötü yanmıştı ki bulunan cesedin ona ait olduğunu bile teşhis edemedim.”

Kollarını meydan okur gibi kavuşturdu. Ellie cin toniğinden bir yudum aldı. Talihsiz annesine açındıracağım düşünmüş olmalıydı. Ama Ellie’yi ne kadar çok suçlarsa o da aynı ölçüde sinirleniyordu.

Ellie’yi hafife almıştı. Keşfine burun kıvıran bilim dünyasını ikna etmeye çalışan hırslı bir genç kadınken tanımamıştı onu. Sesini duyurmak için yaptığı fedakârlıkları anlatmamış, şu anki gücüne kavuşmak için eski benliğinden nasıl vazgeçmek zorunda kaldığını söylememişti. Tim Ellie’yi yumuşatmıştı ama göz açıp kapayana kadar eski güçlü haline dönemeyeceğini düşünüyorsa aldanıyordu.

“Dünyada bu testi yaptıran ve eşleşmediklerini öğrenen milyonlarca çift var” dedi Mandy kararlı bir tavırla. “Ama ayrıldılar çünkü birbirlerini seviyorlar. Eskiden bazı kısa yollara sapmış olabilirim ama eşleşen insanların nihai kararlarından sorumlu değilim. Babanı iradesiz anneni terk etmeye zorlamadım, annenin eline içki şişesi tutuşturup ağzından içeri zorla içki dökmedim. Bir noktada insanlar kedi seçimlerinin sorumluluğunu almak zorundadır.”

“Sen kendi seçimlerinin sorumluluğunu ne zaman alacaksın Ellie?”

“Benim seçimlerim homofobiye, ırkçılığı ve dini nefreti bitme noktasına getirdi. DNA eşleşmesi cinsiyet, renk veya din ayrımı tanımaz. Her inançtan ve itikattan insanı mümkün olmadığını düşündüğümüz şekillerde bir araya getirdi. Sen dünyadaki düşmanlığı azaltmak için ne yaptın peki?”

“Diğer yandan bir o kadar insanı da ‘biz’ ve ‘onlar’ diye ayırarak böldün; DNA’ları sayesinde sevilenler ve ilişkilerinin daha değersiz olduğunu düşünen diğerleri. Yaptığının Hitler’in Yahudi-lere yaptığına benzediğini görmüyor musun? Naziler onları mahvolmuş bir azınlık haline getirene kadar birer birer yok etti, onlara haşere muamelesi yaptılar. Eşleşmeyen insanlar için planın bu mu senin de? Onları yavaş yavaş yok etmek mi?”

Ellie güldü. “Sandığımdan daha çılgınmışsın.”

“Eşleşenler ekonomik açıdan eşleşmeyenlerden daha iyi durumda. Eşleşen çiftlere vergi indirim yapıyor, daha iyi sağlık sigortası anlaşmaları yapıyorlar, evde mutlu oldukları için işyerinde daha verimliler ve bu sayede daha kolay iş buluyorlar. Eşleşmeyenlerin intihar oranları daha yüksek, boşanma ve depresyon oranları da...”

“Bu oranlar giderek düşüyor çünkü insanlar DNA’ları uygun olan başkalarıyla eşleşiyorlar. Ev içi şiddet olaylarında da düşüş var.”
“Çünkü insanlar fiziksel ve zihinsel baskı uygulayan eşlerini polise rapor etmekten korkuyor da ondan. Eşleşmedikleri insanlarla *daha iyi* ilişkiler kurmayı göze alamıyorlar.”

“Göç artık eskisi gibi sorun yaratmıyor” diye devam etti Ellie, tartışmaya iyice ısınarak. Matthew’u alt edecekti. “İnsanlar bürokrasiye takılmadan her yere gidebiliyor ve başka ülkelerdeki DNA eşlerinin yanına yerleşebiliyorlar.”

“Dünya üzerindeki şirketlerin neredeyse yarısı başka şehirlere veya ülkelere göç eden önemli çalışanlarını kaybetti.”

“İstediğin bütün istatistikleri sayıp dökabilirsin Matthew ama bir şeyi inkâr edemezsin. Hoşuna gitse de gitmese de DNA’nız Eşleşsin uygulaması var.”

Matthew ona anlamlı bir tavırla baktı. “Bunu inkâr etmiyorum ama varlığını uzun süre koruyabileceğini de sanmıyorum.”

“Bu kararı sen veremezsin.”

“Kararı insanlar verecek” dedi Matthew. “İnsanlar hep kazanır.” “Ne diyorsun sen?”

Matthew ayağa kalktı, kollarını havaya kaldırıp gerindi. “Bir içki daha ister misin?”

Ellie başını iki yana salladı. Bardağım üçüncü kez dolduran Matthew’u seyretti. Karşısında duran, bir zamanlar sevdiği adamı tanıyamıyordu. Matthew her açıdan Timden farklıydı - saldırganlığı, hareketleri, hatta oturuşu bile. Ellie’nin yanında onca zaman başka türlü davranmak için epey çaba harcamış olmalıydı.

“Şu anda bile nasıl biri olduğumu bilmene rağmen bana hâlâ âşıksın, öyle değil mi?” dedi Matthew, viski bardağındaki buzları sallayarak.

Ellie karşılık vermedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Birinin hayatına girip Tanrı rolü oynaması hiç hoş değil, sen ne dersin?”

“Kendini kandırma, sen Tanrı rolü falan oynamıyorsun. Saf anneni kandıran adam gibi manipülatif birisin. Ama ben onun gibi acınası biri

olmadığımdan bu küçük tersliğin bütün hayatımı altüst etmesine izin vermeyeceğim. Seni hep seveceğim çünkü DNA'mda yazılı bu. Ama senden asla hoşlanmayacağım ve bugünden sonra bir daha asla görüşmeyeceğiz.”

“Bana bu kadar kin duymana rağmen hâlâ DNA eşim olduğuna inanıyorsun demek?” dedi Matthew alayla.

“Evet, elbette öyleyiz. Keşke olmasaydık ama öyleyiz işte.” “Komik olan da bu Ells. DNA eşi değiliz. Hiçbir zaman olmadık.” Ellie gözlerini kıstı. “Nasıl yani?”

“Bir bilim insanısın ama eşleşmeyi öyle istiyordun ki sonuçlardan bir an bile şüphe etmedin.”

“Eşleşmek istediğim falan yoktu. Sen hayatıma girmeden önce gayet mutluydum.”

“Öyleydin, hâlâ da öylesin. Bir dizi zengin ahmakla çıkmış olan buz gibi soğuk bir işkadımsın. Ailenle görüşmemek için bahaneler uydurdun ve işinden başka hiçbir şeyin yoktu. Benimle her şeye sahip oldun ama bu ironik bir durum çünkü gerçekte hiçbir alakamız yok.”

“Test edilen 1,7 milyar insan arasında yanlış eşleştirilen hiç kimse olmadı...”

“Şu ana kadar öyleydi. Sen ve ben yanlış eşleriz Ellie, çünkü sonuçları değiştirmek için sunucularınıza gizlice sızdım.”

“Uyduruyorsun” dedi Ellie ama şaşırmıştı. Kollarını öfkeyle kavuşturdu. “Sunucularımız dünya üzerindeki bütün büyük şirketlerin sunucularından daha iyi korunur. Sayısız hackleme denemesi yapıldı ama kimse başarılı olamadı. Senin gibilerden korunmak için paranın satın alabileceği en iyi programları ve uzmanları kullanıyoruz.”

“Belli ölçüde haklısın ama sisteminiz senin ne kadar kendini beğenmiş biri olduğunu dikkate almadı. Bir süre önce konu satırında

‘Yılın İşkadını Ödülü’ yazan bir e-posta aldığını hatırlıyor musun? O e-postayı açmamak elinde değildi tabii.”

Ellie, varlığını çok az insanın bildiği özel hesabına böyle bir e-posta geldiğini anımsıyordu.

“Gönderideki bağlantıya tıkladın ama hiçbir şey olmadı, değil mi?” diye devam etti Matthew. “Ama aslında oldu çünkü o bağlantıya tıklayınca özel olarak hazırlanmış minik ve tespit edilemez bir yazılım bilgisayar ağınıza uzaktan erişebilmemi sağladı. Senin ulaşabildiğin her şeye ben de ulaşabiliyordum. Sonra DNA zincirimi seninkinin kopyası haline getirdim, arkama yaslandım ve bana ulaşmanı bekledim. O yüzden iş görüşmesine gelmiştim, hangi programları ve sistemleri kullandığınızı anlamak için. Fotoğrafımı çekmek için başka bir makine ararken odadan çıkıp beni dizüstü bilgisayarıyla baş başa bıraktığı için halkla ilişkiler müdürünüze teşekkürlerimi iletirsin. Sisteminize rahatça girdim onun sayesinde. Bir dahaki sefere, iş görüşmesine gelenlerin üzerinde mercek saptırıcı olup olmadığını araştırmalarını söyle. Cebe bile sığabilen bu küçük cihazlar dijital kameraların çalışmasını engelliyor.”

Ellie yer yarılrsa da içine girsem diye düşünüyordu. Yanakları kızarmıştı. Onu hiç sorgulamadan hayatına aldığı için pişmanlık, ona güvendiği için öfke duyuyordu.

“Bana özgür iradenle âşık oldun” diye devam etti Matthew. “Bunu öyle çok istiyordun ki kendi kendini ikna ettin. Seni bu işe bulaştırdığı için DNA’nı suçlayamazsın, olanların tek suçlusu sensin.”

Ellie nefesinin tıkanıldığını hissetti, kendini toplamaya çalıştı. “Bunu yapmamın pek çok nedeni var” diye devam etti Matthew, kanepesine biraz daha gömülerek. “Seni küçük düşürmek istedim, doğru. Ama insanların ne kadar açgözlü olduğunu da kanıtlamak istedim. Karşımıza daha iyi şeyler çıkması ihtimalinin bile sevdiğimiz her şeyden ve herkesten vazgeçmemize neden olduğunu göstermek istedim. Bana karşı hissettiklerini DNA eşi olduğumuz için hissetmedin; birbirimiz için yaratılmadık, kaderimiz yıldızlara yazılmış falan değildi. Kendi iradenle âşık oldun bana, bilimsel nedenlerle

değil. Klasik bir tanışma ve yakınlaşmaydı bizimkisi; ne daha azı ne daha fazlası. DNA'nız Eşleşsin programını keşfeden kadım nasıl kandırdığımı herkese anlattığım zaman insanlar sana gülecek ve inanılabilirliğini yitireceksin.”

Ellie koltuğun kollarına yapıştı ve kendini daha fazla tutamadı. “Ne olmuş yani?” dedi. “Ne istiyorsan yap. Herkese anlat öyle istiyorsan. Ben bunu da atlatırım. Nihayetinde pek çok başka kişi benim sayemde mutlu oldu.”

“Ah Ells, ne kadar safsın. Olan bitenden bir şey anlamadın mı hâlâ?”

Ellie ne demeye çalıştığını anlamadan öfkeyle ona baktı. “Ayaklarının altındaki zemin kayıp giden yalnız sen değilsin ki. Milyonlarca müşterinin de hayatları altüst olacak.”

“Nasıl yani?” diye sordu Ellie, tereddütle.

“Yalnızca sen ve ben mi yanlış eşleştik sanıyorsun? Tabii ki hayır. Bütün kodunuzu yeniden yazdım ve son on sekiz ay içinde veritabanımızdaki en az 2 milyon insan yanlış kişiyle eşleşti.”

Ellie güçlkle yutkundu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki göğsünden fırlayıp çıkacaktı sanki.

“Yanlış eşleşenler öyle rasgele eşleşti ki, ben bile kimin etkilendiğini bilmiyorum” diye devam etti. “Sözünü ettiğim dönemde eşleşen herkes -yani yaklaşık 25 milyon kişi- yanlış eşleşmiş olabilir. Benim yüzümden şirketin beş para etmez durumda artık. Kimse eşinin gerçek olup olmadığından emin olamayacak. Seni mahvedeceğimi söylemiştim ve ben asla yerine getiremeyeceğim sözler vermem.”

MANDY

Mandy zonklayan alnı yüzünden sonunda yavaş yavaş kendine geldi.

Gözlerini açmadan sağ elini yavaşça yüzüne uzattı ve yumurta büyüklüğündeki şişliği yokladı. Hâlâ çok acıyordu alnı. Yarasına dikiş atılmıştı. Yavaşça gözlerini açmaya çalıştı ama sanki gözka-pakları birbirine yapışmıştı. Sol elini kımıldatmaya çalıştı ama eli çok ağırdı, kendisi de çok güçsüzdü. Sağ eliyle sol elini yoklayınca, kolunun dirseğine kadar alçıya alınmış olduğunu anladı.

Yavaş yavaş kendine gelirken, neredede olduğunu anlayamadı. Burnuna çamaşır suyu ve ağız gargarasını andıran bir koku geliyordu. Banyoda olduğunu sandı, sonra başını çevirip pencereyi gördü. Bakışlarını odaklayınca, dışarıdaki manzarayı tanıdı. Buraya daha önce de gelmişti, manzara tanıdıktı. İki kez düşük yapmış, ikisinde de buraya getirilmişti. Hastanedeydi.

Birden paniğe kapıldı. Elini örtülerin altına sokup karnını yokladı. Karnı eskisinden çok daha düzdü. *Hayır, ne olur yeniden olmasın* diye dua etti çaresizce.

“Kimse yok mu?” diye hırıltıyla seslendi. Boğazı kupkuruydu ama odada yalnızdı. Mandy yatakta doğrulup oturmaya, sırtını demir karyolanın başlığına yaslamaya çalıştı ama karnına keskin bir sancı saplandı. Yüzünü buruşturup elini duvara attı. Hemşireleri çağırmaya yarayan düğmenin orada olduğunu biliyordu. Düğmeye iyice bastırdı.

Birkaç dakika sonra kapıda saçlarını atkuyruğu yapmış bir hemşire belirdi. “Ah, demek uyandınız, nasılsınız?” Yabancı aksanlı sesiyle konuşarak Mandy’nin yatağının yanına geldi.

“Bebeğim...” diye mırıldandı Mandy, yataktan çıkmaya çalışırken. “Bebeğim nerede?”

“Doktoru çağırayım” diyen hemşire odadan çıktı.

Mandy istemsizce titreyerek çevresine bakındı. Alnındaki zonklama karnındaki ve bileğindeki ağrıyla karışıyor, başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Yatağın kenarına eğildi, kustı. O sırada doktor geldi.

“Bebeğimi görmem lazım...” diye mırıldandı.

“Hayır, hayır, olduğunuz yerde kalmalısınız Bayan Taylor” dedi doktor. Hemşire Mandy’nin temizlenmesine yardım etti. Mandy, doktorun ona Bayan Taylor diye hitap ettiğini fark etmeyecek kadar paniğe kapılmıştı. “Oğlunuz güvende, durumu iyi.”

“Oğlum mu?” Pat doğru tahmin etmişti.

“Evet” diye devam etti doktor, yatağının ayakucundan aldığı çizelgeye bakarken. “Beş gün önce erken doğum yaptınız. Bebeğiniz iki buçuk kilo doğdu. Güvende ve sağlıklı, koridorun diğer ucundaki odada.”

“Bana ne oldu?”

“Merdivenlerden düştüğünüz söylendi bize. Başınıza darbe almışsınız, bileğiniz kırılmış ve beyninizde ödem var. Bedeniniz şoka girdi. Son birkaç gündür sizi yatıştırıcıyla uyutuyorduk. Bebeğinizi önlem olarak sezaryenle aldık. Birkaç gün boyunca iyice dinlenmelisiniz. Acele ederseniz bebeğinize de faydanız olmaz.”

“Onu ne zaman görebilirim?”

“Hemşirelerden birine birkaç dakika sonra onu getirmelerini söylerim.”

“Teşekkürler.”

Mandy başını yastığa bıraktı, rahatlayarak iç geçirdi. Pat ve Chloe’yle tartışırken merdivenlerden yuvarlandığını anımsıyordu ama başka bir şey hatırlamıyordu. Bebeğinin dünyaya böyle gelmesini istemezdi ama yine de doğmuştu ve sağlıklıydı. Gülünce ve ağlayınca başı zonkluyordu ama ikisini de yaptı. Artık bir *anneydi*.

Fakat birkaç dakika sonra dönen doktorun yüzündeki kaygılı ifadeyi görünce mutluluğu hemen silindi.

“Affedersiniz Bayan Griffiths. Anlaşılan oğlunuz şu an hastanede diğer aile üyelerinizin yanında. Onu temiz hava alsın diye bahçeye

çıkarmış olmalılar.”

Mandy’nin gözleri açıldı: “Ailem mi?”

“Evet, günlerdir burada kendinize gelmenizi bekliyorlardı. Bebekle de yakından ilgilendiler.”

“Kim? Kim onlar?”

“Anneniz ve kız kardeşiniz sanırım. Sizi ambulansla buraya getirmişlerdi.”

Mandy dehşetle kasıldı, sonra şaşkın doktorun kolunu yakaladı.

“Hemen polis çağırın” dedi.

CHRISTOPHER

Zemin kattaki dairenin arka kapısı dökülüyordu. Aşağıdaki kaldırımda dökülmüş sıvalar vardı, pencereleri kurumuş macunlar tutuyordu.

Ama yirmi yıldır bakım görmemiş binanın eskiliği ve bakımsızlığı Christopher için avantajdı. Onun gibi deneyimli biri için böyle eski bir kapının kilidini açmak çok kolaydı.

Kısa sürede içeri girdi, kapıyı sessizce arkasından kapattı ve apartman dairesini incelemeye başladı. Otuz Numarayı birkaç hafta önce ziyaret etmişti ve o zamandan beri dairede hiçbir değişiklik olmamıştı. Havada hâlâ rutubet kokusu vardı ve dışarıdaki sokak lambasının ışığı ucuz mobilyaları aydınlatıyordu.

Christopher’ın otuzuncu cinayeti onun için bir kutlama vesilesi olmalıydı aslında; kimi zaman asla ulaşamayacağım düşündüğü hedefine ulaşmak üzereydi. Otuz ceset, binlerce gazete ve dergi yazısı, televizyon belgeselleri ve dramatik, gerçeği yansıtmayan yeniden canlandırmalar - hepsi onun çabaları sayesinde olmuştu. Cinayetleri kimin işlediğini ve arkasındaki nedeni kimse bilmiyordu.

Ama Christopher başarısını kutlayacak veya kendiyle gururlanacak bir ruh halinde değildi. Son cinayeti bir an önce halletmek, dışarıdaki kaldırımını işaretleyip evine dönmek istiyordu. Yarın

Amy'nin yanında yatağa kıvrılacak, kolunu onun beline dolayacak ve dünyada başka hiç kimse yokmuş gibi ona sıkı sıkı sarılacaktı.

Hayatlarına devam edebilir, normal çiftlerin yaptığı şeyleri yapabilirlerdi. Bir zamanlar yalnızca yabancıları öldürmeyi hayal ediyordu ama artık hayallerinde hafta sonlarını sevdiği kadınla geçirmek, parklarda ve sahillerde dolaşmak, birlikte alacakları evi dekore etmek, birlikte koşmak veya kanepede birbirlerine sokulup dizi izlerken abur cubur atıştırmak vardı aklında. Eskiden farklı olmak ona gurur veriyordu ama artık öyle hissetmiyordu. Amy'yle tanışmadan önce psikopata yabancı gelen her şey şimdi hoşuna gidiyordu çünkü Amy kendisini *normal* hissetmesini sağlamıştı.

Christopher sessizce apartman dairesinde dolaştı, bir gün ona gerçekte kim olduğunu ve onun sayesinde neye dönüştüğünü anlatıp anlatamayacağını düşündü. Ama onunla birlikte olmaya başladıktan sonra, ilişkilerin yürümesi için gerçeğe gerek olmadığını öğrenmişti; tek gereken ikisinden birinin ikisi için de atacak kadar büyük bir kalbi olmasıydı.

Otuz Numaranın yatak odasının kapısının altından radyonun boğuk sesi geliyordu. Christopher koridorda yerini aldı, beyaz bilardo topunu ve peynir telini ceplerinden çıkardı. Bunu son kez yapacaktı. Ama duygusallaşmaya zamanı ve isteği yoktu şu anda. Topu duvara attı, teli gerip beklemeye başladı. Olacaklar için özür dilemek istiyordu içten içe. Projesinden uzun zaman önce soğumuştı ve kızın ölümünden keyif almayacaktı.

Çıkan gürültüye rağmen yatak odasının kapısı açılmadı. Christopher kızın uyuyakalmış olduğunu tahmin etti. Sorun değildi; On Sekiz Numarayla da aynısı olmuştu. Ama topu yeniden atmak için almak üzere eğilirken ensesinde şiddetli bir acı hissetti. Hemen döndü ama elektrik akımı bedenini sarstı, acı içinde yere yuvarlandı.

Çırpınarak bayılmadan önce gördüğü son şey Amy'nin yüzüydü.

JADE

Susan ve Jade öfkeyle Marka bakıyor, bir açıklama yapmasını bekliyorlardı.

“Neden DNA eşim olduğunu söylüyorsun?” diye sordu Jade, başını iki yana sallayarak. “Nereden çıktı bu?”

“Mark?” dedi Susan şaşkınlıkla. “Neler oluyor?”

Mark başını öne eğdi, gözlerini kapadı. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Kev ve ben aynı zamanda test yaptırдық. Sonuçlar aynı gün geldi ama o kemoterapi için hastanedeydi. Gelen e-postayı açınca seninle eşleştiğimi gördüm Jade. Kev kimseyle eşleşmemişti. Kanseri teşhisi konulduktan sonra biriyle eşleşmeyi ne kadar istediğini hatırlıyor musun anne?”

Susan başını salladı.

“Ona gelen e-postayı sildim ve ona yanıt geldiğini ama benim kimseyle eşleşmediğimi söyledim. Bağlantı bilgilerin için siteye ödeme yaptım Jade, sonra bunları onun telefonuna gönderdim. Böylece gelen e-postayı hiç görmedi. Senin varlığını öğrenince, binlerce kilometre uzakta olmana rağmen yüzünde beliren ifadeyi görmeliydin. O zamanlar hâlâ eski Kev'di, hatırlıyor musun anne? Doktorlara İngiltere'ye gidip seni görmesine izin vermeleri için yalvardı ama izin vermediler. Sigorta da böyle bir yolculuğun masraflarını ödemeyi kabul etmedi.”

Jade Susanın olanları hatırlayıp başını salladığını gördü. “Tedavi tam anlamıyla başladığında saçlarını kaybetmesini, kilo vermesini ve tanınmaz hale gelmesini görmek çok zordu. Ama senden gelen mesajlar ve telefon konuşmalarınızdan sonra gözlerinin eskisi gibi parladığını, gülümsemeye başladığını görünce yaptığının ne kadar doğru olduğunu anladım.”

Jade, eşleştiklerini öğrendiği günü düşündü. Öğle yemeği molasında gelen e-postayı görünce öyle heyecanlanmıştı ki adına bile dikkat etmeden DNA eşinin iletişim bilgilerini almak için ödeme yapmıştı. Kevinden hemen kendini tanıtan bir mesaj gelmişti ve ilk konuşmalarından itibaren onun DNA eşi olduğunu düşünmüştü. Onun sıcaklığını ve ilgisini sevmiş, ona hemen ısınmıştı. Nefret ettiği bir işte çalışıyor ve ailesiyle yaşıyordu, böyle bir değişiklik ona çok iyi gelmişti.

“Hemen konuşmaya başlamıştık” dedi Jade alçak sesle. “Doğru isim olup olmadığını kontrol etmeye gerek bile duymadım.”

Jade kayınvalidesinin sakinleştiğini görüyordu ama onun öfkesi gittikçe kabarıyordu.

“Üzgünüm Jade” dedi Mark. “Ama inan bana, son birkaç haftadır ne kadar zor durumda olduğunu biliyorum. Kapıyı açıp seni görür görmez anlatıp durdukları patlamaları hissettim. Sevdiğim tek kızı üzmemekten nefret ettim.”

“Beni ne kadar incittiğini bilemezsin” dedi Jade soğuk bir sesle. Öfkesine hâkim olmak için yumruklarını var gücüyle sıktı.

“Biliyorum Jade, gerçekten biliyorum... Kev’in her gece seninle telefonda konuşmasını duymak, gelen her mesajın onu gülümsettiğini görmek ve o mesajların aslında bana geldiğini bilmek... cehennem gibiydi. Birbirinize neler söylediğinizi, onun hakkında ne hissettiğini merak ettim ama hiçbir şey diyemedim. Gerçi çıkıp gelmeni hiç beklemiyordum. Geldiğinde hem en korktuğum kâbus gerçek oldu hem de başıma gelen en iyi şeydi. Birden birlikte olmam gereken kadını karşımda buldum ama ağabeyimi görmeye gelmiştin ve o da sana sırılsıklam âşıktı.”

Jade gözlerinin dolduğunu hissetti, gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını engellemeye, duygularına hâkim olmaya çalıştı. Bir yandan Mark’ı tokatlamak istiyor, diğer yandan ona sıkı sıkı sarılmayı arzuluyordu.

“Bana yalan söyledin... Kevine yalan söyledin... Sevdiğini iddia ettiğin insanlara yalan söyledin - bunu nasıl yapabildin?” diye sordu. “Haftalardır bu kâbusun içine hapsolmuş durumdaydım, neden ona âşık olmadığımı düşünüp üzülyordum, bencil, kalpsiz bir kaltak olduğumu sanıyordum. Ne kadar kötü durumda olduğumu gördün ama tek kelime etmedin. Her şeyin görüldüğünden farklı olduğunu belli edecek en ufak bir şey yapmadın - beni tek başıma bunca şeyle mücadele etmeye bıraktın. Bana olanları söylesen ve gerçekleri öğrenmemi sağlasan en azından ne yapıp yapmayacağıma karar verebilirdim. Ama o seçeneği bile elimden aldın. Beni kullandın Mark. Canımı en çok yakan da buydu.” “Lütfen bunu neden yaptığımı anlamaya çalış.”

“Çalışıyorum ve sana yumruk atmamı engelleyen tek şey bu. Anlıyorum, Kevin i düşünmen gerekiyordu. Ama benim birine güvenmem uzun zaman alıyor ve bedenim senin için ne hissederse hissetsin, zihnim veya kalbim sana bir daha asla güvenmeyecek.”

“ Lütfen öyle söyleme” diye yalvardı Mark. “ Bize bir şans ver.”
“Üzgünüm, gerçekten yapamam bunu.”

Jade hızla odadan çıktı, misafir odasına döndü, kapıyı çarparak kapattı. Kapıyı, DNA eşi için hissettiklerine de kapatmıştı.

NICK

Alex hakkında rüyalar görerek sıkıntılı bir gece geçiren Nick, misafir odasından çıktı ve kahve yapmak için mutfığa gitti. Sally kahvaltı masasına oturmuştu, önündeki tabakta yarısı yenmiş çikolatalı bir kruvasan vardı. Şişen karnı tişörtünden belli oluyordu artık. “Günaydın” diye mırıldandı ve kahve makinesinin başına geçti. “Günaydın” diyen Sally yüzünü buruşturdu, sandalyesinde kımıldandı.

“Rahat edemiyor musun?”

“Hayır” dedi Sally. “Bütün gece böyleydin. Ancak arada bir aspirin alabiliyorum ve onun da pek faydası olmuyor.”

“Akşamüstü bunu ebeye söyleyen iyi olur.”

“Söylemesem daha iyi bence. Bana tansiyonum olduğunu ve sakın olmamı söyleyecek nasıl olsa. Kafamın içi zonklarken nasıl rahatlayacaksam.”

“Bir şey ister misin?”

“Bitki çayı olabilir. Dolapta limonlu ve yaseminli çay vardı.” Nick çaydanlığı ocağa yerleştirdi. Birlikte sessizce oturdular, suyun kaynamasını beklerken ikisi de boşluğa bakıyordu.

Nick’in Alex’ten ayrılmasının üzerinden beş ay geçmişti. Mektubunda, Sally’yi ve bebeği seçtiğini yazmıştı. Uzun ve içten bir mektuptu, Alex’in verdiği kararı anlayışla karşılayacağını umuyordu. Onu ne kadar incittiğini biliyordu ama kendine aynı durumda olsa Alex’in de aynı şeyi yapacağım söylüyordu. Yine de suçluluk duygusu azalmıyordu.

Nick’in yaptığı en zor şey olmuştu bu, Sally ye bir erkeğe âşık olduğunu söylerken bile bu kadar zorlanmamıştı. Uğruna her şeyini feda ettiği bu doğmamış bebek babasının onun için nelerden vazgeçtiğini asla bilmeyecekti.

Nick isteksizce eski evine taşınmıştı ama artık misafir odasında kalıyordu. Alex’ten tek hamlede ayrılmanın uzun ve zorlu bir ayrılık sürecinden daha kolay olacağını sanmıştı ama kendini kandırıyordu - kaybettiği sevgilisini düşünmeden bir saati bile geçmiyordu.

Alex’in gidişinden birkaç gün önce, Nick kendini Alex’in kapısında bulmuş, ondan özür dilemişti.

Alex onu soğuk karşılamış, korkağın biri olduğunu söyleyip kınamıştı. Ama düşmanlığı uzun süre devam ettirememişti ve o gitmeden önce son birkaç günü birlikte geçirmişlerdi.

Ama ne yaparlarsa yapsınlar ilişkileri eskisi gibi değildi. Yoğun duyguları hâlâ sürüyordu ama artık eskisi gibi gülüp eğlenmiyorlardı. Bunun yerine sürekli saate bakıyor, Alex'in Nick'in hayatından çıkacağı günü korku içinde bekliyorlardı.

O gün geldiğinde, her şey Nick'in korktuğundan daha kötü gitti. Alex'le birlikte havaalanına gitmek için ısrar etmişti ama Alex son dakikada fikrini değiştirmiş, yalnız gitmek istediğini söylemişti. Uzun uzun, sessizce kucaklaşıp vedalaştılar. Taksi şoförü aşağıda kornaya basıp duruyordu. Sonra, taksi köşeyi dönüp gözden kaybolunca Nick Alex'in apartmanının merdivenlerine oturup hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Eve döndüğünde gözleri şişmişti, artık ağlayamayacak haldeydi.

İşten aldığı izni iptal etti, bir hafta sonra reklam ajansına döndü. İş arkadaşları ne kadar üzgün olduğunu bilmiyorlardı. Zihnini meşgul etmek için kendini işine verdi. Hafta sonları Sally'yle birlikte bebeğin ihtiyaçları için alışveriş yapıyorlardı. Onunla doğum öncesi kurslarına gitti, sağlık görevlisinin ziyaretleri sırasında evde bulundu, Sally'nin şişen ayaklarına ve ayak bileklerine masaj yaptı.

Dışarıdan bakan biri, Sally'yle Nick'in hayatının Alex'in hayatlarına girmesinden önceki gibi olduğunu sanabilirdi. Oysa gerçekte onun gölgesini ikisi de hissediyordu.

“Yakın zamanda Sumairayla konuştun mu?” diye sordu Nick.
“Bebekler nasıl?”

“Ona dün mesaj attım” dedi Sally, isteksizce.

“İkinizin arasında bana söylemediğin bir şeyler geçti. Dört hafta önce doğum yaptı ama hâlâ ziyaretine gitmedin.”

“Sana daha önce de söyledim, aramız iyi. Duruma biraz alışsın diye bekliyorum.”

“Hamileliği sırasında da hemen hiç grşmediniz. Bana anlatmadığın bir şeyler mi var?”

“Nick, başım ağrıyor ve yorgunum. şu anda bununla uğra-şamam.”

Çaydanlığın düdüğü ikisini de kendine getirdi. Nick Sally’nin fincanına bir çay poşeti koydu, kaynar suyu fincana doldurdu ama mutfağın başka bir köşesinden gelen damlama sesi çekti dikkatini.

Fincanda atlak mı var diye kaldırıp altına baktı ama Sally’nin inlediğini duyunca hemen ondan yana döndü.

“Suyum geldi” dedi Sally endişeyle. Pijamasının altı ıslaktı, yüzü korku doluydu.

“Ama doğruma daha iki hafta var” dedi Nick.

“Onu bebeğe söyle istersen.”

ELLIE

Ellie boğulacak gibi hissediyordu. Sanki biri gğsnnzerine kmş nefes almasını engelliyordu. Bedeninin her yanı zonkluyordu. Ama ofisindeki tek ses Matthew’un itiraflarının yankısıydı. *Kendini toplad Ellie* dedi kendi kendine. *Yalan söylüyor.* “Kandırıldığını öğrenmek nasıl bir his Ellie?” diye sordu Matt-hew yavaşça, hastasıyla konuşan bir terapist gibi. Parmaklarını birleştirip poz vererek sahte bir tavırla sorusunu daha alaycı bir hale getirdi. “Kuklacı kendi iplerinin başkasının elinde olduğunu fark edince neler hissetti, anlat bakalım.”

“Bilemem” dedi Ellie. “nk benim iplerim kimsenin elinde değil. Söylediklerinin hepsi palavra.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Bilişim ekibim kanıtlar bunu.” Telefonuna uzandı ama çevir sesini duyamadı. Masanın üstündeki telefonu aldı ama onun da hattı kesilmişti. Öfkeyle Matthew’a baktı. “Ne yaptın sen?”

“Sinyal bloklayıcı ve iki tane jammer kullandım. Modern bir Faraday kafesi gibi düşün.”

“Benden ne istiyorsun?”

“İster inan ister inanma, hiçbir şey istemiyorum. Tek kuruş istemiyorum, özür dilemeni istemiyorum, açıklama yapmanı istemiyorum. Olanlar basında duyulduğunda ve dünyadaki insanların çoğu yanlarında yatan kişinin orada olup olmaması gerektiğini düşünmeye başladığında ödülüne kavuşmuş olacağım zaten.” Ellie’nin içinde bir şey koptu sanki. Erkeklerin hâkimiyetindeki kurumsal dünyada bir kadın olarak ayakta kalmaya çalıştığı yıllar içinde inşa ettiği kendini koruma güdüsü işlemeye başlamıştı. Öyle sert bir tavırla ayağa kalktı ki Matthew şaşırılmıştı.

“İddialarını inkâr edeceğim” dedi hırlar gibi. “Sana kim inanır? Basın ve halkla ilişkiler departmanım hasar kontrolü konusunda uzman. Senin umutsuz, beceriksiz, burada işe girmeyi beceremeyen bir sistem analisti olduğunu herkese anlatacağız. Hakkında her şeyi öğrenip itibarını yok edeceğiz. Annenin pedofil erkek arkadaşını bütün dünya, bütün tanıdıkların öğrenecek. Pazar günü futbol oynadığın tanıdıklarının hepsi hafta sonu gelmeden işsiz kalacak, inan bana. Sen daha bu binadan çıkmadan veritabanımızda yaptığın her türlü değişiklik tespit edilemez hale gelecek zaten.”

“Senin nişanlınım ben” dedi Matthew güvenle. “Bu yüzden bana inanacaklar. Özellikle de başkalarının aşk hayatı üzerinden bir servet kazanan kadının 2 milyon insanı yanlış kişilerle eşleştirdiğini öğrendiklerinde olacakları düşün. En azından bir soruşturma açılacaktır. Bu işten kurtulman mümkün değil Ells.”

“Sana kimse inanmaz.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama bence inanacaklar. Yaptığım her şeyi sabit disklerle ve flaş belleklere yedekledim. Hepsi şehrin farklı yerlerinde WikiLeaks’e gönderilmeyi bekliyor. Böyle şeyleri çok severler, özellikle kurumsal suiistimallere bayılırlar.”

“Her şeyimi senin yüzünden kaybedecek değilim” dedi Ellie. Matthew ayağa kalkarken alayla gülümsedi, kravatını düzeltti ve Ellie’ye göz kırptı. “Göreceğiz Ells. Hayatının geri kalanı boyunca insanların hatalı eşleştirmeler ve başarısız ilişkiler için açtığı davalarla uğraşacaksın. Sonra, değer verdiğin her şey elinden alındığında annemin ve başkalarının senin yüzünden ne hallere düştüğünü anlayacaksın. Senin, şekerim, *işin bitti*.”

Bu son cümleleri sakın, kararlı bir tavırla söylemişti ve Ellie bu sefer ona inandı. Başardığı her şeyin elinden alındığını gördü. On yıldan uzun süredir suiistimaller ve eleştiriyile mücadele ediyordu. Ailesini, arkadaşlarını ve sevgililerini işi için feda etmişti ve hepsini hayatına sızan bir dolandırıcı yüzünden kaybetmek üzereydi.

Bardağı taşıran son damla oldu bu.

Kapıya doğru yürüyen Matthew, Ellie’ye son bir kez bakmak için döndü. Ama Ellie’nin ne yapacağını tahmin edemedi.

Ellie düşünmeden masanın üstündeki kristal sürahiyi aldı, Matthew’a attı. Ağır sürahi şakağına isabet edince Matthew dizlerinin üstüne çöktü.

Ellie yerde çaresizce kıvranan Matthew’un başına dikildi. Gözlerinin içine bakınca bir an için Tim’i, uzun zamandır uykuda olan bir yanını canlandıran sevdiği adamı görür gibi oldu. Ama sıcak, sevgi dolu yanı onu incinebilir kılmıştı. İş için vazgeçtiği şeyler birer birer akimdan geçti. Onlardan bir hiç uğruna vazgeçmemişti. Yerde yatan bu âciz yaratığın hayatım elinden almasına izin vermeyecekti.

Matthew’un gözleri yuvalarında dönüyor, odaklanmaya çalışıyordu. İnanmazlık ve öfkeyle Ellie’ye bakarak başını tuttu. Yattığı yerden çaresizce Ellie’nin sürahiyi yerden almasını, ikinci kez var gücüyle başına savurmasını seyretti.

Sürahi parçalanarak etrafa kan ve kemik parçaları saçarken yerde yatan adamın kafatasının çatırdadığını duydu.

Matthew'un yerde çırpınan bedenini, halıya akan kanını seyretti. Derken Matthew'un gözleri ardına kadar açıldı. Ellie'nin yanlış DNA eşı artık yoktu.

MANDY

Mandy beş aydır Pat'le birlikte yaşadığı evin kapısının önünde kaskatı kesilmiş halde duruyordu.

Ona eşlik eden polis memuresi Lorraine, "Kapı açık, içeri girebilirsin" dedi. "Acele etmene gerek yok."

Mandy duraksadı, omzunun üstünden birlikte geldikleri polis aracının içinde oturan kız kardeşı Paula'ya baktı. Paula ona destek olmak için eve birlikte girmelerini istemişti ama Mandy onun kendi ailesi yerine tercih ettiğı insanların evini görmesini istemiyordu.

Lorraine içeri girdi, Mandy onun peşinden isteksizce ilerledi. Birlikte antrede durdular, Mandy beş hafta önce yuvarlandığı merdivenlere baktı.

Koridorun iki yanındaki açık kapıları gözden geçirdi ve derin bir nefes alıp ellerini karnına götürdü. Bir zamanlar bebeğinin olduğu yerde şimdi yalnızca gevşek deri vardı. Ani bir hareket yaptığında sezaryen dikişleri gerilip canını yakıyordu. Ama karnının alt tarafındaki yatay yara izini çok seviyordu çünkü oğluyla birlikte olduklarının tek kanıtı bu yara iziydi. Bebeği bilinçsiz bedeninden çıkarılmış, onu görmesine bile fırsat kalmadan hasta ruhlu babaannesi ve halası tarafından çalınmıştı. Duş aldıktan sonra her sabah banyodaki boy aynasının buharını siliyor, parmağını karnındaki kırmızı yara izinin üzerinde dolaştırıyor, oğlunun nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışıyordu.

Çok zor haftalar geçirmişti. Bebeğine kavuşacağı günü beklerken sütü kesilmesin diye her gün süt pompasını kullanıyordu. Bebeği yerine memesindeki sütü tüketen pompadan nefret ediyordu. Birbirlerine alışacakları kıymetli günler boşa geçtiğı için delirecek gibi oluyordu ve polisin onun yerini tespit etmesi için sürekli dua ediyordu.

Pat'in bir aydır havalandırılmamış olan evini bayat bir koku kaplamıştı. Mandy nefretle oturma odasına, mutfğa ve salona baktıktan sonra Lorraine'in peşinden merdivenlerden çıktı. Lorraine'den hoşlanıyordu. Sakin sesi ve yumuşak tavırları erkeksi görüntüsüyle tamamen zıttı. Başka koşullarda, onunla Kristin'in arasını yapmaya çalışırdı.

Mandy çocuğunun kaybolduğunu hastane görevlilerine bildirince onlar da polisi aramışlardı. Pat'in evinin aranması için izin alınmıştı ve Mandy'nin giysileri ve bebek için aldığı hediyeler hariç evin tamamen boşaltılmış olduğunu görmüşlerdi. Chloe'nin evi de aynı durumdaydı, banka hesapları da boşaltılmıştı. Bebeği de alıp ortadan kaybolmuşlardı.

Mandy'nin kaygılı ailesi onların yanında kalmasını istiyordu. Başlarına gelen trajediden sonra iki taraf da uzatmadan birbirine kenetlenmişti. Kaygıyla polisten haber bekleyen Mandy'yi destekliyorlardı. Pat veya Chloe'nin vicdanlarının sesini dinleyip bebeği geri getireceğini umuyorlardı ama ortadan kaybolmalarının üzerinden bir ay geçmişti ve kimse Mandy'yle temasa geçmemişti. Ulusal gazetelerde haberler çıkmış, televizyonda bir basın toplantısı düzenlenmişti ve bunlardan sonra birkaç ihbar gelmişti ama hepsi asılsız çıkmıştı.

Mandy her türlü duyguyu yaşamıştı; oğlunu ona dokunmaya hakkı olmayan insanlara teslim ettikleri için hastane görevlilerine öfkelenmiş, hiçbir ipucu bulamadıkları için polise kızmış, sezaryen yüzünden halsiz kalan bedeni araştırmalara daha aktif bir şekilde katılmasına izin vermediği için üzülmüştü. Hâlâ canını yakan sezaryen yarası yüzünden fazla hareket edemiyordu ve bir annenin yapması gereken şeyi yapamadığını sık sık düşünüyordu - çocuğunu koruyamamıştı. Ailesi, doktorlar ve Lorraine onu suçsuz olduğuna ikna etmeye ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, Mandy onlara inanmıyordu. Hepsisi kendi suçuydu çünkü olanaksız bir şeyin peşinden koşmuş, sevgisine karşılık veremeyecek bir adama âşık olmuş, bu yüzden bebeğini yitirmişti.

Lorraine'e Pat'in evine gitmek istediğini söylemiş, uzun tartışmalardan sonra bunu kabul ettirmişti. Nedenini bilmiyordu ama kendini bunu yapmaya mecbur hissediyordu. Lorraine bunun Mandy'ye iyi geleceğine inanmıyordu ama Mandy ısrar etmiş, gerekirse yalnız başına gideceğini söylemişti ona.

Mandy, Pat'in yatak odasının kapısının önünde durdu. Her zamankinden farklı değildi ama çekmeceler ve giysi dolabı boştu. Zamanının çoğunu geçirdiği yere, Richard'ın yatak odasına girdi. Pat'in odası gibi burayı da polis ipucu bulmak umuduyla altüst etmişti. Bir an için sığınağının polis soruşturması sırasında kirlendiğini düşünüp üzüldü.

Güçlü ol dedi kendi kendine. Yumruklarını sıktı.

Bakışları Richard'ın duvarındaki fotoğraflarda dolaştı. Eskiden bu fotoğraflara baktığında birbirlerini daha önce bulmuş olmalarını diliyordu. Ama Mandy'nin geçirdiği kazadan kısa süre önce, eski kız arkadaşı Richard'ın sandığı gibi bir adam olmadığını anlatmıştı. Tekeşli değildi ve yerleşik düzene geçip aile kurmak akıldan bile geçmiyordu. Richard kusurları olan bir insandı, bir fantezi değil - Mandy artık bunu görüyordu.

Bakışlarını fotoğraflarda dolaştırırken içlerinden biri dikkatini çekti. Fotoğrafta Richard ve Chloe on yaşlarındaydılar ve kocaman bisikletleri üzerinde, yeşil tepeler ve ormanlarla çevrili bir kulübenin önünde duruyorlardı.

Mandy birden suratına bir tokat yemiş gibi ayıldı.

"Bebeğimin nerede olduğunu biliyorum!" diye haykırdı ve Lorraine'in gözlerinin içine baktı. "Onu nerede bulacağımı biliyorum."

CHRISTOPHER

Christopher başından aşağı dökülen soğuk suyun etkisiyle bir anda kendine geldi.

Gözlerini açtı ama çevresini bulanık görüyor, nerede olduğunu anlayamıyordu. Bedeninin sol yanı şok tabancasının etkisiyle hâlâ sızlıyordu. Sanki ısırgan otlarının arasına yuvarlanmıştı. Bayılmasının nedeni yere düşünce başım yere çarpması mıydı yoksa bedenini şoklayan 50.000 volt mu, emin değildi.

Kendine gelince midesi bulanmaya başladı ve birkaç kere öğürdükten sonra kazağına safra kustu. Başını yana çevirdi, ağzına gelen acı safrayı tükürdü. Duvara asılı televizyonda haber bülteni açıktı. Bakışlarını sonunda odaklayınca yanında duran tanıdık figürün kim olduğunu anladı ve bayılmadan önce neler olduğunu anımsadı. Amy Otuz Numaranın ölümünü engellemiş ve projesini sonlandırmıştı.

Amy buradaydı. Yani her şeyi biliyordu.

Bileklerine baktı ve kollarının koltuğun kolçaklarına sıkı sıkı bağlanmış olduğunu gördü. Hâlâ Otuz Numaranın mutfağındaydı. Ayak bileklerine kelepçe geçirilmişti.

O sırada, Amy'nin hâlâ orada olduğunu fark etti. Mavi plastik

torbalara sarılmış spor ayakkabılarına baktı, bakışlarını siyah kotu ve siyah tişörtünden yukarı kaydırıp yüzüne odakladı. Başındaki balaklavayı alnına kadar çekmişti Amy. Balaklava şimdi alın bandına benziyordu ve başka bir durumda koşuya çıkmak üzere olduğunu sanabilirdi. Yüz ifadesini okuyamıyordu ama sevecen bir ifadesi olmadığından emindi. Nabızı hızlandı.

“Otuz Numara nerede?” diye sordu.

“Böyle mi yapıyorsun? Onlara rakam mı tayin ediyorsun? Adları var hepsinin. Onlar birer *insan*.”

“Öyleydiler” diye düzeltti Christopher onu, derin derin iç geçirdikten sonra. “Kız nerede?”

Amy'nin yüzünde bir an için tanıdık bir ifade belirdi. "Yatak odasında. Kapıyı açtığı zaman içeri daldım, onu yakalayıp bağladım. Sonra odasına kapatıp bizi duyamasın diye müziğin sesini açtım."

Christopher'ın ağzının kenarları yavaşça kıvrıldı ama kendini tuttu ve gülümsemedi.

"Bana öyle bakma, zavallı kızı ölümüne korkuttuğum için mutlu değilim. Bu olanları hayatı boyunca unutmayacak ve sayende bunun suçlusu benim."

"Ama yine de yaptın yaptıklarını. İyi bir ikili olabilirdik."

"Onu öldürmenden daha iyi böylesi."

Christopher omuz silkti.

"Bir şeyler hissedebileceğini bilsem hayal kırıklığını saklamaya çalıştığını söylerdim."

"Ama *hissedebiliyorum*. Senin için bir şeyler hissediyorum." Amy zorla güldü. "Hayır, hissetmiyorsun! Rolünü iyi oynadın

- bu kadarını söyleyeyim. Çok iyi rol yaptın ama ben senin hastalıklı oyununda bir piyondum yalnızca."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne düşünmeliydim? Erkek arkadaşım bir seri katil! Nasıl yapabildin Chris, bunu nasıl yaptın?"

"Bir piyondan çok daha fazlasısın benim için."

"Bu doğru olsaydı sana polis olduğumu söylediğimde bir bahane bulur, kaçır giderdin. Madem beni seviyordun, neden hayatıma bildiğim gibi devam etmeme izin vermedin? Senin için aşması zevk veren fazladan bir engeldim. Bir polisle birlikteyken bile yaptıklarını yapabileceğini kanıtlamak istedin kendine." Gözyaşlarını zorlukla tutuyordu.

“Başta öyle olabilir ama sonradan işler değişti.”

“Bütün bunlar nasıl sonlanacak sandın? Yoksa bitmeyecek miydi? Öldürmeye devam mı edecektin?”

“Diğer odadaki kız, o sonuncusuydu. En azından öyle olması gerekiyordu.”

Amy güldü. “Ne tesadüf ama.”

“Aslında değil. Hedefim otuz rakamıydı.”

Amy duraksadı. “Neden?”

“Başta belirlediğim sayı buydu. Önceleri yaptığımdan zevk alıyordum ama sonra sıkılmaya başladım.”

Amy başım salladı, bakışlarını tavana çevirdi, sanki sessizce Tanrıya duyduklarının doğru olup olmadığını soruyordu. “Kadınları *öldürmek*... Masum insanları *katletmek*... Bundan mı *sıkıldın*? Fabrikada çalışmak, hayatını araba yıkayarak kazanmak, sokakları süpürmek - sıkıcı işler bunlardır, yirmi dokuz kişinin canını almak değil Chris!”

“Nasıl anladın?” diye sordu Chris. Gerçekten merak ediyordu. “Altı gün önce. Dışarıda yirmi sekizinci kurbanının canını alıyordun yanılmıyorsam. Ben de senin evinde kütüphanedeki psikoloji ve seri katillerle ilgili kitapları karıştırıyordum. Bu canavar katilin nasıl düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Kitapların arasında fotoğraf albümünü buldum.”

Christopher başını salladı. Eserini sonunda onunla paylaşabildiği için mutluydu.

“Başta gördüklerimi anlamlandıramadım” diye devam etti Amy. “Bu fotoğraflar *benim* Christopher’ımda ne arıyordu, onları nasıl bulmuştu? Emniyet arşivine gittim ve bu fotoğrafları cesetlerin üzerine bırakılan fotoğraflarla karışlaştırdım. Neredeyse aynıydılar

- *neredeyse*. Her fotoğraf hafifçe farklı bir açıdan çekildiğinden, senin albümündekilerin reproduksiyon veya kopya olmadığını anladım. Bu fotoğrafları çeken kişi cinayetlerin işlendiği yerlere gitmişti. Ama garson kızın hızmasını görünce emin oldum.”

Christopher kendini savunmaya kalkmadı. Amy odada bir ileri bir geri yürüyor, başını sallıyordu.

“Senin ne olduğunu anladığımda aklıma dolanları tahmin edebiliyor musun?” Sorusuna yanıt beklemediği belliydi. Christopher bu tür ayrıntıları sonunda anlamaya başladığı için sevinmişti. “Evini baştan aşağı aradım ve kırık buzluğa sakladığın akıllı telefonları buldum. Onları açınca, hepsinde tek bir uygulama olduğunu gördüm, UFlört. Kurbanların hepsi sana telefon numaralarını göndermişti. Tabii bilgisayarlarında şifre vardı ve o şekilde bir yere ulaşamadım.” Son cümleyi sonradan aklına gelmiş gibi söylemişti. “Hayır, ulaşamazdın” dedi Christopher kibirle.

“Kendine bir bak Chris” dedi Amy aksi bir tavırla. “Ukalalık edecek durumda değilsin. Sandığın kadar zeki de değilsin. Cinayetlerden birini işlerken DNA’nı bıraktın.”

Christopher başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil. Her zaman çok dikkatli davranırım ben.”

“Yirmi Yedi Numara.”

“Dominika Bosko.”

Amy kaşlarını kaldırdı. “Demek isimlerini *biliyorsun*.”

“Yalnız onunkini biliyorum.”

“Neden, bebeğini de öldürdüğün için mi?”

Christopher öfkeyle Amy’ye baktı ve Amy konuşmanın başından beri ilk kez onun bakışlarında pişmanlık okudu.

“Olay yeri inceleme ekipleri fetüsün üstünde bir DNA kalıntısı buldu” dedi. “Cinayet mahalline döndüğün zaman onların başında durup ağlamışsın. Bebeğin başında ve göğsünde gözyaşı damlaları buldular. DNA’nız Eşleşsin sitesine gönderdiğin bilgilerle bebekten alman örnekleri özel bir laboratuvarda karşılaştırttım. Yüzde 99,97 aynı çıktılar. Söylesene, onlar için neden üzüldün?” “Senin yüzünden oldu” diye fısıldadı Christopher.

“Ben mi?”

“Aynı şeyi bir başkasının sana yaptığını hayal ettim, cesedinin başında durduğumu, seni kaybettiğimi hayal ettim. Hayatımda ilk kez duygularımı kontrol edemedim ve başıma bunlar geldi.” Christopher Amy’nin kollarını açtığını, omuzlarının hafifçe düştüğünü gördü. Sonra hemen yeniden gerildi bedeni.

“Az kalsın kandırıyordun beni. Söylediklerinin tek kelimesine bile neden inanmadığımı biliyor musun? Çünkü kitaplarda altını çizdiğin paragrafları okudum. Kitaplarda okuduklarını kendi duygularınmış gibi *sözcüğü sözcüğüne* tekrarlıyorsun. Bana duymak istediklerimi söylüyorsun.”

“Çünkü kendimi ifade etmeye alışkın değilim. Bunların hepsi benim için çok yeni Amy. Benim gibi insanların âşık olabileceğini bile bilmiyordum.”

“Senin gibi insanlar. Psikopatları kastediyorsun, değil mi?” Christopher başını salladı.

“Erkek arkadaşım bir psikopat. Kitaplarının bana öğrettiği tek şey, psikopatların manipülasyonda ne kadar usta olduğu.”

“Doğru, ama senin için geçerli değil. Seni nasıl maniple etmişim, söyler misin?”

“Ne olduğunu biliyorsun, ne yaptığını biliyordun ama yine de sana âşık olmama izin verdin.”

“Kendine karşı dürüst ol, ben hiçbir şey yapmadım. Eşleşmiştik biz. Kaderimiz önceden belliydi.”

“Testi yaptırdın, benimle buluştun. İçinde birazcık insanlık olsa benden uzak dururdun.”

“Üzgünüm ama kiminle eşleştiğimi merak ettim ve seninle tanışınca daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettim. Bana tamamen yabancı olan şeyler. Üzerimde böyle etkisi olan birini tanımam ve neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Hatta bu konuda pek çok araştırma yaptım çünkü mümkün olduğunu sanmıyordum ama... sana âşık oldum.”

Amy başını iki yana salladı. “Lütfen bana artık yalan söyleme” dedi ama sesi titriyordu ve Christopher onun kendisine inanmaya başladığını anlamıştı.

“Ne olduğumu biliyorum Amy... En azından ne olduğumu *biliyordum*. İşlediğim suçlarla tanınmak istiyordum ve başka insanların hayatını sonlandırmaktan tarif edemeyeceğim bir zevk alıyordum. Bencildim, sinsiydim, kimse ve hiçbir şey umurumda değildi, senin olmadığın her şeydim. Ama seninle birlikteyken... daha iyi biriyim. En azından daha iyi biri olmak istememi sağlıyorsun.” Amy onu dinlerken gözlerini koluyla sildi, sonra ona doğru duraksayarak birkaç adım atıp yere çömeldi, gözleri aynı seviyeye geldi.

“Beni seviyor musun Chris?” diye sordu. “İçten içe, derinlerde beni gerçekten seviyor musun?”

“Evet” dedi Christopher bir an bile düşünmeden. “Evet, seni seviyorum.”

Christopher bir kez olsun kendini incinebilir bir duruma sokmaktan çekinmedi. Sandalyeye bağlı olduğu veya yakalandığı için değil. Amy’nin de bunu görebildiğini biliyordu. Amy onun kaybolmuş küçük bir çocuk olduğunu, hayatı boyunca topluma uyum sağlayamadığını, doğru ve yanlış arasındaki farklı bildiğini ama yine de yanlış seçtiğini anlıyordu. Onun için değişmek istiyordu ve Amy de ona ihtiyacı

olduğunu biliyordu. Amy de birlikte kuracakları geleceği görebiliyordu.

Amy elini cebine soktu ve kelepçelerin anahtarlarını çıkardı.

JADE

Jade, Kevin in cipinin mutfak dolabında asılı olan anahtarlarını aldı, dışarı çıkıp 4x4 un sürücü koltuğuna oturdu.

DNA eşinin Kevin değil de Mark olduğunu öğrendikten sonra öfkeyle misafir odasına dönmüş ve sonraki bir saati odanın içinde volta atıp karmakarışık duygularını yatıştırmaya çalışarak geçirmişti. Onu sevmediğini bildiği halde Kevin le ilişkisini ilerlettiği için kendine çok kızıyordu. Ama ona yalan söylediği için Marka çok öfkeliydi. Onun yüzünden kendini bunca zamandır çok kötü biri sanmış, uygunsuz birinden uygunsuz bir şekilde hoşlandığını düşünmüştü. Dürüstlük ve güven olmadan yalnızca eşleşmiş olmak iki kişinin bir arada olması için yeterli miydi?

Çantaya doldurduğu eşyalarını yolcu koltuğuna koydu, aracı toprak yoldan otobana doğru sürdü. Radyoda bir Michael Bub-le şarkısının ilk notaları çalıyordu. Yaşlı bir ev hanımının müzik zevkine sahip olduğu için Kevin le nasıl dalga geçtiğini hatırladı. Kevin umurunda olmadığını söylemişti. Müzik müzikti ve bir şeyler hissettiğiniz sürece kimin şarkı söylediğinin önemi yoktu. Jade radyonun sesini açtı, "You are Nobody Till Somebody Loves You"yu dinledi.

Yol tabelalarını takip ederek Murray Nehri kıyısındaki Echuca Moama'ya doğru ilerledi, bir saat sonra ucuz bir otelde oda tutmuştu bile. Sonunda çiftliğe dönüp Williamson larla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu ama sonraki birkaç gün boyunca hepsinden, özellikle Mark'tan uzakta olmaya ihtiyacı vardı.

Manzarayı seyrederek, tarihi buharlı gemide nehir turu yaparak, Winter Blues müzik festivalinde blues ve roots şarkılarını dinleyen binlerce yabancıнын arasına karışarak, yakınlardaki kasabaları, kırmızı sakız ormanlarını ve bataklıkları dolaşarak zihnini olanlardan

uzaklaştırmaya çalıştı. Ama işe yaramıyordu. Onun iyi niyetle hareket ettiğini bilmesine rağmen Marka duyduğu öfke dinmiyordu.

Uyuyamadan geçirdiği dördüncü gecenin sabahında, kuş sesleriyle erkenden uyandı. Kevinin cipine atladı ve çiftliğe geldiği gün onu gün doğumunu seyretmeye götürdüğü yere gitti. Yeni doğan günün sakinliğinin karmakarışık zihnini biraz olsun rahatlatacağım ummuştı.

Cipin kaportasına oturdu, gökyüzünde yükselen güneşi seyretmeye başladı. O sırada arkasındaki çakıllarda birinin yürüdüğünü duydu. Gelen Susandı.

“Buraya geleceğini umuyordum” dedi Susan. “Sana biraz eşlik edebilir miyim?” Ses tonu çok daha yumuşak ve birkaç gün öncekinden çok daha sakindi. “Evden ayrıldığından beri her sabah seni bulmayı umarak buraya geliyorum. Mark ve Kevin i küçükken buraya getirirdim. Kev ufku seyretmeyi çok severdi. Bir gün dünyayı dolaşmak istiyordu.”

“Öyle dediğini hatırlıyorum” diye mırıldandı Jade. “Birlikte dünyayı dolaşmamızı istiyordu.”

Gözlerini yumdu ve Kevinin sesini anımsamaya çalıştı. Ölümünün üzerinden yalnızca birkaç hafta geçmişti ama sesini şim-diden unutmaya başlamıştı bile. Mark için hissettiği her şeye rağmen, ağabeyiyle her gün sohbet etmeyi özliyordu. Susan kolunu Jade’in omzuna sardı. “Demek onu sevmemene rağmen oğlumla evlendin” dedi.

Jade başını salladı.

“Neden yaptın bunu?”

“Çünkü ne kadar mutlu olacağını biliyordum. Onu çok seviyordum ve son günlerini mutlu geçirmesini istedim.”

“Mark da onun için aynı şeyi istemişti. Kevin son günlerini gerçekten mutlu geçirdi ve bunun için sana hep minnettar olacağım. İkiniz onun ihtiyaçlarını kendi isteklerinizin önünde tuttunuz, bunu şimdi görebiliyorum. Lütfen bu yüzden Mark’tan nefret etme.”

“Ondan nefret etmiyorum Susan ama son birkaç gündür o kadar öfkeliyim ki anlatamam. Genellikle kendimden emin biri-yimdir - normalde insanların tek bir hatasını bile affetmem. Ama Mark aklımı başımdan aldı ve ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bildiğim tek şey, buraya geldiğimden beri olan her şeyden sonra biraz yalnız kalmak ve ailenizden uzaklaşmak istediğim. Kulağa kötü geliyor olabilir biliyorum ama niyetim kötü değil.”

“Hayır, kulağa kötü gelmiyor tatlım. Senin nasıl hissettiğini bildiğimi de iddia edemeyeceğim. Ama lütfen yaşlı bir kadının tavsiyesini kabul et ve mutlu olma şansını kaçırma. Oğlumun hastalığı içimi derin bir nefretle doldurmuştu ama bu nefretin zarar verdiği tek kişi bendim. Sen de Marka duyduğun öfkeden kurtulmalısın. Kevin de bunu isterdi eminim. Birini seni sevdiği kadar çok seviyorsan bu sevgiye iki elle sımsıkı sarılmalısın.”

NICK

Nick, Sally’nin doğum sancılarını azaltmak için ağrıkesici almaya neden bu kadar karşı olduğunu anlayamıyordu.

Sally bütün ay boyunca onu hasta eden şiddetli baş ağrılarından şikâyet etmişti ama parasetemoldan daha kuvvetli bir ilaç almayı reddediyordu. Şimdi de ağrıkesici alabilirdi ama yine reddediyordu. Nick onun yerinde olsa bir fili bayıltacak kadar çok ağrı-kesici almayı hemen kabul ederdi, özellikle yirmi saattir doğrum sancısı çektiği düşünülüğünde.

Sally’nin acıyla kıvranan bedenini seyrederken, onun belki de bir şeyler kanıtlamaya çalıştığını düşündü. Nick, Sally bebeği için Alex’ten vazgeçtiği için zihinsel acı içindeydi. Sally de bilerek bu fiziksel acıyı çekerek kendi canının da yandığını mı göstermek istiyordu? Nick başını iki yana salladı ve aptalca şeyler düşündüğüne

karar verdi - kimse bir şey kanıtlamak için böyle bir acı çekmek istemezdi.

“Tamam Sally” dedi ebe sakın bir sesle. “Sana söylediğimde itmeye başla ve endişelenme, harika gidiyorsun.”

“Yapamıyorum” diye haykırdı Sally. Nick’e öyle umutsuz gözlerle bakıyordu ki Nick onun bu ağrıları çekmesine neden olduğu için kendini suçlu hissetti. Sakinleşmeye çalıştı, Sally’nin elini tutup omzunu okşadı.

Nick, geçmişte ne olursa olsun, elinden ne alınmış olursa olsun o anda hayatındaki en önemli iki insanın o odada olduğunu düşündü. Sally’nin ve bu alışılmadık İkiliye katılmak üzere dünyaya gelmekte olan minik insanın iyiliği için ilişkilerini elinden geldiğince düzelteceğine sessizce söz verdi.

“Yapabilirsin bebeğim” dedi alçak sesle. “Ben yanıdayım. Bir daha hiçbir yere gitmiyorum.”

“Ama ya...”

“Ama falan yok” diye sözünü kesti Nick. “Sonuna kadar yanıdayım. Söz veriyorum.”

Sally’nin kasılmaları bir süreliğine dindiğinde, ebe Nick’e mola vermesini tavsiye etti. Yirmi saattir Sally’nin yanından ayrılmamıştı, bir şeyler yemesi gerekiyordu. Asıl çaba gösteren Sally’ydi ama ona destek olmaya çalışmak Nick’i bitkin düşürmüştü ve tatlı bir şeyler yemek için ölüyordu. Otomattan bir Snickers ve kola aldı, şekerin onu kendine getireceğini umuyordu. Sonra, koridorda kimse olmadığını görünce, onları hastaneye götürecek olan taksiyi beklerken cebine tıktığı e-sigaradan gizlice birkaç nefes çekti.

Nick bir an için kendine Alex’i düşünme izni verdi ve onun Yeni Zelanda’da neler yaptığını hayal etmeye çalıştı. Facebook’ta birbirlerini bloklamaya karar vermişlerdi, böylece ikisi de diğerinin hayatında neler olduğunu öğrenemeyecekti. Yine de Alex’in

birileriyle görüşüp görüşmediğini, öyleyse bu şanslı kişinin kim olduğunu, erkek mi kadın mı olduğunu düşünmekten alamadı kendini. Birlikte olması gereken kişiyi kaybettikten sonra başka biriyle olmanın nasıl bir his olduğunu hayal edemiyordu. Her şeyiyle sevdiğiniz birini kaybettikten sonra başka bir ilişkinin ne şansı olabilirdi ki?

Boş kola kutusunu ve çikolata paketini çöpe attı. Koridorda yürümeye başladı ama Sally'nin odasından gelen yüksek sesli alarmı ve bipleme seslerini duyunca koşarak odaya girdi. Ebenin iki hemşirenin yardımıyla Sally'yi odadan çıkardığını, koridordan geçirip üzerinde "Doğumhane" yazan odaya götürdüğünü gördü.

"Sal?" diye seslendi ama karşılık alamadı. Sally gözlerini kapatmış sedyede yatıyordu. "Neler oluyor?"

"Bazı komplikasyonlar var Nick" dedi ebe sakın bir sesle, sedyeyi bir hademeye devrederken. "Sally bilincini yitirdi ve onu kendine getiremiyoruz."

Nick'in yüzü bembeyaz oldu, dizlerinin bağı çözüldü. "Peki ya bebek?"

"Önceliğimiz Sally ama bir doğum uzmanı sezaryen için ameliyathaneye geliyor. İçeride ameliyat ekibi bekliyor."

"Onun yanında durabilir miyim?"

"Korkarım hayır. Bekleme odasına git, bir haber gelir gelmez ben gelip seni bulurum."

"Haftalardır başı ağrıyordu..."

"Elimizden geleni yapıyoruz ama sen şimdi bekleme odasına git lütfen."

Cam kapılar arkalarından kapanırken, Nick çaresizce durdu ve koridorda aceleyle ilerleyip doğumhanenin kapısının arkasında

görünmez olan ebenin arkasından baktı.

Çevresinde olan biteni anlayamayacak kadar uyuşmuştu ama boş bekleme odasında kımıltısız ayakta dururken kafasının içinde düşünceler dört dönüyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Alex'i zaten kaybetmişti; hem Sally'yi hem bebeğini kaybetme düşüncesini aklına bile getirmek istemiyordu. Onlarsız hiçbir şeyi kalmazdı. Her şeyini yitirirdi.

Ebe on beş dakika sonra yanında doktorla birlikte geldi. Bir şey söylemelerine gerek kalmadan, yüzlerine bakar bakmaz ne olduğunu anladı.

ELLIE

Ellie Matthew'un cesedinin başında duruyordu. Her şeyi değiştirecek olan anın içinde donup kalmıştı.

Ağızına götürdüğü eli titremeye başladı. Ne yaptığını bir anda fark edince istemsiz bir çığlık atmaktan korkup eliyle ağızını kapadı. Çevresine bakındı, titreme bacaklarına yayılırken ne yöne döneceğini bilemedi. Sakinleşmek için oturursa bir daha ayağa kalkamayacağından korkuyordu. Ofisinden kaçmak, arabasına atlayıp evine, Derbyshire'daki ailesinin yanına gitmek, Matthew'dan uzaklaşmak istiyordu. Az önce onu öldürmemiş olsa bunu yapabilirdi.

Derin nefesler aldı ve seçeneklerini değerlendirmeye koyuldu. Andrei ona yardım edebilirdi. Panik düğmesini bulup var gücüyle bastı. Bir dakika bile geçmeden mermer koridorda ayak sesleri duydu ve Andrei elinde bir copla içeri daldı. Önce Ellie'ye, sonra Matthew'un yerde yatan cesedine ve başının çevresindeki kanlara baktı.

Andrei'nin yüzü ifadesizdi.

"Yardıma ihtiyacım var" dedi Ellie alçak sesle ve panikle.

Andrei potansiyel tehlikeleri kontrol etmek için çevresine bakındı, cep telefonunu çıkardı.

“Sinyal yok” dedi Ellie. “Jammer kullanmış.”

“Giysilerini değiştir, sonra buradan gidiyoruz” dedi Andrei aksi bir tavırla, elbisesine sıçrayan kan damlalarını işaret ederek. “Bu işin hiç olmamış gibi görünmesini sağlayacak tanıdıklarım var.”

Ellie gerginlik ve minnettarlıkla ona baktı.

“Hemen değiştir üstünü” diye tekrarladı Andrei daha buyurgan bir ses tonuyla.

Ellie bitişikteki banyoya koştu ve yedek giysilerini tuttuğu dolaptan üzerindeki tıpatıp benzeyen bir takım çıkardı. Musluğu açıp yüzünü ve kanlı ellerini yıkadı. Bir an aynadaki yansımasına baktı ve kendini nasıl bir kâbusun içinde bulduğunu anlayamadı. “Bunu kendisi istedi, sana başka şans tanımadı” dedi yüksek sesle. “Sen dünya için olağanüstü şeyler yapmış iyi bir insansın. Bunları yalnız senden değil, herkesten almak istedi. Bunu kendisi yaptı, sen değil.”

Ofisten gelen boğuk bir gürültüyle gerçeklere döndü ve giyinip banyodan çıktı. Andrei, Matthew un cesedini üzerinde yattığı halıya sarıyordu.

“Bu ofisi böyle bırakacağız, adamlarım gelip temizleyecek” dedi ve Matthew’un cesedini sürükleyerek gözlerden uzak banyoya taşıdı. “Kimseyi içeri alma.”

Ellie söylenenleri yaptı, Andrei’yle birlikte koridora çıktı. Ula koşarak onlara doğru geliyordu.

“Telefonuna cevap vermiyorsun!” dedi kaygıyla.

“Bir toplantım var...”

Ama Ula onun sözünü kesti. “Ofisinden naklen internet yayını yapıyor.”

“Ne?”

“Bak!” diye haykıran Ula onu kolundan tutup kendi odasına götürdü. “Tim’le senin görüntüleriniz her yerde. Herkes tartışmanızı izliyor. Ama anlamıyorum. Nasıl hem burada hem de ekranda olabiliyorsun?”

Ellie Matthew a ve onu gösteren videoya baktı. Tahminine göre görüntüler on beş dakika geriden geliyordu, ekranda tartışmanın başı görölüyordu, Matthew ikinci kez bardağına viski dolduruyordu. Sürahiye getirip kanepelerin arasındaki sehpaye koyuşunu seyrederken, bu nesnenin az sonra ne için kullanılacağını düşünüp dehşetle titredi.

“Bu yayım kim görebiliyor?” diye sordu telaşla.

Ula kontrol etti. “Bütün çalışanların bilgisayarlarında şirket içi mesajlaşma programı üzerinden yayınlanıyor anladığım kadarıyla.” “Hemen bilişim departmanını ara, yayını kesmelerini söyle.” Ula telefonu alırken Ellie içini rahatlatması için Andrei’ye baktı ve onu tanıdığından beri ilk kez çelik grisi gözlerinin kaygıyla olduğunu gördü.

“IP adresi ofis masandaki bilgisayarmış” dedi Ula. “Görüntüler internet üzerinden başka yerlere de aktarılıyor. YouTube, Vimeo, Facebook, Twitter... Dünya üzerindeki herkes bilgisayarının web-cam’inden odada olanları seyredebiliyor şu anda.”

Andrei koşup ofise döndü, dehşet içindeki Ellie de onun peşinden gitti. Andrei Macinin kablolarını prizden söktü, bilgisayarı havaya kaldırıp yere attı. Mermer zemine çarpan bilgisayarı ayağıyla birkaç kez ezdi.

Andrei ve o ikinci kez ofisten çıkarken bir grup sekreterin Ulanın ekranının başında toplandığını gördüler. Ellie’yi görünce sekreterler birkaç adım geri çekildi.

“Yayın hâlâ devam ediyor” dedi Ula. “Üzgünüm ama bilişim departmanındakiler yayının kaynağının bizim binadan gelmediğini ve görüntüyü kesmelerinin mümkün olmadığını söylüyorlar.” Ellie donup kaldı. Yaklaşık beş dakika sonra, bütün dünya Matthew’un şirket veritabanına nasıl girdiğini ve 2 milyon insanın yanlış eşleştirildiğini öğrenecekti. Sonra da dünyanın en ünlü işkadınlarından birinin silahsız nişanlısını öldürüşünü seyredeceklerdi. Ve bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ellie hariç herkes Ulanın bilgisayarının ekranına bakıyordu. Ellie sakinleşmek için birkaç kez derin derin nefes aldı ve ofis duvarına yaslandı. Bacakları çözüldü, yavaş yavaş yere çöküp öylece kaldı.

Andrei’nin talimatı üzerine Ula herkesi dışarı çıkardı. Odada yalnız üçü kalmıştı. Ula ve Andrei bakışlarını ekrandan ayırmakta zorluk çekiyorlardı ama Ellie onları engellemeye çalışmadı. Sürahinin Matthew’un başına inerken çıkardığı boğuk gürültüyü yeniden duymak zorunda kaldı, onun dizleri üzerine çöküşünü, ikinci ve ölümcül darbenin sesini dinledi.

Ula nefesini tuttu ve gördüklerine inanamıyormuş gibi Ellie’ye baktı.

“Gel” diyen Andrei, umutsuzlukla ellerini Ellie’ye doğru uzattı. “Seni binadan çıkarayım.”

Ama Ellie nazikçe başını iki yana salladı, sonra onlara doğru dönüp sakin bir sesle konuştu: “Benim için yaptığınız her şey için teşekkürler. Karşılığını mutlaka alacaksınız.” Eteğindeki kırıksıklıkları eliyle düzeltti, saçını kulağının arkasına attı. “Ula, gördüklerine rağmen avukatlarımı çağırıp benimle toplantı odasında buluşmalarını söylersen minnettar kalırım. Yakında polis gelir herhalde. Programımı da belirsiz bir süre için iptal et.”

Ellie duraksadı, ofisinin cam duvarındaki DNA’nız Eşleşsin logosuna baktı. Duvarın diğer tarafında, bir halıya sarılmış halde banyo zemininde yatan Matthew’un kımıltısız bedenini düşündü. Onunla hayal edemeyeceği kadar mutlu olmuştu ama şimdi bunun DNA’ların

eşleşmesiyle ilgisi olmadığını biliyordu. Mutlu olmasının nedeni kalbini sevgiye açmasıydı.

Yerden kalktı ve ofisine gitti, kapıyı arkasından kapadı. Kendine bir cin tonik hazırladı, masasının arkasına gelip oturdu. Koridorun diğer ucundan ofisine doğru yaklaşan ayak seslerini duydu.

iPad'ini alıp hoşuna gitmese de gün sonlanmadan yapması gerekenlerin listesine bakmak için ekranı kaydırıldı. Ama ekran bomboştu - Ula programını söylediği gibi silmişti bile.

MANDY

“Ben neler olduğunu öğrenene kadar arabadan çıkma. Buradan bir yere kımıldamayacağına söz ver.”

Bu bir soru değil, bir emirdi. Mandy’ye eşlik etmekle görevlendirilen polis memuresi Lorraine ona ne yapacağını söyledikten sonra cevabını beklemeden arabadan indi ve hızlı adımlarla kulübenin kapısına doğru ilerledi.

Olay yerine iki polis arabası ve bir kamyonet gelmişti bile. İki ambulansla birlikte parke taşlı yolun kenarına park etmişlerdi. Mandy arabanın arka koltuğunda öne doğru eğildi, zorlukla nefes almadan boynunu ileri uzattı ve ön camdan evde neler olduğunu görmeye çalıştı. Dışarısı kalabalıktı, üniformalı polisler girip çıkıyor, telsizleri ve cep telefonlarıyla konuşuyorlardı.

Sonunda Mandy daha fazla bekleyemedi, arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Essex’ten Lake Districte gelmek beş saat sürmüştü ve sıkıntılı araba yolculuğu hissettiği stresle birleşince Lorraine arabayı kenara çekip Mandy’nin yol kenarındaki çimenlere kusmasına yardım etmek zorunda kalmıştı. Başı adrenalinden dönüyordu ama eğer içeride tutuluyorsa hiç kimse çocuğuna kavuşmasına engel olamayacaktı.

Ailenin göl kenarındaki evinin fotoğrafını görünce anıları canlanmış, Pat’in Richard’ın göl kıyısındaki kulübeyi ne kadar sevdiğini anlattığını hatırlamıştı. Dedektifler Pat’in belgeleri arasında evin tapusunu hemen bulmuş, sivil görünümlü bir polis aracı içinde eve gelen polisler ortalığı kolaçan etmiş ve gizlendikleri yerde beklemişlerdi. Chloe’nin tarifine uyan bir kadının eve girdiğini gördükleri zaman kurtarma operasyonu başlamıştı.

Mandy panik içinde “Oğlum nerede?” diye haykırarak eve doğru yürürken Lorraine kapıdan çıktı.

“Mandy, sakın olmak zorundasın” dedi ve onu kollarından yakaladı.
“Chloe tutuklandı ve emniyete götürüldü. Oğlun Pat’in yanında ama o da kendini yatak odasına kilitledi.”

“Orada ne yapıyor?”

“Anladığımız kadarıyla bebeğin durumu iyi ama Pat kapıyı açmadan önce seninle konuşmak istiyor.”

“O kadına söyleyecek hiçbir şeyim yok, yalnızca bebeğimi istiyorum ben.”

“Biz de aynısını istiyoruz, o yüzden gayret edip onunla konuşman gerekiyor. Ben yanıdayım, sakın endişelenme.”

Mandy gözlerini elinin tersiyle sildi ve küçük, saz çatılı kulübeye girip Lorraine’in peşinden halı kaplı dar bir merdivenden üst kata çıktı. Ahşap panelli bir kapının önünde durdular. Duvarlarda Richard’m ve ailesinin çerçeveleri tozlanmış fotoğrafları asılıydı. Koridorda beş altı tane polis memuru bekliyordu. İçlerinden birinin elinde metalden bir koçbaşı vardı, gerekirse kapıyı kırmak üzere hazır bekliyordu.

“Rahatla, derin nefesler al ve bütün bunlar olmadan önce Pat’le nasıl konuşuyorduysan yine öyle konuşmaya çalış” dedi Lorraine. “Nazik ve sakın konuş onunla, tamam mı? Tartışmaya girme, sabrım yitirme. Beni anlıyor musun?”

Mandy başını salladı. Geçen ayı bebeğinin babaannesine onun hakkında düşündüklerini söylemeyi bekleyerek geçirmişti ve duygularını kontrol edebileceğinden emin değildi.

“Pat, burada seninle konuşmak isteyen biri var” dedi Lorraine. Mandy’ye bakıp başını salladı.

Mandy duraksadı, konuşmadan önce birkaç kez derin nefes aldı.
“Merhaba Pat, ben Mandy.”

İçeriden bir ses, tuvaletten bir kımıldı geldi ve ilk defa oğlunun nazik inleyişini duydu. Gözlerini kapadı, ağlamak istiyordu

- oğlunun gerçek olduğunu ilk defa hissediyordu ve aralarında yalnızca ahşap bir kapı ile sıvalı duvarlar vardı. Kapıyı kırıp içeri girmemek için zor tuttu kendini.

“Bebeğim güvende mi Pat? Bana onun iyi durumda olduğunu söyler misin?”

“O iyi” dedi Pat, içeriden. Mandy sesinin bitkin çıktığını düşündü.

“Pat, oğlumu görmem gerekiyor.”

“Biliyorum, birazcık daha zaman geçirmek istiyorum onunla yalnızca.”

“Yeterince zaman geçirdin onunla Pat. Ben onu görmedim bile.”

“Babasına benziyor, değil mi küçük adam? Babana benziyorsun. Gözleriniz, saç ve ten renginiz aynı.”

“Onunla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Mandy doğru şeyleri söyleyip söylemediğini anlamak için Lorraine'e baktı, Lorraine onu cesaretlendirmek ister gibi başım salladı.

“Onu neden aldın Pat? Neden onu alıp kaçtın? Hepimiz çok endişelendik.”

“Üzgünüm ama başka seçeneğim yoktu. Onu görmemize izin vermeyecektin.”

“Haklı...” diye düşündü Mandy. Pat ve Chloenin ona

Richard'ın ölümü hakkında nasıl yalan söylediklerini öğrendikten sonra kendisini ve bebeği onlardan mümkün olduğunca uzaklaştırmak istemişti.

“Elbette izin verirdim” dedi. “Sen onun babaannesisin. Sizi neden ayırayım ki?”

“Sana inanmıyorum tatlım, ama işe yarayacak mı görmek zorundaydık...” Pat’in sesi kesildi.

“Neyin işe yarayacağını?”

İçeriden ses gelmedi. “Pat, ne demek istiyorsun? Neyin işe yarayacağını görmeniz gerekiyordu?”

“Sandığın gibi Richard’m yerine onu koymak istemiyorduk...” “O zaman bebeğimi neden aldınız? Anlamıyorum.”

“Chloe, bir yerlerde DNA eşi olan insanların çocuklarının ebeveynleriyle onların komadan çıkmasını sağlayabilecek kadar güçlü bağları olduğunu okumuştı... Bebek bizim son umudumuzdu.” Mandy, Pat’in söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak ister gibi Lorraine’e baktı. Lorraine omuz silkti.

“Ama Richard komada değil, kalıcı bitkisel hayatta. Bu ikisi farklı şeyler.”

“Biliyorum ama denememiz gerekiyordu, anlamıyor musun? Richard’m oğlunu bakımevine götürdük ve saatlerce ikisinin yanında oturduk ama hiçbir şey olmadı. Richard kımıldamadı bile. Oğlum hiç kımıldamadı...”

Mandy kapının arkasından gelen hıçkırıkları duydu.

“Peki onu neden bana geri getirmediğiniz?”

“Bilmiyorum” diye fısıldadı Pat. “Bilmiyorum. Dinlenmemiz lazım, üzgünüm.”

Mandy giderek endişeleniyordu. “Artık oğlumu alabilir miyim Pat? Lütfen.”

Karşılık gelmedi.

Mandy sesini yükselterek “Pat!” diye seslendi ona yeniden. “Uyumamız lazım” dedi Pat, belli belirsiz duyulan sesiyle. “Torunumun ve benim uyumamız lazım artık. Chloe gerçekleri öğrendiğinde ondan özür dilediğimi söyleyin.”

“Neden söz ediyor?” dedi Mandy, dönüp başka bir polise bakan Lorrainee. “Lorraine!” diye haykırdı yeniden. “Neler oluyor?” Mandy birinin onu omuzlarından tutup geri çektiğini hissetti, elinde koçbaşım taşıyan polis memuru kapının önüne geçip iki darbeye kilidi parçaladı. Üç polis odaya hızla girerken, Mandy de oğlunu bulmak için onların peşinden içeri girdi.

Oğlu ve babaannesi banyonun zemininde yatıyorlardı, ikisinin de gözleri kapalı, yüzleri kar gibi beyazdı.

CHRISTOPHER

Amy, son cinayetini işleyeceği evde sandalyeye bağlanmış olan Christopher’ın önünde diz çöktü. Yumruk yaptığı avucunda onun ayak bileklerine geçirdiği kelepçelerin anahtarı vardı.

Aralarındaki bağ öyle güçlüydü ki Christopher bir an onun zihninden geçenleri okuyabildiğini sandı: Christopher onun sayesinde daha iyi bir insan olmak istediğini itiraf ettiğinde Amy onun içtenliğine ikna olmuştu ve içindeki bütün kötülüğe rağmen Christopher’ın onu hâlâ sevdiğinden kuşkusu yoktu.

“Bu korkunç kâbusta bulabildiğim tek teselli, içindeki şeyi tetikleyenin ben olmadığımı bilmek” dedi anahtarı kelepçenin kilidine sokarken. “Çünkü cinayetlerin ne zaman işlendiğini belirlediğimde, tanışmamızdan üç hafta önce başladıklarını anladım.”

Christopher başını salladı. “Zihnimdeki bu... bu şey... benim... seninle hiçbir ilgisi yok. Çıkmaya başladığımızda arkandan işler çevirmek, yalnızca kız arkadaşımın değil, aynı zamanda bir polis memurunun arkasından iş çevirmek beni heyecanlandırıyordu. Ama seni tanıdıkça daha derinlere çekildim ve heyecanım giderek azaldı.

Seninle birlikteyken başka birine dönüştüğümü hissedebiliyordum, inan bana.”

Amy anahtarı kilitte çevirirken durdu. “Madem heyecan vermiyordu neden cinayet işlemeye devam ettin?”

“Efendim?”

“Seni daha iyi bir insana dönüştürdüysem neden cinayet işlemeyi sürdürdün?”

“Çünkü amacım otuz kişiyi öldürmekti.”

“Yani artık yapmak zorunda olduğun için cinayet işlediğini hissetmiyordun; cinayet işlemeyi tercih ettin, öyle mi? Bilinçli bir seçimdi ve kim olduğunla hiçbir alakası yoktu yani?”

“Sanırım öyle.”

“Peki ya sonra? Öylece duracak mıydın?”

“Evet.”

“Bu işten ne kazanmayı umuyordun? Tanınmayı mı? Polise teslim mi olacaktın? Veya bana?”

“Hayır. Kimsenin kim olduğumu, neden birden cinayet işlemeye başladığımı ve neden aniden durduğumu bilmeyecek olması bana yetiyordu.”

“Ya otuz sayısına ulaşamasaydın? İlişkimizi ön plana koyup vazgeçseydin? O zaman ne olurdu?”

“Bilmiyorum. Bunu yapmayı da düşündüm ama planımı tamamlamama engel olduğun için senden nefret etmeye başlayabilirdim ve...”

“Beni de mi öldürürdün?”

Christopher başını sallayınca, Amy'nin bakışları değişti. Kendine geldi, anahtarı kelepçenin kilidinden çıkardı ve ayağa kalktı. "Sana sormak istediğim çok şey var ama nereden başlayacağımı bilmiyorum ve neler duyacağımdan korkuyorum."

"İstedliğini sor."

"Doğuştan mı böylesin?"

"Evet."

"Hep bir katil miydin?"

"Hayır."

"Kadınlardan neden nefret ediyorsun?"

"Onlardan nefret etmiyorum. Yalnızca onlarla baş etmek erkeklerle baş etmekten daha kolay."

"Neden cinayet işlemeye başladın?"

"Yakalanıp yakalanmayacağımı görmek için."

"Neden ama? Sen zeki bir adamsın - en sevdiğim özelliklerinden biri bu. Neden insanlara yardımı olacak bir şeyler için çaba harcamayı tercih etmedin?"

"Beynim öyle işlemiyor benim. İnsanlar umurumda değil. Yalnızca sen umurumdasın."

"Burnu hızmalı garsonun çalıştığı restorana neden götürdün beni?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun Chris. Bize servis yapması sana hastalıklı bir zevk verdi çünkü daha sonra onu öldüreceğini biliyordun. Öldürdüğü fareyi sahibinin ayakları dibine bırakan bir kedi gibiydin. Gösteriş yapıyordun."

Christopher bakışlarını ondan kaçırdı.

“Kurbanlarının evlerinin önündeki kaldırımlara spreyle boyayla yaptığın resimler ne anlama geliyor?”

“Aziz Christopher’ın resmi o, yolcuların hamisi. Bebek İsa’yı sırtında taşıyarak bir nehirden geçiriyor.”

“Sen de kendini öyle mi görüyorsun? Bu kızları hayattan alıp diğer tarafa, ölüme götüren Aziz Christopher mısın?”

“Öyle sayılır ama aslında ölü olarak kalmayacaklar. Her zaman bu davayla ilişkilendirilecekler ve unutulmazsan ölmüş sayılmazsın.”

“Kendini kandırma Chris. Gerçekten öldü hepsi.”

“Ben bir soru sorabilir miyim peki? Kim olduğumu anlayınca beni neden meslektaşlarına teslim etmedin? Doğru olan oydu, bu yaptığın değil.”

Amy başını diğer tarafa çevirdi, parmaklarını saçlarının arasından geçirmeye hazırlandı. “Öyle yapma” dedi Christopher sert bir sesle. “Tek tel saçın düşerse DNA’nı bırakmış olursun.” Bu ilgisi Amy’yi şaşırtmıştı.

“Eşitlik çağında yaşıyoruz güya” dedi Amy. “Erkek meslektaşlarım gibi benim de kariyer basamaklarını tırmanmaya hakkım var. Ama onlara hakkında bildiklerimi anlatırsam, arkadaşlarım, ailem, sokaktaki yabancılar bile aynı şeyi düşünecek. Hakkında yazılan kitaplarda, çekilen dizilerde ikimizi anlatacaklar ve ben sonsuza dek ülke tarihinin en korkunç seri katillerinden birinin kız arkadaşı olan polis olarak kalacağım. DNA eşi burnunun dibinde yirmi dokuz kadını öldüren kadın polis. O kızların hayatlarını sonlandırıp ailelerini mahvettiğin gibi beni de yok etmiş olacaksın. Kariyerim bitecek, başka biriyle mutlu olma şansım kalmayacak çünkü bütün dünya hasarlı biri olduğumu bilecek.”

Christopher onun başka erkeklerden söz ettiğini duyunca kıskançlığa benzer bir şeyler hissetti. İlk defa Amy’nin başka biriyle birlikte

olduğunu hayal etti ve düşündükleri hiç hoşuna gitmedi.

“O zaman beni bırak. Kusurlu da olsam bana sahip olabilirsin” diye mantık yürüttü. “Beni çöz, bu işi birlikte halledelim. Artık hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun, kaybedecek bir şeyimiz kalmadı. Sahip olduğumuz şeyi mahvettiğimi düşünüyorsun ama öyle olması gerekmiyor. Bundan sonra aramızdaki hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim.”

“Bunu yapmamı isteyemezsin benden Chris” dedi Amy, titreyen sesiyle. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Ona inanmayı umutsuzca istiyordu. DNA eşine duyduğu sevgiyle doğru olanı yapma isteği arasında kısıp kaldığı belliydi. Yeniden odada volta atmaya başladı ama Christopher’dan uzak duruyordu.

“Gerçek doğan çirkin başım kaldırdığında ne olacak peki? Cinayet işlerken duyduğun heyecanı yeniden hissetmek istediğinde ne olacak? O heyecanı ben sana veremem ki. Şansın varken cinayet işlemeyi bırakabilirdin ama beni o kadar sevmiyordun. Bunların hiçbirinin yeniden olmayacağına ne kadar inanmak istesem de, bundan sonra bizi bir arada tutan şey paylaştığımız DNA değil, yeniden saldırıya geçip başka birinin canını yakmandan duyduğum korku olacak.”

“Anlamıyorsun” diye karşılık verdi Christopher, sert bir sesle. Amy’yi ikna etme mücadelesini kazanamadığı için sinirleri giderek geriliyordu. Birlikte oldukları sürece kimsenin canını yakmaya ihtiyaç duymayacaktı. “Seni seviyorum Amy.”

Televizyondaki erkek sunucunun sesi, Christopher a karşılık vermeye hazırlanan Amy’nin sözünü kesti. “Bu akşam takip ettiğimiz olayda yeni gelişmeler var” diye anlatmaya başladı sunucu. “Daha önce gösterdiğimiz canlı yayın görüntülerinde, DNA’nız Eşleşsin şirketinin yöneticisi Ellie Stanford’un nişanlısı olduğuna inanılan bir adama ölümcül bir saldırıda bulunduğunu görmüştük. Şirketten yapılan resmi açıklama olayı doğruladı ve yürütülen soruşturmada, DNA’ların eşleştirilmesini sağlayan programda bir hata olabileceği ortaya çıktı.”

Amy ve Christopher ekrana baktılar, konuşmaya devam eden sunucuyu dinlediler. “Son on yılın en önemli bilgisayar korsanlığı olaylarından biri söz konusu. 2 milyon kadar hatalı DNA eşleştirmesi yapıldığı iddia ediliyor ve son on sekiz ay içinde bir araya gelen bütün çiftlerin eşleştirme sürecinde sorun olabileceği söyleniyor.”

Christopher Amy ye döndü, kaşlarını çatmış duyduklarını anlamaya çalışıyordu. İnsan yüzlerini okumakta pek becerikli değildi ama Amy’nin yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu.

“Amy” diye yalvardı, görüş açısından çıkan Amy’ye titrek bir sesle yalvararak. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez, birlikte olmamız gerektiğini biliyoruz biz...”

Ama devam edemedi çünkü yirmi dokuz kişiyi öldürmek için kullandığı peynir teli sımsıkı boynuna dolanmıştı. Bedenini öne arkaya salladı, yana çekilip kurtulmaya çalıştı ama Amy teli sıkı sıkı tutmuştu ve bırakmıyordu. Onun güçlü olduğunu biliyordu ama kollarındaki ve göğsündeki her kası teli germek için kullanıyor olmalıydı.

Tel derisini kesmeye başlayınca birden mücadele etmekten vazgeçti, zihnine ve bedenine bir sakinlik çöktü. Başını geriye atıp Amy’nin gözlerinin içine baktı, yanaklarından süzülüp çenesinden damlayan yaşlar yüzüne damlayıp onun gözyaşlarına karıştı. Sonra her şey karardı.

JADE

Jade, çiftlikteki son gününü Avustralya’nın doğu sahiline yapacağı yolculuk için hazırlanmakla geçirdi.

Kasabadan aldığı erzakla eve döndüğünde, Susan bütün giysilerini yıkamış, kurulamış, ütölemiş ve katlayıp bavulunun yanına yerleştirmişti. Kevin’in cipinin anahtarlarını alan Dan lastikleri şişirmiş, bagaja bir yedek lastik koymuş, aracın yağını, suyunu, soğutucusunu yenilemişti. Acil bir durum ihtimaline karşı araca yedi tane iki litrelik su şişesi yerleştirmiş, Jade’e yedek telefon şarjı

vermişti. Yolculuğu sırasında çektiği fotoğrafları onlara göndereceğine söz vermesini de istemişti.

Jade yola çıkmadan önce Kevin'in mezarının başına gitti ve mezar taşı gelene kadar geçici bir süre için dikilen ahşap haçın yanına oturdu. Gözlerini kapatıp çevresini dinlediğinde, esintide Kevin'i hissedebiliyor, derin bir nefes aldığında çiçeklerde onun kokusunu alabiliyordu. Kevin ağaçlarda ve erkenden kalkıp seyrettiği gün doğumlarındaydı. Yolculuğu onu nereye götürürse götürsün, her zaman içinde kalacaktı.

Telefonuna baktı, buraya gelmeden önce onu tanıdığı altı ay içinde yaptıkları yüzlerce sohbeti yeniden düşündü. DNA eşi olsun veya olmasın, onu çok özliyordu. Dünya üzerinde onu Kevin kadar yakından tanıyan tek kişi bile yoktu.

Çiftlik evine dönüşünde Susan ve Dan cipin arka koltuğuna sandviç ve salata dolu yemek kapları yerleştiriyorlardı.

"Hazır mısın?" diye sordu Susan.

"Hazır sayılırım."

"Teknoloji aksaklık çıkarır diye torpido gözüne bir harita koydum, gideceğin yolu da işaretledim" dedi Dan.

"Teşekkürler" diye karşılık veren Jade, onu kucaklamak için eğildi.

"Hayır, asıl sana her şey için teşekkürler" dedi Susan. "Senin için kolay olmadı biliyorum, özellikle son hafta ama arkadaş kaldığımız için çok mutluyum. Şimdi bana bir konuda söz vermeni istiyorum, olur mu?"

"Elbette, hangi konuda?"

"Oğluma iyi bakacağına söz ver."

"Anne, beni merak etme" diyen Mark gülümsedi ve annesini yanağından öptü, sonra sırt çantasını arka koltuğa attı.

“Söz veriyorum” dedi Jade. “İkimiz de bu ailenin parçasıyız.”

NICK

Cenaze görevlilerinin tabutu krematoryuma taşımalarını beklerken Nick bakışlarını kapıya dikti.

Kolonlardan onun seçtiği Amy Winehouse şarkısı geliyordu. Sazdan tabut kalabalık odanın önündeki masanın üstüne kondu ve rahip yerine geçti. Nick’in annesiyle babası Sally’ye veda etmeye hazırlanan oğullarının iki yanına geçip koluna girdiler.

Adli tabip Sally’nin cesedini ölümünden sekiz gün sonra aileye teslim etmişti ve açılan soruşturmanın sonunda Nick’e Sally’nin beyininde daha önce tespit edilemeyen bir anevrizma olduğu söylenmişti. Son aylarda çektiği şiddetli baş ağrılarının nedeni buydu.

Onu aniden yitirmenin şokunu yaşayan yalnızca Nick değildi. Sally’nin minik oğlu annesi ölür ölmez sezaryenle onun karnından alınmıştı. Hayattaydı ve teni de saçları gibi simsiyahtı.

“Kaç kez oldu bu?”

“Birkaç kez.”

“Birkaç kez kaç kez demek oluyor?” diye sordu Nick, daha kararlı bir tavırla.

“Bilmiyorum, saymadım. Sık sık oldu sanırım.”

“Yalnızca seks miydi?”

“Hayır.”

“Peki neydi o zaman?”

“Benim DNA eşimdi.”

“Ne?”

“Testi yaptırdık ve Sally benim DNA eşim çıktı. En azından öyle sanıyorduk.”

Nick volta atmayı bıraktı, dönüp Deepak’a baktı. Minik Dylan göğsünde uyuyordu, başını Nick’in omzuna attığı havluya yaslamıştı.

Dylanı ziyarete gelen aile üyeleri ve arkadaşları, ikisi de sarışın olan Sally ve Nick’in aksine, onun koyu renkli tenini görmezden gelememişlerdi. Sally’nin ölümünün şokunu atlattıktan sonra, bebeğin biyolojik babası olmadığını anlayan Nick, gerçek babanın pek de uzakta olmadığını tahmin etmişti.

Kısa süre sonra, yakın zamanda anne baba olan Sumaira ve Deepak da başsağlığı dilemeye ve Dylanı görmeye gelmişlerdi. Deepak’ın yüzündeki panik ifadesi, Nick’in kuşkularında haklı olduğunu anlamasına yetmişti. Çok kalmadılar, fazla konuşmadılar. Nick, onların Sally’nin cenazesine gelmediğini de fark etti.

Şimdi, Deepak gergin bir şekilde Nick’in kanepesinde oturuyordu. Gözleri kanlıydı ve göz altları morarmıştı.

“Yani aylar önce, Sally’yle kavga ettiğimiz gece Sumaira ile senin DNA eşi olmadığınızı söylerken haklıydım, öyle mi?”

Deepak başını salladı. “Testi evlendikten sonra yaptırdık ama Sumaira çok utandığı için gerçeği kimseye itiraf edemiyordu. Bazı insanların DNA eşi olmayan çiftlere nasıl baktığını biliyorsun.” “Peki Sally’nin senin eşin olduğunu nereden biliyorsun?” “Sumaira ve ben testi birkaç yıl önce yaptırdık ve eşleşmediğimizi öğrendik. Bana gelen e-postadan öğrendim Sally’nin DNA eşim olduğunu. Sumaira’nın iş arkadaşı olduğu ortaya çıktı

- ne tesadüf, değil mi? Onunla tanışmak istiyordum, bu yüzden Sumaira’dan hep birlikte Çin yemeği yemeye çıktığımız akşamı ayarlamasını istedim...”

Nick başını salladı. “O akşam erken ayrılmak zorunda kalmıştık çünkü Sal kendini iyi hissetmiyordu.”

“Evet” diyerek güldü Deepak ama gözlerinde yaşlar vardı. “O gece hepimiz çok içmiştik, değil mi? Ben de bir sürü bira içmiştim ama hissediyordum yine de; ne demek istediğimi bilirsin. Sanki kafamın içinde aynı anda birçok ampul yanıvermişti.”

Nick onun neyi kastettiğini biliyordu. Alex’le tanıştığı ilk günü düşünmemeye çalıştı. “O da sana karşı bir şeyler hissetmişti, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman yatmaya başladınız.”

“Hayır, bu çok daha sonra oldu. Önce Facebook’ta birbirimizi ekledik, sonra mesajlaşmaya başladık ve öğle yemeklerinde veya birer kahve içmek için buluştuk. Ama bu da yetmedi ve sonunda olaylar yavaş yavaş gelişti.”

Nick, yalan söylediği için Sallyye öfkelenmenin ikiyüzlülük olacağını biliyordu çünkü Alex’le kendisinin ilişkisi de hemen hemen böyle gelişmişti ama yine de Deepak’ın söylediklerini kabul etmekte zorlanıyordu.

“Seni terk edecekti” dedi Deepak, çekinerek. “Ben de Sumaira’dan ayrılmayı planlıyordum. Arkanızdan iş çevirmekten bıkmıştık ve birlikte olduğumuzu herkes bilsin istiyorduk. Sonra Sumaira ikizlere hamile kaldı ve aklım başıma geldi. Karımı terk edemeyeceğimi biliyordum. Sally’yle ilişki kestim. Sally’nin mutlu olduğunu sanmıyorum ama Sumaira’yla kalmak istediğimden emindim ve bunu ona söyledim. O zaman ikiniz için Brugge’e bilet ayarladı ve sizinle yeniden bağlantı kurmaya çalıştı.”

Nick, Sally’nin aniden birlikte bir yerlere gitmek istemesinde bir tuhaflık olduğunu biliyordu. “Devam et” dedi Deepak’a.

“Sally hamile olabileceğini anlayınca paniğe kapıldı çünkü babasının hangimiz olduğunu bilmiyordu. Sana gerçeği söylerse onu bırakıp Alex’in yanma gideceğinden korkuyordu. Yalnız bir anne olmaktan ölümüne korkuyordu.”

“Yani beni kullandı.”

“Öyle oldu sanırım.”

Deepak’ın hikâyesinde, Nick’in aklına takılan bir şey vardı.

“Sumaira’yı seçtin ve anlattıklarına göre Sally de beni seçti. Peki ikiniz birlikte olmamakla nasıl baş ettiniz? DNA eşiyle karşılaşmanın ne kadar güçlü bir çekim yarattığını biliyorum...” Alex’i en son altı ay önce görmüştü ve ona yakm olamamak canım çok ama çok yakıyordu.

“Gerçekte eşleşmemiştik sanırım” dedi Deepak, gönülsüzce.

“Gazetelerdeki haberleri gördüm. Biz o sahte eşlerdendik bence. Geri dönüp bakınca baştaki heyecanın sonradan yavaş yavaş söndüğünü, partnerlerine gizlice ihanet eden sıradan insanlar olduğumuzu görüyorum. İlk tanıştığımız geceyi düşününce insanların sözünü ettiği ‘patlamaları’ hatırlamıyorum doğrusu. Sarhoştuk ve kendimizi kaptırdık. Çok üzgünüm dostum.”

Deepak’ın samimiyetle özür dilediğini biliyordu ama özrünü kabul etmekte zorlanıyordu.

“Sanırım gerçeği ikimiz de biliyorduk ama DNA eşi olduğumuzu düşündüğümüz için birbirimize tutunmamız gerektiğini sandık. Sonuçta gizli bir ilişkiden ibaretti her şey.”

“Aklıma takılan bir şey daha var” diye onun sözünü kesti Nick. “Sally seninle eşleştiğini düşündüyse neden testi yaptırmamızı istedi?”

“Bence sana bir çıkış kapısı vermek istiyordu. DNA eşine kavuşma fırsatı bulursan senin kalbini kırmak zorunda kalmayacak, seni terk ettiğinde kötü görünmeyecekti. Kendisi kurban gibi görünecekti. Sonra bir erkekle eşleştiğini öğrendin ve biz de senin kadar şaşırdık

ve onunla asla tanışmak istemeyeceğini sandık. Seni onu görmeye ikna etmeyi başarınca şaşırmış ve sevinmişti.” “Benden kurtulma planı iyi gittiği için onun adına sevindim” dedi Nick, alayla.

“Öyle deme dostum. Ne de olsa sonunda her şey istediğin gibi olmadı mı?”

İstediğin gibi oldu derken nişanlının ölmesini, benim olmayan bir bebeği ve dünyanın diğer ucuna giden ruh eşimi kastediyorsa evet, tam istediğim şey, ne demeysin diye düşündü Nick acı acı.

Deepak’ın yüzündeki ifadeden sözlerinin ne kadar aptalca olduğunu anladığı belli oluyordu.

Sally’nin yaptıkları Nick’i şaşırtmıştı. “Bu kadar manipülatif biri olduğunu bilmiyordum” diye mırıldandı. “Sumaira kocasının en yakın arkadaşından bebeği olmasını nasıl karşıladı? Karının genelde her konuda bir fikri vardır.”

“Mahvoldu. Beni evden kovmadı ama Sally’nin bebeğini görmemi bile istemiyor.”

“Peki ya sen? Onunla ilgili planların nedir?” Bebeğe bakmak Nick’e düşmüştü ve onu çok seviyordu ama bazen Dylan’ın gerçek babasıyla olmasının daha iyi olacağını düşünüyordu.

Deepak duraksadı, başını çevirdi ama Nick vereceği yanıtın onu ne kadar kaygılandırıldığını belli etmemeye çalışarak onun gözlerinin içine baktı. Erkeklerin çoğunun biyolojik bağları olmayan bebekleri istemeyeceğini biliyordu ama Nick Dylan için şimdiden çok şeyi feda etmişti. Kollarında uyuyan narin ve küçük bebek annesini doğmadan yitirmişti ve Nick onun babasız kalmasını istemiyordu. Onu oğlu olarak görüyor ve ona büyük bir sevgi besliyordu.

“Çocukla benim ortak bir geleceğimiz yok” dedi Deepak sonunda. “Emin misin?”

“Kesinlikle eminim.”

“Onun için hiçbir şey hissetmiyor musun?”

“Hayır hissetmiyorum, bunu itiraf etmekten de utanmıyorum. Burada oturmuş ona bakıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Gördüğüm tek şey sorun ve kargaşa. Onu kızlarıma yaptığım gibi kucağıma almak bile gelmiyor içimden. Sumaira onu reddetmese bile istemezdim zaten.”

Bu itiraf Nick’i iğrendirmişti. “Sally ve sen birbirinize sandığınızdan daha uygunmuşsunuz. İkiniz de yalnızca kendinizi düşündünüz.”

“Çocuğu istiyorsan durumu resmiyete dökmek için istediğin bütün belgeleri hemen imzalarım” diyen Deepak ayağa kalktı, ön kapıya doğru yürüdü. “Nick” dedi arkasını dönmeden. “Her şey için özür dilerim, umarım bana inanırsın.”

Nick karşılık vermedi. Kapı kapandıktan sonra oğluna nazikçe sarıldı ve alnına uzun, tatlı bir öpücük kondurdu.

MANDY

“Pat’in ilk defa başka birinin çocuğunu aldığını sanmıyoruz” dedi Lorraine. “Richard’ın da, Chloe’nin de DNA’ları onun DNA’sına uymuyor. Üçü arasında kan bağı yok.”

“Onları evlat edinmiş olabilir mi?”

“Avrupa ve Amerika’daki kayıtları inceledik ama bunu doğrulayamadık. Şimdi, Richard ile Chloe’nin doğduğu dönemde kaçırılan çocuklarla ilgili davaları inceliyoruz.”

“Tanrım.” Mandy duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı, Richard’ın fotoğraflarında Lake District’teki evi görmese oğlunun başına neler gelebileceğini düşündü. Oğlunu göğsüne daha sıkı bastırdı ve Richard ile Chloe’nin çocuklarının başına neler geldiğini öğrenemeyen anne ve babalarını düşündü.

“Chloe’ye ne olacak?” diye sordu karşısında oturan Lorraine’e. Mandy’nin bebeğinin bir hafta önce kurtarılmasından beri ilk defa karşılıklı oturuyorlardı.

“Çocuk kaçırma suçundan tutuklandı ama daha önce hüküm giymediği için kefaletle serbest bırakıldı. Savunmasında akıl sağlığının yerinde olmadığını iddia edeceğini düşünüyoruz. Ama merak etme, sana ve evine yaklaşılamaz. Pat aldığı yüksek dozda ilaçtan sonra bir psikiyatri kliniğine kaldırıldı ama ondan bütün hikâyeyi öğrenmemiz biraz vakit alacak.”

Mandy, çocuğunu ilk gördüğü anı unutmakta zorluk çekiyordu. Bebeği bir havluya sarılmış halde Pat’in kucağındaydı ve Pat de etrafında boş ilaç kutularıyla yerde yatıyordu. Her şey ağır çekimde olup bitti; Lorraine, kollarını bebeğine uzatıp çırpman Mandy’yi tuttu. Sağlık görevlilerinden biri bebeği alıp dışarı çıkardı, bir koltuğun üzerine koydu. Üzerindeki havluyu çıkardılar ve zarar görmüş olup olmadığını anlamak için bedenini muayene ettiler. Sağlıklı olduğu anlaşıncaya, Mandy onu ilk kez kucağına alabildi.

Bebeğini kollarına alınca dizlerinin üstüne çöktü. Başını kokladı, parmaklarını yumuşak teninde dolaştırdı ve kalp atışlarını duymak için oğlunu göğsüne bastırdı.

Pati’n yanma koşan sağlık görevlilerini fark etmedi. Pati’yi yan çevirdiklerini, boğazına soktukları hortumla kusmaya zorladıklarını görmedi. Mandy’nin duyduğu bütün sesler boğuktu çünkü bebeğinin nefes alıp verişinden başka bir şeyi dinlemiyordu.

“Sana söylememem gereken bir şey daha var ama söyleyeceğim” diye devam etti Lorraine. “Pati’n tıbbi kayıtlarına bakarken bulduk bunu. Anladığımız kadarıyla pek çok kez düşük yapmış ve iki çocuğu ölü doğmuş. Bundan sonra psikoz nöbetleri geçirmeye başlamış ve tedavi görmüş. Bir noktada nöbetler kesilmiş ve aynı dönemde Richard ile Chloe onun hayatına girmiş.”

Mandy, Pati’n yıllar önce çektiği acıları düşününce elinde olmadan ona acıdı. Düşük yapmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu

biliyordu. Bunlar Pat'in yaptıklarını haklı çıkarmıyordu ama en azından biraz olsun açıklıyordu.

Mandy bakımevindeki özel odasından yolcu etmeden önce Lorraine'e sarıldı, yaptığı her şey için teşekkür etti. Sonra oğlunu aldı ve Richard'ı görmeye gitti. Kendini toplamak için bir an durdu, sonra yavaşça kapıyı açtı ve altı hafta önce onu ilk gördüğü zamanki gibi yatağında yatan Richard'ın yanına yaklaştı.

“Merhaba Richard” dedi nazikçe. Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. “Sana birini getirdim. Bu senin oğlun Thomas. Ona birkaç yıl önce ölen babamın adını verdim, umarım alınmazsın. Onunla daha önce, annen getirdiği zaman tanıştın, biliyorum ama üçümüzün birlikte vakit geçirmesinin de hoş olacağını düşündüm.”

Mandy babaya ve oğluna baktı, sonra kendi kendine Pat'in haklı olduğunu itiraf etti; ikisi birbirine benziyordu gerçekten de. Saç ve ten renkleri aynıydı, gamzeleri bile aynı yerdeydi.

DNA'mız Eşleşsin skandalıyla ilgili haberleri düşündü. Bakımevine arabayla gelirken radyoda dinlemişti olanları. Richard ve kendisi de gerçekten eşleşmemiş olabilirlerdi ama bunun önemi yoktu. Sonuçta kucakındaki güzel çocuğa kavuşmuştu. Bir zamanlar DNA eşinden olmayan bir bebeği o kadar çok sevemeyeceğini düşünmüştü. Ama artık öyle olmadığını biliyordu.

Odadaki dezenfektan kokusu burnunu gıcıklayınca Mandy hapşırdı ve Thomas kıkırdamaya başladı. Mandy ayağa kalktı, onu kollarım dümdüz iki yanına uzatmış yatan babasının yanına, yatağa yatırdı ve cebinden mendilini çıkardı.

Ama oğlunu almak için yatağa doğru dönünce, bir şeylerin değiştiğini gördü. Richard'ın kolları artık iki yanında değildi. Avucunu yukarı doğru çevirmişti ve minik oğlunun başının altına koymuştu.

Mandy derin bir nefes aldı, gördüklerine inanamıyordu. Richard'ın parmaklarının yavaşça ve dikkatle oğlunun minik elini kavradığını gördü.

AMY

Amy, sevdiği ve hayatını sonlandırdığı adamın ifadesiz, kıpırtısız yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu.

Onu bağıladığı sandalyede kaykılmış oturan Christopher'ın başı arkaya kaymıştı, kanlanmış gözlerinin kenarlarında hâlâ gözyaşları vardı. Sevdiği adamı umutsuzca hayata döndürmek istiyordu ama ölüleri canlandıracak gücü olsa bile Christopher beraberinde Amy'nin nefret ettiği saplantılarını da getirecekti.

Diğer kadınların ve kendisinin iyiliği için böyle olması ve onun acı çeken ruhunu Amy'nin özgürlüğe kavuşturması gerekmişti. "Kendini topla" dedi kendi kendine ve üzüntüye teslim olmamak için yumruklarını sıktı. Bedeni hâlâ titriyordu ama ayağa kalktı ve Christopher'm sırt çantasını karıştırıp onun malzemeleriyle yatak odasında bağlı halde bıraktığı, neler olduğunu bilmeyen dehşet içindeki kadının evinden kendi varlığı hakkında ipucu verebilecek her şeyi temizledi.

Amy birkaç gün önce hayatının aşkının bir seri katil olduğunu öğrendiğinde onun karşısında hiçbir şey belli etmemiş ama kaybetmek üzere olduğu şeyin yasını tutmaya başlamıştı. Christopher son kurbanını öldürmeyi planlarken, iyice düşünen ve durumu ölçüp biçen Amy de onu öldürmeye karar vermişti.

Bir gece arabasını gizlice takip etmiş, Islingtondaki sessiz bir sokağa gittiğini görmüş ve güvenli bir mesafeden yolu yürüyerek kolaçan etmesini, sokak lambalarının yerini tespit etmesini, zemin kattaki bir dairenin arka kapısını yoklayıp olası kaçış rotalarını belirlemesini seyretmişti. Hıçkırıkları duyulmasın diye elini ağzına bastırarak arabanın içinde ağlamıştı.

Cinayetlerini ne zaman işlediğini doğru biçimde takip edebil-diye, bir sonraki hamlesini sonraki kırk sekiz saat içinde yapması gerekiyordu. İşlerinin sıkıştığını söyleyip akşamki randevularını iptal ettiği zaman, Amy onun nereye gideceğini biliyordu ve ondan önce oraya varmıştı.

Eve giren Christopher'm gerçek doğasını sergileyişini dehşet içinde seyretmişti; cinayet işlemeye hazırlanan acımasız, becerikli psikopatı görmüştü. Kızın evindeki gölgelerin arasına sinip beklemiş, duracağı yeri belirleyip yere koyduğu çantasından peynir telini ve bilardo topunu çıkarıp Otuz Numaranın dikkatini çekmek için duvara atmasını seyretmişti. Elinde şok tabancasıyla Christopher'ın arkasına geçip durduğu zaman ondan gelen adrenalin kokusunu almış ve başı dönmüş, midesi bulanmıştı.

Suç mahallini temizleyince Christopher'm ceplerini aradı. Ceplerinde yalnız iki tane cep telefonu buldu - her zamanki cep telefonu ve Otuz Numaranın yerini bulmak için kullandığı kullan-at telefon. İkisinde de sahibinin kimliğini belli eden bir ipucu yoktu ama onları yine de aldı.

Christopher'ın karşısına dikilip derin bir nefes aldı. Sonra gücünü topladı ve onu sandalyeyle birlikte santim santim çekerek mutfağa, Christopher'm maymuncukla açtığı arka kapıya ve avluya taşıdı. İçeri dönüp misafir odasındaki yorganı aldı ve Christopher'ın üzerini tamamen örttü. Kızın ev telefonundan 999'u arayıp polisi istedi ve operatöre bağlanınca "Bana yardım edin" diye fısıldadı. Telefonu mutfak masasının üstüne bıraktı, polisin bir saat içinde gelip kızı bulacağını tahmin ediyordu.

Dışarı çıkınca yanında getirdiğı iki litrelik ispirto şişesini Christopher'ı saran yorganın üzerine döktü. Geri çekildi, bir kibrit çaktı ve yorgana attı. Christopher tutuşurken arkasını dönüp yürümeye başladı - sevdiğı adamın etinin alevler içinde erimesini seyretmeye niyeti yoktu.

Sahte DNA eşleri hakkında söylenenleri biliyorsun, o senin gerçek aşkın mıydı yoksa yalnızca DNA eşini bulma fikrine mi âşıktın diye sordu kendine birden. Biraz düşün, senin gibi iyilik yapmak isteyen biri öyle bir adamla gerçekten eşleşmiş olabilir miydi? Sonuçlar hatalı olmalı. Sen kendini duruma kaptırdın, ona değil.

Amy başını salladı, tek mantıklı açıklamanın bu olduğunu düşündü ama içten içe emin değildi yine de. Seri katil olan bir adamı sevmeyi seçme düşüncesi kötü bir karardı ama DNA'smm onunla eşleşmiş

olmasından çok daha iyiydi. İki kötü arasında daha az kötü olan seçenek buydu ve zamanla bu durumla yaşamayı öğrenebilirdi.

Otuz Numara'nın evinin kaldırımına stensil resmi bırakırken, Christopher'm yanmış cesedinin kimliğinin saptanmasının aylar sürebileceğini biliyordu. Arabayla onun evine döndü, anahtarla kapıyı açtı ve sonraki hafta boyunca evi baştan aşağı temizleyip kendi DNA'sım elinden geldiğince yok etmeyi planladı. Sonra arabasını anahtarları kontağa takıp Güney Londra'daki sık suç işlenen mahallelerden birine bırakacaktı. Arabanın uzun süre orada kalmayacağından emindi.

Polis kimliğini tespit ettikten sonra da Christopher ile Amy arasındaki bağlantıyı bulmalarının birkaç yolu vardı. Christopher hep nakit kullandığından birlikte yemek yedikleri veya gittikleri yerlerde iz bırakmamıştı. Bilgisayarlarını şifreyle koruyordu ama Amy onları bir çekiçle parçalayıp çöpe atacaktı. Birbirlerinin arkadaşlarıyla, aile üyeleriyle veya iş arkadaşlarıyla tanışmadıkları için bir çift olduklarını kimse bilemeyecekti - geriye bir tek DNA'nız Eşleşsin bağlantısı kalıyordu. Ama eşleştikten sonra görüştüklerini kanıtlayan bir ipucu da yoktu. Baştaki birkaç mesaj da Christopher'm kullan-at telefonlarından gelmişti. Onları da yok edecekti.

Sonraki aylar boyunca, Amy'nin meslektaşları açıklanamaz seri katil davasındaki son kurbanın neden erkek olduğunu, neden seçildiğini ve cesedinin neden yakıldığını anlayamayacaklardı. Hikâyeye bir gizem daha eklenmiş olacaktı ve yaptıklarına şahit olsa Christopher'ın kendini koruma içgüdüsünü destekleyeceğinden emindi.

Christopher hedefine ulaşmıştı ama otuzuncu kurban *kendisi* olmuştu. İsteddiği gibi kimliği de gizli kalmıştı. Tek eksiği, bir türlü kavuşamadığı takma isimdi. Amy birden onun lakabının ne olması gerektiğini anladı.

Yarın işe gidince sana Aziz Christopher Katili demelerini önereceğim dedi kendi kendine. Chris'in onu seyrederek gülümsediğini hayal etti. *Otuz cinayet ve bir lakap... Sonunda istediğine kavuştun, değil mi?*

NİCK

Kasaba, Nick'in Google Street View'da gördükten sonra düşündüğünden daha güzel ve büyüktü.

Hava Akdeniz iklimi gibi sıcaktı. Mimarisi İspanyol misyoner tarzını anımsatan kasabanın bakımlı sokaklarında üzerinde kargo şortu, tişörtü ve parmak arası terlikleriyle dolaşıyordu. Otobüs durağındaki ahşap banka oturdu, sıcak aralık sabahı havasını içine çekti. Sokağın karşısındaki sıra sıra dükkânlar temiz ve düzenliydi, kasabanın 73.000 sakininin ihtiyaçlarını rahatlıkla karşılayabilecek kadar işlek görünüyorlardı.

Bebek arabasındaki Dylan arada bir bileğindeki üzerinden renkli çiftlik hayvanları sallanan, elini her hareket ettiğinde şingırdayan halkaya bakıp neşeyle gülüyordu. Dört aylıktı ama yirmi üç saatlik uçuşla iyi baş etmiş, şiddetli türbülans anlarında arada bir ağlasa da yolculuğu olaysız atlatmıştı.

Kalacakları motele yerleştikten sonra Nick uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğundan ilk defa dışarı çıkıp parka gitmiş, kış bahçelerini dolaşıp ördekleri beslemişlerdi. Russel Sokağına gitmeden önce küçük bir kafede mola verip bir şeyler atıştırmışlardı. Görmek için 12.000 mü uçtukları adam karşı kaldırımında, üç kapı ötedeki binadaydı.

Yeni Zelanda, Hastings'teki sokak öğle yemeği saatinde kalabalıklaştı. Öğle molasına çıkan ofis çalışanları kafelerde arkadaşlarıyla buluşuyorlardı. Nick sakin olmaya çalışarak doğru anı bekliyordu ama aslında tek istediği dükkânın kapısından içeri koşup geldiğini haber vermektir.

Kapıyı açmadan dakikalar önce, Nick onun varlığını *hissetmeye* başlamıştı. Midesinin ortasından kalkan kalabalık bir kelebek sürüsü sanki bedeninin içinde uçuşuyordu. Onu gördüğü anda nefesinin kesildiğini hissetti.

Alex bir an onu görmeden kıpırtısız durdu. Nick onun dalgalı saçlarının dokuz ay önce son kez gördüğü zamandan daha kısa olduğunu fark etti. Kısa sakalını da kesmiş, köşeli yüzü ortaya çıkmıştı. Alex birden telaşlanmış göründü - sanki bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu.

Nick onun ne hissettiğini biliyordu çünkü kendisi de aynısını hissediyordu.

Sonra bakışları birbirini buldu ve Alex şok içinde bir adım geri çekildi. Bebek arabası da şaşırtmış olmalı onu diye düşündü Nick.

“Merhaba yabancı” dedi Nick, ona doğru yürürken.

Alex cevap veremeyecek kadar şaşkındı.

“Alex, bu Dylan. Dylan, seni Alex’le tanıştırayım” dedi Nick. Alex inanamayan bakışlarını Nick’ten Dylan’a çevirdi. Bebeğin teninin rengini görünce şaşkınlıkla Nicke baktı.

“Çok uzun hikâye” diye devam etti Nick. “Hem seni uyarmam lazım, ikimiz artık hiç ayrılmıyoruz. Ama bizi kabul edersen, seninle kalmaya geldik.”

Alex eliyle ağzını kapamaya çalıştı ama yüzündeki kocaman gülümsemeyi ve gözyaşlarını saklamak için artık çok geçti. Nicke daha önce hiç kimseye sarılmadığı kadar sıkı ve uzun sarıldı. Nick bunun evet demek anlamına geldiğini düşündü.

ELLİE

Ellie ofisinde masasının başında oturuyor, on yedi ay önce nişanlısını başına sūrahiyle vurarak öldürdüğü yere bakıyordu.

Şirkette kalmayı tercih eden çalışanlarından bazılarının neden böyle korkunç bir olayın gerçekleştiği ofiste kaldığını merak edip fısıldaştıklarını biliyordu. Aynı ofiste kalmakta ısrar ettiği öğrenildiğinde, bazısı da bunu tekinsiz ve karanlık bir hareket olarak

yorumladı. Ama Ellie'yi Londra'nın en yüksek binasının yetmiş birinci katındaki ofisinden kimse çıkaramayacaktı. O gün Matthew'la olanlar, uğruna her şeyini feda ettiği işini etkileyeme-yecekti. Matthew ölmeyi hak etmişti ve Ellie bu kararından hiç pişmanlık duymuyordu. Şimdi ofisinde yalnızdı ve burada, herkesin üstünde olmayı hak ediyordu.

O günden sonra, Ellie adını Tim sandığı adamı belleğinden tamamen silmişti. Mahkemede sanık kürsüsünde çapraz sorgu yapılırken bile birlikte geçirdikleri aylar hakkında konuşmayı reddetmişti - oysa avukatı onu milyonlarca insanın şahit olduğu cinayeti işleyen canavar olarak değil, sıradan bir insan olarak göstermeye çalışıyordu. O Ellie hüzünlü ve zayıftı, sevmemesi gereken bir adama âşık olmaya zorlamıştı kendini. O Ellie kendi üzüntüsünün mimarıydı ve *bu* Ellie'nin o kadınla yeniden karşılaşmaya veya onun yaptıklarını tekrarlamaya niyeti yoktu. Haftanın yedi günü hayaletli bir ofiste çalışmasının nedeni, kendine bir daha asla öyle acınası biri olmamayı hatırlatmaktı.

Çevresindeki ofislerin ve koridorlarının sessizliğini dinledi. Kısa süre önce bu bina insan kaynıyordu. Ula ve asistanlarının telefonda konuşan, sohbet eden seslerini duyuyordu. Şimdi işler eskisi gibi değildi ve çalışanlarının üçte biri istifa etmiş, yerlerine yeni elemanlar alınmamıştı. Bina bu yüzden sessizdi. Kendi ofisi bile sessizdi - bilgisayar kapalı, ofis telefonu fişten çekilmişti, cep telefonunu da uçak moduna almıştı.

O haftanın gazeteleri ve dergileri cam kahve masasının üstüne yığılmış duruyordu. Tutuklanması ve suçlamaları kabul etmesinden sonra medyanın tepkisi ilk günden beri tahmin ettiği gibi olmuştu. Tabloidler tahmin edilebileceği üzere üzerine çullanıp onu yerin dibine sokmuş, duruşması görülmemiş dava hakkında yasal olarak yazmamaları gereken şeyleri yazmışlardı.

Ellie'nin bütün hayatını değiştiren yirmi dakikalık video haber bültenlerinde ve internette öyle sık verilmişti ki içeriğini herkes ezberlemişti. İkiz Kuleler'in çöküşü veya binlerce kişinin ölümüne yol açan Sri Lanka tsunamisinin görüntüleri gibi bunları seyredenler de

bir süre sonra olayın özüne karşı duyarsızlaşmalardı -bir adamın öldürölüşünü seyrettiklerinin farkında bile değildiler. Ama bu durum Ellie'nin lehindeydi çünkü Matthew'u düşman belleyenlerin sayısı giderek artmıştı.

Medya yorumcuları ve psikologlar görüntüleri kare kare analiz etmiş, Matthew'un karakterini, beden dilini, yalanlarını ve saiklerini yargılamış, onun psikopat olduğunu söylemişlerdi. Twitter ve Facebook gibi sosyal medya platformları işi bir adım daha ileri taşıyıp onu zihinsel ve duygusal istismar kurbanlarının simgesi haline getirmişlerdi. On yıldan uzun zaman önce şöhrete kavuştuğundan beri ilk defa, bir zamanlar Ellie'nin acımasız bir işkadmı olduğunu söyleyenler, istediğini elde etmek için herkesi basamak olarak kullanacağını iddia edenler onun zalimce maniple edilmiş sıradan bir kız olduğunu söylemeye başlamışlardı. Yüz binlerce dolar ödediği halkla ilişkiler şirketi harika bir iş çıkarmıştı. Ellie, kamuoyunun onu nasıl gördüğünü biliyor ve bu imajdan nefret ediyordu ama yasal danışmanlarının ona sık sık hatırlattığı üzere, hapse girmesini engelleyen her şey iyi bir amaca hizmet ediyordu.

Ellie'nin popölerliği artmıştı belki ama DNA'nız Eşleşsin testine duyulan güven hiç olmadığı kadar düşüktü. Aylar sonra ve bütün reklam kampanyalarına rağmen, Matthew'un neden olduğu 2 milyon yanlış eşleşmenin şoku hâlâ hissediliyordu. İlk ayda, test malzemelerinin fiyatı yüzde 94 düşmüştü. Sonraki haftalarda bu ani düşüş biraz düzelme göstermişse de, potansiyel müşteriler gönül işlerini lekeli ellere bırakmaya hevesli değildiler.

Birbiri ardına davalar açıldı, bütün dünyada TV kanallarında davayı kazanamazlarsa temsil ücreti almayacaklarını iddia eden fırsatçı hukuk firmalarının kandırılan 2 milyon insana yönelik reklamları yayınlandı. DNA'nız Eşleşsin'in çalıştığı sigorta firmaları kazanılan davaların bedelini ödemek istemiyor, Matthew'un veritabanım hacklemesinde şirketin ihmalkârlığının payı olduğunu iddia ediyorlardı. Sigorta şirketlerinin desteği olmazsa, DNA'nız Eşleşsin şirketinin iflas edeceği kesindi.

Ellie saatine baktı: öğleden sonra iki. Ayağa kalktı, rujunu tazeledi, güneş gözlüğünü taktı, el çantasını aldı ve ofisten çıktı. Asansöre binip The Shard'ın altı restoranının olduğu kata inerken, yakın zamanda tuttuğu üç koruması çevresindeydi. Bir an eski koruma şefi Andrei'yi düşündü. Matthew'un cesedini saklamak için

Ellie'ye yardım etme suçuyla yargılanması yerine onun dünyasından ve ortadan kaybolması onun için en iyisiydi. Ellie onun evine, Doğu Avrupa'ya döndüğünü tahmin ediyordu; ona yaptığı cömert ödeme sayesinde uzun yıllar çalışmasına gerek olmayacaktı.

Kalabalık yemek salonunda güvenle ilerlerken, yanından geçtiği masalardaki insanların sessizleştiğini duyuyor, başlarını kaldırıp ona baktıklarını hissediyordu. İnsanların hakkında ne düşündüğü artık umurunda değildi; bunu düşünmeyi halkla ilişkiler departmanına bırakmıştı. Aynısı, Matthew'un ölümünden beri görmediği ailesi için de geçerliydi. Onlarla Ula aracılığıyla arada bir haberleşmişti ve gazeteciler evlerinin olduğu sokağa doluştuğunda kendini çok suçlu hissetmişti. Ama Tim'i hayatlarına kabul etmekle onlar da Ellie'nin koruma kalkanlarını indirmesine neden olmuş ve Tim'in zehrini yaymasına yardım etmişlerdi. Ellie'nin zihninde Tim ve ailesi birbiriyle yakından bağlantılıydı ve ondan kurtulmak istiyorsa ailesinden de kurtulması gerekiyordu.

Şef garson onu Thames'e bakan köşe masalardan birine götürürken güneş gözlüğünü çıkarmadı. Her zamanki gibi Hendrick's marka cin ve tonik ısmarladı, bardağına soda doldururken elleri titreyen genç garsona teşekkür etti. Ulanın parfümünün kokusunu onu görmeden aldı.

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama dava avukatın aradı" dedi kaygısını gizleyemeyen Ula. "Jüri kararını vermek üzere salona dönmüş."

Ellie başını salladı, içkisinden bir yudum aldı ve Ula'yla korumalarının peşinden asansöre bindi, hizmetli girişine park etmiş bekleyen arabaya gittiler. Son dört aydır Matthew'u öldürmekten yargılandığı Old Bailey mahkeme binasına doğru hızla uzaklaştılar.

Mahkemede, azaltılmış cezai yükümlölük nedeniyle “suçlu olmadığını” iddia etmişti.

“Yeniden test yaptıрма konusunu düşündünüz mü? Doğru kişiyle eşleştikten emin olmayanlara böyle bir teklifte bulunacak mıyız?”
“Hayır, sanmıyorum” diye cevap verdi Ellie, soğuk bir sesle. “O dönemde test yaptırmış olan herkes doğru kişiyle eşleşip eşleşmediği konusunda kendi içgüdülerine güvenecek. Bazen başkalarının bahçesindeki çimen daha yeşil görünmez, ait olduğumuz çayırda kalmamız gerekir. Bazen de risk alıp en iyisinin olmasını beklememiz.”

“Ya mahkemede umduğumuz sonuç açıklanmazsa?” diye sordu Ula.
“O zaman ne olacak?”

“Ne yapacağını biliyorsun” dedi Ellie. “Düğmeye basacaksın ve dünya yeniden kendi hatalarım yapmaya başlayacak.”

Teşekkür etmek istediğim ilk isim John Russel. Oscar’ı dolaştırırken aklımda uçuşan fikirleri dinleyip benimle tartıştığın için, alternatif gelişmeler ve senaryolar önerdiğin için teşekkürler. Ender olarak kitap okuyan bir insana göre olağanüstü fikirler ve öneriler sundun bana! Ofisine saklanıp çalıştığım sırada bana sabrettiğin, beni beslediğin ve suladığın için de teşekkürler.

Annem Pamela Marrsa en sadık destekçim olduğu ve kitaplarıma ilham verdiği için teşekkürler. Facebook’taki THE Book Club’ın kraliçesi Tracy Fentona da tavsiyeleri ve sık sık rahatsızlık verdiği için çok teşekkürler. Hem deneyimli hem de acemi yazarlar için bulunmaz birisin.

Az önce sözünü ettiğim, benimle benzer düşünen okurlardan oluşan en büyük sanal kitap kulübünün üyelerine de çok teşekkürler. Sizin gibi başka bir grup daha yok, bugüne kadar kitaplarımı indiren binlerce kişinin hepsine müteşekkirim.

Harika dadı Grammar Kath Middletona ve Randileigh Kennedy’ye (ikisi de muhteşem yazarlardır) özel teşekkürlerimi sunmak

istiyorum. Kartal gözlerin için Anne Lynes sana ve eşsiz Samantha Clarke'ye de teşekkürler. Kendilerini hayranlarım olarak nitelendiren ilk okurlarım Alex Iveson, Susan Wallace, Janette Hail, coğrafya uzmanı Michelle Nicholls, Janice Leibowitz, Ruth

Davey, Laura Pontin, Elaine Binder, Rebecca Burntin ve Deborah Dobrine de teşekkürler. İlk okurlarımdan olan arkadaşlarım Rhian Molloy ve Mandie Browne da özellikle teşekkür etmek isterim.

Sevgili yazar dostlarım Andrew VWebber (coşkun bana çok yardımcı oldu) ve James Ryan'a teşekkürler. DNA ve genetik konusunda öğütlerini esirgemeyen Peter Sterke, Angela Holden Hunt'a, tıbbi konulardaki öğütleri için Chloe Cope Neppe'ye, suç mahalli temizliği konusundaki tavsiyeleri için Julie McGukiana teşekkürler - sen olmasan Christopher ilk cinayetini işlediğinde yakalanırdı.

Arkadaşım Adam Smalley'ye (thedesignagent.co.uk) benim bile varlığına inandığım sahte internet sayfaları için teşekkürler. Christopher'ın karakterini yaratırken psychopathyawareness.wordpress.com sitesinden de çok faydalandım.

Ebury'deki editörüm Emily Yau'ya içten teşekkürler. İnternette her gün beliren yüzlerce yeni kitap arasında benimkine rastladın ve onu indirmeye zahmet ettin. Her şeyi değiştirdin ve bunun için sana sonsuza dek minnettarım.

Son olarak bu kitabı aldığın için, kim olursan ol, sana teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Bunun bir yazar için ne anlama geldiğini bilemezsin.